

Giới thiệu Ái Khanh Thị Tầm

Truyện Ái Khanh Thị Tầm của tác giả Tự Tự Cẩm là truyện thuộc thể loại xuyên không mang yếu tố hài hước cùng tình tiết hấp dẫn.

Nàng xuyên không từ thời hiện đại tới thời cổ đại được nhập vào nhiều vai khác nhau, nhưng có đầy đủ mọi quyền lực và tiền tài. Nào là hoàng hậu, tể tướng đương triều của vương triều dưới một người trên vạn người.

Có lòng kiên quyết thì mọi chuyện sẽ thành công liệu có đúng hay không? Mời các bạn theo dõi câu chuyện để hiểu nhiều vấn đề của thời cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tướng gia xác chết sống lại

Họ Lâm, tên Tinh Dao, cũng là tể tướng Tây Hạ.

Tuổi vừa mới đôi mươi, thiếu niên đặc chí, còn thêm kinh tài tuyệt đỉnh, khí chất lỗi lạc, phong lưu vô câu (1), từ trên xuống dưới, trong ngoài thiên triều, không người nào năng xuất kỳ hữu (2), cho nên được vô số khuê nữ thiếu nữ khát khao, đề cập đến bản thân tiểu sử Lâm Tinh Dao toàn quốc phát hành vô số bản sao, trong một thời gian ngắn lượng tiêu thụ những cuốn sách tương tự cũng đứng đầu bảng.

Trên đây.

Chỉ là tuyên truyền.

Theo 《 Khuynh thế lục 》 bên trong ghi lại: Tinh Dao vốn là, thật khó mới có thể dùng từ thuật lại, mi mục như Giang Nam họa quyền, u thúy sâu xa, mỗi mộng tựa như hoa đào tháng tư, ôn nhuận hữu tình, nước da hơn hẳn tuyết trời đông giá rét, điểm chút son hồng, tựa như tiên giáng trần, mà lại hướng về thế gian, nhân trung long phượng, muốn tìm cũng không thấy.

Trên đây.

Hư cấu đơn thuần.

Lại có 《 Tuyệt thế lục 》 trong nói tới: thiếu niên anh tài Lâm Tinh Dao, hai tuổi có thể viết đề tự, ba tuổi có thể thành thơ, bốn tuổi làm văn, năm tuổi thảo luận quốc sự, văn thao vũ lược an nhàn nắm, trị quốc an bang phi nan sự. (phê bình, không tán thành chuyện.)

Trên đây.

Cũng là sự thật.

Phải nói tiếng đồn của dân gian so với sự thật cũng có chút chênh lệch, khó tránh khỏi việc thần hóa Lâm tể tướng, nhưng mọi người đều biết, Lâm Tinh Dao là Tây Hạ đệ nhất, thiên tư thông tuệ, tư chất hơn người, là Thánh thượng ngự bút kính trọng ban cho "Tây Hạ đệ nhất trí nang" (3), triển khai trị quốc, hoàn thiện khoa khảo, đánh lui cường địch, toàn bộ khó khăn trong mắt hắn, chỉ cần thời gian một ly trà đã có thể nghĩ ra sách lược, thậm chí có người tuyên bố nói: dùng Tinh Dao có được thiên hạ.

Mà hết thầy này cũng phải bắt đầu nói đến từ khi hắn gặp chuyện bỏ mình. . . . .

Ngày đó, Lâm Tinh Dao vừa mới thảo ra bản dự thảo "Phát triển biên giới mậu dịch, giảm thiểu chênh lệch giàu nghèo, trấn an lưu dân", đáng tiếc còn chưa cụ thể ban bố các biện pháp tương quan, ngay tại thời điểm vừa ra khỏi cửa cung chưa được vài bước liền trúng tên bỏ mình.

Không sai, Lâm Tể Tướng được khoắc lác như một vị thần vĩ đại vốn cũng chỉ là thân thể phàm thai, vì vậy thiếu nữ trong thiên hạ đều bôi hết nước mắt, khóc đứt ruột.

Cho tới khi mọi người đem đoạn truyền kỳ này trở thành dĩ vãng. . . . .

Lại nói ngày đó trời trong nắng ấm, hoa đào rực rỡ, vốn là một ngày thích hợp du ngoạn, leo núi, nhưng một đoàn mai táng trùng trùng điệp điệp dọc theo bên đường khóc lóc nức nở, đánh phá hư cảnh xuân vô hạn này.

Tám người nâng một quan tài lưu ly ngự tứ đi đằng trước, đến nơi nào, tiếng khóc thêm vang, người đưa tang nối tiếp nhau nhiều càng nhiều xuất hiện dọc theo đường.

"Nịnh thần phúc thọ kéo dài, vì sao lại cứ để Hiền thần phúc bạc mệnh đoàn a, chao ôi, ông trời, ngài phải mở mắt ra đi." Ven đường đột nhiên có một vị đại bá xông lên nắm chặt nắp quan tài, khóc so với cha mẹ đã chết của hắn còn bi thống hơn.

Mà lúc này ——

"Thùng thùng, thùng thùng. . . . ." Trong quan tài đột nhiên truyền ra vài tiếng gõ đập.

Mọi người nín thở ngưng thần, xác nhận thanh âm kia vẫn còn tiếp tục, nhất thời ngừng tiếng khóc, trong nháy mắt yên lặng, không biết người nào hô một tiếng "Xác chết sống lại", ngay sau đó nhóm người này trước mặt khắc còn khóc lóc sụt sùi muốn sống muốn chết, một khắc sau chân như bời bời đều chạy loạn loạn.

Chỉ có thể thương xót vị quan phụ mẫu "xác chết sống lại" trong quan tài bị người ta vứt bỏ chẳng thèm quan tâm.

Chiếc quan tài lưu ly bị bỏ lại ở một bên đường rất lâu, tiếng va chạm bên trong vẫn còn tiếp tục, nếu không phải trên sàn quan tài đục mấy phần rỗng, sợ rằng Lâm Tể Tướng này còn phải chết thêm lần nữa.

Không sai, trên thực tế thân thể này đích thực đã chết một lần.

Đợi đến khi thị vệ thở hổn hển hồi báo Thánh thượng, vị cửu ngũ chí tôn này nhàn nhã gác lại ly trà, đứng dậy nói: "Đi, tôi xem náo nhiệt một chút."

Thời khắc không quên hường lạc, đây mới là bản chất tính tình Tây Hạ Hoàng đế Thủy Linh Ương, "Lâm ái khanh không hổ là sủng thần của trẫm, đã chết còn tặng kèm thêm biểu diễn văn nghệ, xác chết vùng dậy sao? Ha ha, thú vị, không biết bộ dạng nghiêm trang kia, cảnh tượng Lâm Tể Tướng cũng rắn nghiêm khắc kiểm chế bản thân lúc ấy nhảy loạn một phen sẽ như thế nào."

"Đúng là là hôn quân." Thị vệ đến thông báo thăm mắng một tiếng, bước nhanh đuổi theo nam tử còn chưa kịp thay long bào.

Đang tiết xuân, một hồi gió mát phát qua, thổi rơi vô số cánh hoa, đào dạt miên man rơi trên người một huyền y nam tử, nam tử kia mi mục sáng ngời, tuần mỹ vô song, tóc đen tuyền mát ôn nhu phủ trên vai, mang theo bên người tình cảm ấm áp khiến hoa đào ven đường cũng phải mờ nhạt đi rất nhiều.

Mà giờ khắc này, trong ánh mắt của hắn mọi cảm xúc lưu chuyển, cuối cùng vươn bàn tay trắng nõn, vừa dùng lực mở nắp quan tài ra, không nói hai lời đã ôm Lâm Tể Tướng đang thở hổn hển một phen vào trong ngực, cúi đầu nói: "Ta biết ngươi sẽ không chết, làm sao có thể bỏ ta, cứ như vậy mà đi chứ."

"Khụ khụ." Lâm Tĩnh Dao ho khan mấy tiếng, còn chưa thấy rõ người trước mắt, liền liếc thấy nơi khác đi tới một nam tử tuyệt diễm hoa mỹ, chỉ thấy khoe mắt hắn một điểm lệ chỉ đỏ thắm lung lay sinh động(4), trong đôi mắt hẹp dài mê người dẫn theo mấy phần đùa giỡn, môi mông như tô máu vẽ ra một đường cong xinh đẹp, mặc một thân áo choàng màu đỏ rực thêu Kim Long, xem ra vừa ung dung hoa quý, lại mỹ hoặc tuyệt luân, đúng là yêu dị. Trên tai trái đeo lên bốn chiếc bông tai Hồng Bảo Thạch phát ra ngân quang lóng lánh, mang theo loại khí chất của thanh niên bất lương.

Hoành Điếm? Quay phim?

Trông mắt Lâm Tĩnh Dao đảo mấy vòng, gan dạ suy đoán tình trạng khả năng mình gặp phải, mình hôm nay phải đi đóng thế cho người ta, có phần diễn phải treo ngược bị thương, nữ minh tinh kia được nuông chiều từ bé có chứng sợ độ cao nghiêm trọng, cho nên mình mới xuất cảnh cổ trang, hoàn thành xong một loạt động tác đánh nhau yêu cầu cao, bản thân mình tuổi còn trẻ đã đạt đai đen Taewondo, thật sự rất thích thú với công việc mới được giao này.

Nhưng mà, sao còn chưa chụp ảnh chứ?

Tại sao mình lại bị người ta nâng tới nơi quý quái này.

"Lâm ái khanh, người đây là xác chết vùng dậy hay là hồi hồn?" Yêu nghiệt nam tử khẽ hé môi son, tràn đầy ý cười hỏi.

Lâm Tĩnh Dao chần chờ một hồi lâu, nói: "Ngài có làm hay không, ta đang đóng đích thị là Ma giáo thiếu nữ."

"Ma Giáo, thiếu nữ?" Nam tử mặc long bào nhướng nhướng mày.

"Vị đại ca này, ngài có thể buông ta ra không." Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy bị huyền y nam tử ghim đến khó thở, sau khi bắt mắt kháng nghị một câu, nhìn thấy chân dung nam tử kia thì lại một lần nữa thất thần.

Đây là cái tổ kịch nào chứ, cử ra nam diễn viên sao lại anh tuấn tiêu sái như vậy!

Phúc lợi, đây tuyệt đối là phúc lợi!

"Thập cửu thúc, tình cảm của người và Lâm Tể Tướng thật đúng là không phải thân thiết bình thường nha, hắn là theo tới tổng táng sao?" Thủy Linh Ương cười cười, lại dời tầm mắt hướng về phía Thủy Nguyệt Ngân đang vui sướng giống như mất lại tìm thấy.

Thập cửu vương gia đứng lên, khẽ khom người xem như là cúi người thi lễ, âm giọng trả lời: "Thần cùng Lâm đại nhân vốn là bạn thân, tình cảm thân thiết đó quá rõ ràng, vừa nghe được tin dữ hắn trúng tên bỏ mình, đương nhiên sẽ đến đưa tiễn."

Thủy Linh Ương nhíu mày, nói: "Đã không đưa hắn siêu độ, ngược lại còn gọi hắn trở lại sao? Hừ!"

Trong lời nói đó, tựa như đối với Lâm Tĩnh Dao có nhiều bất mãn.

Điều này cũng khó trách, Lâm Tĩnh Dao tính tình bảo thủ quả thật khiến tất cả triều thần nhức đầu, hơn nữa tính khí bướng bỉnh lợi hại, thường xuyên bởi vì hoàng thượng không tiếp thu ý kiến của mình, mà lấy tình lấy lý tiêu diệt Thủy Linh Ương mấy ngày, cho đến khi hấn gặt đầu mới thôi.

Phải nói vắn vồ cả triều, người có thể trị được Thủy Linh Ương cũng chỉ có đại thần xác chết sống lại trước mắt này thôi.

Đang lúc thời điểm Lâm Tĩnh Dao có chút hốt hoảng, đột nhiên cúi đầu, thấy được bộ ngực của chính mình bằng phẳng như tường thành.

Tráo cup D của ta?

"Oa ——" thét lên một tiếng.

Cái gọi là xuyên qua, có lẽ chính là như vậy rồi.

Ngày thứ hai, theo lệ cũ vào triều, Lâm Tể Tướng mang vành mất quăng thâm bị người ta đưa lên cổ kiệu, sau đó một mạch mang vào trong cung.

Ngực vẫn còn đó, chỉ là co lại, nhiều nhất cũng chỉ là cup B, hoặc vẫn còn không đạt tiêu chuẩn. Đáng thương nguyên chủ nhân của thân thể này vì để che giấu thân phận nữ nhân của mình, còn quần lên bằng vải dày đặc.

Về phần gương mặt, miễn cưỡng được cho là mi thanh mục tú, đóng vai nam nhân có phần chưa đủ khí thế, nhưng cũng có chút mùi vị anh khí.

Phóng thích bộ ngực không cao lắm của mình, Lâm Tĩnh Dao choáng lên nhiều trung y, chỉ ngóng trông tiền đồ có thể phát triển trong tương lai.

Cả triều vắn vồ nghiễm nhiên lấy nàng làm chuyện lạ, một nhóm người thừa dịp hoàng thượng còn chưa nhập điện, mồm năm miệng mười hỏi tới quá trình nàng xác chết sống lại, nữ nhân kia khóc không được, cười cũng không xong, nghĩ mình đã từng xem qua mấy tiểu thuyết xuyên không, nhưng cho tới bây giờ cũng đâu có nữ nhân xuyên qua vòng vèo làm chức Tể tướng đi.

Nếu vạch trần thân phận của mình, có bị định tội khi quân không?

Thấy quý, chẳng lẽ đời này ngay cả cơ hội yêu đương bình thường đều không có sao?

Rốt cuộc, tên Đế Vương đến chậm bước lên bảo điện, lười biếng nâng trán nói: "Chúng ái khanh có tấu chương tấu lên, không có bãi triều."

Lâm Tĩnh Dao há miệng, không nghĩ tới Đế Vương này tuổi còn trẻ, đúng là lười biếng như vậy, kia điển hình một bộ tưng dục quá độ mà thiếu ngủ sắc mặt thật khó coi.

Chính đang đi tới ghế rồng, chợt thấy tả hữu đại thần đồng thời lui về sau một bước, Tể Tướng xui xẻo kia kỳ quái liếc mọi người một cái, đang muốn lui theo về phía sau, lại nghe Thủy Linh Ương không vui hỏi: "Lâm ái khanh hôm nay lại có đề nghị gì sao?"

Có cái lông ấy! Máy lão gian thần này thể mà lại hại mình.

Lâm Tĩnh Dao ngẩng đầu lên, nhếch miệng mà cười cười, nói: "Hoàng thượng, nếu như thần nói mình mắc tiểu, muốn mượn nhà vệ sinh dùng một chút, có thể không?"

Trong nháy mắt yên tĩnh.

Mồ hôi lạnh theo gương mặt chảy ròng ròng xuống.

Lâm Tĩnh Dao cúi đầu trầm mặc, thầm nghĩ Đế Vương yêu nghiệt này sẽ không xử mình một tội đại bất kính đi.

Không đến mức, tuyệt đối không đến mức đó, người có ba gấp, nếu nhịn không nổi chung quy chưa đến mức ở trên đại điện xì hơi ra đi.

"Nếu như thế, bãi triều thôi." Thủy Linh Ương nói một câu, sau đó nhếch môi cười khế, đối với Lâm Tĩnh Dao vội vã chuẩn đi nói: "Lâm ái khanh, nhà vệ sinh Nam rẽ trái, đừng tìm nhầm chỗ."

"Đúng, đúng, tạ Hoàng thượng chỉ điểm." Lâm Tĩnh Dao nói xong thật sự chạy thẳng tới nhà vệ sinh, có lẽ kích động quá mức, thật có chút cảm giác ăn nhấm không nổi.

Nhấc quần đi ra khỏi nhà vệ sinh thì lại thấy hai cung nữ sắc mặt dị thường, chỉ chỉ nhà vệ sinh sau lưng, nói: "Đây là nữ xí, Lâm đại nhân đi nhầm chỗ rồi?"

Lâm Tĩnh Dao nàng đương nhiên biết đây là nhà vệ sinh nữ, chỉ là. . . . .

"Ha ha, quá gấp, quá gấp." Nàng phụ họa, vội vàng lại đi tới cửa cung.

Nói đến thật cũng buồn bực, hoàng gia đại viện này, bốn bề cung vũ phi diêm (5), tả hữu đều một dạng, bản thân trong lúc đối hướng, chính xác lạc đường!

Chỉ thấy cách đó không xa một nữ tử mỹ mạo như tiên tay cầm sa lưới, giữa muôn vàn hồng lục vui thú mà chạy trốn, cố gắng bắt một con bướm bướm, mà đáng người vui thích, rõ ràng giống như một bướm trắng, khiến người ta nhất thời không thể dời mắt.

"Chắc chắn, không hổ là hậu cung, quả thật là nơi cất giấu mỹ nhân tốt nhất." Lâm Tĩnh Dao cảm khái một câu, chợt nghe từ sau lưng truyền đến một tiếng chất vấn lạnh như băng: "Lâm Tĩnh Dao, đầu ngươi không cần nữa phải không?"

(1): phong lưu vô câu: phong lưu không gò bó

(2): năng xuất kỳ hữu: ý không ai có năng lực như vậy

(3): Tây hạ đệ nhất trí nang: Tây Hạ người nhiều mưu trí nhất

(4): Lệ chí: Nốt ruồi đôn lệ

(5): Cung vũ phi diêm: Mái hiên cong

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ái khanh, ngực thật rắn chắc

Cứng ngắt mà quay người lại, Lâm Tĩnh Dao nhìn về phía tuyệt thế yêu nghiệt trước mặt. Chỉ thấy trên tai trái của hắn bốn viên bông tai lưu ly làm bằng bạc hiện ra lộng lẫy, khóe mắt một chấm lệ chỉ đỏ tươi dường như có thể nhỏ ra máu, cả người tản ra một loại hơi thở ám hắc không rõ ràng.

Chân khẽ run rẩy, Lâm Tĩnh Dao trả lời nói: "Hoàng thượng, không biết thần có tội gì ạ."

"Hậu cung trầm là cấm địa, nữ quyến hỗn loạn, Lâm đại nhân chẳng lẽ không hiểu quy củ ư, lại dám tư xông." Thủy Linh Ương nói giọng nhàn nhạt, nhưng trong lời nói lại dẫn theo một tia tức giận.

Đúng rồi, ta hiện giờ là nam nhân.

Lâm Tĩnh Dao không ngừng kêu khổ, vội vàng cung kính khom mình, nói: "Thần biết sai rồi, sẽ đi ngay, đi ngay." Nói xong, chân như bôi dầu vội vàng quẹo trái, lại nghe Đế Vương mặt lạnh kia trầm giọng nói: "Là bên phải!"

Lâm Tĩnh Dao vừa đi, nữ tử mỹ mạo bắt bướm thân nhiên tiến lên phía trước, giữa mi tâm có một chấm chu sa đỏ hồng, cùng với điểm lệ chỉ trên khóe mắt Thủy Linh Ương cực kỳ tương xứng.

"Nô tì tham kiến Hoàng thượng." Mộ Dung Tuyết cúi người thi lễ, đã thấy Thủy Linh Ương đột nhiên tiến lên ôm nàng vào trong lòng, tham lam hít hà hương thơm ngát trên mái tóc nàng, nói: "Bảo bối, thơm quá, trầm có thể một miếng ăn sạch nàng được không?"

Mộ Dung Tuyết nũng nịu mà nói một câu "Ghét", sau đó liếc mắt nhìn phía nơi xa nhóm Tần phi đang quăng tới ánh mắt hoán hận, nhếch môi cười lạnh một phen, không chút kiêng nể ở trong ngực Thủy Linh Ương tiếp tục làm nũng.

Nàng, Mộ Dung Tuyết, cho dù không có một lão cha hùng mạnh hậu thuẫn, nhưng bằng sự sủng ái không hạn chế của Thủy Linh Ương dành cho mình, như thường vẫn có thể hô phong hoán vũ, vị trí hoàng hậu mà mọi người mơ ước kia, một ngày nào đó cũng sẽ là của nàng.

Chỉ là trước mắt, nàng cần phải nhẫn nại.

Lại nói Lâm đại tể tướng kia, vừa về tới phủ liền cầm lên bút lông chuẩn bị viết một phong thư từ chức, phải nói làm Tể tướng này có gì tốt, trừ bỏ là nhân viên công vụ, công việc tương đối vẻ vang, tiền công cố định có thể cầm, hơn nữa ở ngoài dưới một người trên vạn người, rốt cục còn cái gì tốt nữa.

Có điều nghĩ lại một chút, ngoại trừ ở ngoài tương đối nôm nớp lo sợ, hình như cũng không có gì không tốt.

Như vậy, nàng nét chữ như chó cào tạm dừng một phen, đợi đến khi nét mực phủ lên trên giấy Tuyên Thành khô lại, nàng gác lại bút lông, gọi tiểu nha hoàn, nói: "Ngươi đi gọi Lưu Nhị thúc quản sổ sách tới cho ta."

"Lão gia, người tìm ta." Lưu Nhị thúc nhanh chóng đi tới, nhưng vừa nghe Lâm Tĩnh Dao hỏi tới sổ sách, sắc mặt lại có chút xấu hổ, cúi người đi lên, nói: "Lão gia, ngài không phải đều đã đem bạc quyền góp cho dân chúng nghèo khổ sao, trong phủ cũng đâu có để lại, có thể miễn cưỡng duy trì kiếm sống đã là không tệ rồi."

Bi thay! Cảm tình lại còn là một thanh quan.

Ngay cả tiền tích góp còn không có, nếu mình từ quan, phải dựa vào cái gì mà sống qua ngày đây.

Lâm Tĩnh Dao ảo não đem đơn từ chức vò thành một nắm, sau đó ném trên đất, thầm nghĩ mình đường đường là Tể tướng một nước, làm sao có thể sống nghèo túng như vậy.

Đang lúc âm ức vô cùng, chợt thấy Lưu Nhị thúc xoay người sang chỗ khác, khom người với người đến thăm, nói: "Vương Gia, ngài đã tới."

Lâm Tĩnh Dao quay người lại, thấy người tới đứng là biến thái Vương Gia ngày đó đem mình trong quan tài ôm lấy không rời, vì vậy tức giận cười cười, đánh giọng quan nói: "Không biết Vương Gia đến, không từ xa tiếp đón rồi." Dứt lời, lại nằm bò trên án kỷ, lập kế hoạch cho con đường buôn bán tương lai.

Nụ cười của Thủy Nguyệt Ngân vẫn ôn hòa như cũ, giống như một hồ bích thủy không sóng không gió, ấm áp lòng người.

"Thế nào, gặp phải chuyện phiền lòng sao?" Hần đi lên trước, ngấm ngấm bút lông, ôn nhu hỏi.

"Vương Gia, hai ta giao tình rất sâu phải không?" Lâm Tĩnh Dao đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt sáng quắc hỏi.

Dáng vẻ kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống Tiểu Bạch Dương đi lạc tới hang sói vậy.

"Đó là đương nhiên." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, trong mắt tràn đầy nồng tình mật ý.

Một phen chà xát cánh tay mình, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy da gà bỗng nhiên nổi lên, thầm nghĩ mỹ Vương Gia này chẳng lẽ còn có tâm tư khác với mình sao, nhìn hần cũng đâu giống một nam sắc đoạn tỵ.

Trước hết bất chấp trong này có ám muội mờ ảo gì, Lâm Tĩnh Dao đưa tay ra, nói: "Nếu như vậy, ta mượn bạc của ngươi, chắc Vương Gia sẽ không cự tuyệt đi."

"Đó là đương nhiên."

Vẫn lại là câu này, thế nhưng bên trong ôn thanh đó tựa hồ thăng lên một cao độ.

Vì vậy, Lâm Tĩnh Dao một lần nữa xoa xoa cánh tay mình, về mặt đau khổ nói: "Vương Gia, chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện không?"

. . . . .

Vạn lượng bạc nằm trong tay, Lâm Tĩnh Dao trước giờ không vắng hợp lập tức xin nghỉ mấy ngày, sau đó tới khu vực phồn hoa nhất kinh thành mua một cửa hàng, cũng không vội vã trang hoàng mà chỉ phá đồ phòng ốc, hơn nữa lại thảo ra một bản vẽ, sai người phỏng theo khuôn mẫu mà xây dựng lên một tòa lầu cao năm tầng kinh thể hãi tục, ngay lúc ấy mà nói tuyệt đối có một không hai, để móng nhà có thể ổn định, Lâm Tĩnh Dao đem kiến thức về kiến trúc của bản thân dùng tới, sau đó lại theo thứ tự thiết kế ra các trang phục mỗi triều đại, từ Hạ Thương Tây Chu đến Nguyên Minh Thanh, từ nội liêm Hán phục đến lộ nhũ Đường trang, có thể nói là đủ loại, hết sức thú vị.

(nội liêm: kín đáo. Lộ nhũ: hở hang)

Không sai, ta muốn mở một lầu hộp đêm cao cấp!

Phải nói trong kinh thành cái gì có thể kiếm tiền nhanh nhất, ha ha, ta biết.

Tất cả an bài ổn thỏa, Lâm Tĩnh Dao một lần nữa mặc lên quan phục, đặt chân vào cửa cung, trong ngực vẫn còn giấu đơn từ chức ngôn từ khản thiết, ta muốn mở tiệm làm lão bản, tuyệt không kiêm chức làm giúp việc cho người ta.

Đi tới đại điện, Lâm Tĩnh Dao mấy ngày không đặt chân vào cửa cung chỉ cảm thấy không khí cổ quái lên rất nhiều, hỏi người đồng sự mới biết lưu dân bên phía Bắc biên cảnh đột nhiên càng ngày càng liều lĩnh, nhiều lần vượt biên tranh mua lương thực của cư dân Tây Hạ, thậm chí còn dùng mọi cách vũ nhục phụ nữ, phát sinh không ít chuyện phóng hỏa giết người. (Biên cảnh: biên giới)

Lâm Tĩnh Dao dừng một chút, biên giới tai họa ngầm từ xưa đều có, cũng là chuyện không có biện pháp, tự khuyên mình chớ lâm vào vũng nước đục này, khẩn trương từ chức cho xong, trở về an tâm mở kỹ viện làm tú bà.

Thế nhưng, mọi người một phen tranh luận, lại một lần nữa đưa mắt hướng về phía Lâm Tĩnh Dao không tập trung kia, chỉ thấy nàng ngáp một cái, hiển nhiên là không có nghe.

"Lâm ái khanh, lần trước ngươi nêu ra bản dự thảo phát triển hai bên mậu dịch, không biết cụ thể định thực hành như thế nào đây?" Thủy Linh Ương đột nhiên mở miệng.

"Biên cảnh đều đã thành cái bộ dáng ầm ĩ kia rồi, đề nghị này thật đúng là lời thôi lếch thếch." Lâm Tĩnh Dao nói thầm một câu, sau đó tiến lên một bước nói: "Hoài hoàng thượng, theo ý kiến thần, trước mắt biên cảnh hỗn loạn, nghĩ lại phát triển thương mậu quả thật khó như lên trời, vì thần cả gan, thu hồi đề

ngợi ngày trước, tiếp thu ý kiến của các đại nhân còn lại." Dứt lời, ưu nhã lui về phía sau, sau đó trở lại hàng ngũ.

Lại một hồi tĩnh mịch.

Lâm Tề Tướng cho tới bây giờ là một người cố chấp, tuyệt đối không có khả năng bác bỏ đề nghị của mình, chỉ cần nàng đề xuất ý kiến, cho dù nghe không đáng tin như thế nào, nàng cũng có thể xoay chuyển hiệu lực Càn khôn, chung quy có thể phát triển mọi thứ đi theo hướng dự kiến của mình.

Nàng chính là có bản lĩnh này.

Được gọi là "Tây Hạ đệ nhất trí nang" không phải không có đạo lý.

Nhưng hôm nay, nàng hiển nhiên lại vô tâm với chính sự, hết thảy xem như chỉ là mọn cỏ.

"Nếu như vậy, chúng ái khanh nói lên một chút ý kiến của mình xem." Sắc mặt Thủy Linh Ương trái lại xử biến bất kinh, nhàn nhạt mở miệng.

(xử biến bất kinh: thấy biến không sợ hãi.)

"Hoàng thượng, không bằng phái binh tiến đến quét sạch đi, chỉ là du dân phía Bắc mà thôi, Tây Hạ chúng ta như thế nào còn không thắng được bọn chúng."

"Hừ, du dân? Một khi khai chiến e rằng sẽ chân đao chân thương liễu mạng xông lên, phía Bắc kia mấy năm nay đột nhiên nhanh chóng quật khởi, nếu thực sự đánh nhau, tuyệt đối sẽ là một trận khổ chiến."

"Như vậy sợ rằng sẽ hao người tổn của, Tây Hạ mấy năm gần đây thật khó mới ổn định lại, dân chúng vừa mới lấy lại tinh thần, hiện giờ chính trị khôi phục nguyên khí, không thể nổi lên chiến tranh vào lúc này."

"Nhưng phía Bắc kia thật khinh người quá đáng, làm như Tây Hạ ta không có người sao, dám lỗ mãng như vậy."

"Ta thấy vẫn nên phái quân tiến đến đóng quân, cố gắng chờ gây xung đột, còn có thể ngăn chặn giặc cỏ từ bên ngoài."

"Đóng quân không cần bạc sao, nghĩ đến việc ngăn cản đám thổ phi kia, sợ là một vạn tám ngàn người còn không đủ ấy chứ, như vậy, lại một khoản thêm vào chi trả nữa."

"Bằng không huy động cư dân nơi đó rời đi đi."

"Hừ, dân chúng nơi đó không dưới vạn hộ, nếu muốn di dời, kia một công trình lớn như thế nào hà."

.....

Dường như không nghe thấy, Lâm Tĩnh Dao hết lần này tới lần khác xoa xoa đơn từ chức trong tay, trầm nghĩ đợi lát nữa bãi triều nên làm thế nào hướng Boss của mình từ chức cho thỏa đáng.

Mấy phen miệng lưỡi tranh chấp không xong, Thủy Linh Ương hiển nhiên có chút bức bối, vì vậy phát phát tay, nói: "Trước tan triều đi, Lâm Tĩnh Dao ở lại, theo trẫm đi tới thư phòng."

Vì vậy, Lâm Tĩnh Dao ôm tâm tình thấp thỏm tới ngự thư phòng, trầm nghĩ Hoàng thượng này sợ là muốn để mình bày mưu tính kế, Lâm Tề Tướng đáng thương này còn bị các lão bách tính khoắc lác tựa như một vị tiên, mà mình đây chỉ biết khôn vặt không hơn không kém đâu có thể có ý kiến xây dựng gì.

Vì vậy vừa lúc rảo bước tiến lên, cuối cùng mất hồn, tiếp theo vấp ngã một cái, nếu không phải có Thủy Linh Ương đi đằng trước đột nhiên xoay người lại ôm lấy nàng, sợ rằng nàng thực sự đã được làm một cầu sức bùn. (chó tấp bùn)

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hoàng thượng, người thật mất khí tiết

Đế Vương trẻ tuổi tà mị cười đến run rẩy hết cả người, sau một hồi lâu, đột nhiên thu lại vẻ mặt, gương mặt âm kiêu nói: "Người thân là tướng của một nước, thế mà lại định lao vào buôn bán da thịt, đây là muốn lấy bộ mặt Tây Hạ ra đùa giỡn hay sao?" Nói xong, đột nhiên vỗ bàn một cái, rung lật một ly trà, cộng thêm tróc một khối nghiên mực.

Lâm Tinh Dao khóe miệng giật giật vài cái, tất nhiên không ngờ rằng Đế Vương này tính tình biến hóa nhanh như vậy, quả nhiên là hi vọng vô thường, trong lòng dự đoán người này phải thuộc chòm sao song nam.

Vội vàng quỳ rạp xuống đất, Lâm Tinh Dao run rẩy lấy ra đơn từ chức, nhắm mắt đệ trình lên, cúi đầu nói: "Thần có một yêu cầu quá đáng, chỉ hi vọng hoàng thượng có thể khai ân."

Không sai, lão nương về sau không làm công ăn lương là được, ta cũng không làm mất mặt hoàng gia, xem ngươi còn có luật nào ràng buộc nữa.

Còn không đợi Thủy Linh Ương cầm lấy đơn thư, đã nghe thấy một tiếng trấn an mềm mại truyền đến. "Được rồi, hoàng thượng phát cẩu gì vậy, coi chừng hại đến thân thể."

Người tới là Mộ Dung Tuyết, liếc nhìn Lâm Tề Tướng trên mặt đất một cái, nâng tay áo che miệng cười một tiếng, nói: "Tình cảm Hoàng thượng cùng Lâm đại nhân lại bất hòa ư, hẳn nha, vốn là người tính tình bướng bỉnh, cũng không phải là một ngày hai ngày, Hoàng thượng ngài còn tức giận để làm gì chứ."

Tiếp theo là một tiếng cười duyên vô hạn phong tình, lại thiên hồi bách chuyển. Lâm Tinh Dao chỉ cảm thấy yếu mềm đến xương tủy, Thủy Linh Ương này tất nhiên không cần nhiều lời, hồn nhiên không cảm thấy e ngại lễ nghĩa bất tiện, ôm Mộ Dung Tuyết vào trong ngực, sau đó đặt lên đùi mình, mở miệng trườn tới trên cổ tròn mịn.

Hoàng thượng, ngươi thật mất khí tiết.

Cánh tay Lâm Tinh Dao giờ đơn từ chức có chút tê mỏi kịch liệt, dứt khoát thu tay về, sau đó nhìn về phía Tuyết phi mềm mại đáng yêu động lòng người, nghĩ thầm thật là hồng nhan họa thủy a, mẫu tử kia xinh đẹp mà quyến rũ, chiếc mũi kia tinh xảo mà xinh xắn, đôi môi kia ướt át mà đỏ hồng, cùng bộ ngực mãnh liệt phập phồng kia.

Cúi đầu nhìn thoáng qua sân bay của chính mình, Lâm Tinh Dao thở ra một hơi, nói: "Nếu hoàng thượng có việc bận, không bằng vì thần xin được cáo lui trước." Nói xong, lui về sau hai bước, xoay người muốn đi.

Quả thực, bản thân khẩn trương ra khỏi nơi này, để người ta còn thoát áo tháo dây.

"Đứng lại cho trẫm!" Thủy Linh Ương đột nhiên lên tiếng quát nạt, sau đó giọng điệu lạnh như băng nói: "Thần là mệnh thần triều đình, quan phụ mẫu của dân chúng, ngươi cư nhiên có thái độ này, mũi tên kia thật đúng đã bắn hồng đầu óc ngươi rồi, hiện giờ biên cảnh chiến loạn, ngươi lại có thể ngồi yên không đếm xỉa đến."

Ta cũng muốn chen vào một chân a, ta cũng muốn hô khẩu hiệu: chúng ta phải có chung một thể giới, xin hãy bảo vệ hòa bình, chung tay giữ gìn quê hương chúng ta.

Vấn đề là, đám giặc cỏ thô phi kia sẽ nghe ta lái nhái sao?

Nắm chặt đơn thư trong tay, Lâm Tinh Dao đang muốn lần nữa đệ trình lên, lại nghe Thủy Linh Ương giọng điệu đậm mạc nói: "Ngày thường trẫm niệm tình ngươi vì dân vì quốc vất vả, không muốn truy cứu sai lầm không đáng có của ngươi, nhưng liên quan đến quốc sự, tốt nhất ngươi nên thông minh một chút cho trẫm, mọi việc nên suy nghĩ kỹ, nếu muốn ý sủng mà kiêu, sẽ ——"

Ngay lập tức chén sứ thanh hoa bị Đế Vương yêu nghiệt này bóp vỡ.

Mộ Dung Tuyết run run một phen, không biết một câu "Ý sủng mà kiêu" này cũng có ý nhắc nhở mình.

Chỉ là Thủy Linh Ương ở trên cái eo thon nhỏ của nàng bóp nhẹ một chút, nhỏ giọng hỏi: "Dọa đến nàng sao?" Giọng nói tuy êm ái, nhưng sắc mặt vẫn không có biểu cảm như cũ.

Tan xương nát thịt sao? Lâm Tinh Dao cắn cắn môi, vội vàng giấu kín đơn thư trong tay áo, xoay người lại nói: "Vi thần hiểu, vi thần đương nhiên vì Hoàng thượng không màng sống chết, vì Tây Hạ tới chết mới thôi." Nói xong, trở lại trên ghế bình tĩnh ngồi, liếm mép nói: "Hoàng thượng, vi thần lại có một chủ ý đánh đuổi bạo dân biên cảnh, không biết có nên nói hay không."

Thủy Linh Ương trong đôi mắt hẹp dài dần theo vài phần ý cười, nói: "Ái khanh cứ nói đừng ngại."

"Gậy ông đập lưng ông." Lâm Tinh Dao nói xong đắc ý nhũn mảy, "Chúng ta không thể tổn kém đóng quân, nhưng có thể xuất binh, để cho quân lính hóa trang thành thổ phi, tiến thẳng lên Bắc, vượt qua biên giới, vào trong biên giới phía Bắc thực hành chính sách tam quang, sát quang, thiêu quang, thường quang, cứ như vậy, cũng không cần sợ quốc khố thiếu hụt, lại có thể khiến quân lính đóng quân ở biên cương hiệu quả. Đàng phí phía Bắc kia thấy chúng ta cường đạo hơn tàn bạo, tự nhiên cũng sẽ rút lui."

(Chính sách Tam quang: Ba sạch: Giết sạch, đốt sạch, cướp sạch.)

Thủy Linh Ương mỉm cười nhìn Lâm Tinh Dao hồi lâu, sau một lúc, khẽ mở môi mọng, hỏi: "Ngươi xác định muốn Tam quang sao?"

"Không thể sao? Trong chiến tranh không nói nhân tính." Lâm Tinh Dao khẽ cười một chút, chống lại một đôi nhãn tình tràn đầy yêu khí kia.

Hậu thế đại khái không ai biết, đã từng, trong ngự thư phòng Tây hạ, giữa phút chốc ngắn ngủi đối mặt này, lác đác nói mấy câu thư dò xét, tạo nên một

đòi danh thần trong lịch sử Tây Hạ, tên tuổi Lâm Tĩnh Dao không xuất hiện trong truyện ký nữa, mà là sinh động trong sử sách lúc bấy giờ, Thủy Linh Ương thiên thu để nghiệp cùng cả đời nàng chặt chẽ gắn kết với nhau.

Lâm Tể Tướng không chỉ có Văn nhắc bút an thiên hạ, mà Võ lại có thể lập tức định Càn khôn.

Hậu nhân đánh giá như vậy.

Khi đó Thủy Linh Ương cười đến khoa trương, cơ hồ là ngửa tới ngửa lui, hồi lâu sau lại một lần nữa hỏi: "Lâm Tể Tướng không phải nói đùa chứ, ngươi luôn luôn khoan hậu nhân ái, cư nhiên lại giết dây trảm phát động bạo lực, đốt lửa giết người cướp của, trảm đúng là nghe lắm rồi."

Lâm Tĩnh Dao cũng không bật cười, ngược lại gần từng chữ nói: "Người thành sự, tuyệt tình phụ nghĩa, hợp với Quân Vương."

"Người đây là xúi giục trảm làm một Bạo Quân sao?" Thủy Linh Ương neho mắt lại, chỉ còn lại bốn viên bông tai Hồng Bảo Thạch vẫn đang rạng rỡ phát sáng.

"Hoàng thượng tàn bạo đó là đối ngoại, ngài ổn định trong nước an bình, che chở con dân của ngài, ở một mức độ nào nói tới, ngài ngược lại chính là minh quân hiếm có."

"Hừ, đây không phải là chiến tranh, trảm không thể quyết định làm đổ máu, càng sẽ không thông qua tàn sát con dân nước khác để bảo vệ an nguy nước nhà, việc coi mạng người như cỏ rác trảm không làm được."

"Vậy sao?" Lâm Tĩnh Dao mặt cũng giãn ra cười. Thủy Linh Ương cũng không ngu ngốc như nàng tưởng tượng, ngược lại còn nhân hậu và hiền minh hơn nhiều.

Có lẽ, cõi vô ngoài hán hoang dâm vô đạo ra, nam nhân này nói không chừng có khả năng trở thành Thiên cổ nhất đế.

Một khác kia, Lâm Tĩnh Dao nặn ra mồ hôi lạnh, sợ lời thăm dò của mình thật sự bị Thủy Linh Ương tiếp nhận, nam nhân kia cảm thấy kể này rất tốt, không để ý tới khuyên can của mình, thật cứ như vậy thi hành xuống.

Đơn thư từ chức trong tay bị nàng lạng lẽ xé thành mảnh nhỏ.

Thôi, trong cung có mỹ nam để nhìn, có bạc để lĩnh, cũng không phải là không thể nán lại thêm hai năm.

Mà cuối cùng, đề nghị của Lâm Tĩnh Dao là phái một đơn vị lực lượng quân sĩ qua đó, để bọn họ ở biên cảnh nghỉ ngơi lại sức, khai khẩn đất hoang, tốt nhất có thể tự cung tự cấp, trợ cấp chính phủ nhất định sẽ có, bổng lộc tuy ít, nhưng bảo đảm sau nhiệm kỳ ba năm, toàn bộ khi quay về sẽ được thăng ba bậc Phó tướng, được ưu tiên khảo bạt quan viên, chính thức vào triều làm quan.

Đây vốn là một cạm bẫy ngọt ngào, có thể vào được triều đình hay không vốn là do Thủy Linh Ương định đoạt, nhưng trên hình thức như vậy đủ rồi, cũng không khiến cho văn võ bá quan nghi ngờ.

Huống chi, nếu như trong số binh lính đóng ở biên quan kia thực sự có nhân tài, Thủy Linh Ương sẽ sớm phát hiện.

Hoàng băng dán ra ngoài, bởi vì không phải cường chế trưng binh, lại ngọt ngào hấp dẫn, cho nên người báo danh quả thật chen chúc tranh nhau, thậm chí có mấy đại thần làm quan thanh liêm ngay cả ái tử của mình cũng kính dâng ra, chỉ vì sau này trong giới triều đình hán cũng không đến mức lưng đeo một cái danh cật nhắc người trong nhà.

Kể từ đó, chính phủ phái một đám lao công miễn phí đi đến biên cảnh, vừa khai khẩn đất hoang, vừa ngăn ngoại địch, chắc chắn ba năm sau, người phía Bắc sẽ ngừng công kích, mà mảnh đất căn cỗi kia cũng có thể trở thành khu vực xuất khẩu lương thực dồi dào.

Mà Lâm Tĩnh Dao, không thể không gác lại việc thi công thanh lâu đang làm được một nửa, tuy cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng không thể mạo hiểm bộc trực, tự đem đầu lên trát đao đi.

Một người cầm bản mẫu, đứng ở phía trước công trình hậm hực hồi lâu, chợt nghe truyền đến từ sau lưng mấy tiếng bước chân, sau đó là Thủy Nguyệt Ngân ôn nhu khuyên giải an ủi: "Thôi, nếu ngươi thiếu tiền xài nói với Bồn vương là được, của ta chính là của ngươi."

Của ta chính là của ngươi.

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy da đầu tê dại, tiếp theo run một cái, thầm nghĩ nam nhân này không phải đang theo đuổi mình thì là gì a?

Một Vương Gia theo đuổi một Tể Tướng!

"Thôi, lại không đối chết ta, chỉ có điều khoản tiền này đều đã đổ vào đây, cứ gác lại như vậy có chút đáng tiếc, huống chi, bạc ta nợ ngươi sợ là tạm thời chưa trả được rồi." Lâm Tĩnh Dao thở dài, đem ngân phiếu còn lại trong ngực nhét vào trong tay Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Nếu không vội dùng tiền thì cùng đợi đi, ta còn chưa được nhận bổng lộc tháng này, cố gắng đến kỳ sẽ hoàn được thôi."

"Hà tất phải xa lạ như vậy với ta." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, cầm xấp ngân phiếu kia lại nhét về trong tay Lâm Tĩnh Dao, ôn nhu nói: "Ngươi từ trước đến nay chi tiêu tiết kiệm, nhìn cũng gây một vòng rồi, đừng quá làm khổ bản thân, bạc này ngươi cứ lấy dùng đi, nếu lại nói muốn trả cho ta..., ta sẽ tức giận."

Đại ca, có thể dùng như tình tựa thủy, xuân phong dập dờn như vậy được không.

Lâm Tĩnh Dao nói thầm một câu đem ngân phiếu nhét lại trong cổ tay áo, vỗ vỗ vai Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Đi, vào trong phủ ta uống ly trà đi."

Hai người vừa mới đặt chân vào "Lâm phủ" nửa bước, chợt nghe thị vệ thông báo nói, Lưu công công truyền chỉ tới.

Vì vậy, Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Nguyệt Ngân vội vàng đi vào tiếp chỉ, cũng không biết Hoàng thượng này có lời nhảm nào không thể ở trên triều nói, cần bí mật đến truyền chỉ.

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, cảm động Lâm Tể Tướng vì nước có công, cần trọng, tư tư bắt đãi, vì vậy Hoàng thượng khai ân, ngự thưởng một tấm bằng hiệu, thuận chúc Tể Tướng buôn bán thịnh vượng, tài nguyên như nước, khâm thử ——" Lưu công công hắng giọng hồ xong, hồ nghi nhìn về mặt đờ đẫn của Lâm Tể Tướng một cái, vừa giục nâng tiếp chỉ, vừa tò mò hỏi thăm: "Nghe nói Lâm Tể Tướng muốn khai trương một cửa hàng, không biết là kinh doanh buôn bán gì vậy?"

(tư tư bắt đãi: cần cù siêng năng)

"Buôn bán da thịt." Lâm Tĩnh Dao tiếng như muỗi chậm rãi nói thầm một câu, sau đó nhìn về phía tấm biển cực đại đã được mang tới trong phủ, chỉ thấy trên mặt rồng bay phượng múa đề bốn chữ to —— Thiên Thượng Nhân Gian.

Nhìn một chút, đây không phải tên kỹ viện thì là vật gì.

Chỉ là ——

Lâm Tĩnh Dao cảm giác sâu sắc không sao giải thích được, Hoàng thượng này không phải đã nói không thể để cho đảng cùng chính phủ mất thể diện sao, làm sao có thể đồng ý cho mình khai trương kỹ viện đây.

Chẳng lẽ muốn khảo nghiệm phẩm hạnh của mình?

Mẹ nó. Phẩm hạnh là cái quái gì, bao nhiêu tiền một cân.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngự tứ phẩm bài

Mấy tháng sau, thi công hoàn thành. Phải kể đến đầu tiên trong kinh thành này, do số tiền lớn đổ vào "Thiên Thượng Nhân Gian" nên hấp tấp khai trương, hoa khôi đôi nghề mà đến vô số kẻ, cũng không phải bởi vì nơi này đãi ngộ tốt, mà bởi vì có Lâm Tể Tướng làm hậu thuẫn, tương lai e rằng sẽ không ai dám phá sân diễn của các nàng.

Hơn nữa, vừa nghĩ tới trẻ tuổi đầy hứa hẹn, siêu cấp kim cương Vương lão ngũ đến nay vẫn độc thân, một đám tiểu mỹ nhân vừa được tuyển chọn liên hưng phấn như đánh máu gà, hận không thể lập tức nhảy vào ôm ấp.

(kim cương vương lão ngũ: có đủ 5 tiêu chí, ý nói người đàn ông kiệt xuất, thỉnh hỏi Google caca để biết thêm thông tin chi tiết.)

(đánh máu gà: là một kiểu nói trên internet của Trung Quốc, ý chỉ hành vi điên cuồng, si mê ví dụ như mê âm nhạc, mê điện ảnh, truyện,...; cũng được dùng để hình dung người đặc biệt hưng phấn, có ý trêu chọc. Nguồn gốc của cách nói này là do sự lan tràn của một loại "liệu pháp bảo vệ sức khỏe" – tiêm máu gà vào người —— quả thực là chưa tìm cái câu nào nó phù hợp nên phải để như vậy. Nguồn: <http://www.thuynguyetvien.wordpress.com>)

Đã là thanh lâu đương nhiên sẽ chọn buổi tối để khai trương, khi đó trên tầng năm "Cao cấp" cao hiếm thấy giương lên đèn lồng màu đỏ, khi đó một đám mỹ nữ cùng nhau vung khăn tay lên, khi đó mọi người đồng thời hô lên một tiếng "Đại gia, đi vào vui đùa một chút", khi đó Lâm Tĩnh Dao thừa nhận trong lòng mình có chút nhộn nhạo, mặt tú bà, quả thật vừa là một nghề vừa thần thánh mà lợi hại.

Vấn vô đại thần trước kia giả đứng đắn giờ phút này cũng không ra vẻ nữa, dù sao Lâm Tể tướng bảo thủ nhất đều đã làm cái việc buôn bán da thịt này, bọn họ hà tất phải giả bộ quân tử ru rú trong phủ không lộ diện, vừa lúc mượn cơ hội này tới đây nói tiếng chúc mừng, sau đó lôi kéo quan hệ đây đó một chút, nói không chừng xuất phát từ giao tình này, còn có thể miễn phí chơi đùa một chút.

Nhắc tới vạn tuế ra hoa chẳng có gì lạ, nhưng là muốn từ trên người Lâm đại tể tướng vắt cổ chày ra nước này rút xuống một cọng lông lại là si nhân thuyết mộng, chỉ thấy chúng đại thần hai tay dâng lên quà mừng nhưng một phần ưu đãi cũng không có, bạc vào đó cứ gọi là như nước chảy.

(si nhân thuyết mộng: mơ mộng hão huyền.)

Nhắc tới con đường buôn bán thâm am của Lâm Tĩnh Dao, tại đây phồn hoa giàu có trong kinh thành, tại đây trong biển người quan phú thành đồng, cái gọi là đất tiền thật là tốt, hiện giờ cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu xa xỉ, giống như nữ nhân, người đặt ở "Vạn Hoa lâu" bên cạnh kia nặng trĩu giá một trăm lượng, nhưng trong "Thiên Thượng Nhân Gian" này, thiếu đi một ngàn lượng liền bị kêu là vũ nhục.

Cho dù như vậy, vẫn sẽ có khách nhân tới cửa, vì sao ư, bởi vì những kẻ có tiền sẽ chọn đất đắt tiền để nổi bật thân phận, nhất định sẽ lựa chọn hội quán xa hoa tiêu khiển, không cần tốt, nhưng phải đắt tiền.

Dựa vào đâu để đất? Hiệu lực của phẩm bài chữ sao, cửa treo lên bốn chữ to hoành theo lối viết thảo chính là minh chứng tốt nhất.

Thanh lâu Hoàng thượng ngẫm bằng lòng, trong thiên hạ chỉ có một, cho dù có vài thỏi vàng mà muốn tập kích vào nửa đêm, đánh đôi trộm, bắt thông gian, nhưng chỉ cần người đưa tâm biến này ra, những kẻ không có mắt ấy đều phải quỳ lạy.

Tranh thủ sang năm mở tiếp mấy gia bố trang, kéo vài kiện vài bố tới, kiên định nói đây Giang Nam thượng hạng kéo sợi, có lẽ Tây Hạ năm nay màu thịnh hành nhất định là màu trắng rồi. (gia bố trang: cửa hàng may quần áo, tơ lụa)

Kiểm tiền, chỉ đơn giản như vậy.

Lại nói Lâm Tĩnh Dao và Thủy Nguyệt Ngân đang mặt mày rạng rỡ chào hỏi khách nhân, đột nhiên liếc thấy cách đó không xa một bộ trường bào màu xanh nhạt lay động, sau đó một bóng đen đi ra, tuyệt thế yêu nghiệt phơi bày dưới ngọn đèn dầu mờ mờ, ánh sáng trong này ôn hòa quý mị lên rất nhiều, giống như cùng bóng đêm đi tới vô hạn. Chỉ có trên vành tai hắt mấy chiếc bông tai bằng bạc lại tản ra ánh sáng băng lãnh rực rỡ.

Chỉ là yêu nghiệt này giờ phút này xuất hiện ngược lại không phải muốn câu hồn nhiếp phách, mà là vô tâm liếm liếm đôi môi đỏ tươi của mình, nhìn bằng hiệu treo cao kia, tràn đầy ý cười hỏi: "Trăm tặng người một phần đại lễ nặng như vậy, đêm nay có được giảm giá hay không?"

Từ xưa Hoàng đế đã cực kỳ háo sắc!

Lâm Tĩnh Dao khoe miệng giật giật vài cái, nhìn về phía sau Thủy Linh Ương, phát hiện thậm chí một thị vệ tùy hành cũng không có, thâm nghĩ nam nhân này đúng là không sợ chết, coi như là thái bình thịnh thế, thân là người lãnh đạo quốc gia, ra khỏi cửa cũng nên mang theo mấy người tùy thân hộ vệ chứ.

Rốt cuộc là quá tin vào đối nhân xử thế của chính mình, hay là quá tin vào thân thủ của mình đây.

"Ha ha, vì thần tham kiến ——" Lâm Tĩnh Dao vừa mới chuẩn bị hành lễ đã bị Thủy Linh Ương một phen kéo lại, sau đó nghe Yêu Nam này nói: "Chớ làm ầm, nếu như bị mấy lão hồ ly trong đám kia phát hiện tung tích trầm, nhất định sẽ ồn ào dữ dội, đối với danh dự trầm cũng không tốt."

Cảm tình người vẫn còn biết!

Vì vậy Lâm Tĩnh Dao coi như không có gì, cùng Thủy Nguyệt Ngân che che giấu giấu thỉnh Hoàng thượng vào phòng bao lâu bốn, phải nói vì sao không phải lâu năm, ừ, đó là phòng làm việc tư nhân bên ngoài cộng thêm chỗ dừng chân của Lâm Tề Tướng cùng thập cửu Vương gia.

Cò điều yêu nghiệt quân này lại không chịu dễ dàng làm nhục thân phận của mình, nhất định nói mình là cửu ngũ chí tôn, cho dù đi đạo kỹ viện cũng phải chọn tầng cao nhất, Lâm Tĩnh Dao cười khan mấy tiếng, không thể nào làm trái, đành phải mời hấn vào phòng ngủ của mình, sau đó khom người hỏi: "Không biết Hoàng thượng cần phục vụ gì đây?"

"Toàn bộ ." Thủy Linh Ương cũng không khách khí, dừng một chút lại bổ sung: "Rượu ngon món ngon đừng chậm trễ, khăn trương trình lên, tối nay cẳm ý để bụng rỗng đến đây đây."

"Lão nương hoàng lương còn chưa ăn của mấy người đâu, sẽ phải lấy lại!" Lâm Tĩnh Dao cắn răng nói thầm một câu, sau đó ra cửa đi thu xếp.

Không lâu sau, một đám nữ nhân oanh oanh yến yến xông tới, bởi vì đều là tuyệt sắc khai thác ở các thanh lâu, cho nên cùng nữ nhân trong hậu cung của Hoàng thượng so sánh, cũng sẽ không thua kém chút nào.

Đều nói hương hoa đại bên ngoài, thật giống như chiếm lấy hết toàn giang sơn còn cất giữ được vô số nam nhân, giờ phút này vừa thấy có mỹ nhân mới tiến đến, lập tức trái ôm phải ấp, trên hai đùi an trí mỗi đùi một người, trên lưng còn treo lên một người, mấy người khác phụ trách ở bên cạnh gấp thức ăn.

Trên thực tế, hưng phấn tuyệt không phải chỉ một mình Hoàng thượng, mà cũng là mấy tiểu mỹ nhân xung quanh hầu hạ kia, cả đời phần lớn đều là cùng lão trung niên, đại thúc phát tướng triển miên, bất ngờ gặp phải một công tử trẻ tuổi vô cùng kinh diễm như vậy, trong lúc này nhất thời liền hô hấp cũng quên, thậm chí bởi vì Thủy Linh Ương hôn một cái trêu đùa liền ngất mất.

Quả nhiên là hôn mê.

Lâm Tĩnh Dao khoe miệng giật giật vài cái, sai người đem nữ tử thân thể không khỏe mang đi, sau đó cùng Thủy Nguyệt Ngân liếc mắt nhìn nhau, chuẩn bị khom người lui ra, Hoàng thượng này hoang dâm lợi hại, hai người cứ đứng lý ở đây như vậy chỉ sợ lại làm lỡ chuyện của hấn.

Vừa mới chuẩn bị khép cửa, chợt nghe hôn quân kia lười biếng nói: "Lâm Tề Tướng đừng bước."

Lâm Tĩnh Dao dừng lại, để cho Thủy Nguyệt Ngân lui ra ngoài trước, sau đó khom người tiến lên, hỏi: "Không biết ngài còn có việc gì phân phó ạ?"

"Không có gì, hi vọng Lâm lão bản có thể cùng ta uống hai chén." Thủy Linh Ương nói xong, chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện.

Nhắm mắt ngồi xuống, Lâm Tĩnh Dao rượu chưa thấm một hớp, cũng là cả đêm phải nhìn nam nhân mất hết khí tiết kia cùng một nữ nhân biểu diễn móng tai cong ngực chơi đùa gần gũi rồi.

Song, nam nhân kia giới hạn cũng dừng lại ở hôn nhẹ mà thôi, hơn nữa chỉ từ trán xuống má lại đến cổ, nhưng duy chỉ không nguyện ở trên môi những nữ nhân kia hôn xuống một cái.

Không thể nghỉ ngơi, nam nhân này thật ra rất ưa sạch sẽ.

Đến khi Thủy Linh Ương mệt mỏi liên phân phát mọi người, chỉ thấy mấy hoa hoa lục lục sau khi rời khỏi, đã có một nữ tử đột nhiên quay lại, quỳ xuống đất nói: "Có thể để cho Lâm Tể Tướng khăn trương như vậy nhất định chỉ có hoàng thượng thôi, mới vừa có nhiều người ở đây như vậy, tiểu nữ không tiện hành lễ, mạo phạm thiên nhan rồi."

Thủy Linh Ương nhũ mày cười cười, nói: "Được, đã xong lễ, người có thể lui xuống."

Nàng kia do dự một hồi lâu, cắn cắn môi, hỏi: "Tiểu nữ có thể giành được vinh hạnh đặc biệt, đêm nay lưu lại thị tẩm không?"

"Không cần, trẫm tối nay đã đặt bài tử, có người theo hầu rồi." Thủy Linh Ương nói xong, như có như không nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái.

"Làm sao được, Hoàng thượng chuẩn bị hồi cung sao? Trễ thế này, vị nương nương được đặt bài tử sợ cũng đã nghỉ ngơi rồi." Lâm Tĩnh Dao hỏi.

"Ha ha." Thủy Linh Ương nhẹ cười một tiếng, gật đầu nói: "Quả thực, khuya lắm rồi, trẫm không trở về cung nữa."

Nữ tử vừa đến mời sủng kia vui vẻ, rồi lại nghe Thủy Linh Ương nói: "Cho nên, tối nay do Lâm Tể Tướng thị tẩm."

"Hà!"

"Hà!"

Nàng kia cùng Lâm Tĩnh Dao đồng thời hô nhỏ một tiếng, thầm nghĩ chẳng lẽ là nghe lầm.

"Quân muốn thần tử thần không thể không tử, thế nào, Lâm Tể Tướng, người thân là thần tử, chẳng lẽ định không tuân theo Hoàng mệnh sao?" Thủy Linh Ương nói xong đi tới trên giường rộng nằm xuống, sau đó vỗ vào đệm dày một cái, nói: "Ái khanh thật biết hưởng thụ nha."

"Hoàng, hoàng, Hoàng thượng, nếu như không có việc gì nữa, thần trước tiên đi xuống dưới trông nom việc buôn bán." Lâm Tĩnh Dao mắt nhìn sang hướng khác, vội vàng vung chân liền xông ra ngoài.

"Nếu như người dám đi, trẫm ắt trị người tội danh kháng chỉ, hái được đầu người." Phía sau Thủy Linh Ương phong khinh vân đạm nói.

Dừng bước lại, Lâm Tĩnh Dao vẻ mặt đau khổ xoay người, nói: "Hoàng thượng, thần không phải GAY đâu, thần không chơi đoạn tụ đâu."

Thủy Linh Ương lười nhác cười cười, nói: "Nhưng trẫm chính là tốt long dương, khăn trương qua đây hầu hạ!"

Nữ tử đến mời sủng cả kinh nói không ra lời, vội vàng nhanh như mèo lui ra ngoài, vừa đi vừa nói thật sự là không được rồi, khai thác được tin tức hoàng gia thì không nói, lại là có liên quan đến giới tính hoàng thượng không bình thường, nếu nói chuyện này ra ngoài, ai dám tin chứ!

Mà Lâm Tĩnh Dao cứ như vậy giã lấy, tiến lên một bước cũng không được, lui về phía sau một bước cũng không xong, thầm nghĩ hẳn đúng là có quy tắc ngầm trong truyền thuyết sao, cư nhiên địa vị cao còn phải bổ sung thêm bồi ngủ!

(giã lấy: như giã chày, lên xuống lên xuống, không thoát được)

"Thế nào, thật muốn kháng chỉ?" Thủy Linh Ương cười đến càn chỏi mắt.

"Hoàng, Hoàng Mệnh, có chỗ theo, có chỗ không theo." Lâm Tĩnh Dao lắp bắp, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống.

Thủy Linh Ương lật người, tự nhiên nói: "Miễn, trẫm cũng không cưỡng cầu, chờ ngày nào đó người nghĩ thông suốt, muốn leo lên long sàng trẫm, tùy thời hoan nghênh." (tùy thời: bất cứ lúc nào.)

"Nha. . . ." Lâm Tĩnh Dao đáp ứng một tiếng, một phen lau hồi lạnh, nói: "Nếu như thế, thần lui xuống trước vậy."

"Ừ, đêm dài đằng đẵng quá mức cô đơn, người đi gọi thập cửu Vương gia tới đây." Thủy Linh Ương giao phó nói.

Rầm——

Lâm Tĩnh Dao dưới chân lão đào một cái, vát và ổn định thân hình, cười khan một tiếng vội vàng chạy, thầm nghĩ đúng là gia môn bất hạnh, hiện giờ Thủy gia chỉ còn lại hai tên nam đinh như vậy, thế mà lại muốn làm đồng tính luyện ái.

Thời khắc diệt vong xem ra gần ngay trước mắt.

Đến sau nửa đêm, cực đoan thích ngủ Lâm Tĩnh Dao thật sự bức bách nhìn không được, liền nằm ở trên quây ngủ như chết, trong mơ hồ chỉ cảm thấy có một đôi tay dịu dàng khoác lên hông mình, sau đó ôm ngang mình đi lên lầu.

(cực đoan thích ngủ: ý nói người cực kỳ ham ngủ)

Đợi đến khi tỉnh lại, Lâm Tĩnh Dao phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ của Thủy Nguyệt Ngân, có người cời giầy cho nàng, hơn nữa ở dưới người nàng đắp lên chiếc chăn thật dày.

Mà người đó, chính là mỹ nhân Vương Gia nằm ở bên giường ngủ gật kia.

Trong lòng không giải thích được mà ấm áp, Lâm Tĩnh Dao vội vàng ngồi dậy, liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài mờ mờ, ngáp một cái, đẩy đẩy Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Có phải nên chỉnh lý một chút rồi vào triều hay không?"

Thủy Nguyệt Ngân nâng lên đôi mắt ngái ngủ mông lung nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao, lại có một loại mỹ cảm mơ màng, chỉ thấy hần chần chừ một chút, nhìn nhìn cửa sổ, nói: "Ừ, sắc trời cũng không còn sớm, ta đi gọi Hoàng thượng thay quần áo."

Da đầu tê rần, Lâm Tĩnh Dao lúc này mới nhớ tới trong phòng sát vách còn có một tên Đế Vương biến thái, vì vậy nghi ngờ nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái, hỏi: "Hắn không cần ngủi hầu hạ cả đêm sao? Chẳng lẽ là làm xong liền cho ngủi lui?"

Chần chừ một hồi lâu, Thủy Nguyệt Ngân nghiêng nghiêng đầu, hỏi: "Có ý gì?"

"Khụ khụ." Lâm Tĩnh Dao làm bộ ho khan vài tiếng, nói: "Không có việc gì, không có việc gì." Nói xong, còn có chút tò mò, vì thế lại truy vấn nói: "Hai người các ngươi phương vị như thế nào a?" (phương vị: vị trí, thụ hay công~~~~)

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hòa thân

Trở lại trong cung, Lâm Tĩnh Dao nhìn hai bên đại thần không ngừng tiếng ngáp, cười nhẹ một tiếng, nhìn về phía người kia đang ngồi trên ghế rồng, tựa tiểu phi tiểu Thủy Linh Ương.

"Chúng ái khanh, tối hôm qua chơi đùa vui không?" Đế Vương này xưa nay chưa thấy mở miệng hỏi.

Một trận yên lặng, chúng đại thần sắc mặt cổ quái, nào dám nói tiếp.

Hồi lâu sau, Thủy Linh Ương cười cười, nói: "Ồn ồn tư dâm dục (1), trẫm đang suy nghĩ có lẽ ban bồng lộc quá nhiều, cho nên chúng ái khanh trong đầu đầy nữ sắc, bắt đầu vô tâm việc triều chính rồi."

Lâm Tĩnh Dao không biết hoàng thượng này đang chơi trò gì, chỉ thấy hần hần là có ý tóm lấy mình làm mồi câu, nghĩ cách trắng trợn giảm bớt tiền lương của chúng triều thần mới đúng.

Nếu như vậy, mình chẳng phải là cũng bị liệt vào công địch, tất cả mọi người sẽ cho là mình cùng hoàng thượng hợp diễn một tuồng kịch, không ai sẽ cho rằng mình là thương nhân trong sạch đi.

Mọi người cũng là hoảng sợ đến lợi hại, vội vàng quy thành một đoàn, nói: "Thần biết lỗi, chúng thần một lòng vì quân vì dân, tuyệt đối không dám sơ suất việc triều chính."

Giảng co một hồi, Thủy Linh Ương cười cười, nói: "Vậy tốt nhất, trẫm không trở ngại cuộc sống riêng tư của các ngươi, chỉ là phải phải ngăn chặn việc không nên quá phận tham luyến sắc đẹp, giống như bây giờ, trẫm không hy vọng nhìn thấy đáng về phờ phạc của các ngươi!" Câu sau, giọng điệu đột nhiên chuyển lạnh.

"Đúng, đúng." Mọi người vội vàng từ tiểu Cửu là lưới kéo dài hơi tàn biến thành sư tử hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, ưỡn ngực ngẩng đầu thêm hóp bụng, tràn đầy kính nể nhìn về phía Hoàng thượng.

"Hoàng thượng, mừng mười tháng sau chính là ngày lên núi tế tổ, không biết liệu Hoàng thượng đã có an bài?" Thủy Nguyệt Ngân đột nhiên bước ra khỏi hàng, khép mi hỏi.

"Như cũ đi, không cần quá mức chú trọng bày vẽ." Thủy Linh Ương hồi đáp, nhếch môi cười cười, nói: "Nhan quốc phải sứ thần đến, nói là muốn cùng Tây Hạ ta kết thông gia, đối phương phải ra chỉ một vị công chúa, cũng chính là nữ nhi duy nhất của Thái Thượng Hoàng Nhan quốc, đương nhiên, cũng là Hoàng muội trầm, nói cách khác, đối phương rất coi trọng việc hòa thân lần này, Tây Hạ ta cũng nhất định phải phái ra một vị nam tử thân phận cao quý để xứng đôi mới được."

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc, công chúa Nhan quốc này thế nào lại thành muội muội hoàng thượng Tây Hạ đây?

Chẳng lẽ, Nhan quốc này cùng Tây Hạ vốn chính là một gia đình?

Không đúng, Hoàng thất Nhan quốc họ Ngọc, Tây Hạ là Thủy.

Chẳng lẽ là Hoàng hậu trước đó hành vi không đứng đắn, cùng quốc vương Tây Hạ lén phéng sau đó lại thay đổi lao đến ôm ấp để quân Nhan quốc sao?

Nếu đúng như vậy, vốn nên là quốc sĩ, Thủy Linh Ương này vì sao ý cười vẫn đầy mặt.

Thật con mẹ nó, cư nhiên còn có một đoạn lịch sử đáng khai thác như vậy sao?

Lâm Tĩnh Dao đang nói thầm, chợt nghe Lễ bộ thượng thư Vương Chiêu Nhung nói: "Hồi hoàng thượng, nếu như thế, Tây Hạ ta hiện giờ thân phận tôn quý để hôn phối chỉ có hai người Thập cửu Vương gia cùng Lâm Tề Tướng này, cũng vì đối phương là Hoàng Muội Thánh thượng, nếu so về bối phận, không nên gả cho Vương Gia mới phải, xem ra chuyện may mắn này chỉ có thể rơi xuống đến trên đầu Tề Tướng."

Hự! Lão nương sợ nhất chính là cái này.

Lâm Tĩnh Dao về mặt đau khổ nhìn về phía tên Thượng Thư nhiều chuyện kia, sau đó lại đem tầm mắt chuyển về phía Thủy Linh Ương đang trầm tư, chép miệng, nói: "Xin thứ cho vì thần ——"

Lời còn chưa dứt, đã nghe Thủy Linh Ương nói: "Thôi, chuyện này bàn bạc kỹ hơn đi, để cho trẫm suy nghĩ một chút."

Sau khi bãi triều, Thủy Linh Ương nhân thân lưu chuyện vài cái, không biết đại ca Ngọc Linh Viễn làm cái trò gì, phụ hoàng sớm nói qua không muốn để đệ đệ muội muội đặt chân vào kinh thành nửa bước, tên hỗn đản này còn cường ép đem Liên Nhi cho hắn, làm người tìm vị hôn phu thật đúng là một chuyện gà mẹ, trước mắt Thập cửu thúc khẳng định là không được, chỉ còn lại Lâm Tề Tướng ——

"Hừ!" Thủy Linh Ương giễu cợt một tiếng, chung quy cũng không thể kéo hai nữ nhân thành một đôi đi.

Ra khỏi cửa cung, Lâm Tĩnh Dao phát phát tay phân phát nhóm kiệu phu, có chút cực kỳ tức giận đi đằng trước, thầm nghĩ đúng là cầu huyết, chuyện gì cũng gặp phải.

Sau lưng Thủy Nguyệt Ngân đuổi theo, ôn nhu an ủi: "Ta và hoàng thượng bí mật nói một chút là được, công chúa vốn là muội muội hoàng thượng, chắc hẳn có chết cũng không gả đến Tây Hạ rồi."

Lâm Tĩnh Dao ngắt ra, vội vàng hỏi: "Tây Hạ cùng Nhan quốc không phải là quan hệ mẫu quốc cùng chư hầu quốc chứ?"

"Dĩ nhiên không phải, tiên hoàng và Thái Thượng Hoàng Nhan quốc năm đó sóng vai trên sa trường, chiếm được Minh quốc, nắm được Đại Lý cũng là lúc đem quốc thổ chia đều làm hai, ngày nay hai bên thực lực tương đương, cũng là hai đại quốc địa vị ngang nhau, đương nhiên, hai phe không có khả năng xảy ra xung đột." Thủy Nguyệt Ngân cười nói.

"Vì sao? Vậy công chúa đến hòa thân và hoàng thượng là như thế nào?" Lâm Tĩnh Dao truy hỏi.

Thủy Nguyệt Ngân ngắt ra, hỏi: "Người làm sao vậy? Ở Tây Hạ, chuyện cũ này cũng không phải là bí mật, người không phải chưa từng nghe qua đấy chứ?"

"Ta ——" Lâm Tĩnh Dao dừng một chút, nói: "Người nói một chút đi, ta nghe đông một đằng tây một nẻo, không tính là rõ ràng."

Thủy Nguyệt Ngân ôn hòa cười cười, chậm rãi kể lại lịch sử.

Lại nói tiên hoàng Thủy Nguyệt Hàn cả đời chưa từng lập hậu, duy nhất chỉ yêu một nữ nhân tên là Lạc Nhan Tịch, nữ nhân kia vốn là Giang Nam Ngọc Từ Hi phu nhân, sau tại chiến loạn bị trọng thương, mất trí nhớ hai năm, Thủy Nguyệt Hàn liền len lén đem Lạc Nhan Tịch giấu trong hoàng cung Tây Hạ, về sau Ngọc Từ Hi quản lý hơn nửa giang sơn, đổi quốc hiệu là "Nhan", phải nói đó cũng là nam tử si tình, vẫn cứ tìm khắp đại giang nam bắc, nhưng cũng không phát hiện ra tung tích vợ, sau khi Lạc Nhan Tịch khôi phục trí nhớ trở lại bên người Ngọc Từ Hi, không ngờ khi đó đã mang thai cốt nhục của Thủy Nguyệt Hàn, cũng chính là đương kim Thánh thượng Thủy Linh Ương.

Thủy Nguyệt Hàn bởi vì hộ tống Lạc Nhan Tịch trở về Nhan quốc mà gặp mai phục, bị ám sát bỏ mình. Ngọc Từ Hi đại khái lòng có bất an, sau khi nắm trong tay Tây Hạ lại chậm chạp không chịu thôn tính, ngược lại nuôi dưỡng cốt nhục của Thủy Nguyệt Hàn thành người, năm ấy khi hắn mười sáu tuổi nâng đỡ hắn đăng cơ đại diện, trở thành vua Tây Hạ.

Mà hiện giờ Hoàng đế Nhan quốc Ngọc Linh Viễn, cũng có tin đồn nói hắn cũng không phải là con ruột của Ngọc Từ Hi, mà là vợ trước của nam tử kia cùng chú em của mình thông dâm sinh ra, về phần điển cổ trong lúc ấy Thủy Nguyệt Ngân lại không rõ ràng, chẳng qua lời đồn nói Ngọc Từ Hi cảm thấy

làm vua thực sự cực nhọc, cho nên đem giang sơn vất vả gây dựng một phần chia làm hai, cố ý đưa cho hai nhi tử không liên quan đến máu mủ tự xử lý, còn mình mang theo Lạc Nhan Tịch hòa thuận cùng hai cốt nhục của mình Ngọc Linh Hoa, Ngọc Linh Liên đi qua y sơn băng thủy (2), nhân tàn sung túc qua ngày.

Hôm nay, Ngọc Linh Viễn này không biết có phải ăn no rừng mờ hay không, biết rõ Ngọc Từ Hi không hy vọng Ngọc Linh Liên đặt chân tới kinh thành, gặp phải thế tục trần ai, lại vẫn đem nàng tới hòa thân. (cụ thể xem thêm 《 giang sơn thuộc về ngươi, ngươi thuộc về ta 》, ha ha, chưa xem qua nhất định phải xem một chút truyện trước kia, rất đáng khen , chuyện xưa hùng vĩ, tứ quốc chiến loạn, không ngại ta tiến hành quảng cáo đi, nếu rảnh liền xem thôi, cùng một cốt truyện phát triển không phải rất tương quan, chỉ có điều cây cao lương ta vẫn là hi vọng mọi người có thể nhìn một cái).

(Cây cao lương: ý nói người chứng kiến mọi việc.)

Lâm Tĩnh Dao sau khi nghe xong chặc chặc hai tiếng, nói: "Không nghĩ tới Lạc Nhan Tịch có bản lĩnh như vậy, có thể khiến cho quốc vương hai nước đối với nàng nhớ mãi không quên."

"Chớ nói lung tung, Lạc Nhan Tịch cũng không phải là tên ngươi có thể kêu, nàng về sau lại tuy làm hoàng hậu Nhan quốc, nhưng ở trên gia phả Hoàng thất Tây Hạ, nàng lại đảm đương làm Thái Hậu." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, khẽ cười cười.

Khi đó Lâm Tĩnh Dao không biết, từ khi nàng tới thế giới này, bánh xe vận mệnh lại một lần nữa chuyển động, Đông Nhan quốc, Tây Hạ quốc, Bắc Đột quốc đã định trước vì nàng mà trở nên rất không yên ả, chiến hỏa liệu nguyên (3), lại một lần nữa trở thành thủy triều không thể nghịch chuyển.

Mà nàng, Lâm Tĩnh Dao, không chỉ phải vật lộn trên quan trường, còn phải ác đấu trong hậu cung, thậm chí còn phải sát lục ở trên chiến trường, phủ thêm quan phục, nàng là Tề Tướng, thay la quân, nàng là hoàng hậu, choàng lên chiến giáp, nàng là mãnh tướng.

Tên của nàng, nhất định sẽ không bình thường.

Ngày kế, Thủy Linh Ương lưu lại đơn độc Lâm Tĩnh Dao trong thư phòng, vừa lật xem tấu chương vừa nói: "Ngươi nói, trăm có nên ủy khuất Hoàng Muội, tiện nghi để ngươi tới hòa thân hay không?"

Lại là vụ này!

Lâm Tĩnh Dao vội vàng quỳ xuống đất, nói: "Kính xin Hoàng thượng nghĩ lại, vì thần không xứng với công chúa , ta cảm thấy Vương Gia rất tốt, luận về phong độ cùng tài học, thần và ngài ấy quả thật không cùng một cao độ." Thôi khắc mấu chốt nghĩa khí không là cái gì, huynh đệ nhất định phải lấy ra bán đứng.

"Như vậy, ngươi rất tự biết mình." Thủy Linh Ương nói xong, trầm tư một chút, nói: "Trẫm lại không quan tâm về vấn đề bồi phận, chỉ là thập cửu Vương gia luôn luôn thanh tâm quả dục, đã ba mươi nhưng vẫn chưa từng đón dâu, trẫm không muốn quá mạnh mẽ ép hấn."

Hắn không đón dâu là bởi vì làm nam sủng của ngươi đi!

Hơn nữa, ngươi không miễn cưỡng hắn, dựa vào cái lông gì phải miễn cưỡng ta chứ.

Con ngươi đảo đảo nửa ngày, Lâm Tĩnh Dao buộc lòng si nhục tiến lên một bước, nói: "Hoàng thượng, thực không dám giấu diếm, công chúa nếu gả cho thần, chỉ sợ thần sẽ làm lỡ nàng cả đời."

"Ồ?" Thủy Linh Ương nhú mày, hỏi: "Có gì nói ra lời ấy đây?"

"Thần, kỳ thật ——" Lâm Tĩnh Dao hít một hơi thật sâu, nói: "Thần không thể sinh hoạt vợ chồng, thần từ nhỏ đã có bệnh, thuộc về yếu sinh lý, bất lực ."

Nói xong, hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Thủy Linh Ương nín cười nửa ngày, ra vẻ tiếc hận nói: "Không nghĩ tới ái khanh lại có loại mao bệnh này, aiz, tuổi ngươi vẫn trẻ vậy mà không thể hưởng thụ niềm vui điên loạn đảo phượng, thật đáng tiếc, đáng tiếc."

"Dạ, vì thần vô năng, kính xin hoàng thượng thay người khác vậy." Lâm Tĩnh Dao vội vàng nói tiếp.

Thủy Linh Ương ung dung đi tới trước mặt Lâm Tĩnh Dao, sau đó đưa ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, híp mắt nói: "Cũng khó trách ái khanh nhìn anh khí không đủ, thì ra là có mao bệnh này sao?"

Đi chết đi! Hồn đàn!

Lâm Tĩnh Dao sau trăm ngàn lần nguyên rửa, bộ mặt rung rung, nói: "Hoàng thượng, ngài cũng đừng giấu cợt vì thần, thần thân hoạn bệnh bất trị đã rất đáng thương rồi, ngài hà tất phải bỏ đá xuống giếng."

"Đáng thương?" Thủy Linh Ương khoé miệng mang ý cười, sau đó ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Nếu như thế, không bằng để trẫm tới hảo hảo yêu thương ngươi, như thế nào? Tuy nhiên ngươi phải ở phía dưới."

Hết sức biến thái!

Lâm Tinh Dao lau một giọt nước mắt, nhát thời lẩm lòi, lại há mồm hỏi một câu: "Hoàng thượng đã có đoạn tỵ chi phích (4), không biết bình thường đều ở trên hay ở dưới?" Lòi vừa ra khỏi miệng, lại một lần nữa nghĩ muốn cắn lưỡi tự sát. Đây coi như là bản năng phản ứng của hủ nữ sao?

Thủy Linh Ương ngược lại không trị nằng tộ đại bất kính, mà là siết chặt cầm Lâm Tinh Dao hỏi: "Người cảm thấy trẫm sẽ phải hạ mình xuống người khác sao?"

Đế Vương công!

Không đúng, ta tại sao cảm thấy hân cang giống như là quý súc công. (5)

Nghĩ vậy, Lâm Tinh Dao run một cái, cảm thấy tuần mỹ thập cửu Vương gia đáng thương rất nhiều, vì vậy bật thốt lên, "Hoàng thượng, đợi Vương Gia khá hơn một chút."

(1): Ôn noãn tư thâm dục: ăn no mặc ấm sinh thâm dục

(2): Y sơn bàng thủy: Kế núi gần sông, ngao du sơn thủy

(3): Chiến hòa liệu nguyên: chiến tranh lửa cháy

(4): Đoạn tỵ chi phích: Diễn cổ, ý nói đồng tính luyến ái

(5): Quý súc: chắc chắn... Đam mỹ, ý nói bạn thụ/công thuộc dạng cận bã, khoái SM)

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hoàng thúc, trầm cực kỳ ôn nhu.

Đội ngũ đi lên núi tế tổ tuy nói là đã được giản lược rồi, nhưng Lâm Tinh Dao đứng ở trên núi nhìn xuống dưới, cảm thấy một dải đường núi gấp ghềnh kia đầy áp người.

Trên đỉnh núi, một tòa cung vũ hoa lệ sừng sững, bốn phía pháp phối cờ màu, hoàn toàn không có một chút bài vị cung phụng người chết nào, cũng không biết Hoàng Lăng này quy mô cỡ nào.

Trong sân vườn bày đầy công phẩm, hương đốt kích thước bằng đầu ngón tay cháy lập lòe, mấy hàng cao tăng chia làm hai bên, vừa gõ mõ vừa chờ hoàng thượng tiến đến.

Trên thực tế, Đế vương kia hiển nhiên không phải một người cực kỳ kính sợ tổ tiên, đến chậm đã không nói, thậm chí ngay cả đầu cũng không dập một cái, vớ lấy bó hương một phen cho có lòng, sau đó cắm vào trong lư hương, nói: "Bắt đầu nghi thức đi."

Vì vậy, mọi người bắt đầu tụng kinh, thay nhau tiến lên đốt giấy, dập đầu, vẽ mặt cực kỳ nghiêm túc trang trọng.

Sau khi vào từ đường, Lâm Tinh Dao một phen so sánh với bức họa trên tường, chỉ thấy này tiền hoàng Thủy Nguyệt Hàn đã qua đời đúng là cùng Thủy Linh Ương kinh người hết nhau, đặc biệt là một chấm chu sa lệ chí kia, ngay cả vị trí đều giống nhau.

Thủy gia đại khái là thịnh sản yêu nghiệt. (thịnh sản: sinh ra nhiều)

Lâm Tinh Dao chắc một tiếng, chạy một vòng xung quanh sau đó đuổi kịp bước Thủy Linh Ương. Vừa mới chuẩn bị bước ra ngưỡng cửa, chợt thấy Thủy Nguyệt Ngân có chút thất thần, suýt nữa trượt chân khỏi bậc cửa, may mà Thủy Linh Ương đưa tay đỡ lấy một phen.

"Thần đáng chết." Thủy Nguyệt Ngân ngượng ngập nói một câu.

"Sao nào, người nào đó nói trẫm nên đối đãi người tốt một chút, cho nên, chẳng qua chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, thập cửu thúc không cần để ở trong lòng." Thủy Linh Ương nói xong, nhìn Lâm Tinh Dao vẽ mặt si ngốc một cái, khẽ mỉm cười.

Thủy Nguyệt Ngân không biết hoàng thượng trong hồ lô này muốn làm gì, sợ hãi nói: "Ngài là quân, ta là thần, hoàng thượng nói như vậy thật làm giảm thọ vì thần rồi."

"Làm sao có thể, trẫm luôn luôn ôn nhu, chỉ là gần đây biểu hiện có lẽ hơi hột." Thủy Linh Ương nói xong, có chút mập mờ nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái.

Hoàng thượng này vốn tưởng rằng có thể kích thích không nhẹ đến Lâm Tĩnh Dao, ai ngờ nàng lại say mê đầy mặt, chỉ thiếu chút nữa nâng lên quai hàm lên một bên tỉnh tã mà bình phẩm màn trước mắt này.

Nữ nhân này tuyệt đối là có mao bệnh!

Khi đó Thủy Linh Ương đã định nghĩa nàng như vậy.

Sau khi trở lại trong cung, Thủy Linh Ương mở tiệc ở ngự hoa viên, đặc biệt mời Thủy Nguyệt Ngân cùng Lâm Tĩnh Dao tới ngồi chung, theo bên cạnh hầu hạ còn có Mộ Dung Tuyết.

Chỉ thấy này Mộ Dung Tuyết tựa như rất không chào đón Lâm Tĩnh Dao, vẫn gương mặt thanh tú kia, nửa ngày cũng không thấy quang lại.

Lâm Tĩnh Dao lẳng lặng uống trà, thỉnh thoảng lấy ánh mắt kỳ dị quét nhìn ba người kia một cái, thầm nghĩ Thủy Linh Ương này thật không hổ là Tây Hạ đệ nhất biến thái, nam nữ đều xoi, lại còn có thể bình tĩnh đem tình địch đặt chung một chỗ dùng trà như thế.

Chi là ——

Tuyết phi này vì sao ánh mắt âm độc không nhìn nơi khác, vẫn chòng chọc nhìn mình không yên nhĩ.

"Khụ khụ." Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, thật sự ần ần không được, vì vậy hỏi Mộ Dung Tuyết: "Nương nương, không biết vì thần đã làm điều gì không phải, làm cho nương nương không vui như vậy?"

Chỉ thấy trong mâu tử xinh đẹp của Mộ Dung Tuyết xẹt qua một tia phẫn hận, nhưng ngại vì Thủy Linh Ương ở bên bắt tiện phát tác, chỉ cảm khăn che che miệng, bụng đầy sâu bi nói: "Nghe nói Lâm đại nhân mở một tòa thanh lâu, hoàng thượng đi tới một lần sau vẫn nhớ, hai ngày gần đây lại vẫn tới chỗ lâu của người, theo Bồn cung xem ra, hoàng cung này dù rộng hơn nữa cũng không giữ được vị Bô tát sống như Hoàng thượng rồi." Nói xong, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tầng nước mắt, u oán vô hạn.

Thủy Linh Ương thật sự sùng Tuyết này phi sùng đến vô pháp vô thiên, đưa tay ôm nàng vào trong lòng, âm giọng nói: "Trẫm cả ngày xử lý quốc sự ít nhiều cũng phải mệt mỏi, ngẫu nhiên đi qua uống ly rượu ngon mà thôi, không phải là cùng nữ nhân bên ngoài tư hỗn, nàng đừng là nhỏ nhen lợi hại."

"Hoàng thượng cứ lừa gạt nô tỳ tốt lắm." Mộ Dung Tuyết cũng không để mình bị đẩy vòng vòng, nắm chặt lấy mặt Hoàng thượng cũng không chịu bỏ qua.

"Trẫm như thế nào có thập cửu thúc cùng Lâm ái khanh làm chứng, không tin nàng hỏi bọn họ một chút, trẫm đúng là có một lần sùng hạnh nữ nhân bên ngoài." Thủy Linh Ương đồ lão bà, nhân tiện mang theo hai người thân cận làm chỗ dựa cũng kéo xuống nước.

Lâm Tĩnh Dao cười gượng hai tiếng, các nam nhân trong lúc nghĩa khí rủ anh em ra ngoài uống hoa tửu, gọi điện thoại nói với chị dâu nam nhân kia bên ngoài ở nhà mình ăn cơm, trở về trễ một chút.

(hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu.)

Nói trắng ra là, cho nên phải kết giao với một hai bạn xấu, chính là vì thời khắc mấu chốt liên hợp lừa gạt nữ nhân.

Tự nhiên nhìn bề ngoài, ám chỉ cứ gật đầu nói "Đúng" về phía Thủy Nguyệt Ngân, Lâm Tĩnh Dao cũng phải làm đồng lõa, nói: "Hồi nương nương, hoàng thượng luôn luôn nghiêm khắc với bản thân, tuyệt đối sẽ không làm chuyện hồ thẹn thánh uy, hưởng chi, các cô nương trong lâu của vi thần chỉ là chút son tục phấn mà thôi, tư sắc thường thường, nào có vào được mắt Hoàng thượng đâu."

Nói như vậy, thần sắc Mộ Dung Tuyết mới xem như hòa hoãn một chút, nhưng vẫn há miệng nói: "Lần sau Hoàng thượng cũng mang nô tỳ đi qua nhìn một chút, xem ‘Thiên Thượng Nhân Gian’ kia rốt cuộc là ở đâu ra ma lực, có thể khiến cho hoàng thượng nhớ nhung như vậy."

"Được rồi." Thủy Linh Ương đáp ứng một tiếng, cung chiều néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ của Mộ Dung Tuyết, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Đế vương này, cũng thật có một mặt ôn nhu.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Lâm Tĩnh Dao vừa đi vừa hỏi Thủy Nguyệt Ngân bên cạnh, "Hoàng thượng có phải là siêu cấp sùng ái Tuyết phi hay không?"

"Đó là hiển nhiên, đừng nhìn hậu cung hoàng thượng giai lệ vô số, nhưng bởi vì những nữ nhân kia hơn phân nửa đều là nữ nhi hoặc là cháu gái của đại thần trong triều, cố tình mang quan hệ họ hàng vào, hoàng thượng vì để tránh cho hậu cung tranh giành liên lụy đến triều thần, cho nên rất ít cung chiêu họ, chỉ có Tuyết phi này, xuất thân thường thường, lại cứ chỉ có độ, cho nên khiến cho Hoàng thượng rất vui lòng."

"Thì ra là như vậy." Lâm Tĩnh Dao cười cười, không biết Thủy Linh Ương giỏi tính kế như vậy là tốt hay xấu.

Mấy ngày sau, người được chọn hòa thân còn chưa định được, công chúa Ngọc Linh Liên trong truyền thuyết kia đã vào tới trong cung.

Nhóm triều thần vốn định long trọng nghênh đón một phen, ai ngờ Thủy Linh Ương cũng chỉ phái người qua loa đại khái đón nàng vào trong cung, tự mình lại ở trong thư phòng đùa giỡn Lâm Tĩnh Dao.

"Ái khanh, trước mặt người người chính là Tể tướng của trăm, sau lưng người không ngại liền làm người bên gối của trăm đi, nhìn người mặc dù tướng mạo không bì được thấp cửu thúc, nhưng trăm vẫn thích người kiểu nam nhân tiểu cốt này."

(tiểu cốt: xương bé... ách ách... thụ)

Lâm Tĩnh Dao lau một phen mồ hôi lạnh, không biết gần đây Hoàng thượng không phải đã uống nhầm thuốc gì, tựa hồ trừ bỏ việc đùa giỡn mình cũng không tìm được niềm vui nào khác, một lần hai lần không sao, nhiều lần liền có chút không nhẫn nại được, liền tức giận nói: "Hoàng thượng, thỉnh tự trọng!"

"Trăm là vua của một nước, tự trọng cho ai nhìn." Thủy Linh Ương dầy mặt nói một câu, sau đó đưa tay xoa nhẹ trên cổ mịn màng của Lâm Tĩnh Dao, khẽ liếm một chút môi trên, sau đó lập tức nghiêng đầu, đôi môi liền chuẩn bị hôn lên cổ nàng.

Ta tránh.

Lâm Tĩnh Dao vội vàng nghiêng người lánh qua, lại thấy tên vua yêu nghiệt này đúng là giữ chặt mình ở trên tường, hơn nữa uy hiếp nói: "Thành thật một chút cho trăm, nếu không cẩn thận trăm đập người hôn mê, dùng sức đấy."

Không phải chứ.

Lâm Tĩnh Dao khóc không ra nước mắt, mắt ngó thấy Thủy Linh Ương chuẩn bị hôn tới, rõ ràng nhất quyết, nhắm mắt lại, thầm nghĩ nhắm mắt làm ngơ, hừ muốn hôn thì hôn đi, hôn xong khăn trương thả người ta ra.

Chỉ là, nụ hôn kia chỉ cách mình mấy cm thì ngừng lại.

Lâm Tĩnh Dao mở mắt ra, phát hiện Thủy Linh Ương ý cười đầy mặt, thật giống như đang trêu đùa một con khi, sau khi nhìn thấy con khi biểu diễn, cảm giác đủ hài lòng.

Ngay tại lúc mới bắt đầu chính là đùa giỡn mình à?

Lâm Tĩnh Dao vận khí một cái, vừa mới chuẩn bị nổi giận gầm lên một tiếng, lại thấy cửa phòng mở rầm, sau đó nhảy vào một người mười bảy mười tám tuổi, chính là nữ tử khuynh thế vô song tuyệt sắc, vừa vào cửa liền giong giọng hô: "Nhị ca ——" chữ "Ca" phía sau kéo dài âm cuối, chỉ vì thấy được một màn kinh thế hãi tục trước mặt này.

Nuốt một ngụm nước miếng, người tới cười gượng hai tiếng, tiếp theo chớp chớp mắt, hỏi: "Có phải đã quấy rầy hai người hay không?"

Này! Đây là phản ứng người nên có sao?

Lâm Tĩnh Dao còn bị Thủy Linh Ương lấy tư thế cực kỳ ám muội giữ ở trên vách tường, vừa mới chuẩn bị gãy thoát đã lại thấy Mộ Dung Tuyết đuổi đến, vừa vào cửa vừa nói: "Tiểu Liên, muội đừng xông loạn Ngự Thư Phòng, nhị ca của muội không thích người khác tự mình ——" về sau nói đến, cũng bị một màn trước mắt kinh hãi đến, há miệng thờ đốc, đứng nguyên tại chỗ.

Hồi lâu sau, thấy Mộ Dung Tuyết hỏi: "Hoàng thượng, hai người đây là ——"

Lâm Tĩnh Dao vội vàng đẩy Thủy Linh Ương ra, sau đó như không có việc gì đi tới trước mặt Ngọc Linh Liên, hỏi: "Người chính là công chúa Nhan quốc sao, vị thần Lâm Tĩnh Dao, ra mắt công chúa."

Ngọc Linh Liên mắt phượng xinh đẹp lưu chuyển hai cái, sau đó che ở bên tai Lâm Tĩnh Dao nói: "Nhị ca rất mạnh mẽ khó hiểu, ngay cả nam nhân cũng không buông tha."

Đoảng đoảng ——

Lâm Tĩnh Dao một trận cảm thấy hàm mình muốn trật khớp, trên thực tế, kể từ khi tiểu công chúa này tới Tây Hạ, loại cảm giác khoa trương này mỗi thời mỗi khắc đều sẽ cảm nhận được.

Ngọc Linh Liên tiếp theo nhảy dựng lên trên lưng Thủy Linh Ương, ồm ồm nói: "Nhị ca đã nhiều năm không gặp ta, cũng không cảm thấy nhớ sao?"

Thủy Linh Ương nhoèn miệng cười, đem nàng từ trên lưng kéo xuống, nói: "Tên quý này, vui ở bên cạnh phụ hoàng mẫu hậu nhiều năm như vậy cũng không biết tới đây nhìn nhị ca một cái, ừ, mặt của ta vừa gãy đi này, còn có nơi này ——" nói xong, mở vạt áo của mình, nói: "Nhìn xem, xương quai xanh nhô ra này, đúng là nhớ muội muốn chết."

"Thật ghê tởm, định tự mình đơm dăng kêu gọi bà vai trực tiếp trần truồng là được, cần gì phải đáp lại như vậy chứ." Ngọc Linh Liên tức giận nói một câu, tiếp đó lại treo lên trên người Thủy Linh Ương.

Vì vậy, Lâm Tĩnh Dao lần thứ hai lập tức cảm nhận được cảm giác cảm trật khớp.

Cùng mẹ khác cha, huynh muội ở hai nơi riêng biệt, nguyên bản có thể thân mật khăng khít như vậy sao?

Hơn nữa Thủy Linh Ương luôn miệng kêu Ngọc Từ Hi là phụ hoàng, dưỡng phụ kia trong lòng hẳn sắp vai nhân vật nào đây?

Lạc Nhan Tịch trong lời đồn bắt giữ hai vị Đế Vương đến tốt cùng là người phương nào đây? Có thể sinh hạ như vậy hai cực phẩm đời sau như vậy, tuyệt đối là nghịch thiên tồn tại!

"Nói đi, làm sao muội cùng đại ca làm rộn thế nào, phụ hoàng không phải là không hi vọng muội vào kinh sao? Muội lại đem cung thành Nhan quốc cùng Tây Hạ ngoạn chơi khắp lượt." Thủy Linh Ương nói xong, xách Ngọc Linh Liên trở lại trên mặt đất.

Nữ hài kia cong cong môi, nói: "Phụ hoàng đâu có quản ta, cả ngày cùng mẫu hậu cùng nhau lưu luyến sơn thủy, uống một ly rượu nhỏ, đánh xuống một quân cờ, thỉnh thoảng ngâm hai thủ khúc tiêu tử thương tâm quá mức, mẫu hậu còn chưa nghe đủ, lỗi tại ta đã mài đến chai rồi." Dừng một chút, lại nói: "Ta là lén chạy đến, đầu tiên là tới để đồ Nhan quốc, ở chỗ đại ca cọ xát một thời gian, tiếp đó lại lừa đại ca, nói phụ hoàng hi vọng ta có thể gả cho một nam nhân Tây Hạ, tới giúp hắn duy trì tình cảm của hai nước, đại ca liền đưa ta tới."

Thủy Linh Ương sắc mặt cứng đờ, nói: "Muội thật đúng là không đáng tin, đại ca là ai, sẽ cả tin chuyện hoang đường này của muội ư, ta nhìn hắn là cố ý muốn đem muội như củ khoai lang phóng tay chuyển đến trên tay của ta, chỉ sợ phụ hoàng bọn họ tìm được trong kinh, qua đó trị tội hắn thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cường công nhược thụ.

Ngọc Linh Liên chung quy vẫn tiếp tục ở lại Tây Hạ, có nàng, trong cung này hiển nhiên náo nhiệt lên rất nhiều, theo nàng cung quy gò bó đều là chó má, chỉ thấy nàng cả ngày nhảy nhót lung tung, vui chơi giải trí, thật sự không coi mình như người ngoài.

Nhóm phi tần hậu cung tự nhiên cũng nhìn ra Hoàng thượng cung chiều cùng dung túng nàng, vì thế tìm mọi cách tới nịnh bợ, ăn ngon trò tốt đều đưa tới một đồng, nhưng phát hiện nữ nhân kia căn bản đã không cảm kích, lại nhân hạ cùng Mộ Dung Tuyết ở cùng nhau, hai người mở miệng một tiếng "Tiểu Tuyết tỷ tỷ", mở miệng một tiếng "Liên Nhi muội muội", đến là thân thiết.

Kể từ đó, nữ nhân trong cung càng thêm hận thấu xương Mộ Dung Tuyết.

Nhắc tới tiểu công chúa còn có một thú vui, đó là nằm vùng tại cửa "Triều Dương điện", chờ tan triều, vội vàng tóm lấy Lâm Tề Tướng hời đồng hời tây, thanh âm rất nhỏ, hơn nữa lại còn lẩm la lẩm lét.

"Ngươi và nhị ca lúc cùng nhau, cho tới bây giờ đều là hần ở phía trên hả?"

"Nói một chút coi, nhị ca thích ôn nhu hay là hung mãnh tấn công?"

"Lâm đại nhân, chẳng lẽ cho tới bây giờ ngươi vẫn không có ý định sẽ phản công sao?"

.....

Có lúc, Lâm Tĩnh Dao thật sự cực kỳ hoài nghi cô bé này cũng xuyên qua, nhưng cẩn thận nhìn một chút, nàng trừ bỏ có chút hủ bên ngoài, tựa hồ cũng không khác thường nhiều lắm.

Chỉ là, các nàng không chú ý tới, trong lúc vụng trộm bí mật nói chuyện với nhau vẫn bị người khác nghe một câu đi nửa câu, vì vậy, trong cung này từ từ liền có tin đồn Hoàng thượng thích nam sắc, hơn nữa càng truyền càng ngoạn độc, thế cho nên về sau, đám tiểu thái giám vừa nghe Thủy Linh Ương truyền kiến mình, đã sợ tới mức hai chân run run, chỉ sợ Hoàng thượng này đói bụng ăn quàng, cứ như vậy tóm mình ăn sạch sành sanh.

Lại nói một ngày kia sau khi tan triều, Lâm Tĩnh Dao mới bước ra khỏi Triều Dương điện đã thấy Ngọc Linh Liên xa xa phát tay với mình, thầm nghĩ hủ nữ này cũng xem như có một quả tim cực kỳ hung mãnh, nhưng mình thật không gánh được tra tấn của nàng, vì vậy cúi đầu, giả vờ không thấy, bước vội về phía trước.

Ai ngờ, Ngọc Linh Liên kia cũng có công phu trong người, nhảy một cái chắn phía trước nàng, hơn nữa nắm chặt tay Lâm Tĩnh Dao, kéo nàng qua một bên, chỉ chỉ người phong độ lồi lạc, tuấn mỹ vô hạn Thủy Nguyệt Ngân, hỏi: "Đó là người nào vậy?"

"Thập cửu Vương gia." Lâm Tĩnh Dao thấy nàng hôm nay không phải tới châm chọc, vì vậy thần kinh mới hòa hoãn một chút.

"Giới thiệu cho ta biết đi." Ngọc Linh Liên chớp mắt phượng, có chút làm nũng nói.

"Ngươi, vẫn là, không được ——" Lâm Tĩnh Dao nghĩ nghĩ, ghé bên tai Ngọc Linh Liên nói thầm "Hắn mới thật sự là sủng thần của ca ngươi, loại trên giường đó."

"Hả ——" rốt cuộc thì đến phiên Ngọc Linh Liên giặt mình, sau một hồi lâu, tức giận xoay người sang chỗ khác, nói: "Ta tìm nhị ca lý luận, dựa vào cái gì nữ nhân tốt hần chiếm, nam nhân tốt hần còn không buông tha cho."

Mấy ngày sau, có triều thần trình lên tấu chương, nói nơi biên cảnh Nhan quốc và Tây Hạ, vùng Liêu Thủy cùng khu vực phía nam năm ngoái bởi vì gặp nạn hạn hán, năm nay dân chúng khổ không kể xiết, hiện giờ mất mùa triền miên, nếu Hoàng thượng không cấp phát, sợ là dân chúng không còn con đường sống.

Khu vực kia được coi là khu tam giác nan giải, bởi vì năm đó Nhan quốc cùng Tây Hạ quốc giới phân chia không rõ nguyên nhân, vùng kia có thể nói thuộc Nhan quốc, cũng có thể nói là của Tây Hạ, lâu ngày, hai bên vì kiêng dè, không phát ra hành động tranh đoạt lãnh thổ, cứ mặc kệ quản lý nơi đó, mặc cho nó tự cấp tự túc. Vốn không cần trưng thu thuế má, dân chúng nơi đó có thể nói là cực kỳ tiêu dao tự tại, thế nhưng một khi mất đi sự bảo hộ của chính phủ, sẽ giống như năm ngoái, tuy nạn hạn hán đã sớm nghe thấy, Nhan quốc và Tây Hạ lại mâu thuẫn không ra đại diện, không biết có nên ra mặt cứu giúp, dù sao người nào vừa ló đầu, tương đương với nói: Đào Viên Hương là địa bàn của ta.

Hôm nay, việc này lại bày ra ngay trước mặt, Thủy Linh Ương đã có chút đứng ngồi không yên.

Nguyên nhân rất đơn giản, nơi Ngọc Tử Hi và Lạc Nhan Tịch quy ẩn sơn điền chính là ở đó.

Ngọc Linh Liên tìm đến, Thủy Linh Ương mặt lạnh hỏi: "Nơi phụ hoàng ở đã mất mùa, muối vẫn còn có thể nhảy loạn xung quanh, tình hình bên đó rốt cuộc là như thế nào?"

Ngọc Linh Liên cúi thấp đầu, nói: "Phụ hoàng và mẫu hậu vẫn cư ngụ ở Thanh Hồ thuộc Đào Nguyên Hương, nơi đó thứ không thiếu nhất chính là nước, làm sao có thể gặp nạn hạn hán, chỉ có điều những nơi khác đúng là có chút nghiêm trọng. Hơn nữa, phụ hoàng cũng không hi vọng huynh và đại ca nhúng tay vào chuyện này, người nói lãnh thổ luôn là vấn đề mẫn cảm nhất, từ xưa đến nay chiến tranh cũng là vì lãnh thổ và nữ nhân, tránh cho huynh và đại ca không phạm vào điều tối kỵ."

"Hừ, Phụ hoàng đúng là vẫn ngồi yên." Thủy Linh Ương tức giận nói một câu, trải qua mấy phen suy tính quyết định cải trang đi đến đó khảo sát một phen, vừa vặn cũng có thể mượn cơ hội này gặp phụ hoàng cùng mẫu hậu một chút.

Nhưng Ngọc Linh Liên sống chết không chịu đi cùng, thật vất vả mới trốn thoát, nói gì cũng không chịu ngoan ngoãn trở về.

Thủy Linh Ương không cưỡng được năng, phải để nàng ở lại trong cung, chỉ mang theo Thủy Nguyệt Ngân, Lâm Tĩnh Dao cùng mấy tên thị vệ thay đổi thường phục, lặng lẽ tiến về phía Đào Nguyên Hương.

Lâm Tĩnh Dao vẫn lo tới việc buôn bán của "Thiên Thượng Nhân Gian", dọc đường đi có vẻ có chút không yên lòng, mấy lần nghĩ lấy cớ hồi kinh lại bị Thủy Linh Ương ngăn cản, cho đến khi đi được rất xa, mắt thấy hết hi vọng trở về, mới ngưng cầu nhau, từ lúc tinh thần mới bắt đầu sa sút căng về sau thấy đô liên mưa, thật có cảm giác như ra ngoài du lịch được điên cuồng mưa sấm.

Cảm giác ưu việt làm nữ nhân cuối cùng cũng trở lại.

Lại nói nữ nhân này giờ phút này lại vừa ý với một viên huyền văn ngọc bội chế tác tinh xảo, vì vậy vén tay áo lên phi tới chặt chém, giá đưa ra hai trăm lượng bạc tới khi mua về giá quý dĩ xuống còn hai lượng, nhét vào trong tay Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Nè, vì khai trương thanh lâu phải mượn của người nhiều bạc như vậy, cái này làm tạ lễ đi, đừng khách khí, nhận đi."

"Phốc ——" Thủy Linh Ương cực kỳ nể tình cười lên, nói: "Thật là triều đình từ xưa đến nay đệ nhất một mình nguoi, có thể keo kiệt đạt đến trình độ này, cũng xem như có một không hai rồi."

Lâm Tĩnh Dao tròn mắt nhìn hần, lại nghe Thủy Nguyệt Ngân nói: "Không, ta rất thích, bởi vì là Tĩnh Dao tặng cho ta, với ta mà nói đều rất trân quý." Nói xong, thực sự treo lên ngang hông.

Lâm Tĩnh Dao há miệng, cuối cùng dứt khoát lựa chọn không nói một lời, ngẩng đầu lên làm bộ nhìn mấy bay trên trời. Trong lòng thầm nói không ổn, thập cử Vương gia này nhất định có tình ý với mình, có lẽ là bởi vì ở chung một chỗ với nhược thụ như mình, hần có thể tìm lại cảm giác tự tin nam tính của mình đi.

Thủy Linh Ương chỉ mỉm cười nhìn về phía hai người, khóe miệng lộ ra một đường cong, thâm nghĩ thật là thú vị.

Ban đêm, sắc tâm của Hoàng thượng không thay đổi, bày đặt không ở được khách điểm, cố ý muốn qua đêm trong thanh lâu.

Trước khi vào cửa, ánh mắt hần hướng về phía hành lang tối đen, thoáng cười, đẳng cấp của thanh lâu này so với "Thiên Thượng Nhân Gian" còn kém xa.

Má mi xem ra so với Lâm Tĩnh Dao chuyên nghiệp hơn nhiều, vung khăn tay nhỏ thêu hoa lên, mở miệng kêu một tiếng 'Gia' thân thiết, khóe miệng mang theo nốt ruồi màu đen cực lớn càng thêm đem lại cảm giác, vợi vàng kéo mấy người mời lên lầu hai, sau đó quán lên Thủy Linh Ương niềm nở hỏi cần phục vụ gì.

"Rượu ngon, thức ăn ngon, mỹ nữ." Thủy Linh Ương lời ít ý nhiều, sau đó liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Nguyệt Ngân đứng một bên, khoát tay áo, nói: "Ngồi xuống dùng đồ ăn đi."

Hai người đáp một tiếng an vị ngồi xuống, bọn thị vệ còn lại vội vàng lui ra ngoài.

Không bao lâu, liền nghe bên trong truyền tới trận trận cười quỳnh rữ, xen lẫn mấy tiếng Lâm Tĩnh Dao kinh hô: "Đừng loạn sờ, này, bỏ tay của người ra!"

Nhắc tới "Thiên Thượng Nhân Gian" trong đó nữ tử xuất thân đều là hoa khôi, lãnh diễm cao ngạo như thường, chỉ là Lâm Tĩnh Dao này lại vạn vạn không nghĩ tới kỹ viện bên ngoài chiêu mộ một đám Nga Lang đói khát như vậy, vừa vào phòng đã quần lên dung mạo xuất chúng của Thủy Linh Ương cùng Thủy Nguyệt Ngân, giờ trò không nói, còn vội vàng thoát áo tháo dây. (Nga Lang: sói đói)

Vốn cho là mình tư sắc thường thường hẳn sẽ không bị trêu nguyệt ghẹo hoa, ai ngờ vẫn có một tỷ tỷ nhiệt tình theo dõi mình, hơn nữa điên cuồng chấm mút, khắp nơi sờ loạn.

"Đều ra ngoài đi." Thủy Linh Ương liếc nhìn Lâm Tĩnh Dao y sam xộc xệch, lạnh giọng nói.

Mọi người cả kinh, tro mắt nhìn hai vị công tử ca quốc sắc sinh hương trước mặt mà lại không ăn được, làm sao nguyện ý ngoan ngoãn rời đi, bứt rứt hồi lâu, thấy sắc mặt lạnh lẽo của Thủy Linh Ương, hai mắt ngậm băng, lúc này mới có chút lễ mễ, cẩn thận mỗi bước rút lui.

"Phù——" đám sói vừa đi, ba người đồng thời thở một hơi.

"Ha ha, Hoàng thượng không phải rất yêu thích mỹ sắc sao, hôm nay mấy nữ nhân này tuy là không bằng 'Thiên Thượng Nhân Gian' hương diễm của ta, nhưng tư sắc cũng xuất chúng, ngài lại cam lòng để bọn họ đi." Lâm Tĩnh Dao vừa sửa sang lại vạt áo vừa nói.

"Hừ, cũng không biết là người nào phải tru lên như sói, rõ ràng là khách đến chơi gái lại giống như bị gái chơi vậy, trẫm thật đúng hoài nghi người đến rót cục vô năng như thế nào, cho dù là bất lực, cũng không đến mức sợ nữ nhân thành cái bộ dáng này đi."

(chắc chắc... ngôn từ trần trụi của tác giả..)

Một hồi yên lặng qua đi, Lâm Tĩnh Dao khẽ hừ một tiếng, gấp một miếng thức ăn, nói: "Nếu không có việc gì, vi thần ăn trước, sau đó lui xuống ngủ."

Thủy Linh Ương nhìn ra sắc mặt khác thường của Lâm Tĩnh Dao, vì vậy di chuyển cái mông ngồi xuống bên người nàng, một phen ôm chầm vào eo nhỏ của nàng, nói: "Tiền phòng rất đất, đêm nay cùng trẫm chen chúc một chút đi, hai chúng ta cùng nhau ngủ."

Tên khốn này rốt cục có yên được hay không!

Lúc Lâm Tĩnh Dao cơ hồ bạo phát, chợt nghe có người gõ cửa, sau đó là một tiếng nũng nịu uốn éo tức giận "Mấy gia, muội muội nói muốn ta tới đây phục vụ mấy gia uống rượu." Dứt lời, đẩy cửa vào.

Không tệ, xem ra má mị này đúng là phái ra bảo vật của trấn điểm rồi, nữ nhân này cuối cùng cũng có chút nổi bật, tuy rằng khung xương hơi lớn, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại hoa dung nguyệt mạo, mỹ diễm tinh xảo.

Nhưng đợi nữ nhân kia đến gần, Lâm Tĩnh Dao ngay tức khắc đã thấy được hậu kết cục đại của hân, trời ạ, móc mắt ta ra đi, tại hạ nữ giả nam trang đúng là bắt đắc đĩ, người nam phần nữ trang là có ý đồ gì hả!

(hậu kết: cái cục to to trên cổ họng mấy bạn nam dậy thì rồi ấy ạ)

"Không buông." Thủy Linh Ương lại càng dính chặt, một đôi nhãn tình hẹp dài ở trên người người nương lưu luyến vài vòng, nói với Lâm Tĩnh Dao: "Ta vẫn thích người hơn."

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Mập mờ này, không chơi nổi

Thủy Linh Ương ôm Lâm Tĩnh Dao với tư thế tương đối mập mờ, có lẽ nên nói là làm cho nàng rạng chân ở trên người mình, lấy bộ phận nào đó như có như không của mình mà sát Lâm Tĩnh Dao mấy cái, đúng là cứng rắn.

Em gái người ấy!

(nguyên văn: Nhĩ muội a.. là một câu chửi nhưng mức độ tương đối nhẹ hơn nhĩ muội)

Sĩ khả sát bất khả nhục, gây của người càng lúc càng cứng rồi kìa.

Lâm Tề Tướng ngay lập tức liền nổi giận, cũng mặc xác thân phận quân thần gì đó, một cái tát quất tới, Thủy Linh Ương vạn vạn không ngờ rằng nữ nhân

này dám động thủ với mình, không kịp tránh mà chấp nhận linh trọn.

Thủy Nguyệt Ngân sững sốt không biết gì, ngại vì có người ngoài ở đây, không dám gọi thẳng "Hoàng thượng", vì vậy nhỏ giọng nói: "Tĩnh Dao, khăn trang nhận lỗi, người điên rồi sao?"

"Ha ha." Thủy Linh Ương lại nở nụ cười, vuốt ve bên má yêu nghiệt sưng đỏ của mình, nói: "Tiểu Miêu cũng có thể cào người, thật là nguy hiểm." Nói xong, người ngửa về phía sau, thanh âm cũng lạnh đi một chút, nói: "Lấn khỏi người ta đi."

Lâm Tĩnh Dao vội vàng đảo tẩu, thầm nghĩ đúng là gần vua như gần cọp, vừa rồi rút một sợi râu của hắn, cũng không biết khi trở về cung thẳng nhai này có trả thù cá nhân không, ban tặng mình tội chết.

Ngụy nương kia từ khi vào cửa đến bây giờ vẫn chưa được diễn, mí mắt nhảy nhảy vài cái nhìn trước mắt cùng mình không chút nào liên quan, the thé giọng hỏi: "Mấy vị gia, có cần ta hầu hạ ——"

Thủy Linh Ương liếc nhìn ngụy nương một bên bị lạnh nhạt, vẩy vẩy tay, nói: "Người, đêm nay lưu lại, thị tẩm."

"Hà ——" Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Nguyệt Ngân đồng thời há mồm.

"Hoàng, thiếu gia, hắn là ——" hai người đều nhìn ra "Nữ nhân" trang điểm không ổn kia chính là nam nhân giả trang, vì vậy lên tiếng khuyên can.

"Nam nhân sao?" Thủy Linh Ương vẫn cười, nói: "Ta vốn không phải thích nam nhân sao." Nói xong, vỗ vỗ đùi mình, ý muốn để cho ngụy nương kia chú động ngồi lên.

Vì vậy, một màn kỳ tích xảy ra.

Chỉ thấy nam nhân kia nhăn nhó hồi lâu, cuối cùng thật sự tiến lên mấy bước, chuẩn bị ngồi lên.

Nhưng là, Thủy Linh Ương lại đột nhiên cười cười, xê dịch vị trí sang một bên, để ngụy nương kia ngồi xuống, sau đó cầm đĩa gấp chút thức ăn cho hắn, nói: "Đến, đây là ta tự tay gấp cho người, phải biết, người bình thường được trọng đãi như vậy, hơn phân nửa sẽ tổn thọ."

Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Nguyệt Ngân liếc nhau một cái, đều nhìn ra đêm nay Thủy Linh Ương này thủ đoạn đã nổi lên rồi, chỉ là nam nhân này chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa, cũng không biết hắn đã có tính toán gì.

Ngụy nương kia mí mắt nhảy vài cái, cười duyên một tiếng, nói: "Vậy cũng thật đúng là làm giảm thọ ta đấy." Nói xong, gấp một miếng măng tây đặt trong miệng.

Thủy Linh Ương cười cười, nhìn Thủy Nguyệt Ngân cùng Lâm Tĩnh xa một cái, nói: "Hai người các người có thể đi ra ngoài, tối nay ta sẽ giữ lại hắn thị tẩm." Nói xong, nắm lấy cằm ngụy nương, hỏi: "Sao vậy, tối nay nữ nhân thật có thể cùng ta một đêm vu sơn chứ?"

Nam nhân kia mí mắt liên tiếp co giật, đại khái là cố nén cái gì, nhưng giọng nói vẫn nhõng nhẽo ưỡn ẹo, cầm khăn tay phất một cái lên gương mặt tuấn tú của Thủy Linh Ương, nói: "Ghét, ngài đã nói như vậy, ta đương nhiên muốn ở lại."

Da gà nhất thời nổi lên, Thủy Nguyệt Ngân cùng Lâm Tĩnh Dao đồng thời nôn khan, sau đó tông cửa chạy.

Nhưng vừa đi ra chưa được vài bước, chợt nghe bên trong truyền tới tiếng vỡ vụn "Răng rắc", tiếp theo là một tiếng mắng chửi tai: "Thật dám dục ghê tởm, người là nam nhân sao?"

Sau đó là Thủy Linh Ương lười biếng đáp lại: "Rốt cuộc là ai lường tính, bắt nam bắt nữ gì đó."

Tiếp theo, hai người tựa hồ động thủ.

Thị vệ bên ngoài thấy thế vội vàng vọt vào, một đám cao thủ ra trận, thuận thực tóm lấy ngụy nương kia, sau đó bắt đưa đến nước trước mặt Thủy Linh Ương, chờ xử lý.

"Nói đi, người nào phái người theo dõi đồng thời ám sát ta?" Thủy Linh Ương vừa uống trà vừa nói, thần thái kia có vẻ không chút để ý, giống như người gặp nguy hiểm không phải là hắn.

Chẳng qua nói ra, phương thức ám sát tầm thường như vậy cũng thật không đủ để gây sợ đi.

"Người rốt cuộc là ai?" Ngụy nương kia lại hỏi ngược lại.

Àm ——

Thật là nhân tài, giết người cũng không hỏi rõ thân phận đối phương sao?

Đôi nhãn tình dài mảnh của Thủy Linh Ương nheo hiện ra một đường cong nguy hiểm, môi mọng giật giật, hỏi: "Sai người tới là một nữ nhân họ Lạc phải không?"

"Ô? Hừ." Ngụy nương đáp lại một tiếng, sau đó hơi giãy dụa một chút, nói: "Sớm biết người ghê tởm như vậy, quý mới có thể nhận cuộc làm ăn này."

"Hừ? Mẹ ta cũng thật là, muốn chơi đùa cũng không cần thuê cái thứ không chuyên nghiệp này như người." Thủy Linh Ương nói xong ngáp một cái, nói: "Xéo đi, là người của nàng thì thôi."

"Thích khách" kia vừa nghe, vội vàng theo cửa sổ nhảy xuống, rút lui như một làn khói.

Lâm Tĩnh Dao dừng một chút, hỏi: "Hoàng thượng, đây là kẻ mà Thái hậu sai khiến sao?"

Thủy Linh Ương cười cười, nói: "Quay về phải chuyển Liên Nhi đi, lại dám cùng mẫu hậu thông đồng xem ta náo nhiệt, hừ, không phải nàng mật báo, mẫu hậu làm sao sẽ bắt được hành tung của ta, còn phải một người lưỡng tính như vậy tới đây."

"Ha ha, ha ha." Lâm Tĩnh Dao cười khan mấy tiếng, càng thêm nổi lên tò mò đối với Lạc Nhan Tịch trong truyền thuyết này.

"Xem ra từ nay trở đi sợ là sẽ không dễ chịu lắm, đoạn đường này cũng nên cảnh giác một chút, mẫu hậu này thường xuyên không lộ bài, sợ là còn có thể tiếp tục ra chiêu độc hơn." Thủy Linh Ương nói xong, mỉm cười nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, nói: "Đạo lý vịt đến miệng chẳng lẽ không ăn, ái khanh, sớm muộn gì cũng sẽ hạ gục người."

Lâm Tĩnh Dao mặt không đổi tiến bước vị Bồ tát này đi, sau đó nhún vai một cái, nói với Thủy Nguyệt Ngân: "Hoàng thượng này cái gì cũng tốt, nhưng tùy miệng, chỉ cần mình thông khoái."

Chạng vạng ngày thứ hai, Lâm Tĩnh Dao cả ngày bụng đói nhất thời tham ăn, nhét xuống ba cái bánh bao, hai miếng bánh nướng cùng nửa con vịt quay, vì vậy đến hơn nửa đêm đột nhiên "Hừ hừ" thức dậy, chỉ cảm thấy bụng căng lợi hại, sau khi trấn trọc mấy vòng chợt ngồi dậy, sau đó chuẩn bị mở cửa ra ngoài tản bộ, có thể tiêu hóa chút nào hay chút ấy.

Nhưng vừa kéo cửa ra, đã nhìn thấy một bóng dáng thon dài đang đứng bên ngoài, trong lòng có chút hồi hộp, thấy người đến đúng là Thủy Nguyệt Ngân, lúc này mới thở ra một hơi, hỏi: "Vương Gia đã khuya sao chưa ngủ, đứng ở cửa nhà người ta làm Môn Thần sao?"

(môn thần: thần giữ cửa)

Nói xong, đột nhiên nhớ tới chính mình đầu tóc vẫn rối bù, mặc áo ngủ, lúc này lần qua lần lại sợ là sẽ bị lộ nguyên hình, vì vậy vội vàng giấu diếm vạt áo.

Nam tử nhu hòa cười một tiếng, làm như không thấy, nói: "Nghe thấy người hình như không được khỏe, Bồn vương tới đây xem một chút."

Lâm Tĩnh Dao mặt tự nhiên "Ừm" một tiếng, sau đó nghiêng nghiêng người, hỏi: "Muốn vào trong ngồi một lát không?"

Thủy Nguyệt Ngân ngần ra, nói: "Đêm đã khuya, có nhiều bất tiện."

Lâm Tĩnh Dao cũng tùy tiện mà đi tới bên bàn ngồi xuống, rót một chén nước sôi để nguội, nói: "Đều là nam nhân, có cái gì mà bất tiện."

Vì vậy, Thủy Nguyệt Ngân liền bước vào trong phòng, xoay người khép cửa lại.

Đại khái cảm thấy động tác này có chút đột ngột, cuối cùng lại mở cửa ra, hơn nữa lúng túng nói: "Hóng gió một chút đi."

Lâm Tĩnh Dao cảm thấy cực kỳ buồn cười, nhưng sau một lúc lâu đột nhiên cảm thấy không đúng, vì vậy há miệng, hỏi: "Người này, hẳn là đã sớm biết ——" dứt lời, lại một phen giấu giấu vạt áo.

Thủy Nguyệt Ngân chỉ mỉm cười, nói: "Từ sau khi Tĩnh Dao bị đâm đã thay đổi rất nhiều, ngày trước giữa người và ta không có nhiều khoảng cách như vậy, vì sao Bồn vương cảm thấy gần đây người có tình trốn tránh ta đây?"

"Trước kia chúng ta rốt cuộc ——"

"Ta đợi người nhiều năm như vậy, nhìn người hợp ý triều đình, không đành lòng để tài hoa của người lãng phí một cách vô ích, nhưng là, vì sao càng chờ người lại càng dần dần xa lánh ta?"

"Ta ——"

"Tĩnh Dao, người chung quy vẫn là nữ nhân, triều đình sẽ không phải là chốn dừng chân của người, đừng do dự nữa, đến bên cạnh ta đi, ta sẽ không trói buộc người, người vẫn có thể làm tể tướng phía sau màn, ta sẽ đem tất cả ý tưởng của người truyền tới cho Hoàng thượng nghe."

Đây chính là mấu chốt.

Hắn đã sớm biết mình là nữ nhân.

Vậy tên Hoàng đế biến thái kia thì sao? Chẳng lẽ cũng là cố ý xem mình náo nhiệt?

"Thừa dịp Hoàng thượng còn chưa phát hiện người khi quân, khi có thể hầy toàn thân mà lui, đừng do dự nữa."

Ngay sau đó, Thủy Nguyệt Ngân lại trả lời cho nghi vấn của mình.

Rất tốt, Hoàng thượng kia quả nhiên vẫn chỉ là một tên biến thái.

Nhưng Vương Gia tuần mỹ vô song trước mắt này nên an trí như thế nào đây? Đem đến làm bạn trai? Có vẻ như trước kia chính là loại quan hệ ấy.

Trái phải nghĩ nghĩ, vẫn là không muốn bắt chước lời người khác, huống chi mình lại không thích hẳn.

Chợt ợ lên một cái, phá đi yên lặng trong lúc này, Lâm Tĩnh Dao nhếch miệng cười cười, nói: "Hình như đúng là ta đã ăn quá no, ha ha."

Thủy Nguyệt Ngân sắc mặt buồn bã, đứng dậy nói: "Vậy người nghỉ cho khỏe đi, ta về phòng trước."

"Ừm, đi thông thả." Lâm Tĩnh Dao tiến phía sau hắn, lắc lắc đầu, khoác lên áo ngoài, sau đó đẩy cửa phòng ra, một thân một mình tản bộ khắp nơi trong hậu viện, đêm nay không trăng không gió, như là một đêm để giết người.

Nghĩ như vậy, đột nhiên nghe được một tiếng hét thảm, tiếp theo cũng không thêm tiếng động nào.

Lâm Tĩnh Dao ngăn ra, vội vàng quay người lại, nghĩ định lên lầu xem xét một phen, chỉ sợ Hoàng thượng bọn hắn gặp phải mai phục, nhưng mới đi được mấy bước, lại phát hiện Thủy Linh Ương tóc rối bù, áo trên ngực nửa lộ mà thẳng bước ra ngoài, một thân áo choàng đỏ rực giống như lấy máu nhuộm thành, hết sức xinh đẹp tuyệt điểm.

Thở ra một hơi, Lâm Tĩnh Dao khom người thi lễ, sau đó nhìn thấy con cú như mình ngồi xuống ghế đá, tự mình cũng ngồi xuống cùng.

"Đã trễ thế này, vì sao Hoàng thượng vẫn chưa nghỉ ngơi vậy?" Lâm Tĩnh Dao không chút để ý hỏi, ngửa đầu nhìn về phía vành trăng tàn giá lạnh mờ ảo kia.

"Trăm mỗi đêm đều phê duyệt tấu chương đến đêm khuya, thời gian để ngủ cũng ít đi." Thủy Linh Ương nói xong, nhếch môi cười cười, nhìn nữ nhân bên cạnh hỏi: "Vì sao người còn chậm chạp chưa ngủ đây?"

"Ăn nhiều, bụng căng." Lâm Tĩnh Dao trả lời, xoa nhẹ bụng mấy cái.

"Ồ? Có muốn trộm xoa cho người không?" Thủy Linh Ương tính xấu không đổi, lại lên tiếng trêu đùa.

Lâm Tĩnh Dao sớm đã thành thói quen với tác phong tâm miệng không đồng nhất của hắn, ườn bụng, nói: "Được, vậy thì làm phiền Hoàng thượng."

Ai ngờ, Thủy Linh Ương đúng là thật sự đưa tay ra, nhưng vừa chạm cái bụng căng tròn của nàng lại đột nhiên thu hồi, đưa tay giấu kín vết máu trên cổ tay vào trong tay áo, nói: "Tự xoa đi, được trăm hầu hạ, người lại giảm phúc."

"Này cũng đúng." Lâm Tĩnh Dao đoán được cười cười, sau đó nhẹ nhàng xoa nắn bụng của mình.

"Sau này ăn ít một chút, người không biết chuyện còn tưởng rằng quốc khố thiếu hụt, hẳn là để đường đường Tể Tướng một nước suy tởn nửa đời chết đây." Thủy Linh Ương tức giận nói một câu sau đó đứng dậy, quay đầu lại cười cười với Lâm Tĩnh Dao, tuy chỉ vô tâm, nhưng lại phong lưu thanh nhã, yêu đã không kiềm chế được, có phần làm lòng người khiếp sợ.

"Ừm." Lâm Tĩnh Dao đáp lại một tiếng, ánh mắt vội vàng chuyển đến nơi khác, chỉ cảm thấy vừa rồi mới nhìn đã kinh hồn, làm mình suýt nữa muốn rơi vào.

Thủy Linh Ương trở về phòng, phát hiện toàn bộ thi thể trên đất đã xử lý xong, sau đó đối với Thủy Nguyệt Ngân đang rửa tay nói: "Xem ra thực sự có người muốn ta chết đây."

"Hoàng thượng, lúc này hẳn là không phải trò đùa dai của Thái hậu an bài chứ?" Tuần mỹ Vương Gia vừa rửa sạch máu tươi trên tay, vừa nói.

"Làm sao có thể, người mẫu hậu an bài chỉ là một đám xiếc giờ trò bại hoại, biết bọn họ không thể thương tổn được ta, nhưng hôm nay nhóm người này lại ra tay tàn nhẫn, cố ý lấy mạng ta đây." Thủy Linh Ương nói xong, trong mắt thoáng qua một tia băng lãnh sắc nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Xuyên không gặp thời

Đi tới Đào Nguyên Hương đã là mấy ngày sau.

Lâm Tinh Dao tung người xuống ngựa, thoát nhìn nơi này non xanh nước biếc, quả thật là có chút cảm giác "Bồng lai tiên cảnh", chỉ tiếc trên dọc đường dân chúng ăn xin bần khổ lại làm hỏng phong cảnh vô hạn này, nhìn giống như địa ngục trần gian.

Vội vàng mở bọc hành trang, Lâm Tinh Dao đem mấy cái mìn thầu còn lại chia cho mọi người, sau đó lại trợn mắt nhìn bọn thị vệ đi theo, bày giọng quan uy ra lệnh: "Đem cả đồ ăn của các người ra đây!"

Mấy tên bất mãn nhìn Lâm Tinh Dao một cái, nhưng cũng không dám vi phạm an bài của vị đại nhân này, đem thức ăn còn sót lại của mình tiếp tục chia, sau đó run lấy bấy bọc lại quần áo.

Thủy Linh Ương mỉm cười nhìn một mìn trước mắt, chậm rãi nói: "Thật không hổ danh Lâm đại tể tướng yêu nước yêu dân, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, khó trách điển tích trong gian dân khoái lạc người thành hình tượng như vậy."

"Nói quá." Lâm Tinh Dao cười khan mấy tiếng, sau đó dắt ngựa đi tới trăn trên, lại phát hiện nơi này một hơi phồn vinh cũng không có, dân chúng vất vả không chịu nổi, ở trước cửa nhà bày ra một chút gạo còn sót lại, mong đổi được một chút bột bắp cho con.

Con người khi đói mặt với sinh tử tồn vong sẽ mất đi nhân tính, theo lý thuyết lúc này mọi người hẳn là nên giấu số lương thực ít ỏi này đi, dù sao con người một khi đói điên rồi, sẽ điên cuồng giành giật.

Thế nhưng cái lễ thường đó lại không xảy ra ở nơi này, mọi người tuy nghèo đói, khốn khổ thế lương, nhưng vẫn theo khuôn phép trao đổi như bình thường, thậm chí có người không còn chút lương thực nào đem đến, lại có người vô tư múc cho hẳn một muôi gạo không công.

Cánh mũi cay cay, Lâm Tinh Dao chợt phát hiện nơi này được tán tụng là "Thế ngoại đào nguyên" cũng không phải không có lý do.

Đều nói nông dân đáng yêu nhất, có lẽ là như vậy rồi.

"Chư vị, Ngọc tiên sinh lại tới trăn trên bổ thí gạo kìa, mau đi lĩnh a." Đột nhiên có người hét to một tiếng, mọi người dừng lại, vội vàng cầm nôi chén muôi chậu chạy về một phía.

"Ha ha, bạc trên tay Phụ hoàng cũng thật dư dả." Thủy Linh Ương yếu ớt cười, sau đó tung người lên ngựa, theo mọi người đi đến nơi phát lương thực.

Xa xa, tầm mắt Lâm Tinh Dao bị hấp dẫn bởi một bộ bạch y, trên đời này chưa từng có nam tử nào có thể mặc màu trắng đẹp như vậy, tay áo bông bành, như tiên giáng trần, vốn chính là dùng để hình dung người trước mắt.

Chỉ thấy hần mắt phượng liễm điểm, môi mông mỉm cười, một thân quý khí khôn kể, lại bị khí chất ôn hòa mà điềm tĩnh hòa tan, khiến cho người ta như thoát ly thế tục, tinh khiết vô ngần.

Có lẽ hẳn là Bạc anh thán tử, có lẽ là Thanh liên thất nguyệt, cũng có lẽ là Tuyết trắng đông nguyệt.

(Bạc anh: Hoa anh đào màu trắng.

Thanh liên: Sen xanh

Đông nguyệt: tháng 11)

Dịu dàng và nghiêm khắc cùng tồn tại, nam tử như vậy vì có gì lại rơi xuống phàm trần đây?

"Lâm ái khanh, làm sao nhìn gia phụ như vậy?" Bên người truyền đến một tiếng cười nhạo yêu nghiệt mà cao vút.

Cha người? Thái Thượng Hoàng Nhan quốc trong truyền thuyết? Ngọc Từ Hi! ?

Lâm Tinh Dao khoa trương cảm khái một tiếng, thầm nghĩ nam nhân này có điểm nào giống như đại thúc đã qua tuổi bốn mươi đây.

Hồng nhan họa thủy, quả nhiên là hồng nhan họa thủy.

Lâm Tinh Dao tự trả lời mình như vậy, nhưng hai mắt vẫn không nhịn được lại tiếp tục nhìn Ngọc Từ Hi, nghĩ thầm thật đúng là tam sinh hữu hạnh, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng làm sao có thể tin trên đời này lại có một người dung tư tuấn mỹ, khuynh quốc khuynh thành như vậy đây.

(Tam sinh hữu hạnh: có phúc ba đời)

Lại liếc nhìn yêu nghiệt Đế vương bên cạnh một cái, nàng chép miệng, thầm nghĩ cũng khó trách người Tây Hạ chưa từng hoài nghi xuất thân của hắn, đáng đáp tựa như yêu nghiệt, nếu so sánh với bạch y mỹ đại thúc kia, căn bản như hai cực khác nhau, cho dù Ngọc gia nhiễm sắc thể biến dị, tiền nhân cũng không có khả năng sinh ra yêu nghiệt này.

Thủy Linh Ương bắt gặp ánh mắt Lâm Tinh Dao đang chòng chọc nhìn mình, vì vậy vuốt ve cằm, nói: "Ngày trước có một cách nói, Minh có mỹ Ngọc hạ có kiều Nguyệt, chính là chỉ phụ hoàng Ngọc Từ Hi và cha đẻ Thủy Nguyệt Hân của ta, nhưng sau này Minh lại bị đánh chiếm, lấy quốc hiệu là Nhan, cho nên cách nói này không còn tồn tại, nay lại có cách nói mới, ái khanh có muốn nghe một chút?"

"Không có hứng thú." Lâm Tĩnh Dao tức giận nói một câu, quý cũng biết nhất định có liên quan tới hắn, đây không phải là muốn tự kỷ thì là gì.

Thủy Linh Ương có chút mất hứng, sau ngáp một cái, tung người xuống ngựa, tiếp đó vòng qua mọi người, đi tới bên người Ngọc Từ Hi, thu hồi vẻ mặt tùy tiện lười biếng trước đây, cung kính cúi người thi lễ, thấp giọng hô: "Phụ hoàng."

Ánh mắt Ngọc Từ Hi không tốt nhìn hắn một cái, hỏi: "Con tới đây làm gì?"

"Thị sát dân tình." Thủy Linh Ương nghiêm túc trả lời.

"Hừ." Ngọc Từ Hi trên ngọc nhan dần theo một tia không vui, đối với Mạnh Trường Xuân và Mộ Dung Uyên đang vội vàng phân phát mễ lương nói: "Làm phiền hai vị rồi, ta trước mang Ương nhi trở về một chuyến."

Trên mặt đen đen của Mạnh Trường Xuân lộ ra một tầng mờ hôi mông, phát tay nói: "Ngài về trước đi, có ta và Mộ Dung ở đây là đủ rồi."

Mà kia Mộ Dung Uyên anh tuấn tiêu sái nhìn Thủy Linh Ương một cái, khẽ gật đầu, hỏi: "Tiểu Tuyết trong cung không làm phiền đến con chứ?"

"Làm sao có thể, nàng luôn luôn tri thư đạt lý, tính tình rất ôn thuận." Thủy Linh Ương nói xong cất bước đuổi theo Ngọc Từ Hi.

Mọi người đi tới vùng thanh hồ, chỉ cảm thấy phong cảnh càng thêm tú mỹ, Bích thủy thanh sơn, cúc đại bát ngàn, không khí hơi có chút ẩm ướt, mà lại hết sức hợp lòng người.

Trên hồ mấy chiếc thuyền đánh cá tịch liêu mà xa xăm, thật là một bức thủy mặc đẹp không kẻ xiết.

Bạch y nam tử bước chân nhẹ nhàng đi đằng trước, tóc mây như gắm theo gió nhẹ nhẹ nhàng phiêu tán như ảo mộng, đẹp như vậy, khiến lòng người đã quên mình ở nơi nào.

A ô, thật là xuyên không gặp thời mà! Nếu sớm đến từ hai mươi năm trước, nói không chừng sẽ là một cuộc điểm ngộ.

Mà sự thật chứng minh, trên đời này, tất cả ắt tự có số.

Chỉ thấy Ngọc Từ Hi đẩy cửa tiến vào một gian tiểu viện thanh u, trong viện mùi hoa bốn phía, cảnh đẹp di nhân.

Một chiếc cổ cầm Phục Hy đặt gọn trên bàn đá, trên ghế đá lè loi rơi đọng vài chiếc lá khô vàng, tự thành một hình ảnh cổ kính.

Trong phòng một nữ tử thanh tú ôn nhã đi ra, đôi mắt đẹp nhàn nhạt, nhìn rất có phong phạm của một tiểu thư khuê các.

Chỉ là, bề ngoài không nói lên được điều gì.

Chỉ thấy nàng kia trong tích tắc vừa thấy Thủy Linh Ương, bỏ nhào một cái mảnh liệt treo ở trên người hắn, động tác này thực sự cùng Ngọc Linh Liên giống nhau như đúc.

Cho nên, không cần nghĩ nhiều, liền có thể kết luận thân phận của nữ nhân này, khiến thiên hạ đại loạn trong truyền thuyết, rồi lại khiến thiên hạ quy nhất, khiến hai Đế Vương không thể dứt bỏ trong truyền thuyết, khó có thể thoát khỏi nữ nhân này —— Lạc Nhan Tịch.

"Bảo bối, mẹ rất nhớ con." Đây là câu nói đầu tiên Lạc Nhan Tịch mở miệng với Thủy Linh Ương.

Một khắc kia, trời nghiêng đất ngã, Lâm Tĩnh Dao cố gắng thuyết phục là mình nghe lầm.

Chỉ thấy Thủy Linh Ương có chút không kiên nhẫn mà kéo nữ nhân kia từ trên người xuống, nói: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi con như vậy, nghe thật ghê tởm."

"Con là cục cưng bé nhỏ của mẹ mà, đến đây, để ta nhìn kỹ một chút, thật là đẹp." Lạc Nhan Tịch nói xong nhú nhú mày, trầm giọng nói: "Mấy năm không thấy, con càng ngày càng yêu nghiệt giống cha con, coi này, lệ chỉ khổ bức, nhìn kia mấy viên bông tai, còn đây toàn thân áo bào đồ thẩm."

Thủy Linh Ương ho khan một tiếng, Ngọc Từ Hi kia thính lực như nào, may là Lạc Nhan Tịch cố ý nhỏ giọng, nhưng người ta hiển nhiên vẫn nghe thấy rõ ràng, cứ như vậy nhắc tới tình nhân cũ, cũng khó trách phụ hoàng hiện ra một gương mặt thú vị.

Lâm Tĩnh Dao hơi sững sờ, nhìn về phía đôi phụ tử cửu biệt trùng phùng thao thao bất tuyệt nhiều lời nửa ngày, hồi lâu sau, thử thăm dò hỏi một câu: "Where is your hometown?"

Mọi người đồng loạt chuyển ánh mắt lên trên người Lâm Tĩnh Dao, còn không đợi Lạc Nhan Tịch đáp lại, đã nghe Thủy Linh Ương hỏi: "Người vừa mới nói gì?"

Có lẽ, chỉ là, tự mình đa tâm thôi.

Lâm Tĩnh Dao cười cười, nói: "Không có việc gì, ta niệm kinh đây."

Vừa dứt lời, nghe Lạc Nhan Tịch nói tiếp: "Chỉ-na."

Trong nháy mắt yên lặng đi qua, chỉ thấy hai nữ nhân chọt ôm lấy nhau, đầu tiên là ngây ngô cười, sau đó cười ha hả, tiếp theo là khóc lớn, quả thật giống như hai người điên.

"Hai người ——" Thủy Linh Ương nhú nhú mày, hết sức khó hiểu.

Mà Ngọc Từ Hi lại có chút không vui, một tay kéo Lạc Nhan Tịch vào trong ngực, lạnh giọng nói: "Cùng nam nhân lồi lồi kéo kéo, còn thể thống gì."

Lạc Nhan Tịch hưng phấn lau nước mắt một phen, hướng về phía Lâm Tĩnh Dao chớp chớp mắt, nói: "Phía trước có gỗ ghề."

"Phốc ——" Lâm Tĩnh Dao phun xong, cẩn thận nhìn Thủy Linh Ương một cái, thấy hắn không để ý lời Lạc Nhan Tịch vừa nói, lúc này mới thở phào một hơi.

Lại nhìn bạch y mỹ nam cùng nữ quý tộc quái xuyên qua kia, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cảm thấy ông trời có lúc rất không công bằng, người ta vừa tới là có thể hô phong hoán vũ, khiến cho mỹ nam khắp thiên hạ đều vì nàng khuynh đảo, còn mình chỉ là một Tể tướng trào phúng đương triều, yêu đương cái gì, quả thật đều mây trời trôi.

Bữa ăn tối tương đối vui vẻ, Lạc Nhan Tịch vừa gấp thức ăn cho Lâm Tĩnh Dao vừa nói: "Nói một chút coi, làm sao nguoi lại đến đây?"

"Lúc bị chuột rút, kết quả chết đuối, sau đó vừa mở mắt ra phát hiện mình đang nằm trong quan tài, phù, ta dám nói không có ai xuyên việt còn có tính nghệ thuật như ta." Lâm Tĩnh Dao đáp trả, cũng hứng thú hỏi lại: "Còn nguoi thì sao?"

"Ta so với nguoi khổ bức hơn, đêm đó lái xe theo dõi chồng, vốn chỉ muốn đi bắt gian, ai ngờ đụng phải một cuộc giao dịch ma túy, sau đó bị thủ tiêu mà đến nơi này."

"Thân thể này bị nguoi ta bán chết, sau đó ta chẳng hiểu tại sao lại chiếm dụng."

"Còn thân thể này là chết bệnh, ta mượn tới dùng."

"Aizzz." Hai người cùng thở dài một hơi.

Sau khi trở về phòng nằm xuống, trong đầu Lâm Tĩnh Dao chỉ còn lại một câu cuối cùng Lạc Nhan Tịch nói.

"Không có tự nhiên xuyên qua mà không lý do, ta lúc trước đến thay đổi toàn bộ vận mệnh thiên hạ, cho nên ta có dự cảm, thế giới này sẽ bởi vì nguoi lại một lần nữa rơi vào rung chuyển, dĩ nhiên, ta hi vọng chỉ là mình đa tâm."

Kỳ thật cuối cùng, Lạc Nhan Tịch còn nói một câu nữa: "Con ta rất tốt, nguoi có thể cân nhắc một chút, so với lão tử của hắn năm đó thô bạo tàn nhẫn, hắn một hài tử rất thiện lương."

Lật nguoi, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cười cười, thầm nghĩ thật tốt, ít nhất cũng không còn cảm thấy tịch mịch.

Thiên hạ vớ vẩn này rung chuyển vì nàng ra sao, cùng lắm thì giống như Lạc Nhan Tịch ẩn cư sơn thủy, không quan tâm thế sự là được.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hậu cung như kỹ viện

Tình hình ở Đào Nguyên Hương còn gay go hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Thủy Linh Ương, mặc dù có Ngọc Từ Hi tự bỏ tiền túi ra bên ngoài mua lương thực cứu tế, thế nhưng chút ít lâm râm mưa phùn đó làm sao có thể tưới đều vùng đất đai khô cằn này được, nếu như không có chính phủ trực tiếp cứu tế, tình hình này tất nhiên còn có thể gay go hơn nữa.

Thủy Linh Ương tỏ rõ ý muốn ra tay xử lý, nhưng lại bị thanh sắc nghiêm nghị của Ngọc Từ Hi đánh lùi ý nghĩ, còn nói: "Chớ làm chuyện vô dụng, đại ca con vẫn bất động thanh sắc, nhưng đã sớm có ham muốn với mảnh đất này, nếu như con tùy tiện ra tay, nói không chừng lại phá vỡ vô bực yên bình này."

"Phụ hoàng nói đùa chẳng, chỉ vì một mảnh đất khiến cho thủ túc tương tàn?" Thủy Linh Ương nói xong sắc mặt càng thay đổi, sau đó cười khan một tiếng, bản thân không phải chưa nghe nói qua năm đó cha đẻ Thủy Nguyệt Hàn cùng đường phụ Ngọc Từ Hi vì tranh giành ngôi vị hoàng đế đã giết hại bao nhiêu tay chân, chỉ là không nghĩ tới cư nhiên mình chưa suy nghĩ mà đã nói ra lời ngây thơ này.

Huống chi, đại ca Ngọc Linh Viễn cũng không phải là một người lương thiện.

Trầm mặc một hồi, Thủy Linh Ương nói: "Con ngẫm lại, đại ca vẫn chưa có phản ứng gì, dân chúng nơi này chung quy không thể bỏ mặc."

Ngọc Từ Hi thâm sâu nhìn đứa con nuôi này một lát, thấp giọng nói ra: "Con và Thủy Nguyệt Hàn cũng chỉ là bề ngoài giống nhau mà thôi, nơi này, hoàn toàn không phải cùng một người." Nói xong, chỉ về phía vị trí trái tim Thủy Linh Ương.

"Ha ha, xem ra danh tiếng của người ấy thật sự rất kém cỏi rồi, thôi, chuyện này chủ yếu chỉ muốn gặp phụ hoàng và mẫu hậu một chút mà thôi, thấy hai người hết thấy mạnh khỏe, nhi thần cũng yên tâm." Thủy Linh Ương nói xong, trừng mắt liếc Lâm Tĩnh Dao vẫn còn ở cùng Lạc Nhan Tịch tán dóc không dứt, trầm giọng nói: "Ai khanh, nên trở về cung thôi."

Lâm Tĩnh Dao lưu luyến buông lỏng tay đang siết Lạc Nhan Tịch ra, nói: "Có thời gian thì tới kinh thành chơi, ta mở một cửa tiệm, bao miễn phí tiền ăn tiền ở luôn."

Lạc Nhan Tịch hai mắt tỏa sáng, vội vàng hỏi tới: "Tiệm gì vậy?"

"Đi, đừng ở đó làm mất thể diện." Thủy Linh Ương không đợi Lâm Tĩnh Dao trả lời đã gọi nàng đi, Lạc Nhan Tịch mơ hồ nghe truyền đến một tiếng trả lời: "Là thanh lâu á ——"

Lúc sắp gần đến hoàng thành, mọi người lại một lần nữa gặp phải mai phục, người tới đều là một đám tử sĩ, mắt ưng như câu, tàn nhẫn quyết tuyệt, ra tay nhanh mà ngoan độc, thẳng lấy tính mạng Thủy Linh Ương.

Chúng hộ vệ cùng Thủy Nguyệt Ngân thấy tình thế không tốt vội vàng bảo vệ bốn phía Thủy Linh Ương, lại quên trên lưng ngựa còn có một người không biết võ công, chỉ biết múa bút là Lâm Tề tướng.

Đợi đến khi Thủy Linh Ương và Thủy Nguyệt Ngân phản ứng kịp, phát hiện một nam nhân đã vung đại đao bổ về phía Lâm Tĩnh Dao gầy yếu này, vốn nghĩ lần này tiêu rồi, lại thấy nàng nhanh chóng nghiêng thân thể, tránh khỏi một cước trí mạng kia rồi vội vàng tung người xuống ngựa, trong miệng mắng gì đó, bước dưới chân rất vững chắc bay xuống, vừa thấy lại có người tiến lên, né tránh một cái cộng thêm xoay người, tiếp tục trở mình đá một cước thật mạnh khiến người nọ ngã trên đất.

"Hừ hừ, xem nhẹ ta ư, tại hạ đã từng luyện qua chút ít, làm kẻ đóng thế cho người ta không phải không có đạo lý, bản lĩnh đại diện lục đoạn chính là chứng cứ." Lâm Tĩnh Dao đắc chí, lại thấy mọi người đồng loạt giơ đao chém sang, trong lòng nói: không đúng a, mấy cảnh quay tuy đều là một đám tiến đến, nhưng đám người kia cũng chỉ bắt an không dám xuất bài, cùng nhau tiến lên thế này sao mình có khả năng địch lại.

Mồ hôi lạnh thuận dòng mà xuống, Lâm Tĩnh Dao vừa nhớ lại mình xuyên qua đã rơi vào trong một lồng ngực ấm áp, xoay người lại vừa đứng thấy Thủy Nguyệt Ngân, nam tử kia diễm nhẹ mũi chân mang theo nàng lui về phía sau mấy bước, động tác uyển chuyển tuyệt đẹp, sau khi đặt nàng ở trên mặt đất, nói: "Ồ đây, nơi này để bọn ta."

Trong nháy mắt đó, Lâm Tĩnh Dao không khỏi cảm khái, thì ra Vương Gia luôn ôn nhu như nước này cũng có thời điểm rất đàn ông a.

Sau khi biết cái gì gọi là khinh công, nàng cũng dứt khoát không trở thành anh hùng, ngoan ngoãn đứng một bên, nhìn đám đại nội cao thủ cùng nhóm tử sĩ mặt đen hỗn chiến.

Rốt cuộc tận mắt chứng kiến cao thủ so chiêu, không cần công cụ treo ngược mà có thể xoay tròn cùng phi thân hoa mỹ, nếu mai kia mình xuyên trở về, nói với người trong tổ kịch những điều này, sợ sẽ chẳng có ai tin tưởng đi.

Chính đang thất thần nhìn, Lâm Tĩnh Dao không chú ý tới có người theo dõi mình, đợi đến lúc phản ứng kịp, đã thấy một thanh đại đao chém tới, cách cổ mình mười centimet thì dừng lại, Lâm Tĩnh Dao bất chợt cảm thấy cổ áo bị căng ra, cuối cùng bị kéo lên lưng ngựa, rơi vào trong ngực Thủy Linh Ương.

"Phù ——" Lâm Tĩnh Dao thở ra một hơi, xoay người lại nói: "Cám ơn." Lời vừa ra khỏi miệng, biết mình thiếu một chút kính ý, vội vàng sửa: "Vĩ thần cảm ơn hoàng thượng."

"Hừ, đồ vô dụng." Thủy Linh Ương cười nhạo một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn các tử sĩ thương vong vô số, nói: "Bắt sống một tên cho trẫm."

Ai ngờ đám người kia vừa thấy mình rơi vào thế hạ phong, đồng thời tự vẫn, hoàn toàn không để cho Thủy Linh Ương có cơ hội tra khảo.

"Huấn luyện không tồi." Thủy Linh Ương cười lạnh một tiếng, nói với Lâm Tĩnh Dao đang ở trong ngực: "Nắm chặt." Sau đó hai chân kẹp chặt bụng ngựa, quất một roi, một đường chạy thẳng tới hoàng thành.

Buộc lại tóc bị gió thổi tán, sợi tóc đen phát qua mặt Thủy Linh Ương, Lâm Tĩnh Dao vừa tóm tóc vừa thỉnh cầu nói: "Hoàng thượng, xin dừng lại một chút, tóc vi thần tán loạn rồi, cho vi thần sửa sang một chút."

Thủy Linh Ương không thèm ghì lại dây cương, một đường phóng ngựa chạy như điên, ngoài miệng hơi chứa chút nụ cười, một bộ áo khoác màu lửa đỏ dưới ánh tịch dương độ lên một tầng nhàn nhạt sắc vàng kim.

Lâm Tĩnh Dao tức giận xoay người lại, cùng Thủy Linh Ương bốn mắt nhìn nhau.

Nhìn nàng hơi nhú lông mày có chút vẻ anh khí cùng cương nghị chưa đủ, tóc bị gió nhẹ phát động, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú mà đùng đùng nổi giận, trong lòng Thủy Linh Ương có chút mềm mại.

Nhưng chỉ trong giây lát.

Vừa mới đặt chân vào cửa cung, đã thấy Mộ Dung Tuyết xa xa tiến đón, mở miệng liền hỏi: "Hoàng thượng, đã gặp cha mẹ thiếp sao, mọi người vẫn khỏe chứ?"

Thủy Linh Ương thuận thế ôm Mộ Dung Tuyết vào lòng, vừa đi vừa nói: "Đã gặp, bọn họ đang cùng với Trường Xuân cứu tế dân chúng."

Lâm Tĩnh Dao lúc này mới nhớ tới, nam tử cùng Ngọc Tử Hi phát lương thực kia đúng là họ Mộ Dung, hóa ra Mộ Dung Tuyết không phải không có hậu thuẫn, hơn nữa còn khá đặc biệt.

"Hoàng thượng cũng thật là, tự mình lên lút xuất cung, lại còn không mang theo nô tì, nô tì thật sự rất nhớ cha mẹ." Mộ Dung Tuyết cong cong môi, sau đó liếc mắt nhìn một đám hậu cung gia quyến phía sau, khóe miệng hiện ra nét cười, lại nhích gần trong ngực Thủy Linh Ương, ra vẻ mình được cung chiều cỡ nào.

Nhóm phi tần tiến đến nghênh đón đương nhiên dừng bước, có chút phần hận cùng không cam lòng nhìn Mộ Dung Tuyết, sau đó hành lễ, cùng nhau hô một tiếng: "Nô tì cung nghênh hoàng thượng hồi cung."

"Điều bình thân." Thủy Linh Ương một tay ôm lấy eo nhỏ của Mộ Dung Tuyết, một tay tùy ý vẩy vẩy, sau đó bỏ mặc mọi người, đến "Hoa Ninh cung" chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Nguyệt Ngân liếc nhau một cái, thấy nơi này không liên quan đến mình liền chuẩn bị trở về nhà, lúc đi nghe thấy một đám phi tần lủi rủ nói: "Tuyệt phi này thật đúng là quá đáng, vì sao hoàng thượng vừa trở về đã bị ả ta chiếm mất."

"Đúng vậy, nhìn ả đặc ý ý sùng mà kiêu, hừ, hôm nay hoàng thượng thích ả, sáng mai nói không chừng không muốn gặp ả, đến lúc đó ả không nơi nương tựa, xem khóc thối ở nơi nào!"

"Hừ, hoàng thượng gần đây không phải thích tới thanh lâu ư, ta nghĩ thú vị đối với Tuyệt phi này cũng mau qua thôi, bọn tỷ muội, chúng ta hãy chờ xem kịch vui."

Lâm Tĩnh Dao thờ một hơi, khiến cho hậu cung tựa như kỹ viện đã đành, một đám kỹ nữ cao cấp tranh đoạt một khách làng chơi, ha ha, không biết là đáng cười hay đáng buồn đây.

Lại nói tên biến thái này có gì tốt, để cho đám nữ nhân này khát vọng như vậy?

Mời Thủy Nguyệt Ngân tới "Thiên Thượng Nhân Gian" một lát, Lâm Tĩnh Dao vừa vào cửa đã vội vàng lật sổ sách, cũng không biết mấy ngày mình không có ở đây buồn bán ra sao, thấy lãi ước chừng được khoảng mười vạn lượng, Lâm Tĩnh Dao tròn mắt nhìn.

Nhìn lắm nhìn lắm, đây chỉ là con số trên trời.

Có nửa tháng ngắn ngủi, đã kiếm được mười vạn lượng, chẳng phải quá nhanh sao.

Lần nữa xác nhận lại con số, Lâm Tĩnh Dao rất không rụt rè phá lên cười, sau đó đem sổ sách nện trên người Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Ta đã trở thành người có tiền rồi, một vạn lượng mượn huynh trước kia lập tức xin trả lại, còn bổ sung thêm cho huynh ít lãi, ha ha, nếu thanh lâu này huynh tham gia góp cổ phần, về sau định kỳ ta sẽ chia hoa hồng cho huynh." Nói xong, mắt nàng nháy nháy hai cái, lại nói: "Không được, ta phải nhanh chóng mở mấy gia bố trang, đồ trang sức, quán trà, tiệm đồ sứ, sau đó đòi Hoàng thượng tặng thêm mấy tấm bằng hiệu, tập đoàn Lâm thị có hoàng thượng nâng đỡ tuyệt đối có thể kiếm bội tiền, ha ha."

Thủy Nguyệt Ngân chỉ mỉm cười, sau một hồi lâu vuốt vuốt đầu nàng, nói: "Gần đây muội thay đổi thật nhiều, trước kia muội sẽ không cạnh lợi như vậy, chỉ coi tiền bạc như cạnh bã, đáng về vô dục vô cầu, nhưng cũng tốt, giờ nhìn muội cuối cùng cũng giống người bình thường, có dục vọng, có đòi hỏi, cảm giác chân thực rất nhiều."

Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, rất bình tĩnh tránh khỏi động tác thân mật của Thủy Nguyệt Ngân, nói: "Đi thôi, lên lầu uống vài chén, ăn mừng nào."

"Ừm, được." Thủy Nguyệt Ngân đáp ứng rồi lên lầu bốn.

Có thể do vài ngày trước lắc lư một nhọc quá mức, một người trầm tĩnh như Thủy Nguyệt Ngân cũng có chút mê rượu, nam nhân này ngày thường nhìn ôn nhu như mây trên trời, nhưng vừa dính hơi rượu cũng có chút khác biệt, đặc biệt không còn phải dưới thế áp trận của Thủy Linh Ương.

Chỉ thấy hắn vừa lút bụng mấy ly rượu, chặc chặc đầu lưỡi, nói: "Cho thêm mấy hũ rượu ngon."

Lâm Tĩnh Dao phân phó người xuống lấy rượu, rất hứng thú nhìn chằm chằm Thủy Nguyệt Ngân, thấy hắn có chút say, đại khái có thể rượu vào lời ra, liền hỏi: "Chúng ta quen biết đã bao lâu?"

"Năm năm, khi đó muội mới mười lăm, nhưng cũng là Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất trong lịch sử Tây Hạ." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, khuôn mặt tự hào, giống tự khen mình.

"Vậy sao? Huynh rất thích ta sao?"

"Đương nhiên, thích muội năm năm, đợi đến khi muội từ quan, gả đến vương phủ, ta từ hai mươi bốn tuổi chờ muội đến hai mươi chín tuổi, người ngoài đều nói thân thể ta có bệnh, nếu không làm sao có thể chậm chạp không chịu đón dâu, Lâm Tĩnh Dao, muội làm lỡ ta." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, đưa một tay che mặt, một tay khác cầm ly rượu cạn sạch một hơi.

Nhìn nhau chẳng nói gì.

Lâm Tĩnh Dao không biết có đúng mình làm lỡ hán hay không, nếu như đổi thành chủ nhân thân thể này, nói không chừng sẽ rời khỏi triều đình, cùng hán làm một đôi quyền lữ.

Nếu như thế, thì không thể tiếp tục liên lụy hán rồi.

Lâm Tĩnh Dao vừa chuẩn bị lên tiếng khuyên bảo mấy câu, lại đột nhiên bị Thủy Nguyệt Ngân nắm lấy cổ tay, nam tử kia ngày thường ôn nhu như gió xuân nay mất đi ổn định, có chút tức giận kéo Lâm Tĩnh Dao và trong ngực, hai mắt mơ màng nói: "Ta tới cầu xin hoàng thượng tứ hôn, cầu xin hán thứ tội khi quân cho muội, cầu xin hán thành toàn cho chúng ta, muội là người nhiều mưu trí nhất quốc, là người hán nể trọng nhất, hán sẽ không làm khó muội, có lẽ còn vui vẻ cho phép muội tiếp tục nhúng tay vào triều chính, nói như vậy muội vừa có thể tiếp tục làm Tể tướng, còn ta, cũng không cần khổ cực che giấu tình cảm của mình nữa."

Lâm Tĩnh Dao đang lúc không biết đáp lại thế nào, đôi môi ôn nhuận đã phủ lên môi mình, va chạm dịu dàng mà cẩn thận khiến trong lòng Lâm Tĩnh Dao hoảng hốt, vội vàng đưa tay đẩy hán ra, sau đó tông cửa chạy.

Chẳng biết tại sao, vừa nghĩ tới nữ nhân trong lòng nam nhân này cơ trí thông tuệ, có thể thao túng thiên hạ, năng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Người hán yêu không phải là mình, mà là người đã chết.

Tình cảm ấy, năng làm sao có thể thần nhiên tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mỹ nam mơ hồ trong mộng

Đêm hôm đó, Lâm Tĩnh Dao nằm mộng, trong mộng có một người mặc áo bào màu xanh, tóc dài đen như mực đứng ở trên vách núi, có một loại cảm giác cô độc giống như tiên.

Hán nhìn màn sương mù trước mắt, không quay đầu lại.

"Sur phụ." Lâm Tĩnh Dao gọi hán một tiếng nghe thật tự nhiên, vì thấy nam tử kia như vẫn còn thất thần nên bước đến từng bước, ôm lấy hán từ sau lưng, nói "Sur phụ, ta không muốn rời khỏi người."

Trong cái ôm đó không phải chỉ ẩn chứa tình cảm giữa thầy trò nữa, mà còn xen lẫn tình yêu ngây thơ.

Nam nhân vẫn không động đậy, giọng nói lạnh lùng trong trẻo, nhàn nhạt nói "Đi đi, đó là vận mệnh của ngươi."

"Không, người không thể đuổi ta đi, cái gì là vận mệnh của ta chứ, hết thầy đều là các người áp đặt lên ta, các ngươi sắp đặt cuộc sống của ta!" Lâm Tĩnh Dao tức giận nói, sau đó lùi lại hai bước, nở một nụ cười thật thấp, nói "Không nhận thấy đối xử với ta như vậy là rất tàn nhẫn sao, tại sao không quay đầu lại, cảm thấy không thể đối mặt với tình cảm của ta sao, đừng cười người chết, giả vờ là quân tử cái gì chứ, thật ra thì trong lòng ngươi cũng có ta."

Nam nhân vẫn lặng yên như cũ, nhưng thoáng nhìn bóng dáng kia lại cô độc đi rất nhiều.

"Tại sao không quay đầu lại, sợ quay đầu lại sẽ không đành lòng để ta rời đi sao?" Lâm Tĩnh Dao liều mạng chất vấn hán, muốn có một đáp án.

Thế nhưng giằng co như vậy một hồi lâu, lại chỉ đổi được một câu của nam nhân kia "Nếu như ta trở thành công xiềng ràng buộc ngươi, vậy thì để ta biến mất đi, như vậy ngươi có thể ung dung rời đi."

Nói xong, nam tử nhảy xuống vách đá sâu hút, màu xanh tuyệt thế biến mất trong màn sương mù mênh mông.

Lâm Tĩnh Dao nhào tới vách núi, gào lên tên tâm liệt phệ "Sur phụ", nhưng cuối cùng cũng không thể bắt được bóng dáng cô đơn tịch liêu đó.

Trái tim dường như vỡ thành từng mảnh từng mảnh, cả thế giới cũng sụp đổ, đôi mắt Lâm Tĩnh Dao đắm lệ mông lung ní non mấy tiếng, sau đó xoay người ngồi dậy.

Lau mồ hôi lạnh đi, vốn chỉ là một giấc mơ, lại chân thật như vậy, giống như đã in sâu trong trí óc.

Rốt cục cũng không có cách thấy rõ khuôn mặt của nam tử áo xanh trong mộng.

"Sur phụ." Nàng thử gọi một tiếng, cảm thấy ẩn bên trong từ này hàm chứa vạn loại tơ tình, trong lòng không khỏi đau xót, giống như trí nhớ đã bị nén xuống đáy lòng đang muốn tràn ra.

Ngủ lại lần nữa, lại là khung cảnh mông lung trong mộng.

Trong giấc mộng, một nam tử mặc áo đen, môi hồng răng trắng, được một loại hào quang âm áp say lòng người bao trùm, hắn ôm Lâm Tĩnh Dao vừa mới được vớt từ dưới nước lên vào ngực, nhìn nàng run lấy bầy mà vạn phần đau lòng, càng ôm nàng chặt hơn, dịu dàng nói "Quan trường hắc ám, nàng thắng tiến quá nhanh, kẻ thấy nàng không vừa mắt cũng không ít, sau này loại ám chiêu giống như vậy sợ rằng sẽ ừn ừn kéo đến, một cô gái như nàng sao có thể vật lộn trong chốn quan trường bản thủ đây."

"Không, ta muốn ngồi lên vị trí cao nhất, ta muốn khiến cho tất cả những kẻ xem thường ta đều phải cúi đầu." Lâm Tĩnh Dao vừa nói, khẽ mỉm cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngậy thơ treo nụ cười đơn thuần hướng tới những điều tốt đẹp, nàng hỏi nam nhân kia "Vương gia, bất luận là khi nào, ngài cũng sẽ đứng về phía ta, ngài sẽ bảo vệ ta chứ?"

Thủy Nguyệt Ngân tuấn mỹ vô song cũng không lập tức đồng ý, mà nheo mắt lại hỏi "Nàng nữ giả nam trang liệu mạng dán thân vào triều đình là có mục đích gì?"

Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cười, cười đến chảy nước mắt, nhìn thẳng vào mắt Thủy Nguyệt Ngân, hỏi "Ngài cho rằng ta có mục đích gì? Ngài đang nghi ngờ ta sao?"

"Đừng cười như vậy." Thủy Nguyệt Ngân lại ôm Lâm Tĩnh Dao chặt hơn một chút, thấp giọng nói "Nàng mới là một đứa nhỏ mười lăm tuổi, sao lại muốn chịu khổ cực như vậy."

"Ngài sẽ giúp ta chứ, ta muốn ngồi lên cái ghế tể tướng, đến lúc đó sẽ không có người nào dám trêu chọc ta." Lâm Tĩnh Dao khôi phục lại vẻ mặt ngậy thơ của nàng, tràn đầy chờ mong hỏi.

"Được, cho dù nàng đang lợi dụng ta, ta cũng sẽ để nàng ngồi lên vị trí đó, nhưng phải đồng ý với ta, bất kể nàng có mục đích gì, cũng không được làm tổn thương hoàng thượng."

"Ta sẽ không." Lâm Tĩnh Dao đồng ý, ôn thuận dựa vào ngực Thủy Nguyệt Ngân.

Lại ngồi dậy một lần nữa, đã là một tầng mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Lâm Tĩnh Dao xoay chuyển một cái, xa xôi nói "Không phải là mơ, là trí nhớ, trí nhớ của Lâm Tĩnh Dao."

Nữ nhân kia đến tột cùng là muốn làm gì đây, lợi dụng Thủy Nguyệt Ngân leo lên chức vị cao, tiếp theo, nếu như nàng ấy không chết, tiếp theo sẽ làm gì?

Đột nhiên nhận thấy chủ nhân của cái thân thể này so với tướng tượng của mình còn thần bí hơn rất nhiều, hôm nay nàng ấy chết, không biết những sứ mạng chưa hoàn thành kia có thể đổ lên người mình hay không.

Thủy Nguyệt Ngân.

Đột nhiên cảm thấy người nam nhân kia thật đáng thương.

Có lẽ, năm năm chung sống, Lâm Tĩnh Dao cũng có tình cảm đối với hắn, nếu không vì sao lúc tỉnh mộng lại cảm thấy trong lòng chua xót vậy chứ.

Một đêm này nhất định là không thể chợp mắt.

Ngày hôm sau, lúc Lâm Tĩnh Dao mang cặp mắt gấu trúc vào triều, len lén nhìn Thủy Nguyệt Ngân bên cạnh một cái, thấy hắn cũng đang nhìn mình, vội vàng chuyển ánh mắt tới bên hông, chuyện trò đôi câu cùng mấy vị triều thần còn lại.

Hồi lâu sau, đế vương lễ mễ kia cuối cùng cũng xuất hiện, vừa ngáp vừa ngồi xuống, xoa nhẹ đôi mắt buồn ngủ mấy cái rồi nói "Tình hình thiên tai ở Đào Nguyên Hương chắc chư vị cũng đã nghe nói, hôm nay chúng ái khanh cứ nói ra ý nghĩ của mình, tìm quyết sách cho chuyện này thì tốt hơn."

"Hoàng thượng, một phần Tây Hạ kia không thuộc phạm vi quản lý của chúng ta, năm nay biên giới Tây Hạ xây đắp đê, diệt trừ nạn châu chấu, khai thông kênh đào đã hao tổn ngàn vạn lượng, bây giờ không thể tiếp tục chi bạc dùng cho Đào Nguyên Hương."

"Đúng vậy, hoàng thượng, hôm nay Bắc Đột nhìn chằm chằm vào Tây Hạ ta, chiến tranh tùy thời có thể nổ ra, ngân lượng trong quốc khố cần lấy bất kỳ lúc nào, không thể tổn hao cho phương diện này."

"Vi thần có ý này, chuyện này chúng ta nhúng tay vào thì không phải, nếu Nhan Quốc đã không để ý đến, chúng ta tùy tiện chi bạc, giống như là đem Đào Nguyên Hương bỏ vào trong túi, như thế, sợ là không tốt đối với quan hệ ngoại giao với Nhan Quốc."

"Đúng vậy, Tây Hạ chưa từng thu thuế của Đào Nguyên Hương, nào có đạo lý chi bạc cho bọn họ chứ."

Trăm miệng một lời, giống như là đã thương lượng hoàn chỉnh trước vậy.

Thủy Linh Ương cười khẽ một tiếng, giờ tay vén lại mấy sợi tóc đen tán loạn của mình, thờ ơ hỏi "Theo ý của chư vị, trăm nên thấy chết mà không cứu sao?"

"Chúng thần biểu quyết cùng một ý, chuyện này không nên ra tay." Trăm miệng một lời, quả thật là đã thương lượng rất tốt.

Trong mắt Thủy Linh Ương chợt loé lên sầu lo, thầm nghĩ có lẽ bọn họ quyết định đúng, Ngọc Tử Hi cũng đã khuyên mình như thế, quả thật là không nên can thiệp vào sao?

Có vô số mạng người, không phải chết bởi chiến tranh mà là nạn đói, thật là đáng buồn.

Nắm đấm rất nhanh từ từ buông lỏng, Thủy Linh Ương nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao vẫn im lặng, lên tiếng hỏi "Gần đây Lâm ái khanh lạnh nhạt với mọi việc, chẳng lẽ vẫn chưa có lời muốn nói sao?"

Nhìn thẳng vào mắt Thủy Linh Ương, Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, bước ra khỏi hàng, nói "Vi thần cả gan kính xin hoàng thượng chi bạc cứu tế dân chúng."

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Lâm tể tướng vẫn hiểu rõ đạo lý sao lại nói ra đề nghị hoang đường như thế chứ.

Đương sự vẫn là vẻ mặt mỉm cười, bước lên từng bước nói "Hoàng thượng, vua của một nước là ở lòng nhân ái, hành động của ngài chính là thiện ý tạo phúc cho dân chúng, Nhan Quốc không thể làm được, hoàng thượng ngài làm được, dân chúng Đào Nguyên Hương sẽ cảm kích ngài, hoàng đế Nhan Quốc làm sao lại muốn chinh phạt ngài được, coi như là phát động chiến tranh thì hấn danh bất chính ngôn bất thuận, hấn làm sao ăn nói với thiên hạ chứ, người của Đào Nguyên Hương sẽ không đồng ý, người Tây Hạ cũng sẽ không đồng ý, nếu chiến tranh xảy ra, hoàng thượng ngài coi như là thuận theo mệnh trời, thống nhất giang sơn chứ sao nữa?"

Quần thần lại xôn xao một lần nữa, công khai xúi giục chiến tranh như thế, Lâm tể tướng này chẳng lẽ là không muốn sống nữa sao.

Nói đến quan hệ giữa hoàng đế Nhan Quốc và hoàng đế Tây Hạ thế nào chẳng lẽ Lâm tể tướng không biết sao, đây không phải chỉ là chiến tranh, mà là huynh đệ tương tàn, vấn đề nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Thủy Linh Ương híp mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao, khẽ mỉm cười hỏi "Ái khanh có suy nghĩ sự việc quá đơn giản hay không?"

"Thần cân nhắc từng chữ, tuyệt không nói bậy, đây cũng chỉ là đề nghị mà thôi, cụ thể thế nào thì hoàng thượng tự mình quyết định, bất quá chỉ là vài vạn mạng người mà thôi, hoàng thượng không cần để vào mắt." Lâm Tĩnh Dao vừa nói, có cảm giác rất hả giận, trước kia Thủy Linh Ương vẫn luôn trên mình, lần này ép hấn tới đường cùng, xem hấn làm thế nào đây.

Tuy là như vậy, nhưng trong lòng nàng lại mơ hồ có chút khát vọng, mong hấn có thể giống như một nam nhân chân chính, không sợ khó khăn trước mắt, chỉ thuận theo lương tâm của mình, làm được một việc thiện.

Ngọc Tử Hi vốn không có lỗi, một người máu nhuộm sa trường, mất hết tính người có thể ở trên lưng ngựa gây dựng giang sơn, dĩ nhiên sẽ xử sự lý trí, mọi việc đều tính toán lâu dài, chẳng qua nàng bất quá chỉ là một cô gái thôi, mọi việc đều dễ dàng xử trí theo cảm tính, nước ngoài bị động đất người Trung Quốc còn quyên góp tiền đây thôi, huống chi Đào Nguyên Hương có một nửa nằm trong Tây Hạ, thậm chí nói đến ý nghĩa sâu xa, nó vốn là một phần của Tây Hạ.

Huống chi, lời vừa rồi của Lâm Tĩnh Dao phần nhiều là có ý dò xét, về chuyện quốc khó, mình đã có tính toán khác rồi.

Thủy Linh Ương híp mắt nhìn Lâm tể tướng ánh mắt thần nhiên, trước đây, nữ nhân này hấn nhìn không thấu, hôm nay, nhìn giống như đã thẳng thắn hơn rất nhiều, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác không thể nắm bắt được.

Một lúc lâu sau, Thủy Linh Ương nói "Tâm lòng của trăm, Lâm ái khanh không phải là không hiểu, ái khanh nói một chút xem, trong lòng trăm tính toán thế nào đây."

Lâm Tĩnh Dao cơ trí cười một tiếng, nói "Hoàng thượng, vi thần tin rằng ngài sẽ giúp nạn thiên tai, bởi vì ngài là một quân vương tài đức hiển minh, ngài là một hoàng đế tốt yêu dân như con."

Thủy Linh Ương nắm chặt tay vịn trên ghế rồng, hai mắt sáng như đuốc, cắn răng nói "Ái khanh đang ép trăm sao?"

"Làm gì có chứ." Lâm Tĩnh Dao sắc mặt bình tĩnh, chống lại ánh mắt của Thủy Linh Ương, nói "Ngài là vua của một nước, nên quyết định thế nào là do ngài định đoạt, vi thần chẳng qua chỉ đề nghị mà thôi."

Trầm mặc một hồi lâu, Thủy Linh Ương nhàn nhạt nói "Vậy liền sắp xếp người đi trước phát lương thực đi, có một số việc luôn phải có người làm mới được."

Lâm Tinh Dao cười nhẹ một tiếng, đúng vậy, nàng chờ đợi chính là câu trả lời như vậy, về phần chuyện kế tiếp, để nàng đến gánh vác đi.

"Xin hoàng thượng suy xét lại." Quần thần đồng loạt quỳ xuống, lại bắt đầu khuyên ngăn một phen.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ái khanh bận rộn nhiều việc

Quần thần lấy có ngân lượng trong quốc khố không đủ để chi ra ngoài, chết sống khuyên Thủy Linh Ương hủy bỏ ý định cứu tế cho Đào Nguyên Hương, cứ thao thao bất tuyệt một phen như thế.

Lâm Tinh Dao im lặng một lúc lâu lại bước ra khỏi hàng một lần nữa, nói "Chư vị đồng liêu nếu lo lắng chuyện ngân lượng, các vị không ngại thì để cho Lâm mỗ gánh vác đi, bất quá số bạc ta hiện có không đủ để cứu tế, cho nên cần mượn của hoàng thượng trăm vạn lượng bạc để dùng một chút." Vừa nói vừa nhìn Thủy Linh Ương, khẽ mỉm cười nói "Thần viết chứng từ, mỗi tháng trả lại mười vạn lượng bạc, trong vòng mười tháng nhất định sẽ trả đủ số ngân lượng đã mượn."

"Phải không? Xem ra cơ nghiệp của Lâm ái khanh rất kiếm ra tiền nha?" Thủy Linh Ương tự tiểu phi tiểu nói.

"Cũng không phải." Lâm Tinh Dao đòi nào lại để cho quần thần biết được chuyện của mình chứ, vì vậy nói "Vi thần muốn mở thêm mấy cửa hàng, tuy là không có kinh nghiệm, không hiểu cách buôn bán, nhưng nếu hoàng thượng đồng ý ngẫu nhiên đề mấy chữ, tin rằng mỗi tháng thu vài vạn lượng không phải là vấn đề, dĩ nhiên, vẫn còn cần chư vị đồng liêu ủng hộ nhiều hơn."

"Chuyện này không khó, nếu ái khanh nguyện ý ra sức vì trăm, đề thêm mấy chữ cũng không sao." Thủy Linh Ương tiếp tục mỉm cười.

"Hoàng thượng hiểu sai ý thần rồi." Lâm Tinh Dao đột nhiên cười cười nói "Nếu thần đã mượn bạc của ngài để dùng, sau này sẽ trả lại, như vậy việc thiện này dĩ nhiên không thể lấy danh nghĩa của hoàng thượng, nếu muốn chi bạc cũng phải lấy danh nghĩa của vi thần."

Trong nháy mắt, mọi người đều đã hiểu rõ, vừa rồi chẳng qua là Lâm Tinh Dao đang thử dò xét dụng tâm của hoàng thượng mà thôi, đến cuối cùng lại lấy thực lực của bản thân để hoá giải mâu thuẫn có thể tồn tại giữa hai nước, chỉ cần không lấy danh nghĩa của Tây Hạ đi cứu nạn thiên tai mà là người trong dân gian tự mình làm việc thiện thì cho dù là ai cũng không thể nói có gì không phải.

Lâm tể tướng đúng là vẫn còn thực lực xoay chuyển càn khôn, Tây Hạ có được người này đúng là phúc của vạn dân.

Chẳng qua là, sợ rằng đám người vận chuyển lương thực vẫn là người của quan phủ, nếu như thế thì Tây Hạ vẫn như cũ không thoát khỏi được hiểm nguy là có ý định thôn tính Đào Nguyên Hương.

Lâm Tinh Dao lại nói "Trong nhà chư vị đại nhân số gia đình không có một trăm thì cũng phải có năm mươi chứ, làm phiền mỗi người phái ra hai mươi người tới cho Lâm mỗ mượn dùng một chút, ta cũng sẽ phát tiền công, cũng coi như là tặng cho ta một nhân tình."

Vì vậy, chuyện này coi như đã quyết định xong.

Ngày đó, Lâm Tinh Dao cũng không biết bóng dáng của nàng đã in sâu trong mắt nam tử cao cao tại thượng kia, không phải bởi vì cơ trí của nàng, không phải bởi vì sự vô tư của nàng, mà là bởi vì sự dứt khoát và quyết đoán trong cách xử sự của nàng.

Nàng đã thay đổi từ lúc nào.

Không phải là dựa vào sự hiểu biết sâu rộng, khuyên bảo hết mình với mình, mà là dùng một phương thức khác, dùng một phương thức người không ngờ tới để ép người đi vào khuôn khổ, lúc trước cho dù nàng có lá gan lớn cũng không dám giả vờ như thế.

Bất quá, nàng như vậy thay vì nói là đáng hận thì nên nói là đáng yêu hơn mới phải.

Cũng trong lúc đó, Thủy Nguyệt Ngân nhìn vào ánh mắt của nàng, có một chút cảm xúc không rõ, hôm nay nàng lời nói rành mạch, khắc sâu vào lòng người.

Giữa hắn và nàng, dường như chẳng phải quá khó để đến gần nhau, nhưng dường như cũng thật xa cách.

Linh cảm nói với mình, nữ nhân này nếu cứ tiếp tục như thế, sợ rằng vĩnh viễn cũng sẽ không bước tới bên cạnh mình, nàng sẽ càng thêm điểm lệ thu hút mọi người, nhưng không phải là làm một nữ nhân mà là thần tử của Thủy Linh Ương.

Có chuyện giúp nạn thiên tai làm có, Thủy Linh Ương càng ngày càng thường xuyên triệu kiến Lâm Tĩnh Dao, có lúc sẽ uống chung trà nói chuyện phiếm, hoặc là ngồi chơi cò.

Dĩ nhiên, mỗi lần trở về Lâm Tĩnh Dao đều bị giết đến manh giáp không còn, mà lúc này Thủy Linh Ương sẽ mặt lạnh nói "Người cố ý thả cho trẫm sao, lúc trước người chưa từng thua."

Lâm Tĩnh Dao chỉ có thể trưng ra vẻ mặt đau khổ nói "Thật sự là thần không giỏi cờ vậy, chẳng qua là biết các quy tắc thôi."

Tuy là như vậy, nữ nhân này cũng là một người thông minh, đấu đá với Thủy Linh Ương hai ngày, kỳ nghệ dần tinh thông, có lẽ là do đại não của thân thể này rất phát triển, Lâm Tĩnh Dao phát hiện ra là mình học cái gì cũng rất nhanh, đã có thể điều khiển được bản thân, từ từ đấu lại, kết quả đến chiều ngày thứ ba, Thủy Linh Ương chợt cảm thấy mất hứng nói "Thôi, người là đang cố ý trêu trẫm, trong thiên hạ này có người nào có kỳ nghệ có thể đấu lại được với người chứ, thật là không thú vị."

"Làm gì có chứ, thần chỉ vừa mới tìm được hứng thú, đến, chơi một bàn nữa đi." Lâm Tĩnh Dao vội vàng thỉnh cầu nói.

"Không chơi, mấy ngày nay có một đầu bếp mới tới ngự thư phòng, nghe nói là nấu ăn rất ngon, đi thôi, trẫm bảo hần làm để nếm thử một chút, thuận tiện ban thưởng cho người mấy miếng, đến thư phòng của trẫm thưởng thức một chút."

Vừa nghe nói có ăn, Lâm Tĩnh Dao lập tức mặt mày hớn hở, vội vàng đi theo.

Hai người vừa đi, Mộ Dung Tuyết thong thả ung dung bước ra, ánh mắt xoay chuyển, hỏi cung nữ đi cùng "Người không cảm thấy gần đây hoàng thượng quá thân mật với Lâm Tĩnh Dao sao?"

Cung nữ kia cười cười nói "Còn không phải sao, hoàng thượng từ lúc bãi triều đến lúc chạng vạng đều là Lâm đại nhân hầu bên cạnh."

"Đúng vậy, hoàng thượng vốn có đầy chính vụ phải xử lý, lại vẫn có thời gian rỗi tiêu khiển cùng Lâm Tĩnh Dao như vậy, xem ra tối nay lại phê duyệt tấu chương đến đêm khuya, thôi, hoàng thượng thích cùng hần thảo luận chính vụ thì cứ tùy ngài ấy đi, vẫn tốt hơn cứ vài ba ngày lại chạy ra ngoài cung, đi dạo thanh lâu." Mộ Dung Tuyết vừa nói đã thấy thần sắc của cung nữ kia có chút cổ quái, liền hỏi "Người có cái gì muốn nói thì cứ nói ra đi, đừng có mà ghen ở đây, nói cho bản cung nghe một chút."

Cung nữ kia cố nén một hồi lâu, nữ nhân đều có tính cách của gà mẹ, ghé vào tai Mộ Dung Tuyết nhẹ giọng nói "Chủ tử, các nô tài trong cung đều nói hoàng thượng gần đây đoạn tụ chi phích, long dương rất tốt, Lâm đại nhân trước mắt là nam sủng của hoàng thượng." Nói xong, thấy sắc mặt Mộ Dung Tuyết chợt biến, vội vàng quỳ xuống đất nói "Nô tài đáng chết, đây đều là nô tài nghe được từ người khác, hoàng thượng độc sủng chủ tử, tất cả mọi người đều thấy, nhất định là những kẻ đồ nói xấu hoàng thượng."

Mộ Dung Tuyết trầm ngâm chốc lát rồi khẽ mỉm cười nói "Cũng không sao, hoàng thượng thích trêu chọc người khác cũng không phải là ngày một ngày hai. Trước đây bản cung cũng nhìn thấy hoàng thượng ép Lâm đại nhân ở trên tường giả vờ muốn hôn đấy thôi, thân là vua của một nước đều thích gây khó khăn cho người khác."

Nói vậy để thuyết phục mình, Mộ Dung Tuyết cuối cùng cũng có chút yên lòng, vì vậy lấy cớ đi thăm hoàng thượng, bê mấy đĩa thức ăn đi về phía ngự thư phòng.

Mà bước đi này của Mộ Dung Tuyết cũng khiến cho bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động, bởi vì sự tranh giành giữa hai nữ nhân, hần là khiến cho biên cương lại một lần nữa rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Dĩ nhiên, đây là chuyện về sau.

Lại nói về Mộ Dung Tuyết giờ phút này hai má lúm đồng tiền ẩn chứa mùa xuân, vui vẻ dịu dàng bước tới ngự thư phòng, ném cho công công giữ cửa một ánh mắt cảnh cáo, ý bảo nàng không muốn để lộ ra việc mình đến đây, rồi bước chân nhẹ nhàng bước vào ngưỡng cửa, nhanh như mèo đi tới trước bàn.

Bước chân cố làm ra vẻ nghịch ngợm nhìn thấy một màn trước mắt thì khựng lại, Thủy Linh Ương đè Lâm Tĩnh Dao xuống ghế rồng, sau đó liền hôn, người phía dưới liều mạng tránh né, lúc giả vờ muốn mắng to lên thì cái lưỡi tinh xảo của Thủy Linh Ương trượt vào khoang miệng Lâm Tĩnh Dao, cứ hôn như vậy một hồi lâu sau đó ngẩng đầu lên liếm môi, nói "Ái khanh ở trên triều đình đã vì trẫm phân ưu rất nhiều, sau đó lại còn phải hầu hạ tận tụy, thật vất vả, nhưng không sao, trẫm cho người thêm bổng lộc."

Lời nói thốt ra nhẹ nhàng như mây gió khiến cho sắc mặt Lâm Tĩnh Dao trở nên khó coi dị thường, tránh thoát được một cái lại bị Thủy Linh Ương kim chặt tại chỗ một lần nữa, nam nhân kia càng ra sức cướp đoạt, cắn một cái rồi nói "Đây mới chỉ là màn mở đầu, ái khanh gấp cái gì."

Mà ở ngoài kia, một cô gái dung mạo xinh đẹp kinh hãi đứng lặng ở cửa, sắc mặt xanh biếc, xanh rồi lại xanh, tiến thêm một bước thì không phải, lui một bước cũng không đúng.

Lâm Tĩnh Dao vội vàng đẩy mạnh Thủy Linh Ương ra, sau đó sửa sang lại quan phục rồi nói "Hoàng thượng, nếu không có chuyện cần vi thần xử lý, vi thần xin cáo lui trước." Dứt lời, chạy như bị đòi mạng.

Tình hình hôm nay không biết có được tính là bất gian tại giường hay không.

Chuyện này so với Đậu Nga còn oan hơn nha. (*Đậu Nga: Nỗi oan của nàng Đậu Nga" kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Từ nhỏ đã được bán vào nhà Thái lão bà làm con dâu, sau khi kết hôn thì phu quân qua đời, từ đó sống cùng phụng dưỡng mẹ chồng. Trong vùng có tên lưu manh Trương Lư Nhi muốn chiếm đoạt Đậu Nga bèn nghĩ cách vu oan Đậu Nga bỏ thuốc độc giết chết mẹ chồng để uy hiếp nàng, chẳng may giết nhầm cha hẳn. Trương Lư Nhi vu cáo do Đậu Nga giết hại. Quan phủ dùng hình phạt lấy cung Thái lão bà, Đậu Nga vì bảo vệ mẹ chồng đành phải nhận tội và bị xử trảm. Trước khi bị hành hình tại pháp trường, giữa tiết hè tháng sáu nàng đã chỉ lên trời thề rằng: "Ngay khi máu đỏ đầu rơi, xin cho có tuyết, hạn hán ba năm, nếu đúng có oan, lập tức linh nghiệm". Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.)

Trong ngự thư phòng, Mộ Dung Tuyết giận tái mặt, nhìn về phía nam nhân đang phê duyệt tấu chương như không có chuyện gì xảy ra, hỏi "Hoàng thượng, chẳng lẽ lời đồn trong cung đều là thật sao? Ngài yêu nam nhân?"

"Lại có cả loại tin đồn này nữa sao, tra ngọn nguồn lời đồn cho trẫm, đem bọn câu nô tài kia lôi ra chém." Thủy Linh Ương vẫn là vẻ mặt nhàn nhạt không cảm xúc nói.

Siết chặt nắm đấm, Mộ Dung Tuyết lại nói "Hoàng thượng, ngài là vua của một nước, nên là tấm gương sáng, sao lại cùng triều thần của mình làm ra chuyện như vậy được."

Gác bút lông lên, Thủy Linh Ương cười khẽ một tiếng, nói "Cũng chỉ là trêu đùa mà thôi, gần đây trẫm thích xem bộ dáng kinh ngạc của nàng."

Đây là cái sở thích quái gở gì vậy?

Mộ Dung Tuyết nhẩn nhện nói "Nô tỳ biết hoàng thượng thích đùa giỡn, thích thấy các đại thần xấu mặt, nhưng đùa giỡn như vậy dường như không phải, nếu người nhìn thấy một màn hôm nay là người khác, hoàng thượng phải che giấu thế nào đây."

"Che giấu?" Thủy Linh Ương nhướn mày hỏi "Ý ái phi là trẫm nói dối? Trẫm thích nam nhân?"

"Nô tỳ không dám." Mộ Dung Tuyết cắn môi, lại phồng má, cảm thấy đang vô cùng kìm chế.

"Hừ, trẫm cũng không ác tục như vậy, thích nam nhân, haha, thật đúng là tội nghiệp cho đám câu nô tài nghĩ ra chuyện này." Thủy Linh Ương vừa nói vừa cười nhạt, cầm bút lông lên tiếp tục làm một hoàng đế tốt chuyên cần với chánh sự.

Mộ Dung Tuyết nghe câu nói sau cùng kia thì trong lòng cũng yên hơn, thầm nghĩ cuối cùng thì hoàng thượng cũng có chừng mực, có thể đùa giỡn như thế mình cũng có hơi an lòng.

Chẳng qua là, lúc ấy nàng không hiểu rằng mình đã hiểu sai câu nói kia của hoàng thượng rồi, không thích nam nhân là chuyện dĩ nhiên, ai bảo Lâm tể tướng kia vốn là nữ nhân chứ.

Sau một đêm điên loạn đảo phượng, Mộ Dung Tuyết chống đỡ thân thể đau nhức mệt mỏi của mình, liếc mắt nhìn nam tử bên gối kia, cặp mắt dài không trang điểm mà mê hoặc lòng người, đôi môi không thoa son mà hồng, da thịt không đánh phấn mà trắng như tuyết, một vết lệ chí màu đỏ tươi nơi khoe mắt, mang theo một loại quyến luyến, trong âm trầm mang theo nét tuấn mỹ, trong tuấn mỹ lại không thiếu sự cương nghị mà nam tử nên có, một nam nhân như thế, trong thiên hạ đúng là khó cầu được.

Có lúc đứng cùng hắn, nàng lại có chút cảm giác tự ti.

Dùng hết thủ đoạn để độc chiếm tâm của hoàng thượng như vậy, sao có thể để cho người khác nhúng tay vào chứ, huống chi còn là một người đàn ông.

Khẽ mỉm cười, vì để cắt đứt nỗi lo về sau, Mộ Dung Tuyết đang chuẩn bị một hành động, tạm thời dạy dỗ Lâm đại nhân kia một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Lâm đại nhân bất lực

Hôm sau, tan triều xong, Lâm Tĩnh Dao phát ổng tay áo, thầm nghĩ rằng hoàng thượng không ép mình ở lại làm trò tiêu khiển cho hắn nữa, mừng rỡ tự tại trở về vội vàng thu xếp chuyện khai trương cửa hàng.

Nhưng mới vừa bước ra khỏi Triều Dương điện mấy bước thì chợt thấy một tiểu cung nữ cản đường mình, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy mí mắt nháy mấy cái, hỏi "Hoàng thượng tìm ta?"

Câu hỏi ra khỏi miệng, trong lòng đã nghĩ có lẽ một phong thư từ chức sẽ rất nhanh được đưa đến, kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục, coi mình là nhân viên công vụ nên bắt nạt sao!

"Là Tuyết phi nương nương tìm ngài." Tiểu cung nữ kia vừa nói vừa đi trước dẫn đường cho Lâm Tĩnh Dao.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đây có coi là bị đánh phủ đầu không?

Không có khí tiết dạy dỗ nam nhân nhà ngươi sao?

Bước theo cung nữ, Lâm Tĩnh Dao âm thầm suy đoán những màn đánh ghen kịch liệt đã thấy trên phim có thể xảy ra, đại khái là Mộ Dung Tuyết sẽ cho mình hai bạt tai trước, chửi mình một câu "tiện nhân", sau đó chỉ vào mũi mình uy hiếp "Không muốn chết thì đừng hoảng một chút cho bản cung, nếu để cho ta thấy ngươi cùng hoàng thượng câu tam đáp tứ, bản cung chặt chân ngươi!" (*câu tam đáp tứ: đại khái là người này quyền rũ người kia đáp lại

Từ xưa hậu cung không thiếu được tranh đấu, hôm nay ngay cả người trên triều đình cũng bị kéo vào.

Cười khẽ một tiếng, Thủy Linh Ương lắc đầu, cũng lười truy cứu chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Muội muội của hoàng đế

"Lâm đại nhân, trông ngươi như là đàn bà vậy, chỉ là giúp bản công chúa cầm ít đồ đạc, có cần phải dùng hết sức lực như vậy sao."

Trên đường cái, Ngọc Linh Liên quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao đang cúi đầu, cau mày nói.

"Sức lực của vi thần có hạn, để công chúa chê cười rồi." Lâm Tĩnh Dao trả lời một câu, sau đó nhìn Thủy Nguyệt Ngân cầu cứu, thầm nghĩ rằng Ngọc Linh Liên ra cung dạo phố, không sai bảo kẻ là người trong lòng như thập cửu vương gia, ngược lại lại bắt mình làm trâu ngựa.

Thủy Nguyệt Ngân khẽ mỉm cười, nhận lấy những túi lớn túi nhỏ linh tinh trong ngực Lâm Tĩnh Dao, nói "Đã bảo đừng mua nhiều quá, đưa ta cầm cho."

Ngọc Linh Liên nhũ mày một cái, nghĩ thầm thập cửu vương gia này cũng coi như là có chút giống hoàng huynh, liếc mắt đưa tình với Lâm tể tướng, giấu giếm tình cảm, nam nhân này không tiết tháo, cường công nhược thụ đều không bỏ qua.

Thật đáng tiếc, nam tử phong độ như thế lại là một kẻ cong. (editor: ý chị ấy là anh này là nam cong? =)))

Bởi vì Ngọc Linh Liên có gen di truyền tốt từ Ngọc Từ Hi, cho nên cũng coi như là một tuyệt sắc mỹ nhân, đôi mắt khắp hậu cung của Thủy Linh Ương cũng không có một người có thể so sánh được với nàng, mà giờ khắc này tiểu công chúa hại nước hại dân kia lại đang đi ra ngoài dạo phố, trừ kẻ ngốc ra, nam nhân hai bên đường đều nhìn không chớp mắt, dường như quên rằng mình đang ở chỗ nào.

Ba người cứ đi, chợt thấy phía trước có một tên thiếu gia quần áo lạ là huênh hoang bước đến, quạt lương bò trong tay phả ra gió mát như ở cuối thu.

Tên công tử nào đặc biệt đột nhiên cản đường đi của Ngọc Linh Liên, nói to "Vị tiểu thư này, xin dừng bước."

Mấy năm trước Ngọc Linh Liên còn sống ở trong cung, sau đó mấy năm lại theo Ngọc Từ Hi đến ở Đào Nguyên Hương người dân chất phác, đại khái là không biết cái gì gọi là đùa giỡn, thành thật dừng lại, nhướn mi hỏi "Có chuyện gì sao?"

"Ta chính là con của Lại bộ thượng thư, Triệu Vô Lượng, không biết có thể mời tiểu thư vui lòng đến tể xá uống trà hay không." Tên công tử kia nói.

Quả nhiên là kiểu bắt chuyện trong truyền thuyết.

Thủy Nguyệt Ngân thấy tình thế như vậy liền chuẩn bị tiến lên giải cứu, nhưng bị Lâm Tĩnh Dao kéo lại, thấy nữ nhân kia trừng mắt nhìn, nói "Đừng qua đó, chờ xem kịch vui đi!"

Vì vậy, Thủy Nguyệt Ngân cười cười dừng bước, Ngọc Linh Liên liếc Triệu Vô Lượng kia một cái, sau đó cứ thế sai bước đi về phía trước, vừa đi vừa nói "Ta không thèm uống trà cùng loại như ngươi."

"Phụt-----" Lâm Tĩnh Dao bật cười, sau đó thấy Triệu Vô Lượng kia đột nhiên bước lên kéo tay Ngọc Linh Liên nói "Cô nương, đại gia ta mời người uống trà là đã cho người mặt mũi, cũng không nên tự làm xấu mặt mình."

Tay Ngọc Linh Liên rất nhanh bắt được cổ tay của tên công tử ngu ngốc kia, sau đó dùng chút lực bẻ cho tay hắn bị trật khớp.

Tên công tử kia kêu rên một tiếng, sau đó nói với mấy tên gia đình phía sau "Con nhãi này một mình cạy mạnh, khó đối phó, bắt nó lại cho ta!"

"Ai dám động vào ta!" Ngọc Linh Liên lạnh giọng nói một câu, mắt phượng híp lại, cho chút phong phạm hoàng gia.

Tên thiếu gia mập kia gắt "Động vào người thì sao, có can đảm cạy mạnh với bản thiếu gia, người thật lớn mật."

"Láo xược!" Ngọc Linh Liên tiến tới gần Triệu Vô Lượng mấy bước, chống nạnh nói "Biết ta là ai không, dám nói với ta như vậy, người có mấy cái đầu để dọn nhà?"

"Hắc hắc, lời nói của người thật là khiến đại gia ta bị dọa đến giật mình." Triệu Vô Lượng xoa tay, khoe miệng nở nụ cười bỉ ổi.

"Đại ca ta là hoàng đế Đông Nhan, nhị ca ta là hoàng đế Tây Hạ, ta là lưỡng quốc công chúa, nếu người không sợ chết, hôm nay thử động vào ta một chút, cái mũi ô sa trên đầu cha người chắc là không cần nữa phải không, ta cũng muốn nhị ca ta tịch thu cả nhà người."

"Haha, rất có ý tứ." Triệu Vô Lượng cười một tiếng, phất tay ý bảo mọi người tiến lên.

Thương cảm cho Ngọc Linh Liên chỉ biết khoa chân múa tay mà thôi, không ra oai được nữa liền muốn bỏ chạy, bị một đám gia đình liều mạng đuổi theo.

"Thủy Nguyệt Ngân, cứu ta!" Ngọc Linh Liên vừa chạy vừa la, lại chậm chạp không thấy sau lưng có người đuổi theo.

"Người ôm đồ đạc đi, ta đi giải quyết bọn họ." Thủy Nguyệt Ngân ôn hòa nói, đem đồ trong ngực nhét vào tay Lâm Tĩnh Dao, sau đó nhảy lên nóc nhà, liếc mắt nhìn đám người đang đuổi theo, một thân áo đen nhẹ nhàng đáp xuống, vô cùng đẹp mắt.

Chỉ chớp lát sau, Ngọc Linh Liên đã được Thủy Nguyệt Ngân ôm về, dính vào ngực hần giống như con cừu nhỏ bị thương.

"Sao, bị thương à?" Lâm Tĩnh Dao vội vàng tiến lên đón, lên tiếng hỏi.

Ngọc Linh Liên ôm chặt tay áo của Thủy Nguyệt Ngân, vẻ mặt hoảng sợ nói "Thật đáng sợ, thì ra trong kinh thành có nhiều người xấu như vậy."

Khoé miệng Lâm Tĩnh Dao liền co quắp, không phải một khắc trước nữ nhân này hung dữ lắm sao, sao lại mượn cơ hội ra vẻ yếu đuối, tuy ý châm chọc trên người Thủy Nguyệt Ngân như vậy.

Thủy Nguyệt Ngân bắt đắ dĩ đành phải an ủi mấy câu, sau đó thuê một chiếc xe ngựa, chuẩn bị đưa Ngọc Linh Liên hồi cung, ai ngờ nữ nhân kia lại đột nhiên thoát khỏi ngực hần, hỏi Lâm Tĩnh Dao "Bản công chúa nghe nói người mở một kỹ viện, hai châu bảo hành, ba bồ trang, bốn tiền trang, năm gồm sứ điểm, sáu hiệu cầm đồ, một trăm tám mươi hai nhà tắm công cộng, thật sao?" (*châu bảo hành: cửa hàng châu báu; *bồ trang: tiệm vải; *tiền trang: ngân hàng tư nhân; *gồm sứ điểm: hàng bán đồ gốm sứ.)

Xem ra thẳng nhóc Thủy Linh Ương lại lên điều tra mình!

Lâm Tĩnh Dao gật đầu một cái, nói :Quả thật có vài cửa hàng, chỉ là kiếm chút bạc thôi."

"Đừng khách khí, người có thể mượn của nhị ca ta trăm vạn lượng bạc, xem ra tiền lời không ít, đi tới châu bảo hành xem một chút đi, thuận tiện chọn chút đồ trang sức, Lâm đại nhân sẽ không tiếc của chứ."

"A..." Lâm Tĩnh Dao đồng ý một tiếng, đột nhiên có chút đau lòng, vì vậy giữ lại chút tâm tư, dẫn Ngọc Linh Liên tới cửa hàng có tiền vốn tương đối thấp một chút, đến châu bảo hành kia, lại thấy công chúa thật đúng là rất không khách khí, gom một đồng lớn ngọc thạch và kim ngân châu báu điêu khắc tinh mỹ, chất lượng tốt, giá cao, sau đó bỏ lại một câu "Đa tạ Lâm đại nhân." rồi ôm toàn bộ đi mất, một bao trang sức lớn vác lên vai, nặng cũng không cần ai cầm giúp.

Về mặt nhăn nhó, Lâm Tĩnh Dao đau lòng nhìn gói đồ màu đỏ thẫm kia, thầm nghĩ thật là không thể chọc vào con cháu hoàng thất.

Vốn cho rằng lần này nàng ấy thắng lợi trở về thì sẽ thoải mái, ai ngờ sau khi nha đầu kia hồi cung liền trút tất cả ra trên bàn, nói với Mộ Dung Tuyết "Tiểu Tuyết tỷ tỷ, nhìn một chút đi, có thích không, đồ chơi ở chỗ Lâm đại nhân có rất nhiều nha, nếu tỷ thích, lần sau chúng ta cùng xuất cung, xem qua mấy bồ trang của hần một chút, nếu thấy gì đẹp thì chúng ta lấy vài món may y phục."

Mí mắt giật giật, Lâm Tĩnh Dao thầm nghĩ hay là mình mau chóng đóng cửa hàng đi, chờ gió bão đi qua rồi khai trương lại, người của hoàng gia tất cả đều vô lại, coi mình là người làm từ thiện sao, cái gì cũng có thể tùy tiện quyền góp.

Thủy Linh Ương nhìn vẻ mặt ủy khuất của Lâm Tĩnh Dao, khẽ cười cười, cầm lên một cái vòng ngọc trong suốt, quan sát một hồi rồi nói "Lâm ái khanh, hình như đồ tốt thật sự người còn chưa lấy ra, vòng ngọc này tuy chất lượng rất tốt lại không có chút tỳ vết, nhưng lại không phải ngọc thạch thượng hạng, hoa văn điêu khắc chưa tinh xảo."

Con mẹ nó chứ.

Lâm Tĩnh Dao nhăn nhó, không vui nói "Vi thần cũng không phải là thương nhân lớn, tiền đâu mà mua ngọc thạch tốt nhất chứ."

"Phải không, trầm nghe nói đồ ngọc trong Mỹ Ngọc Lương Duyên của người không thua kém Kim Ngọc Mãn Đường, xem ra những thứ đồ này đều lấy từ châu bảo hành cấp bậc thấp rồi." Thủy Linh Ương vừa nói vừa đặt vòng ngọc trở về trong đám bảo bối kia.

Mật thám đáng chết!

Lâm Tĩnh Dao cắn răng nói "Không biết là hoàng thượng phó thác cho mật thám nào đến điều tra vi thần, dù sao thì bất quá thần chỉ là một thương nhân nhỏ thôi, không có nhiều tiền để mua châu báu tốt nhất, chắc là tin tình báo mà hoàng thượng nghe sai rồi."

Ngọc Linh Liên bĩu môi nói "Lâm đại nhân giỏi lắm, dám giấu giếm bản công chúa, có đồ tốt liền lấy ra chia sẻ một chút, cần gì phải tức giận như vậy."

"Người bảo nhị ca người trả bạc cho ta thì toàn bộ ta đều đưa cho người." Lâm Tĩnh Dao nói một câu, liếc mắt một cái như có như không với Thủy Linh Ương.

"Haha, có một số chuyện Lâm ái khanh hào phóng vô cùng, một số chuyện lại keo kiệt đến chết, Liên Nhi, muội gây khó khăn cho nàng rồi." Thủy Linh Ương nói một câu, sau đó cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Tuyết, lấy một cái vòng ngọc thanh thủy đeo vào cho nàng ta, nói "Dù sao cũng là lấy không, không cần phí phạm, mang vào đi."

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết u ám nhìn Lâm Tĩnh Dao, thần tử đáng chết này dám nói chuyện âm dương quái khí với hoàng thượng như vậy, hoàng thượng cũng không trách tội nàng ta, thật đáng hận.

Vì vậy, vì để hủy diệt địa vị của Lâm Tĩnh Dao trong lòng hoàng thượng, Mộ Dung Tuyết thà rằng mạo hiểm bị trách tội, hãm hại nàng ta một lần nữa.

Dự cảm nói với mình, tình cảm hoàng thượng dành cho nàng ta đã càng ngày càng không bình thường, lúc trước nhắc tới nàng ta đều luôn là hận đến cắn răng nghiền lợi, mà nay mỗi lần nhắc tới nàng ta lại luôn là mặt mày hớn hở.

Nàng nhất định phải nhanh chóng thay hoàng thượng sớm bóp chết loại tình yêu này.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bánh ngọt có độc

Trong ngự thiện phòng hương thơm ngào ngạt, Bích Nhi đi quanh một vòng, hít sâu một hơi, hỏi ngự trù phụ trách món điểm tâm ngọt "Triệu sư phụ, bánh hoa quế của chủ tử nhà ta đã làm xong chưa?"

Triệu Trường Hâm thấy người vừa tới là nha hoàn bên cạnh Tuyết phi, vội vàng bưng một đĩa bánh vàng óng ánh ra, nói "Đã có rồi, vốn là chuẩn bị bảo đồ đệ của ta mang qua, thế nhưng phải làm phiền người rồi."

Bích Nhi khoát tay nói "Dù sao ta cũng đang rảnh rồi, cũng không ngại đi một chuyến." Nói xong, nhón lấy một miếng bánh hoa quế bỏ vào miệng, nhai nhai vài cái rồi nói "Đúng là rất ngon, chẳng trách chủ tử luôn nhớ kỹ."

Triệu Trường Hâm cười cười nói "Nếu người thích ăn, lần sau ta làm riêng cho người một phần."

"Đa tạ." Bích Nhi cười cười, sau đó chỉ mấy đĩa điểm tâm vừa mới làm xong đang đặt trên bàn, hỏi "Mấy thứ đó là ai ăn vậy?"

"Đây là hoàng thượng phân phó." Triệu Trường Hâm vừa nói, chỉ vào một đĩa bánh đậu đỏ, nói "Nha, nghe nói Lâm tể tướng thích nhất bánh đậu đỏ này, hoàng thượng cố ý an bài làm cho ngài ấy ăn."

Bích Nhi khẽ cười cười, nói "Khó trách, hoá ra là làm cho Lâm tể tướng ăn, ta đã nói rồi, hoàng thượng luôn luôn không thích đồ ngọt, sao có thể gọi nhiều như vậy chứ."

"Phải, giống như đĩa bánh bạc hà đó, còn có đĩa măng tre thái lát kia mới đúng là thứ hoàng thượng thích ăn." Triệu Trường Hâm nói.

"Là vậy sao." Bích Nhi nói, lại nhìn đĩa bánh đậu đỏ kia một lúc, nếu Lâm tể tướng thích hương vị này, mình cho hắn thêm chút hương liệu cũng tốt lắm, vì vậy thừa lúc mọi người không chú ý, vẩy chút bột phấn lên trên, hoà lẫn vào vỏ ngoài của bánh nên không thể nhìn ra.

Sau khi xong chuyện, Bích Nhi bưng đĩa bánh hoa quế kia ra khỏi ngự thiện phòng, không khách khí vừa đi vừa ăn, chờ đến lúc trở lại tẩm cung thì chỉ còn lại một ít, sau đó bước đến trước mặt Mộ Dung Tuyết nói "Chủ tử, nô tỳ đã làm xong."

Mộ Dung Tuyết cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve con mèo trắng như tuyết trong ngực, nói "Đợi ta mời hoàng thượng tới đây, người dẫn Phi Nhi đến ngự thư phòng, ha ha, Lâm Tĩnh Dao kia là tay nhỏ chân nhỏ, một nữ nhân phong cầm chừng hắn cũng không hàng phục được đâu, Phi Nhi nhỏ yếu non nớt, là người thích hợp nhất với hắn."

Bích Nhi đáp vâng một tiếng, sau đó chạy đi lừa Phi Nhi.

Cũng trong lúc đó, Ngọc Linh Liên đang ở ngự hoa viên đá cầu thấy không vui, liếc mắt nhìn Thủy Nguyệt Ngân chỉ lo uống trà không để ý tới mình, bĩu môi nói "Vương gia, phiền người đi gọi Lâm tể tướng đến đây, có hẳn còn có thể cho ta tìm thấy chút vui vẻ."

Thủy Nguyệt Ngân đặt ly trà xuống, nhìn nữ nhân kia một cái, sau đó đứng dậy đi về ngự thư phòng, công chúa này thật khó phục vụ, hoàng thượng lại vô cùng dung túng nàng, lại còn đẩy mình vào hố lửa, ngày ngày làm trò tiêu khiển cho nàng thì không nói, còn phải chịu chút bình phẩm không thú vị.

Lúc đi tới ngự thư phòng, thấy Thủy Linh Ương đang vội vàng bước ra, vừa đi vừa hỏi Bích Nhi "Đang yên đang lành sao có thể đau bụng chứ, Tuyết Nhi đã ăn cái gì?"

"Vừa rồi chủ tử chỉ ăn một đĩa bánh hoa quế mà thôi, cũng không biết có phải là trong bánh có vấn đề hay không." Bích Nhi vừa nói vừa nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái, khoé mắt híp lại, cảm thấy đột nhiên xuất hiện nam nhân này sợ là sẽ hỏng việc.

Mộ Dung Tuyết đau bụng đến lợi hại, lúc Thủy Linh Ương đến sắc mặt nàng trắng bệch, trên trán mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống.

"Đây là thế nào? Một đĩa bánh hoa quế có thể thành thế này sao." Thủy Linh Ương bước đến bên giường, ôm Mộ Dung Tuyết vào lòng, lau mồ hôi cho nàng, hỏi "Nàng có sao không? Rất khó chịu sao?"

"Hoàng thượng, nô tỳ chỉ thấy rất đau bụng." Mộ Dung Tuyết vừa nói vừa nhìn Bích Nhi một cái, phát hiện thần sắc của nàng khác thường, thầm nghĩ sẽ không xảy ra cái gì bất ngờ chứ.

"Bích nha đầu, truyền thái y chưa?" Thủy Linh Ương xoay người lại nhìn tiểu nha đầu kia một cái, hỏi.

"Hồi bẩm hoàng thượng, Tiểu Đặng Từ đã đi, sẽ nhanh về thôi."

"Ừ, gọi ngự trù phụ trách làm món điểm tâm kia đến cho trẫm, cầu nô tài, chẳng lẽ dùng chân để làm bánh sao!" Thủy Linh Ương phân phó, thấy Mộ Dung Tuyết làm bộ muốn nôn, vội vàng ôm chặt nàng trong ngực, nói "Trẫm thấy hẳn cũng không có lá gan đó."

Mộ Dung Tuyết không hài lòng cười một tiếng, nói "Hoàng thượng thật là, nô tỳ vốn đang khó chịu, ngài còn nói những lời kích thích nô tỳ như thế." Vừa dứt lời, sắc mặt nàng chợt chuyển, nằm ở bên giường mà nôn ra.

Thủy Linh Ương vội vàng vỗ lưng cho nàng, trên cổ tay nổi gân xanh, tức giận nói "Ngự trù kia đúng là muốn chết, đến tột cùng là đã bỏ thêm cái gì vào."

Một lát sau, thái y và ngự trù cùng lúc chạy tới, ngự trù kia bị oan nên hoảng sợ, vừa dập đầu vừa nói "Hoàng thượng, nô tài làm bánh hoa quế đều dùng nguyên liệu thượng hạng, hơn nữa trong cung này có đồ gì mà không tốt a, về phần vệ sinh, nô tài đã rửa tay kỹ, nồi chén thìa chậu cang sạch hơn, nô tài thật không biết tại sao nương nương đau bụng nôn mửa,"

Thủy Linh Ương mất lạnh nhìn hắn, đợi đến khi thái y bắt mạch cho Mộ Dung Tuyết xong, vội vàng hỏi "Sao, Tuyết phi không sao chứ"

Cụu thần kia vội vàng quỳ xống dập đầu trên đất, nói "Chúc mừng hoàng thượng, nương nương có hi, nôn mửa đó là phản ứng nôn oẹ bình thường, về phần đau bụng cũng không phải chuyện gì lớn, nghỉ ngơi nhiều một chút là ổn."

Ngự trù kia nghe vậy liền ngã ngồi trên mặt đất, lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ a di Đà Phật, thật may là không liên quan đến mình.

Mà Thủy Linh Ương thì vẻ mặt mừng rỡ, hỏi lại "Đúng không? Là mang thai máu mủ của trẫm."

"Vâng, không sai." Thái y vừa nói vừa đứng dậy.

Mộ Dung Tuyết ánh mắt hoảng hốt, mình đau bụng chỉ là diễn trò mà thôi, không nghĩ tới lại mang long thai, lần này vị trí hoàng hậu hoàng thượng hẳn là giao cho mình rồi, trong lúc nhất thời vừa mừng vừa sợ, nằm trong lòng Thủy Linh Ương khóc sục sùi.

Thủy Linh Ương ôm nàng càng chặt, nói "Ái phi mang long thai, thật tốt qua, xem ra Tây Hạ ta có thái tử rồi."

Mộ Dung Tuyết giật mình một cái, thường nói mẫu bằng tử quý, nếu con trai mình được lập làm thái tử, nàng sao không thể quản lý toàn bộ hậu cung chứ. (*mẫu bằng tử quý: mẹ nhờ vào con.)

Tuy là nghĩ như vậy, Mộ Dung Tuyết vẫn đỏ bừng mặt nói "Cũng không chắc là hoàng tử không chừng là một công chúa đó."

"Trẫm nói là hoàng tử thì nhất định là hoàng tử." Thủy Linh Ương bá đạo nói, bảo mọi người lui xuống, sau đó ôm lấy Mộ Dung Tuyết nằm một lát, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Lại nói đến Lâm Tĩnh Dao, vừa thấy hoàng thượng đi thì dứt khoát không câu nệ, giống như ban ơn cho Thủy Nguyệt Ngân mấy miếng bánh đậu đỏ, sau đó kéo tay áo nuốt hết chỗ bánh còn lại vào bụng, còn liếm liếm môi một chút, sau đó đưa tay cầm long tu tó tiếp tục bỏ vào miệng.

Thủy Nguyệt Ngân cười bất đắc dĩ, nói "Ăn từ từ, coi chừng nghẹn."

Lâm Tĩnh Dao mơ hồ ừ một tiếng, sau đó lại nhìn tiểu nha đầu bên cạnh một cái, nói "Phi Nhi, người trở về hầu hạ chủ tử đi, tụi ta ăn xong sẽ về phủ, chỗ này không cần người hầu hạ."

Phi Nhi kia cũng cảm thấy khó hiểu, Bích Nhi bắt ép mình tới đây hầu hạ Lâm tể tướng uống trà, nhưng chỗ này đâu có cần người hầu hạ, âm Tĩnh Dao ăn ăn uống uống rất tự nhiên.

Hơi dừng lại, Phi Nhi liền khép cửa đi ra ngoài.

Lâm Tĩnh Dao ăn no xong, uống vài ngụm nước trà, sau đó vỗ bụng nói "Hoàng thượng hiểu rõ lòng ta, bánh đậu đỏ này thật ngon, ngọt mà không ngán, đúng là cực phẩm"

Thủy Nguyệt Ngân tiến lên mấy bước, nhẹ nhàng vén tóc nàng, nói "Đi ra ngoài một chút mới tốt cho tiêu hoá, nếu không sẽ trướng bụng."

Lâm Tĩnh Dao nghiêng đầu, tránh khỏi sự đụng chạm mập mờ của hân, vờn vai nói "Cũng tốt, hiện tại là cuối thu mát mẻ, không hoạt động một chút, đến lúc trời lạnh thì càng không muốn nhúc nhích." Nói xong, đứng dậy.

Bước chưa được hai bước, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cảm thấy khó chịu, phảng phất giống như trong cơ thể có một ngọn lửa nổi lên, không lâu sau cả hai tai cũng đỏ lên, miệng khô lưỡi khô, vì vậy vội vàng rót một ly trà uống vào bụng, lại phát hiện triệu chứng không chút giảm bớt, vì vậy kéo cổ áo, ngưng ngưng cười hai tiếng, nói "Cuối mùa thu mà vẫn còn đỏ mặt một thân mồ hôi." Nói xong toàn thân càng thêm nóng ran khó chịu.

Một khắc trước Thủy Nguyệt Ngân còn thấy khó hiểu, một khắc sau đột nhiên cảm thấy thân thể mình cũng có vấn đề, bụng một trận nóng ran, phía dưới cũng có phản ứng.

Bánh đậu đỏ bị hạ độc.

Thủy Nguyệt Ngân hiểu biết sâu rộng phản ứng kịp, ánh mắt xoay chuyển, nói với Lâm Tĩnh Dao "Dừng loạn động, ta mang chậu nước lạnh tới cho người." Nói xong đẩy cửa đi ra ngoài, vì mình chỉ ăn vài miếng, thân thể cũng không có vấn đề gì quá lớn, nhưng nữ nhân tham ăn kia không biết có thể chống đỡ bao lâu?

Là hoàng thượng hạ độc sao? Hân muốn xuống tay với Tĩnh Dao?

Thủy Nguyệt Ngân không dám tin, cũng không dám lộ ra quá mức, bảo một tiểu thái giám đi múc một chậu nước giếng, vội vàng rửa mặt, sau đi lại bụng một chậu về ngự thư phòng.

Lúc đẩy cửa đi vào, thấy Lâm Tĩnh Dao vừa kéo cổ áo vừa lầm bầm nói gì, vội vàng tiến lên đỡ nàng, nói "Nào, rửa mặt trước đi, thanh tĩnh một chút."

Không ngờ, nữ nhân kia đột ngột ôm chặt hân, mũi hân như tở, thờ dốc mấy cái, sau đó đôi môi mềm mại phủ lên môi môi mỏng lạnh băng của Thủy Nguyệt Ngân, tiếp theo bàn tay dao động trên ngực hân, hơi thở càng rối loạn, đã không biết rõ mình đang làm gì.

Dục vọng phía dưới của hân bởi vì sự trêu đùa của Lâm Tĩnh Dao lại phản ứng lần nữa, mị thuốc cực mạnh kia bắt đầu xâm chiếm lý trí của Thủy Nguyệt Ngân.

Hân cố gắng lắc đầu, bám vào bả vai Lâm Tĩnh Dao, nói "Tĩnh Dao, đây là hoàng cung, nếu ta với người làm ra chuyện tăng tị sẽ bị chém đầu."

Lâm Tĩnh Dao làm gì còn nghe được lời khuyên của hân, vòng tay qua cổ hân liền chui vào ngực hân, hay tay bắt đầu không an phận xé rách quần áo của Thủy Nguyệt Ngân, nức nở nói "Làm sao bây giờ, ta giống như muốn chết."

"Dừng như vậy." Thủy Nguyệt Ngân thở hổn hển nói, dưới nụ hôn nóng bỏng của Lâm Tĩnh Dao, một lần nữa lý trí dần trôi xa, còn sót lại chỉ là dục vọng nguyên thủy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nữ tể tướng thật nhộn nhạo

Phi Nhi sau khi bị đuổi về, Bích Nhi không vui hỏi "Không phải là bảo người hầu hạ Lâm đại nhân uống trà sao, sao người lại trở lại?"

Phi Nhi nhìn người trước mắt có phẩm hàm cao hơn mình, là một cung nữ có chút vênh váo, bĩu môi nói "Lâm đại nhân nói không cần ta hầu hạ, tụi hân ăn uống còn thanh nhàn hơn."

"Vậy không được, người mau quay lại, chủ tử phân phó muốn người hầu hạ Lâm đại nhân thật tốt, xem bộ dáng chậm chạp của người kia, mau quay lại, nếu không chủ tử trách tội xổng ta cũng không giúp người được." Bích Nhi thúc giục.

Phi Nhi bắt đầu đi, chỉ đành phải quay lại ngự thư phòng, chẳng qua là vừa đi được vài bước, ánh mắt xoay chuyển, thầm nghĩ dù sao cũng là trong lúc rảnh rỗi, dứt khoát phải đi dạo xung quanh một chút mới được, đến lúc quay về ngự thư phòng, đẩy cửa ra, thấy Lâm Tĩnh Dao quần áo xộc xệch, thập cửu vương gia đang đề năng trên long ý mà tham lam hôn.

Phản rồi!

Phi Nhi lui ra sau hai bước, vội vàng chạy đến Hoa Ninh cung, chỉ cảm thấy trong lòng nơm nớp lo sợ, lúc trước mình cũng từng nghe bọn nô tài ở dưới đồn đại nói Lâm Tĩnh Dao là một kẻ bất lực, không thể làm được việc đó, không nghĩ tới có thể bất lực tới mức này, hẳn là muốn nằm dưới vương gia, huhu, thì ra hai người đàn ông này cũng có thể.

Đẩy cửa cung ra, Thủy Linh Ương còn đang ôm Mộ Dung Tuyết tình cảm, Phi Nhi cũng không sợ mạo phạm, bước lên nói "Hoàng thượng, không xong, ngài mau đi ngự thư phòng xem một chút, vương gia ngài ấy, ngài ấy, cùng, Lâm, Lâm tể tướng..."

"Có gì nói rõ ra." Thủy Linh Ương hơi mất hứng, ánh mắt hẹp dài quét mắt nhìn Phi Nhi một cái rồi nói.

Phi Nhi chỉ cảm thấy trên mặt mình nóng đến phát hoảng, trong lúc nhất thời thẹn thùng không dám nói, nhẩn nha một hồi lâu sau "Lâm đại nhân và vương gia đang thân thiết."

"Phốc----" Mọi người học máu tập thể.

Vẫn là Thủy Linh Ương phản ứng kịp, mang theo mấy phần tiểu ý hỏi "Người mộng du sao, hai người bọn họ thân thiết trong thư phòng của trẫm, đây chẳng phải là trò cười lớn nhất thiên hạ."

"Thật mà, nô tỳ tận mắt nhìn thấy, vương gia đề lên người Lâm tể tướng, hai người rất ân ái." Phi Nhi trong lúc nhất thời cũng quên sợ hãi, bật thốt lên.

Thủy Linh Ương ngẩn ra, đột nhiên đứng dậy, bước nhanh về ngự thư phòng, thầm nghĩ thập cửu thúc cũng không phải người phóng đảng lỗ mãng, Lâm Tĩnh Dao càng không phải là một người tùy tiện sẵn sàng, coi như là hai người củi khô bén lửa, cũng không thể hành động dưới mắt mình được.

Phi Nhi kia cho dù có mười lá gan cũng không dám đem chuyện như vậy nói đùa, trừ phi----

Hai người bị trúng kế!

Mộ Dung Tuyết thấy Thủy Linh Ương hấp tấp đi, vội vàng gọi Bích Nhi hỏi "Làm sao lại như vậy, không phải ta bảo người an bài Phi Nhi cho hẳn sao, sao Lâm Tĩnh Dao lại làm cùng vương gia chứ?"

Bích Nhi cắn môi nói "Có lẽ Lâm đại nhân thật sự quá bất lực, thân thể chỉ có thể tiếp nhận nam nhân." Lời như vậy mà nói ra miệng, Bích Nhi hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Phi Nhi sau khi nghe xong thì vẻ mặt khó hiểu, lại thấy Mộ Dung Tuyết chợt ngồi dậy, cũng đi ngự thư phòng.

Một màn kinh thế hãi tục như vậy, là người thì sẽ cảm thấy hứng thú, vì vậy tất cả mọi người ở Hoa Ninh cung đều theo chân chủ tử, ào ào đến ngự thư phòng.

Thủy Linh Ương chạy đến đầu tiên, một bước vọt vào, kéo Thủy Nguyệt Ngân ra khỏi người Lâm Tĩnh Dao xong, liếc mắt nhìn thần sắc mê ly kia, nữ nhân thờ hơi gấp, vội vàng kéo cái váy xộc xệch của nàng lên, thấy mọi thứ vẫn hoàn hảo.

May mắn là hai người vẫn chưa làm chuyện gì vượt rào, nếu không hôm nay Thủy Linh Ương cũng không bảo toàn cho bọn họ được.

Dám ngồi vào long ý của mình, tội danh này nếu đưa ra ánh sáng thì phải chém đầu bọn họ.

Thừa dịp đám người kia còn chưa chạy tới, Thủy Linh Ương cầm ly trà hất cho Thủy Nguyệt Ngân một cái, sau đó bế Lâm Tĩnh Dao ra khỏi long ý, đang muốn đi ra ngoài lại thấy đôi môi đỏ mọng của nàng hé mở, thổi chút nhiệt khí lên mặt mình, sau đó nhướn người hôn lên cổ mình.

Thủy Nguyệt Ngân ở đằng sau hiển nhiên là đã thanh tỉnh một chút, liếc mắt nhìn bộ mặt tức giận của Thủy Linh Ương và cô gái trong ngực hẳn, ánh mắt xoay chuyển, lại thấy Thủy Linh Ương đột nhiên ra tay đánh ngất Lâm Tĩnh Dao, sau đó nói "Người mau rời khỏi đây."

Thủy Nguyệt Ngân biết mình gây họa, có chút không yên lòng nhìn Lâm Tĩnh Dao vài lần, lại nghe Thủy Linh Ương giận không kiềm được nói "Còn không mau cút đi!"

Trong lúc nhất thời, Thủy Nguyệt Ngân sáng tỏ, hoàng thượng năm lần bảy lượt trêu đùa Lâm Tĩnh Dao cũng bởi vì tình cảm.

Ngây ngốc ra khỏi cung, Thủy Nguyệt Ngân cảm thấy mình cách Lâm Tĩnh Dao càng ngày càng xa.

Có lẽ, toà Hoàng Thành kia sẽ vĩnh viễn vây khốn nàng, bất kể là làm thần tử hay gia quyến hậu cung, nàng, sẽ không phải của hắn.

Lúc đám người Mộ Dung Tuyết chạy tới ngự thư phòng chỉ thấy Thủy Nguyệt Ngân đã không còn ở đây, Thủy Linh Ương ôm Lâm Tĩnh Dao hôn mê trong ngực đi ra, không nói tiếng nào đi đến Tây Noãn các.

Lâm tể tướng trong ngực hần giống như con mưa dịu dàng, hoàn toàn không có một chút quan uy như ngày thường, tóc đen tán loạn lay động trong gió thu.

Bước chân Mộ Dung Tuyết hơi lảo đảo, cười khổ một cái rồi nói "Sao ta không sớm nghĩ tới, thân thể Lâm tể tướng không phải là bất lực, mà là nàng nguyên bản chính là nữ nhân."

Lâm Tĩnh Dao khi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm ở một nơi xa lạ, màn che hoàng kim, chăn thêu mềm mại mà tỉnh xảo, giường khắc hoa, còn có-----

Tuyết thể mỹ nhân đứng trước giường!

Lâm từ thiện sao, có muốn vừa mở mắt ra chính là cảnh tượng như vậy không.

Lâm Tĩnh Dao ngây ngô cười một tiếng, cho rằng mình đang nằm mơ, lúc nhìn rõ mặt nam nhân kia, hần là Thủy Linh Ương!

Trong nháy mắt ngồi dậy, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy đầu đau nhức, xoa xoa trán, vừa mới chuẩn bị xống giường hành lễ lại bị Thủy Linh Ương đưa tay ngăn cản, nam nhân kia nói "Nằm chút nữa đi, trời cũng không còn sớm, nếu không thì ngủ lại trong cung đi."

Lâm Tĩnh Dao sợ run một lát, cố gắng bắt đại não hoạt động nhớ lại chuyện xảy ra lúc sáng, sắc mặt căng thẳng, nhìn về phía Thủy Linh Ương.

"Chuyện ngươi và thập cửu thúc trúng độc trầm sẽ điều tra kỹ, chỉ là có chút chuyện có thể liên quan đến vấn đề hậu cung, trầm không thể giải quyết ngoài sáng, ngươi hiểu không?" Thủy Linh Ương nhàn nhạt nói.

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao hiểu rõ, gạt đầu một cái, nhìn màn đêm bên ngoài, vốn muốn lập tức về phủ, nhưng đầu còn đau nhức, vì vậy nặng nề nằm xuống, thầm nghĩ dứt khoát liền vô lỗi một đêm đi, có thể ở trong hoàng cung cũng coi là một loại trải nghiệm.

Về chuyện mình nữ giả nam trang, Thủy Linh Ương kia nói vậy hần là đã sớm biết, nếu không cũng sẽ không bình tĩnh giống như hiện tại.

Thủy Linh Ương cũng không lấy Lâm Tĩnh Dao làm trò tiêu khiển như thường ngày, chỉ nhìn nữ nhân nằm trên giường kia thật lâu, nhẹ nhàng thở dài rồi bước ra khỏi Tây Noãn các.

Một đêm kia, hần phá lệ không đến chỗ Tuyết phi qua đêm, mà là ở Đông Noãn các.

Ngày hôm sau, Tuyết phi đỏ mặt tìm tới hỏi "Hoàng thượng, nô tỳ đã làm cái gì khiến hoàng thượng không vui sao, vì sao ngài phải ở một mình ở Đông Noãn các này chứ?"

Thủy Linh Ương súc miệng nói "Mấy ngày nay trầm hơi mệt mỏi mà thôi không muốn lật thẻ bài, còn nàng, đã có thai thì cứ an tâm dưỡng thai đi, những ngày này trầm cũng không ở cạnh nàng nữa."

Mộ Dung Tuyết ngăn ra, hỏi "Hoàng thượng vì nguyên nhân này nên mới không đến Hoa Ninh cung của nô tỳ sao?"

"Ừ, trầm sợ nhất thời không giữ được chừng mực mà làm nàng và hài tử bị thương." Thủy Linh Ương nói ra lời này tuy có chút ý trêu đùa, nhưng giọng nói không lạnh cũng không nóng.

Mộ Dung Tuyết cắn môi, sau đó lui ra ngoài, mới vừa đi ra vài bước lại thấy Lâm Tĩnh Dao tóc tai rối tung đi ra từ Tây Noãn các, vừa đi vừa sửa sang lại váy, nhìn liền biết hôm qua nàng ngủ lại trong cung.

Mộ Dung Tuyết cảm thấy có chút dự cảm xấu nổi lên trong óc, nheo mắt lại, sau đó bước nhanh về Hoa Ninh cung, vừa ngồi xuống liền gọi Bích Nhi tới, nói "Ngươi gọi Nguyễn Tiểu Lục đến, bản cung muốn an bài chút chuyện cho hần."

Bích Nhi chuyển mắt, Nguyễn Tiểu Lục này không giống thị vệ trong cung, làm việc chưa bao giờ xuất trận dưới cờ hiệu của hoàng thượng, mà là hoạt động ngầm, hơn phân nửa là thay hoàng gia xử lý những chuyện không thể trực tiếp xử lý hoặc những chuyện khác.

Đội ngũ đó gồm có bảy nam tử, Nguyễn Tiểu Lục chỉ là một người trong số đó, nhưng là tâm phúc của Mộ Dung Tuyết.

Nam nhân mặt lạnh kia vừa xuất hiện, Mộ Dung Tuyết lập tức nói "Tiểu Lục, bản cung luôn đối đãi với ngươi không tệ, cho nên giao cho ngươi một chuyện tình hơi khó giải quyết, tội này không nhỏ, nếu bị bắt được, chính là chết."

Nguyễn Tiểu Lục không chớp mắt nói "Nương nương có gì sai bảo cứ nói, thuộc hạ nhất định làm theo."

Mộ Dung Tuyết hài lòng cười cười "Ngươi đi giết Lâm tể tướng, tuy nói là nhất quốc chi tương, nhưng nếu chết thì cũng coi như chuyện đã rồi, lúc trước không phải cũng có người ám sát nàng sao, ai ngờ nàng lại sống dậy, không thể làm gì khác hơn là cho nàng chết lại một lần." (*nhất quốc chi tương: tể tướng của một nước.)

Đến tận khi ánh tà dương tắt đi, sự nhẩn nại chờ đợi của Nguyễn Tiểu Lục sắp mất hết, rốt cục cũng thấy Lâm tể tướng chăm chập xuất hiện trong tầm mắt, mà bên người nàng còn có một phụ nhân mặt rỗ, trên đầu cài một đoá hoa hồng, khoé miệng có một nốt ruồi đen, vừa đi vừa nói chuyện "Tướng gia, ngài có thể suy xét kỹ nha, nhị tiểu thư nhà Lưu đại nhân cũng thật là xinh đẹp, tuy nói với địa vị trong phủ của nàng thì có hơi với cao, nhưng cũng không bôi nhọ thân phận của ngài, lại nói vị nhị tiểu thư kia đọc đủ thi thư lại còn thông tình đạt lý, rất thích hợp làm hiền thê lương mẫu."

Lâm Tĩnh Dao có chút không kiên nhẫn, khoát tay nói "Chỗ Lưu đại nhân sáng mai ta sẽ qua đó giải thích với hắn, người cũng đừng tốn công thuyết phục, Lâm mỗ tự thấy còn trẻ, không muốn nhanh chóng đem mình táng trong nấm mộ hôn nhân, người như ta thành hôn hơn phân nửa là bị thê tử quản nghiêm, được, không bằng sống thêm hai năm nữa."

Bà mai kia thấy vô vọng đành phải buông tha, liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao, thất thểu rời khỏi phủ

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Phong vân hậu cung

Đám người Nguyễn Tiểu Lục thấy Lâm Tĩnh Dao đến gần, đang muốn tiến lên lấy mạng nàng, ai ngờ nửa đường lại xuất hiện một nữ nhân, lần này cũng không phải là bà mai của nhà ai, mà là một người tuyệt điểm vô cùng, một cô gái hoạt sắc sinh hương, không tô son trát phấn lại lệ chất thiên thành, mày như liễu, hai má lúm đồng tiền hoài xuân, quả nhiên chính là mỹ nhân hiếm có.

Lần này, dù là Lâm Tĩnh Dao cũng không ngoại lệ nhìn đến ngây dại, thầm nghĩ rằng so với những cô nương trong thanh lâu thì cô gái này cấp bậc cao hơn nhiều lắm

Mỹ nhân kia thì lễ với Lâm Tĩnh Dao một cái, rút khăn tay ra che miệng, cố làm vẻ thẹn thùng một hồi, từ trong ngực lấy ra một phong thư, mang theo hương thơm ngát, đưa cho Lâm Tĩnh Dao, nói "Lâm đại nhân, tiểu nữ ngưỡng mộ đại nhân đã lâu, nếu như đại nhân không ngại ta trèo cao, hy vọng có thể dành nửa khắc để xem thư của tiểu nữ."

Thư tình nha!

Lâm Tĩnh Dao trong lòng rung động, thầm nghĩ mình sống hơn nửa đời người, cuối cùng cũng thu được thư tình, lúc này cũng không có quan tâm đến mùi hương kia, gật đầu nói "Nói hay lắm, ta về phủ sẽ lập tức cân nhắc."

Vừa dứt lời, chợt thấy nàng hô lên một tiếng "Đại nhân cẩn thận", sau đó đưa tay kéo mình ra, vài sợi tóc bên thái dương bị lưới kiếm sau lưng cắt đứt.

Lâm Tĩnh Dao xoa xoa thái dương, chưa hoàn hồn xoay người lại nhìn, thấy ba nam tử che mặt ánh mắt hung sát, giơ tay ra hiệu gọi người tới, thầm nghĩ thật là ngàn xuyên vạn xuyên, cứ nhiên tìm được một cỗ thân thể thiếu chém. (xuyên ở đây tức là xuyên không í ạ, còn cái vụ "thiếu chém" đại khái là cái thân thể này ít bị chém nên gọi thế =)))

Vốn muốn kéo cô nương kia ra, ai ngờ cô gái kia xoay cổ tay một cái, lấy ra một thanh chủy thủy hàn quang lấp lánh tiến lên đón ba gã nam tử, động tác nhẹ nhàng tuyệt mỹ giống như hồ điệp, tuy không sắc bén nhưng cũng vô hình đã thương người.

Chỉ trong chốc lát, ba gã nam tử nhất tề ngã xuống đất, không dám tin nhìn về phía nữ nhân xinh đẹp kia.

"Hảo thân thù!" Lâm Tĩnh Dao tán thưởng từ tận đáy lòng.

Nàng thần nhiên thì lễ một cái, nói "Tiểu nữ lúc trước ở trên núi có bái sư học nghệ một thời gian, bất quá chỉ là khoa tay múa chân mà thôi, đại nhân chê cười rồi."

"Nào có nào có, cô nương quá khiêm tốn rồi." Lâm Tĩnh Dao vừa nói, ngời xỏm xuống tháo khăn che mặt của Nguyễn Tiểu Lục ra, tiếp theo cười một tiếng thâm trầm, hỏi "Ai phái các người tới?"

"Hừ, muốn chém muốn giết thì tùy, đừng hy vọng hỏi ra được chủ từ phía sau màn." Nguyễn Tiểu Lục nói xong liền nhận được một quyền nóng hừng hực trên mặt, Lâm Tĩnh Dao xoa xoa quả đấm, nói thầm một câu "Đau quá" sau đó lại đánh thêm một quyền, nói "Tiểu tử, lão gia ta có biện pháp khiến người khai!"

Ba gã thích khách bị hộ vệ giữ cửa lôi vào trong phủ sau đó đóng chặt cửa, cục hình bắt đầu.

Cô gái xinh đẹp kia đứng ở ngoài cửa, nghe từng tiếng gào thét bên trong, có chút không đành lòng run run sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Lâm Tĩnh Dao bắt chéo hai chân ngồi uống nước trà, liếc mắt nhìn nam nhân đã bị đánh thành đầu heo kia "hừ" một tiếng, cũng không vội vàng hỏi tội hắn, mà ung dung mở thư, thấy chữ viết bên trên rất là xinh đẹp, mặt lộ vẻ tán thưởng.

"Lâm tướng gia, tiểu nữ họ Phụng, tên Ngừ Linh, nguyên quán ở Thịnh Viễn, gia phụ gia mẫu đã qua đời năm ngoái, một mình đến đất đế đô, vốn muốn nương nhờ thúc phụ, lại nghe nói cả nhà bọn họ đi Nhan quốc làm ăn, ngược lại rơi vào tình cảnh không chỗ để đi, trước mắt ở tạm trong một căn nhà hoang, coi như là sống qua ngày, tiểu nữ tự biết mình xuất thân thấp kém, không xứng với thân phận của Lâm tướng gia, chẳng qua là đã ngưỡng mộ lâu, tâm niệm có thể làm nha hoàn trong phủ cũng tốt, trước mắt có thể ở gần đại nhân, cũng coi là giảm bớt nỗi khổ tương tư, nếu đại nhân yêu mến, ngày mai tiểu nữ sẽ tới phủ, hy vọng đại nhân có thể hạ mình gặp mặt. Ngừ Linh thư."

Xoa xoa cằm, Lâm Tĩnh Dao hỏi một nha hoàn bên cạnh "Đáng đáp của bản lão gia có coi là anh tuấn không?"

"Đĩ nhiên ạ, lão gia ngài là nhân trung long phượng, tướng mạo chính là nhất đẳng." Tiểu nha hoàn dè dặt trả lời.

"Lớn lên đẹp trai chẳng lẽ cũng là lỗi." Lâm Tĩnh Dao nói thăm một câu, sau đó gấp thư lại, nhìn ba tên đầu heo một cái rồi nói "Khai đi, đừng cật lực mạnh."

"Có bản lĩnh thì giết ta đi." Nguyễn Tiểu Lục đôi mắt như ung hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh Dao, trầm giọng nói.

Lâm Tĩnh Dao lắc đầu một cái, ra vẻ tiếc hận "Nếu là bản lão gia có được thuộc hạ trung thành với chủ như ngươi thì thật là tốt, thôi, mấy người các ngươi rút ngay."

Ba người ngẩn ra, nâng mắt không dám tin nhìn Lâm Tĩnh Dao.

"Sao, còn muốn ăn chực cơm tối ở chỗ ta là không được!" Lâm Tĩnh Dao nhíu mày, tức giận nói.

Ba người nhìn nhau, vội vàng bỏ chạy, khắp khênh chạy mất.

"Trà này uống rất ngon, Tuyết phi nương nương không hổ là độc sủng của hoàng thượng, có đủ loại đồ nha." Lâm Tĩnh Dao nói thăm một câu, sau đó nhẹ nhàng cười cười.

Muốn ta chết? Haha, ta lại càng muốn cố gắng sống tốt hơn!

Ngày hôm sau, Lâm Tĩnh Dao hạ triều xong, rất tự giác đi đến ngự thiện phòng một chuyến, ăn vài món điểm tâm, sau đó ung dung đi dạo ngự hoa viên, phải nói là gần đây mình thường xuyên ăn chực trong cung, hôm nay lại có cảm giác được làm chủ tử rồi.

Mấy tiểu nha hoàn đồ mặt tranh nhau châm trà cho nàng, Lâm đại tướng gia rất hài lòng, nhất thời hứng thú, nói đùa mấy câu với tiểu nha hoàn, lại nghe tiếng cười nhẹ truyền tới, xoay người lại nhìn thì ra là Dung phi.

"Lâm đại nhân đi lại trong cung nhiều, thật đúng là đã không coi mình là người ngoài." Dung phi vừa nói, động tác thanh tao nhã nhặn đi tới, sau đó một miếng đệm được trải xuống ghế đá, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Một đôi mắt đẹp nhìn Lâm Tĩnh Dao, nói "Bản cung cũng chỉ nói đùa thôi, Lâm đại nhân tuổi trẻ khí thịnh, trong cung lại nhiều giai lệ như vậy, dĩ nhiên có thể làm ngài động tâm."

Lâm Tĩnh Dao lộ ra khuôn mặt đỏ bừng nói "Vi thần chẳng qua là nói đùa với mấy muội muội, nương nương cũng đừng coi thường nhân phẩm của vi thần."

Dung phi che miệng cười cười, nói "Trước kia nghe đồn ngươi rất cứng nhắc không thú vị, hôm nay lại thấy ngươi cũng là người nhu hòa."

"Nương nương chê cười." Lâm Tĩnh Dao vừa nói vừa len lén quan sát nữ nhân trước mặt mấy lần, Lý Dung cháu gái của Binh bộ thượng thư Lý Văn Khai, mặc dù xinh đẹp không bì được với Mộ Dung Tuyết, nhưng cũng được coi là vẻ đẹp thanh lệ, mẫu chốt là cảm kỳ thư hoa thi từ ca phú mọi thứ đều giỏi, còn tự nghĩ ra một bài hát <> vô cùng nổi tiếng, đến nay vẫn là khúc được các nhạc sĩ tán thưởng nhất.

Tài năng như vậy, thế mà hết lần này đến lần khác vẫn không lọt được vào mắt Thủy Linh Ương.

Cho nên lúc Lâm Tĩnh Dao nhìn lại, thấy nam nhân này căn bản là tục không chịu được, bị hấn đùa giỡn là một vết thương đã hoá sẹo, thậm chí cảm thấy rẻ mạt.

Mộ Dung Tuyết một thân nhận ngàn vạn sủng ái đã là chuyện thực không thay đổi được, cũng thật tiếc cho cô gái tài mạo song toàn trước mắt này. Bất quá Lý Dung cũng là một người đậm mực, các phi tần khác còn cố gắng trang điểm, vô tình hay cố ý chạy đến trước mặt Thủy Linh Ương mà trưng diện, nhận được chút chú ý của hân. Mà vị nương nương trước mặt này hiển nhiên không có chút hăng hái với chuyện này, điển hình của dạng hoàng thượng muốn ngủ thì ta ngủ, không muốn ngủ thì cứ đi, lão nương yêu thích thanh nhàn, đừng nói là không chạy đến trước mặt Thủy Linh Ương mà làm màu, thậm chí là tỏ vẻ trước mặt hân cũng cảm thấy lãng phí thời gian, cũng là một đóa kỳ hoa.

Ở nơi phi tần vì tranh đoạt sủng ái mà mình tiện ám tiện này, có thể có một cô gái cao ngạo như vậy, Lâm Tĩnh Dao đối với nàng có một phần kính ý.

"Nghe nói ở ngoài cung Lâm đại nhân kinh doanh rất nhiều cửa hàng, nhưng cũng không hề thấy Lâm đại nhân bận rộn lo buôn bán, ngược lại lại ở trong cung giết thời gian." Lý Dung nhấp một ngụm trà, tùy ý nói.

"Ừ, có thật cứu vương gia giúp vi thần xử lý, cũng coi như yên tâm."

"Ngược lại làm khó vương gia, Lâm đại nhân mở cửa hàng, ngài ấy lại phải làm chương quỹ."

"Ừ, huynh đệ tốt chính là đối xử với nhau như thế." Lâm Tĩnh Dao cười khan, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của Mộ Dung Tuyết, trong mắt thoáng qua một tia sáng, khẽ cười cười.

Mộ Dung Tuyết bước tới, lạnh lùng nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái nói "Vương gia dĩ nhiên nguyện ý giúp ai đó trông nom sổ sách, ai bảo người ta thủ đoạn cao minh chứ. Trong cung đồn đãi, nói Lâm đại nhân bất lực, đành phải ở dưới thân nam nhân."

Dung phi sắc mặt thay đổi, ho khan một tiếng, lại thấy Lâm Tĩnh Dao vẫn ung dung tự tại ngồi uống trà như cũ, hồi lâu sau đặt ly trà xuống, nói "Từ xưa hậu cung nhiều thị phi, không nghĩ tới lại có kẻ nhiều chuyện đặt điều thị phi sau lưng thân, haha, thú vị."

Mộ Dung Tuyết sắc mặt khẽ biến, sau đó ngồi xuống một bên, nhìn Dung phi nói "Sao, tỷ tỷ luôn thích ở trong tầm cung, ít khi lộ diện, hôm nay lại ra ngoài cùng đi uống trà với Lâm đại nhân."

"Lâm đại nhân học vấn uyên thâm, tài khuynh thiên hạ, lại là người hài hước, muội muội cũng biết bản cung thích chữ nghĩa từ nhỏ, làm chút văn chương, hôm nay cảm thấy gặp được tri kỷ, cùng Lâm đại nhân tâm sự rất thoải mái."

Những lời này nói trắng ra chính là----hai chúng ta tài tử giai nhân, ý hợp tâm đầu, người là cái bình hoa ngọc ngà, ngay cả học đòi văn vẻ cũng không xứng, đừng nháo loạn ở đây.

Lâm Tĩnh Dao không hiểu tại sao Dung phi này vốn không tranh đoạt sủng ái, vừa rồi lại lên tiếng đắc tội Tuyết phi, hơn nữa còn cố ý thiên vị mình.

Sắc mặt Mộ Dung Tuyết dĩ nhiên có hơi khó coi, bất quá ả lập tức lấy lại vẻ kiêu ngạo vốn có, vừa vuốt ve bụng vừa nói "Ta quên mất tỷ tỷ được khen là Tây Hạ đệ nhất tài nữ, Lâm đại nhân vừa hay lại là Tây Hạ đệ nhất tài tử, hôm nay khó được hai người các người đều ở đây, không ngại thay bản cung suy nghĩ một chút xem hoàng tử trong bụng ta nên lấy tên gì thì hay."

An tĩnh một chốc, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên bỏ lơ vấn đề Mộ Dung Tuyết vừa nói mà nhìn về phía Lý Dung ân cần bảo "Dung phi nương nương, vì thần vừa mới khai trương một nhà sách, bên trong đều là truyện ký, thần thoại truyền thuyết đều do vi thần tự mình biên soạn, có Hồng Lâu Mộng, Tây Du Ký, Tam Quốc Diễn Nghĩa, Thủy Hử, Tây Sương Ký, đúng rồi, còn có Nghìn Lẽ Một Đêm, thần thoại Andersen, nội dung tương đối thú vị, nếu nương nương không chê, ngày kia vi thần đưa ngài tới đó, hy vọng những chuyện xưa đó có thể vừa mắt ngài."

Dung phi ngẩn ra, chỉ thấy Tuyết phi bị bỏ rơi ở một bên sắc mặt dị thường khó coi, nhưng cũng không thèm nhìn nàng ta, vô cùng mong đợi trả lời "Phải không? Bản cung muốn xin phép hoàng thượng một chút."

Đang nói, chợt thấy Thủy Linh Ương đi về phía bên này, sắc trời hơi lạnh, hắt lại không thèm để ý chút nào, bên ngoài một mảnh da thịt vô cùng chói mắt, bóng tai hoa mai lấp lánh rực rỡ.

Hắn mỉm cười đi về phía trước, hỏi "Mấy vị đang nói chuyện gì vậy?"

Ba người đồng thời thi lễ, Lý Dung trả lời "Hồi bẩm hoàng thượng, Lâm đại nhân vừa nói mình mới mở một nhà sách, nô tì đang nghĩ có thể xuất cung xem một chút hay không."

"Ý nàng là Nhan Như Ngọc sao, haha, Lâm Tĩnh Dao vừa đòi trăm một tấm bảng hiệu, đúng lúc trăm cũng muốn đi ra ngoài xem một chút, quyết định vậy đi, hôm nay ra ngoài đi dạo chút đi."

"Nhan Như Ngọc?" Tuyết phi nhún mày, có chút không hiểu.

Lý Dung nhẹ nhàng cười cười nói "Thường nói thư trung tự hữu nhan như ngọc, thư trung tự hữu hoàng kim ốc, ý của Lâm đại nhân hẳn là như vậy."

Lâm Tĩnh Dao vỗ tay cười to nói "Dung phi nương nương thật hiểu ta, thật là tri âm khó gặp, rất tốt, rảnh rồi ta lại mở một Hoàng Kim Ốc, ha ha, nhưng phải phiền nương nương đề cho ta một tấm bảng hiệu."

"Nói hay lắm."

Mộ Dung Tuyết nhìn ba người đi phía trước cấn cấn môi, thầm nghĩ các nàng đang cố ý hạ nhục mình sao, thật đáng chết.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cầm thú, buông vi thần ra!

Sau khi ra khỏi cung, Lâm Tĩnh Dao hiển nhiên trở thành chủ nhân, mời Dung phi đến Bát Bảo lâu của mình dùng bữa, lại dẫn nàng đến Kim Ngọc Mãn Đường lựa chọn vài món trang sức, tiếp đến lại đi Bút Mặc Sinh Hương chọn một bộ y phục hảo hạng, lại dẫn nàng đến mấy cửa hàng lân cận dạo một chút, cuối cùng mới dừng bước ở trước cửa Nhan Như Ngọc.

Thủy Linh Ương mỉm cười đi theo sau hai người các nàng, nói với Mộ Dung Tuyết bên cạnh "Cứ tiếp tục như vậy, Lâm Tĩnh Dao rất nhanh sẽ phú khả địch quốc."

Mộ Dung Tuyết cười lạnh một tiếng "Còn không phải là bởi vì hoàng thượng thiên vị sủng thần của mình sao, Lâm đại nhân mở cửa hàng nào mà không có một phần sức lực của hoàng thượng đây."

"Nàng cho rằng trăm thừa hồi ngày ngày viết bằng hiệu cho hần sao, hôm nay hần đã có mấy trăm cửa hàng, một số đã lan đến tận Nhan quốc, nói cho đúng thì chính là nhờ thực lực của hần."

Thủy Linh Ương vừa nói, cất bước đi vào Nhan Như Ngọc, nhìn một hàng giá sách chỉnh tề kia, thấp giọng tán thưởng một câu, sau đó tiện tay cầm lên một quyển Liêu Trai Chí Dị, lật xem vài cái, thấy bên trong không có dùng từ lạ, nhưng cũng coi như là tác phẩm hấp dẫn, sau đó cười cười, để lại trên giá, lại đến khắp mọi chỗ tùy tiện lật giở vài cái khác.

Trong phòng đọc sách một bên bày mấy cái bàn lớn, bàn xếp thành hình vuông, bên cạnh có ghế ngồi, Thủy Linh Ương bước đến, thấy có mấy thư sinh bộ dáng ngay ngắn ngồi ở trước bàn cẩn thận học, vì vậy cười cười, nói với Lâm Tĩnh Dao "Còn bày biện cả bàn cho người đọc, cũng thật chu đáo, người không sợ những người này xem xong không trả tiền sao."

"Một quyển sách hay rất đáng trân quý, sau khi bọn họ xem xong sẽ hiểu đạo lý này, hướng chỉ, dân chúng thật là khổ cực, không có thừa bạc mà mua sắm, như vậy có thể đọc sách miễn phí cũng rất tốt." Lâm Tĩnh Dao nói, lấy xuống một quyển binh pháp Tôn Tử và một quyển Ba mươi sáu kế, cười nói "Làm khó ta năm đó xem qua hai quyển sách này sau đó còn có thể nhớ kỹ, hoàng thượng có thể xem một chút, có lẽ rất có ích cho ngài."

Thủy Linh Ương nhìn cô gái trước mặt một lúc, thiện lương và đại nghĩa của nàng không phải ai cũng hiểu được, nhưng trong lòng hần đã khắc sâu rồi.

Dung phi là một người coi sách như mạng, cầm lên một quyển Hồng Lâu Mộng là không thể rời mắt được, một mình an tĩnh ngồi ở trong góc cẩn thận đọc, mà Mộ Dung Tuyết lại bị Andersen thần thoại hấp dẫn, đại khái là chuyện xưa trong đó đã đã động đến nàng.

Thật ra thì Lâm Tĩnh Dao làm gì có trí nhớ tốt như vậy, tất cả chuyện xưa cũng chỉ nhớ đại khái thôi, phần còn lại phát huy trí tưởng tượng của mình mà chấp vá thêm, phần lớn cổ nhân đều lạc hậu, trí tưởng tượng rất hạn hẹp, mình tùy tiện thêm thắt một chút cũng coi là vượt mức rồi, cũng không sợ không có hiệu quả hấp dẫn độc giả.

Thủy Linh Ương đi lướt qua mấy giá sách, ôm trong ngực mấy quyển sách mà mình thấy hứng thú, tiếp theo cũng tìm một góc, Lâm Tĩnh Dao khom người đi theo sau hần, đứng phải lưng Thủy Linh Ương, gãi gãi đầu nói "Hoàng thượng, hay là vì thần đề cử vài quyển sách cho ngài đi, ngài tìm kiếm không có mục đích như vậy, thấy thích cũng không hần là hợp với ngài."

Thủy Linh Ương xoay người lại, đem một chồng sách nhét vào ngực Lâm Tĩnh Dao, sau đó không thấy nàng đề nghị, tiếp tục hăng hái đi dạo xung quanh.

Chỗ này Lâm Tĩnh Dao dựa theo thư viện ở hiện đại mà dựng lên, có thể nói là nơi tuyệt đối an tĩnh, giờ phút này, hai người một trước một sau, an tĩnh thong thả bước đi, dường như là cách xa với thế giới bên ngoài.

Lâm Tĩnh Dao chẳng qua là vô tâm, tầm mắt rơi vào bóng lưng tuyệt mỹ của Thủy Linh Ương, sau đó là mái tóc đen nhánh mềm mại của hần, hơi lộ ra chút da thịt trắng như tuyết, nghĩ thầm tại sao trời cao có thể sủng ái một người tới mức như vậy, cho hần quyền lợi tối thượng, lại cho hần một bộ mặt hại ước hại dân, thậm chí ngay cả một bóng lưng cũng có thể tuyệt diệu như thế.

Áo bào màu đỏ hơi rung động, nam nhân trước mặt dường như cảm nhận được ánh mắt sau lưng, đột nhiên xoay người lại, sau đó đối mắt với ánh mắt đang tránh né của Lâm Tĩnh Dao, ung dung bước đến gần nàng, giọt lệ chỉ đỏ thấm bên khoé mắt có chút yêu mị. Hần một tay chống vào giá sách, một tay ôm lấy bả vai Lâm Tĩnh Dao, cúi người nhỏ giọng nói "Ái khanh, vừa rồi ngươi nhìn lên ngắm sao?"

Lâm Tĩnh Dao đột nhiên hiểu ra nam nhân mỹ lệ thường rất muốn bị đánh.

"Có lúc trăm cũng rất khổ não, bình thường quá mức tuấn mỹ cũng là sai sao." Thủy Linh Ương vừa nói, nheo mắt lại, nhếch miệng, cười cực kỳ giống một con hồ ly.

Lâm Tĩnh Dao rút cuộc hiểu rõ, nam nhân mỹ lệ ngoại trừ muốn bị đánh còn rất dễ tiện.

Thủy Linh Ương rốt cục vẫn phải buông tay ra, Lâm Tĩnh Dao cho rằng nam nhân này coi như cũng thức thời, sau lưng đột nhiên đau xót, hần là bị hần ép vào giá sách, cũng may đây là giá sách gỗ mình tốn tiền chế tạo, lúc này mới không phát ra tiếng động khả nghi.

"Làm, làm, làm gì?" Lâm Tĩnh Dao nhìn khuôn mặt yêu mị gần trong gang tấc, có chút sợ, đầu lưỡi cũng có chút lưu lại.

Thủy Linh Ương nheo đôi mắt hẹp dài, mỉm cười nói "Ái khanh, gần đây trăm vẫn muốn làm thử một chuyện, ngươi đoán xem là chuyện gì?"

"Không, không, không có hứng thú."

"Vậy không được, vì chuyện này có liên quan tới ngươi." Thủy Linh Ương cố ra vẻ buồn rầu nói, cúi đầu hôn lên môi Lâm Tĩnh Dao.

Bờ môi rất mềm mại, mang theo mùi hương nhàn nhạt, vô cùng hấp dẫn.

Trong nháy mắt đầu Lâm Tĩnh Dao trống rỗng, đầu lưỡi linh hoạt của đôi phương đã quấn lấy đầu lưỡi vụng về của mình, sau đó hôn càng mãnh liệt.

Nàng chìm trong trầm luân, nhìn khuôn mặt yêu mị trước mắt, giọt lệ chỉ điền đảo chứng sinh, thân thể cũng quên phản kháng.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Thủy Linh Ương xoa gò má Lâm Tĩnh Dao, một tay khác lấy sách mà nàng ôm trong ngực ra, sau đó tiện tay để ở một bên, bỏ đi đóng chương ngại vật kia, hân hoan hôn tùy ý hơn, đưa tay vòng qua eo của nàng, khiến cho nàng dính sát lên người mình, sau đó cách lớp quần áo mà cảm thụ nhịp tim và nhiệt độ của nhau.

Đột nhiên, nụ hôn của Thủy Linh Ương dời xuống dưới, dao động trên cổ nàng, trong ngực không còn là nhát quốc chi tương tự cho là đúng đó nữa, mà là một nữ nhân ngoan ngoãn ôn thuận tuân theo, mặc cho hân liếm láp, hôn, sau đó---- -----ăn vào trong bụng? (*nhát quốc chi tương: tể tướng một nước.)

Cửa ra vào có mấy vị tiểu thư và thư sinh, sau lại có mấy vị lão hủ và thư đồng, cuối cùng, mọi người nhất tề nhìn về một màn kinh hãi thể tục bên này, há to miệng sợ đến mức không nói nên lời.

"Thối đời bạc bẽo a."

"Sao lại như vậy chứ!"

"Ôi, công tử anh tuấn nha."

"Mau nhìn xem, chính là đoạn tụ nha!"

Lâm Tĩnh Dao từ trạng thái đi vào cõi thần tiên phục hồi tinh thần lại, đưa tay đẩy Thủy Linh Ương mấy cái, lại thấy hân làm bộ như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục hôn mình.

Thanh danh một đời bị huỷ trong chốc lát nha!

"Buông vi thần ra!" Lâm Tĩnh Dao tức giận đẩy hân ra, lại thấy nam nhân yêu nghiệt kia liếm liếm đôi môi đỏ tươi, hài lòng vui vẻ nói "Ái khanh, lần sau ở trên giường sẽ làm được việc cuối cùng."

Sau lưng chợt lạnh, Lâm Tĩnh Dao vội vàng xoay người, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lý Dung, nhỏ giọng nói "Nương nương, thật ra vi thần còn có một trà lâu, mỗi ngày đều có diễn kịch, chúng ta đi xem một chút không?"

Lý Dung ừ một tiếng, đứng lên đi theo, lại phát hiện Mộ Dung Tuyết đang lau nước mắt, vì vậy tiến đến hỏi "Muội muội sao đang yên lành lại rơi lệ vậy?"

Mộ Dung Tuyết chỉ vào tiêu đề Nàng tiên cá, nói "Hoàng tử này thật đáng khinh thường, rõ ràng người cứu hân là công chúa thủy cung, lại hết lần này tới lần khác nhận nhầm người, cùng ác nữ như vậy thành hôn, làm hại công chúa vô duyên cơ hoá thành bọt biển, mất mạng."

Không nghĩ tới nàng cũng là một người đa sầu đa cảm

Lâm Tĩnh Dao cười cười, dẫn mọi người ra khỏi nhà sách, sau đó đi về trà lâu.

Dọc đường đi người bàn hàng rong phô trương rao hàng, có người biết Lâm Tĩnh Dao liền cao giọng hô "Lâm đại nhân, ném thử chút bánh bao vừa mới ra lò đi, hôm nay nhân bánh rất nhiều."

"Đại nhân, lấy một cái bánh nướng đi, hôm nay rất giòn."

"Lâm tướng gia, quả sung vừa hái xuống đây, ném thử một chút đi?"

Lâm Tĩnh Dao vừa đi vừa nhận đủ loại ngũ cốc hoa màu trái cây rau dưa mà mọi người đưa tới, đối với người giàu có như nàng mấy thứ này mặc dù không giá trị gì nhưng cũng rất vui vẻ nhận lấy, đây là một phần yêu mến và kính ý, mặc dù phần vinh dự này là hưởng xái từ Lâm Tĩnh Dao trước nhưng nàng cũng sẽ cố gắng duy trì.

Thủy Linh Ương vẫn cười nhạt nhìn nàng, cùng nữ nhân này đã lâu, lại càng phát hiện nàng đặc biệt có sức quyến rũ, nhìn như thô tâm kỳ thực là tỉ mỉ, nhìn như vô tâm kỳ thực khắp nơi đều có lòng.

Một kỳ nữ như vậy, nếu mình có thể độc chiếm thì thật là tốt.

Thủy Linh Ương không biết mình bị cuốn hút từ lúc nào, bất quá cảm giác như vậy thật ra cũng không tệ, chưa từng có người nào có thể khiến hân đề tâm như vậy.

"Chỉ lo ham món lợi nhỏ, không cảm thấy mệt sao?" Thủy Linh Ương đến bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, nhận lấy đồ trong ngực nàng, sủng nịnh hỏi.

Lâm Tĩnh Dao cũng không để ý tới việc hấn đột nhiên dịu dàng, liếc hần một cái nói "Ta chỉ muốn khiến bản thân thoát nhìn thân thiết hiền hoà hơn một chút mà thôi, cũng không có ý ham muốn mấy món lợi nhỏ này, bất quá thật là khó được thiên tử tôn quý khuân đồ giúp vi thần, chính là thụ sủng nhược kinh."

"Người hiểu là tốt rồi." Thủy Linh Ương có vẻ tâm tình rất tốt, ôm đồng đồ ngỗng ngang đi về Lâm phủ.

Sau lưng, Mộ Dung Tuyết cười lạnh một tiếng, nói với Lý Dung "Tỷ tỷ thấy chưa, ta đã nói Lâm Tĩnh Dao này rất có thủ đoạn, không riêng gì vương gia nguyên ý nghe nàng sai bảo, ngay cả hoàng thượng cũng cam nguyện chịu khổ giúp hần."

Ai ngờ, Lý Dung cũng lộ vẻ mỉm cười nhìn bóng dáng Lâm Tĩnh Dao, nhàn nhạt nói "Có gì kỳ quái đâu, Lâm đại nhân một lòng vì chúa, cần trọng, hoàng thượng tuy là thiên tử tôn quý, nhưng thỉnh thoảng san sẻ gánh nặng với thần tử một chút cũng ra dáng một minh quân."

Mộ Dung Tuyết hồ nghi nhìn Lý Dung một cái, che miệng cười khẽ một tiếng, hỏi "Sao, nhìn tỷ tỷ một lòng thiên vị Lâm đại nhân, chẳng lẽ là coi trọng tiểu bạch kiểm đó rồi sao?"

Dung phi mặt liền biến sắc, còn chưa nói tiếp lại nghe Mộ Dung Tuyết nói "Đáng tiếc, đáng tiếc, chỉ sợ một mảnh nhu tình của tỷ tỷ đã trao nhầm người rồi." Nói xong, cong môi cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hoàng thúc thành thân với hoàng muội?!

Cho đến hoàng hôn, Lâm Tĩnh Dao đưa mắt nhìn mấy vị tổ tông kia hồi cung xong, bận rộn không ngừng trở về phủ, phải nói mình hôm qua vừa nhận được thư của Liễu Tĩnh, tối nay còn có một vị giai nhân ước hẹn chờ mình đây.

Quả nhiên, chỉ lát sau, Phụng Ngự Linh như khoác ánh tà dương bước tới, ánh mắt thẹn thùng, yếu điệu không biết nhìn về phía nơi nào, thần thái này đã sớm không giống như ngày hôm qua chế phục Nguyễn Tiểu Lục, bẽn lẽn và dứt khoát.

Đội đến gần, nàng cúi người thi lễ, hơi đỏ mặt nói "Lâm đại nhân bằng lòng gập tiểu nữ, tiểu nữ rất cảm kích."

Lâm Tĩnh Dao cười cười, mời nàng vào trong phòng, vừa đi vừa hỏi "Cô nương quá lời rồi, rõ ràng là người cứu Lâm mỗ một mạng, đến phủ làm nô tỳ có chút làm khó cho Lâm mỗ, cô nương nếu không có nơi để đi, sau này có thể ở lại trong phủ, cũng coi như là cho Lâm mỗ một cơ hội báo ân."

"Lâm phủ không duyên cớ có thêm một bộ chén đĩa, Ngự Linh sao có thể ăn không ngồi rồi chứ." Phụng Ngự Linh vừa nói, tròn mắt lưu chuyển, hỏi "Hôm qua thấy Lâm đại nhân gặp nạn, có phải là trong phủ thiếu người bảo vệ không?"

Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, cố làm bộ thanh cao nói "Ta luôn luôn giản dị, tuy nói sự nghiệp rất lớn, nhưng bạc kiếm được đều đưa đi tiếp tế cho nạn dân và triều đình cả, tiền còn lại cũng không nhiều lắm, cho nên chưa từng thuê người bảo vệ."

Phụng Ngự Linh vừa nghe xong vội vàng nói "Nếu đại nhân không chê, tiểu nữ nguyện ý bảo vệ đại nhân chu toàn, tuy nói học nghệ chưa tinh, nhưng đối phó với những kẻ bình thường kia cũng đủ."

Chính là muốn những lời này của người.

Lâm Tĩnh Dao cười trộm, nhìn Phụng Ngự Linh nói "Như thế cũng tốt, cô nương thân thủ bất phạm, bên cạnh Lâm mỗ còn thiếu một người tài ba như người vậy."

Phụng Ngự Linh nghe mà mặt mày vui vẻ, càng không ngừng chà xát khăn tay để bớt khăn trương.

Lâm Tĩnh Dao nhìn thấy, đột nhiên cảm giác có hơi đau đầu, cũng không biết làm thế có tính là đùa bỡn tình cảm của thiếu nữ không.

Sau đó, Phụng Ngự Linh giống như là dính vào Lâm Tĩnh Dao, vào triều cũng theo hộ tống, hạ triều thì đón nàng về phủ, vì vậy triều thần bắt đầu nghị luận, có người thậm chí còn chế nhạo nói "Lâm đại nhân, cuối cùng bên cạnh người cũng thấy có nữ nhân rồi, nói vậy chúng ta rất nhanh sẽ được uống rượu mừng của người."

Lâm Tĩnh Dao cười khan vài tiếng, viện cớ qua loa "Ngự Linh là muội muội của ta." rồi về.

Ai ngờ, lâu ngày chuyện này truyền đến tai Thủy Linh Ương, chỉ thấy sau khi để quân yêu nghiệt kia uống trà cùng Lâm Tĩnh Dao xong, chợt cười dài nói "Lâm ái khanh thật là vô cùng phong lưu, nghe nói hiện tại trong phủ có một vị mỹ nhân, cùng người cảm sát cùng mình, rất ân ái."

Lâm Tĩnh Dao cũng không giận, chỉ chú ý ăn bánh đậu đỏ, mơ hồ trả lời "Cũng tạm, vì thân tuổi trẻ khí thịnh, dĩ nhiên cũng muốn nữ nhân."

Thủy Linh Ương chỉ cười nhạt, nhặt một phiến lá rụng trên đất, đưa tay sờ từng đường gân lá, hỏi "Nếu mạch chủ ở giữa là trầm, ái khanh cho rằng các mạch nhánh hai bên là người thế nào?"

Lâm Tĩnh Dao nhìn phiến lá trong tay Thủy Linh Ương, nói "Hắn là triều thần và nữ nhân của ngài."

Thủy Linh Ương nhủ mảy "Quan hệ của trầm cùng triều thần và gia quyến hậu cung là cây khô và lá rụng, bọn họ nhìn thì là một lòng với trầm, nhưng sau này một khi thay đổi, bọn họ cũng sẽ thoát khỏi trầm, nếu một ngày kia sang sơn này không thuộc về trầm nữa, người còn có thể cùng trầm huyết mạch tương liên cũng không nhiều, không giống phiến lá rụng này, mạch luôn dính liền, cùng nhau rơi xuống đất, ái khanh, người có nguyện trở thành mạch trên lá này không? Vĩnh viễn cũng sẽ đi theo trầm giống như vậy?"

Lâm Tĩnh Dao nhìn Thủy Linh Ương cười sâu xa, khoé miệng co quắp, nói "Dĩ nhiên, đều nói trung thần không thờ hai chủ, dù hoàng thượng rơi đài, vì thần cũng sẽ theo ngài cùng nhau mở ra nghiệp lớn phục quốc."

"Vậy thì tốt, lời ái khanh nói hôm nay trầm sẽ nhớ." Ánh mắt Thủy Linh Ương sáng quắc nhìn Lâm Tĩnh Dao, đột nhiên đưa tay ôm nàng vào ngực, nói "Con người người tính cách quá tùy ý, trầm căn bản không đoán ra được ý nghĩ của người, người nói câu nào thật câu nào giả, trầm bây giờ không biết. Đều nói được là do ta may mắn, mất là do mệnh của ta, Lâm Tĩnh Dao, trầm không tin những thứ đó, cho dù là trời lại trầm cũng sẽ không để người rời đi, trầm muốn người làm hoàng hậu!"

Một mảnh lá rụng.

Đầu mùa đông hàn khí thấm vào cơ thể, Lâm Tĩnh Dao sợ run người nói "Lạnh quá."

Những lời này, cũng không biết là nói về khí hậu hay nói về Thủy Linh Ương.

Thủy Linh Ương cũng không nghe ra Lâm Tĩnh Dao ý tại ngôn ngoại, chỉ ôm chặt nàng thêm một chút, nói "Trời giá rét, không lâu nữa sẽ có tuyết rơi."

Đêm đó, Thiên Thượng Nhân Gian vẫn kín chỗ ngồi như cũ.

Thủy Nguyệt Ngân gần đây coi rượu như mạng, biết rõ tửu lượng của mình kém nhưng vẫn uống say, sau đó thì hứng thú nổi lên, ngâm phong hoa tuyết nguyệt, tụng mai lan cúc trúc, thỉnh thoảng làm vài bài thơ tình đầy chua xót, thì thầm với Lâm Tĩnh Dao một lần lại một lần.

Trong lòng hần đau khổ, điều này Lâm Tĩnh Dao biết, chẳng qua là nàng không cho hần được tương lai, cho nên dứt khoát cắt đứt tất cả hy vọng của hần, nghe hần đọc thơ, mình cũng diễn vai người phạm tội, hoặc là nói "Thật khó nghe", hoặc là nói "Tai ta mọc rễ rồi đây", hoặc dứt khoát nói "Ta sưng tập lại rồi in thành sách bán lấy tiền đi."

Tối nay, Thủy Nguyệt Ngân phá lệ không uống say, chẳng qua là tâm sự nặng nề ngồi ăn đậu phộng, hồi lâu sau thì gác đĩa, nói "Tĩnh Dao, bản vương đã giúp nàng ngồi lên vị trí tế tướng, cũng giúp nàng kinh doanh phát đạt, đại khái là bản vương đã không còn giúp nàng được cái gì nữa."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, khó hiểu nhìn về phía Thủy Nguyệt Ngân, nói "Nói cái gì vậy, ta còn muốn người giúp ta trông nom sổ sách đây."

"Nàng cũng không thiếu người quản sự, cần gì cứ phải lôi kéo bản vương mãi không buông chứ."

"Lời này của người là có ý gì?"

"Tĩnh Dao, bản vương đợi nàng quá lâu rồi, tâm của nàng vĩnh viễn cũng không trao cho ta, thôi, không nên cưỡng cầu, bản vương buông tay rồi, nàng cũng nên giải thoát cho ta đi."

"Giải thoát sao... Đúng vậy, cũng tốt." Lâm Tĩnh Dao cười cười, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi tịch mịch.

Trầm mặc một lúc, Thủy Nguyệt Ngân cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, nói "Ngày mai ta sẽ đi cầu hoàng thượng tứ hôn, ta sẽ cưới Ngọc Linh Liên, trong phủ lạnh lùng lâu như vậy, cũng nên có bộ dáng của một ngôi nhà rồi."

"Ừ, Liên công chúa tuy hơi ngang bướng, nhưng cũng ngây thơ hồn nhiên, lại nghiêng nước nghiêng thành, cực kỳ xứng đôi với vương gia." Lâm Tĩnh Dao nói.

"Phải không, vậy thì tốt, bản vương còn sợ làm ủy khuất người ta." Thủy Nguyệt Ngân vừa nói, cười khổ một cái.

Nàng không hề có chút đau lòng sao.

Kết thúc, nên kết thúc thôi...

Một tháng sau hôn lễ sẽ được cử hành.

Hơn phân nửa đại thần trong triều lấy có Ngọc Linh Liên là hoàng muội của Thủy Linh Ương, mà Thủy Nguyệt Ngân lại là hoàng thúc của Thủy Linh Ương, có ý ngăn cản, nhưng Ngọc Linh Liên kia rất vui vẻ, mọi người can thiệp cũng thật không hợp lẽ, cho nên cứ như vậy mà vội vàng định hôn sự.

Ngọc Từ Hi và Lạc Nhan Tịch tuy là nói chấp nhận hôn sự này nhưng hiển nhiên không có ý vào kinh thành đưa hồi môn, cũng là Ngọc Linh Viễn ở Đông Nhan nghe tin tức này xong liền phái người đưa tới lẵng la tơ lụa, châu báu trang sức vô số, xem ra đối với tiểu muội này rất yêu thương.

Trong cung, giăng đèn kết hoa, loa kêu trống gọi, đội ngũ đưa dâu người người mặc hồng y, vô cùng náo nhiệt.

Ngọc Linh Liên được Mộ Dung Tuyết đỡ xuống từ kiệu hoa, lúc nắm lấy tay Thủy Nguyệt Ngân, gương mặt dưới khăn voan hơi ửng đỏ, chung quy cũng có chút mị thái của tiểu nữ nhi.

"Cố gắng đối xử tử tế với Liên Nhi, tuy ngươi là hoàng thúc của trẫm, nhưng nếu khiến Liên Nhi thương tâm, trẫm cũng trị tội ngươi." Thủy Linh Ương đứng bên cạnh cáo một câu.

Thủy Nguyệt Ngân khẽ vuốt cằm, liếc mắt nhìn người mặc một thân áo đỏ tím, phụ trách chủ trì hôn lễ - Lâm Tĩnh Dao, nói "Vi thần nhớ kỹ, nhất định sẽ yêu thương Liên Nhi."

Nói xong, Thủy Nguyệt Ngân phi thân lên ngựa, trước ngực là đoá hoa đỏ thắm xinh đẹp chói mắt.

Lâm Tĩnh Dao cũng nhảy lên ngựa, đang muốn đi cùng đội ngũ đưa dâu cùng đến vương phủ lại chợt thấy Thủy Linh Ương cũng nhảy theo lên ngựa, đưa tay quàng qua eo mình, nói "Thập cửu thúc 30 tuổi mới cưới vương phi, thế nào trẫm cũng phải đi theo xem, uống ly rượu mừng."

Lâm Tĩnh Dao không được tự nhiên cựa quậy thân thể "Trong cung còn nhiều ngựa tốt, hoàng thượng cần gì phải cưới chung một ngựa với vi thần?"

"Nhìn người ta đón dâu có chút ghen tị mà thôi." Thủy Linh Ương nói.

"Hoàng thượng thật biết nói đùa, ngài cưới không biết bao nhiêu nữ nhân vào cung rồi, nhìn người ta lấy vợ còn ghen tị sao?"

"Không giống, các nàng đều chỉ là hạ đẳng phi tần, trong dân gian thì chính là thiếp, không coi là cưới hỏi đẳng hoàng, cho nên không náo nhiệt được như vậy." Thủy Linh Ương vừa nói vừa kéo cương ngựa, cùng đội ngũ đưa dâu ra khỏi cung.

Đi khỏi cửa thành không lâu, Phượng Ngũ Linh cười ngựa chạy đến đón, còn chưa lên tiếng liền nghe tiếng Thủy Linh Ương cười khê, cúi người hỏi "Lâm ái khanh, nói vậy vị cô nương này sẽ là phu quân của ngươi?"

"Hoàng, hoàng thượng?" Phượng Ngũ Linh ngẩn ra, đang muốn xuống ngựa hành lễ lại bị Lâm Tĩnh Dao đưa tay kéo, sau đó nghe nàng nói "Nhiều người nhiều miệng, không cần làm đại lễ."

Thủy Linh Ương nhướn mày nói "Ái khanh là đầu lòng nữ nhân của mình sao?"

"Hừ!" Lâm Tĩnh Dao hừ một tiếng, đá vào bụng ngựa, phóng nhanh tới trước.

Một cặp tân nhân bước lên phía trước, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên phát hiện lời kịch mà mình chuẩn bị trước hôn lễ mất đi tác dụng, phải nói nhất bái cao đường, nhưng Thủy Nguyệt Ngân làm gì có cao đường đây. Nhất thời khó xử.

Thủy Linh Ương bày ra một vẻ mặt xem kịch vui, mắt thấy trán Lâm Tĩnh Dao đỏ mồ hôi, nhếch môi cười cười nói "Người ta đang sốt ruột chờ kia, ngươi mau bắt đầu đi."

Đáng chết! Có câu đánh là phải đánh kẻ cầm đầu, lúc đó Thủy Linh Ương hỏi triều thần ai muốn chủ trì hôn lễ, đám cổ hủ đó không ai tình nguyện bước ra, mình sợ làm mất mặt vương gia liền không chút băn khoăn đứng ra.

Im lặng hồi lâu, nàng thẳng lưng, hắng giọng một cái, mở miệng hỏi Thủy Nguyệt Ngân "Vương gia, ngài nguyện ý để nữ nhân này trở thành vợ ngài, cùng ngài ký kết hôn ước không? Vô luận bệnh tật hay khoẻ mạnh, hoặc mọi... lý do khác, cũng yêu nàng, chăm sóc nàng, tôn trọng nàng, bao dung nàng, vĩnh viễn chung thủy với nàng cho đến chết."

Không khí một mảnh quỷ dị, Lâm Tĩnh Dao lau một tầng mồ hôi mỏng, không biết lời thề kiểu hôn lễ phương Tây này có phải là quá mốt hay không, lại chợt nghe Thủy Nguyệt Ngân trả lời "Ta nguyện ý."

Trong nháy mắt lòng tin tăng lên, Lâm Tĩnh Dao hỏi Ngọc Linh Liên "Công chúa, ngài có nguyện ý để nam tử này trở thành trượng phu của mình, cùng hân ký kết hôn ước không? Vô luận bệnh tật hay khoẻ mạnh, hoặc mọi... lý do khác, cũng thương hân, chăm sóc hân, tôn trọng hân, bao dung hân, vĩnh viễn chung thủy với hân cho đến chết."

"Ta nguyện ý." Ngọc Linh Liên trả lời dứt khoát.

Thật ra thì Lâm Tĩnh Dao còn muốn yêu cầu hai vị ở tại chỗ hôn nhau, chỉ là như vậy đối với cổ nhân mà nói là sự thách thức rất lớn, vì vậy nhẫn nhịn, hô to một tiếng "Đưa vào động phòng---- ----"

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mị thuật

Tối, Lâm Tĩnh Dao có hơi say, nhìn người kia thân khoác hồng y, Thuý Nguyệt Ngân đang cùng khách khứa trò chuyện vui vẻ cười khỏ một cái, đại khái, qua tối nay, nàng sẽ thấy không thể yên tâm thoải mái hưởng thụ sủng ái của hắn.

Sau khi đi tới thế giới này, hắn là người duy nhất khiến mình bỏ đi cảnh giác, nam nhân mà mình nguyện ý lệ thuộc.

Về phần Thuý Linh Ương, haha, tên hoa tâm đại cú cái có cả một đồng nữ nhân, nàng mới không thêm đâu.

Thôi.

Ngừa đầu uống cạn ly rượu, dạ dày Lâm Tĩnh Dao cuộn lên, vội vàng tránh khỏi tầm mắt của mọi người, ngồi chồm hổn trên mặt đất mà nôn.

Dạ dày cũng không thoải mái chút gì, ban đêm gió lạnh thấm vào tận xương, Lâm Tĩnh Dao run run, gương mặt thống khổ nhăn nhó.

"Oẹ-----" lại nôn, Lâm Tĩnh Dao lau miệng, liều xiêu đứng dậy, trong lòng giống như bị lấy mất cái gì, cảm thấy mất mát.

Có lẽ là rất say, nàng không hiểu sao lại rẽ vào một ngõ ba, ẩn ẩn trong toà lâu, một đôi nam nữ đang ôm nhau, nụ hôn nóng bỏng, tay của người đàn ông đặt ở trên đôi ngực mềm mại tròn trịa của cô gái mà dao động, cuối cùng xé váy của cô gái ra, nhẹ nhàng xoa ngực cô ấy.

Dưới chân hơi lảo đảo, Lâm Tĩnh Dao giẫm vào một nhánh cây làm phát ra tiếng động, khiến đôi nam nữ đang hôn nhau nóng bỏng ngừng lại, quay đầu nhìn.

"Thật xin lỗi, haha, ta lạc đường, quấy rầy hai vị rồi, đừng khách khí, tiếp tục đi." Lâm Tĩnh Dao mơ hồ nói, lảo đảo đi về.

Thuý Linh Ương.

Haha, giang sơn này đều là của ngươi, mỗi một tấc đất, mỗi một hạt cát, thậm chí là mỗi một nữ nhân, chỉ cần ngươi thích, tất cả đều thuộc về ngươi.

Nhưng vì cái gì mà nữ nhân gọi là Phụng Ngự Linh kia rõ ràng nói rằng ái mộ mình, nhưng quay người lại là nữ nhân nằm trong cái ôm của một nhất quốc chi quân.

Haha, hết thảy đều là giả dối, đế vương nói muốn cho mình làm hoàng hậu, nữ nhân từng viết thư tình cho mình, lời trong miệng họ nói vốn rẻ nhạt như thế.

Hắn không hề đuổi theo.

Lâm Tĩnh Dao không biết mình đang mong đợi gì, chẳng qua là chợt nhận một hòn đá trên mặt đất, sau đó mắng một câu "khốn kiếp", mượn say rượu mà ném về phía bóng dáng của Thuý Linh Ương, đáng tiếc nam nhân kia né kịp, không làm thương tổn đến hắn chút nào.

"Vô lễ!" Mơ hồ truyền đến một tiếng trách cứ uy nghiêm.

Đợi đến khi bóng dáng Lâm Tĩnh Dao biến mất trong tầm mắt, Thuý Linh Ương nhếch môi cười cười, nâng cằm Phụng Ngự Linh hỏi "Nói cho trẫm biết, ngươi muốn làm gì?"

Trong đêm tối, giọt lệ chỉ nơi khoe mắt hắn mang theo một tia quý mị và tà khí, trong đôi mắt hẹp dài thoát nhìn thì vui vẻ kia kết hàn băng lạnh lẽo, bông tai hình hoa mai loé sáng, khiến cho bóng đêm nguy hiểm hơn.

"Hoàng thượng nói cái gì?" Phụng Ngự Linh trừng mắt nhìn, ra vẻ vô tội.

"Có ý tiếp xúc Lâm Tĩnh Dao, thông qua nàng ấy để tới gần trẫm, sau đó dẫn dụ trẫm bằng mọi cách hơn nữa còn ôm ấp yêu đương, mục đích của ngươi là gì?" Thuý Linh Ương thường thức sợi tóc đen nhánh của Phụng Ngự Linh, nhìn như vô tâm hỏi.

"Trong lòng hoàng thượng không phải rất rõ ràng sao, thảo dân muốn giành một phong hào, muốn bay vào hoàng thành, làm phụng hoàng trên cành cao." Phụng Ngự Linh vừa nói vừa khẽ mỉm cười với Thuý Linh Ương, nhón chân khẽ hôn lên môi hắn.

Không hề cự tuyệt, Thuý Linh Ương dính sát trên người nàng liều mạng mút hương vị ngọt ngào trong cái miệng đình hương nhỏ nhắn của cô gái, hồi lâu

sau, ánh mắt hần biến đổi, buông lỏng tay, lau khoé môi, nói "Nữ nhân, nguoi thật là quyến rũ!"

"Haha, hoàng thượng, nếu ngài là chính nhân quân tử, cho dù là quyến rũ cũng không làm gì được ngài, nói cho cùng là chính ngài không đủ định lực thôi." Phụng Ngự Linh vừa nói, đưa tay ôm lấy cổ Thuý Linh Ương, nhìn vào mắt hần nói "Hoàng thượng, thật ra thì ngoài mị thuật ta còn có thuật thời miên, nào, cưới ta làm hoàng hậu của nguoi đi."

"Được."

Lâm Tĩnh Dao được đưa về phủ, lúc ấy đã say không biết gì, cũng không biết vì cái gì mà mình khổ sở đến ruột gan đứt từng khúc, mưon rượu giải sầu, chỉ cảm thấy trong lòng thật buồn phiền, định tạm thời làm mình tê dại một chút.

Nửa đêm, gió lạnh lùa vào phòng từ cửa sổ, màn che giật giật mấy cái, Lâm Tĩnh Dao run lên, chui vào trong chăn, sau đó run lấy bầy.

"Thuý Linh Ương, nguoi là kẻ bại hoại!" Trong mơ màng nặng nề nhỏ một tiếng, cảm thấy thế giới này đột nhiên lạnh đi rất nhiều.

Ngày hôm sau, chuyện Thuý Linh Ương chuẩn bị cưới Phụng Ngự Linh truyền ra từ trong cung, ngày thành hôn là mừng sáu tháng sau, thời gian rất gần, đủ để hiểu lần này Thuý Linh Ương gấp gấp cỡ nào.

Vừa mới nhận được tin, Lâm Tĩnh Dao cắn răng mắng một câu, thầm nghĩ từ xưa để vương đa tình, nhưng sao vừa thấy mỹ nhân liền muốn thu vào hậu cung chứ.

Đang chán chờ lại nghe Thuý Nguyệt Ngân nói "Không phải cưới nàng ta làm phi, mà là hoàng hậu!"

"Hoàng hậu?" Lâm Tĩnh Dao cả kinh, không dám tin nhìn Thuý Nguyệt Ngân, hỏi "Sao nguoi không đi hưởng tuần trăng mật, trở lại đây làm gì?"

Thuý Nguyệt Ngân không nghĩ rằng nàng đột nhiên lại đổi chủ đề, gượng cười một tiếng, nói "Lãng phí thời gian, đem tuổi thanh xuân tiêu hao vào chuyện gió trăng có gì tốt." Dứt lời, vội vàng né tránh ánh mắt.

"Haha, thật là kinh nghiệm." Lâm Tĩnh Dao trêu một câu, thấy Thuý Linh Ương vừa ngáp vừa đi lên điện, nắm tay chọt chặt hơn. Người đàn ông này, muốn đem hậu vị hứa hẹn cho mình giao cho người khác.

Tuy nói mình không có hứng thú trở thành thành viên trong hộp đêm cao cấp, nhưng trong lòng không khỏi có chút ngọt ngào.

Thật là thà rằng tin tưởng trên đời có quỷ cũng không thể tin miệng lưỡi của nam nhân!

Ra khỏi hoàng cung, Thuý Nguyệt Ngân ghé vào bên tai Lâm Tĩnh Dao nhẹ giọng nói "Nguoi không cảm thấy hoàng thượng có chút kỳ quái sao? Con người hần nhìn thì như hoang dã vô đạo, thật ra trong lòng so với bất cứ ai đều thanh minh thấu triệt, sao có thể tùy tiện cưới một nữ nhân không rõ lai lịch làm hoàng hậu chứ."

"Ừ, đúng vậy." Lâm Tĩnh Dao thấp giọng nói.

"Nữ nhân kia ta cũng đã gặp, cũng không coi là đẹp nhất thiên hạ, hoàng thượng không có lý gì lại mê luyến nàng ta đến vậy."

"Hừ, thật đúng là thành thật, chẳng lẽ vương gia nhìn nữ nhân đều nhìn vào tướng mạo sao, có phải sau này nếu lập trắc phi cũng sẽ căn cứ theo tiêu chuẩn này mà phân ra ba bảy loại?" Lâm Tĩnh Dao tức giận nói.

"Nam nhân thích mỹ nhân là chuyện thường tình, nếu Phụng Ngự Linh kia thật có đáng về khuynh thành thì cũng được, nhưng nàng ta chỉ có vẻ thủy mị thôi, đôi mắt khắp hậu cung, nhiều nhất cũng chỉ hơn vài người, bàn về xinh đẹp không hơn được Tuyệt phi, bàn về tài trí cũng không hơn Dung phi."

"Ừ, vậy thì sao? Người ta chính là vương bát nhìn đậu xanh, mắt đối mắt." Lâm Tĩnh Dao vừa nói, nhận ra mình lỡ lời, nhìn chung quanh một vòng, xác định không ai chú ý tới mình, nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lòng cũng vụn vỡ không thoải mái.

Vô luận ra sao, hôn sự này cũng đã định, bởi vì Phụng Ngự Linh đang ở tạm trong Lâm phủ cho nên đội ngũ rước dâu trong cung sẽ đến phủ của Lâm Tĩnh Dao rước người, mình còn phải trang hoàng đại điện, không thể bỏ nhọ phong thái hoàng gia.

Phụng Ngự Linh đối đãi với Lâm Tĩnh Dao vẫn khách khí như cũ, chẳng qua là không còn mang vẻ xấu hổ then thùng nữa, thấy Lâm Tĩnh Dao cũng không hoà nhã với mình, dứt khoát biết điều tránh sang một bên, thỉnh thoảng ra ngoài xem trong phủ đã trang trí thế nào.

Đêm đó, Lâm Tĩnh Dao đang chìm trong giấc ngủ, chợt nghe thấy tiếng động, có người quỳ xuống, hơn nữa còn gọi mình một tiếng "Công chúa."

"Nguoi mới là công chúa..." Lâm Tĩnh Dao nói thầm một câu, xoay người, tiếp tục giấc mơ.

"Công chúa, là ta, Trương Khiên." Người tới nhỏ giọng nói.

"Vậy nguoi đi sứ Tây Vực đi, nhân dân Đại Đường ta sẽ nhớ nguoi." Lâm Tĩnh Dao hừ hừ thực thực nói.

"Công chúa, thuộc hạ có chuyện cần phải nói, làm trễ nải thời gian của nguoi, xin nguoi hạ mình thức dậy đi." Nam nhân vẫn nói lảm nhảm

Lâm Tĩnh Dao quay người sang, nhìn bóng đen kia, xoa xoa mắt, giật mình ngồi dậy, hô to "Bây đầu, trong phủ có thích khách!"

Nam nhân vội vàng đứng dậy bịt miệng Lâm Tĩnh Dao, nói "Công chúa, chớ lộ ra, là ta."

Ai biết mẹ ngươi là ai chứ!

Mất thấy nguy hiểm kề bên, Lâm Tĩnh Dao không dám lộ ra nữa, cẩn thận hỏi "Ngươi muốn làm gì?"

"Công chúa, nghe nói mừng sáu tháng sau Thủy Linh Ương cưới hoàng hậu, có thật không?" Bóng đen hỏi.

"Ừ, phải."

"Công chúa lấy có thân thể không khoẻ, không tham gia hôn lễ, hai ngày trước thuộc hạ đã gặp Phụng Ngừ Linh kia, cảm thấy hơi quen, giống như đã gặp qua ở đâu, chỉ sợ là mật thám địch quốc phái tới, vạn nhất ở tiệc cưới sẽ động thủ, sợ là động tác không nhỏ."

Lâm Tĩnh Dao ánh mắt biến đổi, đang muốn hỏi tiếp lại nghe bóng đen kia nói "Nếu có người động thủ diệt trừ các trung thần là tốt nhất, nhân tiện cũng diệt luôn cả Thủy Linh Ương, haha, lúc đó chúng ta thừa dịp hỗn loạn mà khởi binh, cũng coi như là chớp cơ hội."

Đừng có tính toán trên đầu ta như vậy, ta không phải ở dưới đất đâu!

Mồ hôi lạnh theo gáy Lâm Tĩnh Dao chảy xuống. Nàng phỏng đoán thân phận thật của mình, nhưng không ngờ tới thân phận mình lại là như thế.

Công chúa sao? Hoàng đế Nhan quốc Ngọc Linh Viễn mới hai mấy tuổi, cho dù có công chúa cũng chỉ mới mấy tuổi thôi, như vậy mình chỉ có thể là Bắc Đột công chúa.

Ồn định hơi thở, Lâm Tĩnh Dao muốn moi được chút tin tức, ung dung hỏi "Thân thể phụ hoàng gần đây thế nào?"

Trong nháy mắt yên lặng, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thầm nghĩ sẽ không cầu huyết vậy chứ, mở miệng liền lệt hốt, mình là công chúa, hỏi tới thân thể của Bắc Đột hoàng đế hẳn cũng không kỳ quái.

Ai ngờ, nam tử kia hồ nghi nhìn Lâm Tĩnh Dao mấy lần, lẳng lặng nói "Tiên hoàng qua đời nhiều năm như vậy, công chúa đang nói chuyện cười sao?"

Mẹ nó, lại còn là trưởng công chúa sao? Chẳng lẽ là tỷ tỷ hoặc muội muội của đương kim thành thượng?

Hơi trầm tư một chút, Lâm Tĩnh Dao lại hỏi "Nói nhầm rồi, ta muốn hỏi thân thể hoàng thượng thế nào?"

Lại một trận tĩnh mịch, Lâm Tĩnh Dao lau mồ hôi lạnh bên gò má, nhìn nam tử kia, không biết mình lại nói gì sơ hở.

Nam tử kia trả lời "Tiên hoàng băng hà, Đại Lý mất, không biết hoàng thượng trong miệng công chúa là chi ai?"

Đại Lý?!

Đại Lý bị Ngọc Tử Hi và Thủy Nguyệt Hàn hợp lực tiêu diệt trong truyền thuyết!?

Ánh mắt Lâm Tĩnh Dao xoay chuyển, theo mình biết, ban đầu bốn nước thế chân vạc, hướng bắc có Minh quốc, phía nam có Đại Lý, ở giữa là Tây Hạ và Giang Nam Ngọc gia, Minh quốc và Đại Lý vốn muốn liên thủ đánh gọng kìm tiêu diệt Tây Hạ và Ngọc gia, ai ngờ Ngọc Tử Hi và Thủy Nguyệt Hàn đều là nhân vật cấp bậc chiến thần, nắm đại cục trong tay, tiêu diệt toàn bộ hai nước nam bắc.

Tiên hoàng trong miệng nam nhân này nói sợ là chỉ Đoạn Thu Huyền tham dự tranh đấu năm đó, nam nhân kia chết trong chiến loạn, tàn dư của hắn lại được giữ lại, sau đó cho nam tử áo xanh biến thái kia huấn luyện, chế tạo mình thành một trí giả thần thoại, sau đó xâm nhập Tây Hạ, ý đồ chia rẽ tính cảm với Nhan quốc, rồi chờ---- ----traị cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi?!

Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Lâm Tĩnh Dao mà thôi, chẳng qua là chuyện đã qua lâu như vậy, dư đảng của Đại Lý vẫn còn dã tâm này sao?

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đóng cửa thả chó

Mấy ngày sau, một đội thị vệ rước dâu đi xuyên qua đám người, vây quanh cỗ kiệu tám người khiêng, dọc theo đường đi, tiếng trống vang trời, náo nhiệt dị thường và sang trọng.

"Hoàng hậu nương nương!" Tiếng hô đồng thanh truyền đến.

Phượng Ngự Linh nhắc khăn voan lên liếc mắt nhìn ra ngoài, sau đó nhẹ giọng cười một tiếng, lại buông khăn voan xuống.

Lâm Tĩnh Dao phụ trách đưa hôn, cười ngửa đi đằng trước, xoay người lại nhìn cỗ kiệu một cái, lắc đầu, cảm giác tất cả xảy ra quá mức đột ngột.

Vị trí hoàng hậu đề trống, Tuyết phi vốn có hy vọng được ngồi lên, cư nhiên bị đại bại một cách khó hiểu bởi một nữ nhân mới gặp hoàng thượng lần đầu.

Vương gia vừa mới đón dâu, hoàng thượng lại gấp rút lập hậu, chuyện này huyền ảo ồn ào, dân chúng đều mơ hồ, trong đó cũng bao gồm Lâm Tĩnh Dao.

Đại khái hậu cung sắp có náo nhiệt đây.

Sau khi xuống kiệu, trong cung rầy rà lễ nghi không ít, sau khi được mọi người đỡ kết thúc lễ nghi, Phượng Ngự Linh được Thủy Linh Ương dắt tay, bước nhanh về phía trước.

Mộ Dung Tuyết đứng một bên sắc mặt tái xanh, tay nắm chặt đã nổi gân xanh, nháy mắt ra dấu với Bích Nhi bên cạnh, sau đó tiểu nha đầu kia lập tức hiểu ý, lúc bưng rượu đi tới trước Phượng Ngự Linh, dưới chân hơi lão đảo, rượu bị đổ hết lên người nữ nhân kia, cố ý hại Phượng Ngự Linh không xuống đài được.

"Nô tỳ đáng chết, xin nương nương trách phạt!" Bích Nhi vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, trong mắt lại có chút hả hê.

Mộ Dung Tuyết bước lên, rút khăn tay ra giúp Phượng Ngự Linh lau áo, xoay người tức giận nói với Bích Nhi "Nhìn người xem, sao lại bất cẩn như thế, hôm nay là ngày vui của hoàng hậu, người lại tay chân vụng về như vậy, đứng ở chỗ này làm chứng mất nữa, không mau rút đi!"

Vừa dứt lời, chợt nghe Thủy Linh Ương lạnh giọng nói "Bây đầu!"

"Có nô tài!" Một đám tiểu thái giám vội chạy tới.

"Lôi tiện tỳ này xuống chém!"

"A?" Mọi người nhất tề nhìn về phía lãnh diện đế quân.

"Nghe không hiểu sao? Trẫm nói mang nữ nhân này xuống chém!" Thủy Linh Ương lặp lại một lần nữa, sau đó nhìn Mộ Dung Tuyết bên cạnh một cái, khoé miệng vẽ ra một nụ cười cảnh cáo.

Một động tác cố ý vụng về nhỏ nhoi như thế ai cũng không nhìn ra đầu mối, hướng chỉ là Thủy Linh Ương.

Chẳng qua là vị đế vương này mặc dù tính tình hơi cổ quái nhưng cũng không phải người tàn ngược thô bạo, hôm nay là ngày vui của cả nước, theo lý thì không nên thấy huyết quang, tại sao hần lại đột nhiên nói vậy.

Lâm Tĩnh Dao nhíu mày một cái, lại nhìn về phía Phượng Ngự Linh, cảm thấy Thủy Linh Ương để ý đến nàng ta hơi quá, giống như là bị câu hồn vậy.

"Hoàng thượng, nô tỳ cầu xin hoàng thượng khai ân, Bích Nhi ngu dốt, là nô tỳ dạy bảo không tốt, cầu xin ngài bỏ qua cho Bích Nhi, trách phạt nô tỳ thôi." Mộ Dung Tuyết thấy không ổn, cũng không cố làm cao, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin giúp Bích Nhi.

"Chủ tử, sao ngài lại----" Bích Nhi cảm động, vội vàng dập đầu theo, nói "Hoàng thượng tha mạng, là nô tỳ không có mắt, kính xin ngài đừng trách nương nương."

"Hừ, Tuyết Nhi, đây chính là câu vật do người dạy dỗ sao, mang câu nô tài này xuống!" Thủy Linh Ương nói, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Phượng Ngự Linh, ý bảo nàng ta an tâm.

Mộ Dung Tuyết khoa trương nhìn Thủy Linh Ương, vốn tưởng rằng hoàng thượng này chẳng qua là nhất thời mê luyện hoa đại bên ngoài, cảm giác mới mẻ qua đi là tốt rồi, sao có thể nghĩ đến hần cư nhiên sẽ để ý nữ nhân này như thế, thậm chí không tiếc làm ra chuyện tàn bạo để cảnh cáo mình, tuyệt không chút lưu luyến với tình cảm cũ sao?

Quá trào phúng rồi!

Mộ Dung Tuyết chần chờ một chút, lại nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao, cái nữ nhân hèn hạ bản thù này, bản thân chiếm đoạt tâm của hoàng thượng thì không nói, hôm nay lại nuôi hần một con hồ ly tới cùng mẹ hoặc hoàng thượng.

"Thần cả gan, kính xin hoàng thượng bỏ qua cho Bích Nhi, hôm nay là ngày đại hi, hoàng thượng vốn nên đại xá thiên hạ, trong cung dính huyết quang e rằng là điềm xấu." Lâm Tĩnh Dao cũng bước ra thay Bích Nhi cầu xin.

Tuy nói trong lòng đem chủ tớ nhà bọn họ nguyên rửa một vạn lần, nhưng trước mắt nàng thả rằng bỏ qua ân oán cá nhân khi trước, cứu người quan trọng hơn.

"Hoàng thượng, Lâm đại nhân nói đúng, chẳng qua là dính chút nước mà thôi, không có gì đáng ngại, ngài bỏ qua cho nha đầu này đi." Nữ nhân dưới khăn voan nói.

Lời của Phụng Ngự Linh giống như một loại ân xá, sắc mặt Thủy Linh Ương liền hoà hoãn lại, sai người thả Bích Nhi ra, sau đó xoay người lạnh giọng nói với Mộ Dung Tuyết "Trẫm biết ngươi khôn vặt, nhưng khuyên ngươi tốt nhất nên thông minh một chút!"

Mộ Dung Tuyết ngẩn ra, nước mắt từ từ ứa lên, nhưng cô chịu đựng không rơi xuống.

Đám phi tần còn lại vốn muốn xem nàng náo nhiệt, nhưng giờ phút này nhìn thế nào cũng không hả hê, thấy hoàng thượng hành động cổ quái thì đều có cảm giác tối tăm bất an.

Một cuộc rượu mừng.

Lâm Tĩnh Dao rót đầy ly rượu, vỗ bàn đứng dậy. Phải nói là ở trên triều đình này, người có quyền lên tiếng nhất là mình và Thủy Nguyệt Ngân, hôm nay Thủy Linh Ương kia gấp bách muốn chết, đã vui mừng chạy đi động phòng rồi, thế nào thì mình cũng phải khuấy lên chút không khí náo nhiệt của hiện trường, điều này cũng xem là một bổn phận của sủng thần "Nào, chư vị đồng liêu, chúng ta uống một chén, chúc hoàng thượng và hoàng hậu hi kết liên duyên, cảm sát cùng minh."

"Được!" Mọi người đáp một tiếng, một hơi uống sạch ly rượu.

Mới uống vài chén vào bụng thôi, vậy mà mấy vị tướng quân ngày thường uống thả cửa cũng nằm gục trên bàn, kể cả các văn võ bá quan còn lại cũng đồng loạt say.

Lâm Tĩnh Dao nhìn mọi người, đối mặt với ánh mắt của Thủy Nguyệt Ngân, ầm một tiếng cũng ngã xuống.

Ở trong đám triều thần say xỉn, có mấy người thân hình giật giật, hẳn là đứng dậy, rút ra chủy thủ chói lọi bên hông, khua tay múa chân trên cổ một vị đại thần bên cạnh, đang muốn chém xuống, lại thấy vị đại thần đang say khướt kia đột nhiên xoay cổ tay chop lấy thành chủy thủ, chào hỏi một tiếng "Bất mỷm mật thám này lại!"

Tốt lắm! Có thu hoạch!

Mọi người giả chết nhất tề đứng dậy, bỏ về phía bọn gian tặc, trong điện nháy mắt lâm vào cảnh hỗn loạn.

Lâm Tĩnh Dao đứng một chỗ, hoạt động cái miệng "Bất sống.. Nha, Lưu đại nhân, tuổi tác ngài đã cao, đừng ham nháo loạn, cẩn thận trật eo."

"Hạ quan nguyện vì hoàng thượng không màng sống chết, bất hết loạn đảng." Lão đầu vừa nói, cầm một con dao gọt hoa quả xông lên hỗn chiến. @@

"Tuỳ ngươi vậy, đi, vương gia, đến Kỳ Vân cung một hút, yêu nữ kia cũng lọt lưới." Lâm Tĩnh Dao vừa nói vừa đứng dậy, mới vừa đi mấy bước liền nghe Thủy Nguyệt Ngân hỏi "Sao ngươi biết được trong cung có mật thám? Sao lại biết được thân phận của Phụng Ngự Linh kia?"

"Ta là người thế nào, là kẻ thông minh nhất Tây Hạ, sớm chiều chung sống với nàng, dù sao cũng phải thấy được chút mờ ám." Lâm Tĩnh Dao nói, không để ý ánh mắt dò xét sau lưng, ánh mắt hơi âm u, mình trở thành kẻ phản đồ bán Đại Lý để bảo toàn Tây Hạ, đám dư nghiệt của Đại Lý kia nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

Kế tiếp làm thế nào đây?

Cửa Kỳ Vân cung, mấy thị vệ tay cầm đao, bước lui từng bước một ra khỏi đại điện, vừa đi vừa nói "Hoàng thượng, Lâm đại nhân nói nữ nhân này là gian tặc của địch quốc, ngài phải bảo trọng long thể, cẩn thận bị nàng dả thương."

Thủy Linh Ương ôm Phụng Ngự Linh trong ngực từng bước ép sát, lạnh giọng nói "Các ngươi không muốn sống nữa sao, dám can đảm vu khống hoàng hậu của trẫm như thế."

Phụng Ngự Linh ở trong ngực Thủy Linh Ương cười như hoa, một thân hồng bào còn chưa thay ra làm nàng tăng thêm mấy phần phong tình, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy ban đầu mình đánh giá nàng là ôn nhu hiền thực, quả thật là mất bị mù!

"Lâm đại nhân, làm sao bây giờ?" Mấy thị vệ mắt thấy Thủy Linh Ương một lòng che chở Phụng Ngự Linh, đưa mắt cầu cứu Lâm Tĩnh Dao.

"Mấy người các ngươi cũng không muốn mạo hiểm xung đột cùng hoàng thượng chứ?" Phụng Ngự Linh cười duyên, thuận tiện thị uy làm nũng trong ngực Thủy Linh Ương.

"Toàn bộ người của ngươi đã lọt lưới, ngươi cho rằng mình có thể chạy thoát sao, bắt nàng cho ta!" Lâm Tĩnh Dao trả lời dứt khoát.

"Vô lễ! Lâm Tĩnh Dao, ngươi muốn tạo phản!" Đôi mắt hẹp dài của Thủy Linh Ương ẩn chứa tức giận, đôi môi đỏ sẫm nhếch lên, có cảm giác như mưa gió sắp nổi lên.

"Bất yêu nữ kia." Lâm Tĩnh Dao quét mắt nhìn mọi người đang lui bước, lạnh giọng nói.

"Hoàng mệnh khó cãi, chúng ta sẽ bị chém đầu." Bọn họ rút lui.

"Tất cả trách nhiệm ta chịu, hoàng thượng đang bị che mắt, trúng yêu thuật của ả, nếu để mặc như vậy, toàn bộ các người sẽ bị chém đầu!" Lâm Tĩnh Dao nói, xoay người nhìn Thủy Nguyệt Ngân "Vương gia, người lên trước!"

Những lời này có mùi đóng cửa thả chó, Thủy Nguyệt Ngân nhẹ giọng ho khan, một tay giấu sau lưng, cầm hai cái phi tiêu, huyền y chột lơ, hai cái phi tiêu loé ánh sáng lạnh hướng về Phượng Ngự Linh, lại bị nữ nhân kia nhẹ nhàng né được, sau đó nàng đột nhiên xuất thủ, không chế cổ Thủy Linh Ương "Vương gia, nếu ngài muốn phế để để tự lập vua thì cứ thử động thủ cho ta xem một chút."

Ánh mắt Lâm Tĩnh Dao căng thẳng, thẳng tắp nhìn Thủy Linh Ương "Hoàng thượng, bắt ả!"

Phượng Ngự Linh thấp giọng cười mấy tiếng, nói "Người cho rằng ai cũng có thể tùy tiện ra lệnh cho hoàng thượng sao, haha." Vừa nói vừa đưa tay xoa tuyệt thế yêu nhan của Thủy Linh Ương, êm ái ôn hoà như đang vuốt ve một đứa trẻ.

"Hoàng thượng, ngài không phải con ruột của Ngọc Tử Hi, đúng không?" Lâm Tĩnh Dao đột nhiên chuyển đề tài, khó hiểu hỏi.

Ánh mắt Thủy Linh Ương khẽ biến, lại nghe Lâm Tĩnh Dao nói "Lạc Nhan Tịch mang thai cốt nhục của Thủy Nguyệt Hàn, khiến cho Ngọc Tử Hi vô duyên có đội nón xanh, người thật ra là tạp chủng trong mắt Ngọc Tử Hi?"

"Lâm, Lâm đại nhân..." Bọn thị vệ nhìn Thủy Linh Ương đen mặt lập tức khiếp đảm, không hiểu sao Lâm tể tướng ngày thường ung dung tài trí lại đột nhiên ăn gan hùm mật gấu, dám khiêu chiến quyền uy như thế. Nói ra lời nói đại nghịch bất đạo đến bậc này, đủ khiến nàng bị lắng trị mười mấy lần.

Chẳng qua, Lâm Tĩnh Dao kia bộ dáng không hề tự biết phận, tiếp tục nói "Còn có, Ngọc Tử Hi và Lạc Nhan Tịch căn bản không yêu người, nếu không vì bảo vệ giang sơn này, thức khuya dậy sớm thật khổ thì vì sao hẳn phải ném cho người và Ngọc Linh Viễn xử lý chứ, cũng không nguyện ý mang người đi ngủ ca hát vãn, sống những ngày ung dung tự tại đây." Lâm Tĩnh Dao càng nói sắc mặt Thủy Linh Ương càng khó coi, cong môi cười một tiếng "Cuối cùng, ở trong lòng vi thần, căn bản ngài không là gì cả, bình thường không có chí tiến thủ, hoang dâm vô đạo, miệng rất tiện, lòng dạ rất xấu, đơn giản là vô cùng ghê tởm!"

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Vô ý thành kẻ mang tội giết người

Một khắc kia, quanh thân Thủy Linh Ương tản mát ra hàn khí lạnh đến tận xương tủy, khiến mọi người ở đây đều run lên.

Lâm tể tướng điên rồi! Nhất định sẽ bị chặt đầu!

Bọn thị vệ nuốt một ngụm nước miếng, quan sát Thủy Linh Ương, sau đó nhất tề nhìn về phía Lâm đại nhân đang chờ bị định tội, như nói "Đại nhân, ngài tự cầu phúc đi".

"Lâm Tĩnh Dao!" Thủy Linh Ương nheo mắt, đưa tay đẩy lưỡi dao sắc bén mà Phượng Ngự Linh đang gác trên cổ mình ra, từng bước từng bước đi tới trước mặt Lâm Tĩnh Dao, nâng cằm nàng lên "Không sợ chết thì lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa!"

Phượng Ngự Linh ngăn ra, chưa kịp đuổi theo đã bị mấy thị vệ nhân cơ hội vọt lên chế phục nàng.

Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, chỉ sợ còn chưa kích thích đủ Thủy Linh Ương, hỏi "Hoàng thượng nói chỉ một câu thôi sao? Tạp chủng hay là hoang dâm?"

"Lâm Tĩnh Dao, người nói đều không phải sự thật." Giọng nói Thủy Linh Ương đột nhiên có chút cấp bách, ngón tay nắm cằm Lâm Tĩnh Dao cũng dùng lực mạnh hơn.

"A---- ----" Lâm Tĩnh Dao hít sâu một hơi, trong lòng hơi khiếp nhược nhưng vẫn nhắm mắt nói "Nực cười, thật ra thì trong lòng người cũng hiểu rất rõ, đời này người nào sẽ nguyện ý bên cạnh một người dư thừa như người chứ, buông ta ra!"

"Coi như người không yêu trầm cũng không thể nói ra lời như vậy." Thủy Linh Ương buông lỏng tay, xoay người liếc nhìn Phượng Ngự Linh bị trói, nói "Trước giam lại, bắt kẻ nghièm hình bức cung thể nào cũng phải khiến nàng ta thú nhận người nào sai nàng ta tới."

"Hoàng, hoàng thượng." Mọi người chần chờ một chút, không dám tin hỏi "Ngài cảm thấy tốt hơn chút nào không?"

"Trăm không sao." Thủy Linh Ương khoát tay áo, nhìn Lâm Tĩnh Dao nói "Hơi thiếu hụt chút kích thích thôi, hiện tại thấy tốt hơn nhiều, thanh tỉnh, thanh tỉnh..."

Thủy Nguyệt Ngân nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, bức bách hoàng thượng như thế, kích thích hoàng thượng, cõi đời này sợ không có người thứ hai.

Nguy cơ mất nước bởi vì được Lâm tể tướng dự kiến trước mà bị thay đổi, thậm chí ngay cả mật thám trong cung cũng bị lôi ra. Chẳng qua là, mọi người không hiểu vì sao Lâm Tĩnh Dao vốn nên nhận được phong thưởng lại bị hoàng thượng ghét bỏ.

Chẳng qua là sau ngày đó, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên biến mất, người trong phủ nói rằng nàng thu thập đơn giản rồi đi theo hướng đông, luôn miệng nói muốn đi Nhan quốc ngắm cảnh biển, về phần có mạng để trở lại hay không thì nên xem tạo hoá của mình.

Thủy Linh Ương phái ra gần một nửa binh lực xung quanh để tìm nàng, thậm chí cho người ra roi thúc ngựa báo cho Ngọc Linh Viễn, để hắn chú ý giúp một chút.

Động tác của hoàng thượng lớn như thế, dân gian bắt đầu nghị luận, mọi người ríu rít suy đoán xem Lâm Tĩnh Dao này phạm vào tội gì, các bản truyền thuyết cũng được phát tán đầy.

Có người nói nàng đùa giỡn sủng phi của hoàng thượng cho nên bị đuổi giết.

Có người nói hoàng thượng quá mức Long Dương, quấy rầy nàng quá đáng cho nên khiến Lâm tể tướng không chịu được nữa, tình nguyện rời đi.

Có cả một truyền thuyết tương đối đáng tin, nói là nàng được hoàng đế Nhan quốc tốn nhiều vàng bạc thu mua, chuẩn bị đến Nhan quốc làm mưu sĩ.

Trong đám người nói chuyện, một kẻ đầu đầy bụi đất ăn bánh nướng xong, quay sang nói với mấy tên ăn xin đang lăm nhăm bên cạnh "Lâm tể tướng đúng là chạy nạn, chỉ là không có nhận nhạo giống như các người tưởng tượng thôi.

"Làm sao người biết được?" Mấy người giành lấy bánh nướng từ tay Lâm Tĩnh Dao, hỏi.

"Bởi vì ta chính là vị tể tướng vất vả kia." Lâm Tĩnh Dao nói, tay lau lưng tung trên người, thầm nghĩ mình thật xui xẻo, lộ phí đi đường bị người ta cướp cũng thôi đi, ngay cả con dấu tùy thân của cửa hàng Lâm thị mình mang theo cũng bị mất, thật sự phải lưu lạc đầu đường.

"Hắc hắc, tin đồn nói rằng Lâm tể tướng rất anh tuấn, làm sao mà giống như người chứ." Mấy tên ăn xin cười to, sau đó rụt vào trong góc tường, cảm thấy trời lạnh như vậy thì càng ngày càng cực khổ rồi.

Lâm Tĩnh Dao ánh chừng số bạc vụn còn trong tay, sau đó thu dọn đồ ăn rồi lại lên đường lần nữa, thầm nghĩ buổi tối nên tìm nhà nào để tá túc thôi, nếu ở khách điểm, ít bạc như vậy sợ là không cầm cự được bao lâu.

Cũng không biết là lần này mình đi, sản nghiệp của mình có bị tịch thu hay không.

Ai, đáng tiếc đáng tiếc.

Tuỳ tiện mua một bộ y phục để thay ở chợ, Lâm Tĩnh Dao mặc bên trong thật nhiều áo bông, sau đó xoa tóc, tuỳ tiện thắt hai bím tóc thả xuống bên vai, một đường đi thẳng tới bờ sông, nhìn hình ảnh phản chiếu dưới dòng nước, cười cười nói "Quả nhiên rất giống thôn nữ. Không sao, Lâm tể tướng hẳn là nam nhân, ta là nữ nhân." Dứt lời, nàng vốc một ngụm nước sông lạnh như băng vào miệng uống, sau đó đi về phía thôn lân cận.

Tuỳ tiện gõ cửa một nhà, Lâm Tĩnh Dao được một vị lão thái mời vào trong, lão nhân kia vẻ mặt hiền hậu, quan sát Lâm Tĩnh Dao mấy vòng, sau đó gọi con trai Đại Lang của mình bụng thức ăn ra.

"Cô nương, cô một thân một mình vậy là đang chuẩn bị đi đâu?" Lão thái thái đưa cho Lâm Tĩnh Dao một bộ chén đĩa, tuỳ tiện hỏi.

"Đi Nhan quốc." Lâm Tĩnh Dao đáp, nhìn Đại Lang kia tay chân to lớn, thầm nghĩ tên này cao lớn thô kệch xấu xí vô cùng, nếu lùn thêm một chút có thể gọi là Vũ Đại Lang rồi.

"Một cô nương như cô đi Nhan quốc làm gì, đường xa xa xôi, cũng không sợ gặp bất trắc sao." Lão thái thái nói, múc một muỗng cháo cho Lâm Tĩnh Dao.

Ăn cháo xong, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy thân thể ấm hơn một chút, cười cười nói "Ồ đó có họ hàng, rất nhiều năm rồi không đến nên bây giờ đi thăm một chút."

"Sao, chẳng lẽ ở đây không có thân nhân sao?"

"Ừ."

"Ai, nhìn người khuôn mặt nhỏ nhắn đáng vẽ cũng coi là như hoa như ngọc, một mình đi đường sợ là sẽ gặp kẻ xấu đó."

"Haha." Lâm Tĩnh Dao trong lòng vô cùng thoải mái, ngoài miệng lại khiêm tốn nói "Không sao, ta cũng có chút công phu quyền cước, người bình thường

không làm gì được ta."

Lão thái kia không tin, lắc đầu nói "Cô gái dù có năng lực thế nào đi nữa cũng không chế phục được đại nam tử, cô nương một thân một mình cũng thật đáng thương, cô thấy Đại Lang nhà ta thế nào?"

Lâm Tĩnh Dao nhìn lão thái thái kim quang loé lên trong mắt, khoé miệng co quắp nói "Tạm được."

"Vậy thì đúng rồi, nam nhân vẻ ngoài đẹp mắt cũng không dùng được, nhìn Đại Lang nhà ta cao to vạm vỡ, vừa nhìn là biết người có sức lực, người một mình lẻ loi hiu quạnh đi Đông Nhan không bằng suy tính thành gia lập nghiệp ở đây, cũng có người chăm sóc."

"Haha, haha..." Lâm Tĩnh Dao cười khan, lại nhìn Đại Lang một cái, thâm nghĩ đêm mù mắt ta đi, nam nhân kinh hãi thế tục như thế nếu làm tướng công của mình không phải là ngày ngày đều gặp ác mộng sao.

"Cô nương có suy tính một chút không?" Lão thái mặt tràn đầy chờ mong.

"Thôi, không thích hợp, ta còn phải đi Nhan quốc tìm thân thích nương tựa chứ, hôn nhân đại sự không thể quyết định qua loa đâu." Lâm Tĩnh Dao nói, ngửa cổ uống nước, sau đó lau miệng nói "Ta có thể ngủ dưới đất, hôm nay đi đường nhiều, hơi mệt mỏi, đi nằm trước, sẽ gửi tiền tạ hai vị sau."

"Cô nương coi chừng bị lạnh, người ngủ trên giường đi, để Đại Lang ngủ dưới đất." Lão thái thái nói.

Lâm Tĩnh Dao từ chối một phen, cuối cùng cũng cời giày nhảy lên giường, thâm nghĩ may mắn gặp được một nhà người tốt, vì thế một lát đã ngủ.

Ai ngờ, thật là lòng người khó dò.

Lúc nửa đêm, Lâm Tĩnh Dao mơ màng cảm thấy có một bàn tay to lớn đặt lên trên người mình, tiếp đó bàn tay to không thành thật mà sờ soạng.

"Này, con trai, con ngủ với nữ nhân này, nếu ta có thể gao nấu thành com, nàng không noi nương tựa, hẳn là không có chỗ kêu oan, không phải là con có thể cưới vợ rồi sao, nữ nhân này đáng không tới cửa, không nhận cũng không phải đạo." Lão thái nói thầm.

"Dạ, mẹ, mẹ đi nghỉ ngơi nhanh đi, chỗ này giao cho con là được rồi." Đại Lang không kiên nhẫn nói một câu, đang muốn sờ ngực Lâm Tĩnh Dao, lại thấy nữ nhân đang ngủ kia đột nhiên xuất thủ, một quyền đánh trúng lỗ mũi Đại Lang, nhất thời khiến hắn máu chảy ròng ròng.

"Ai nha!" Đại Lang buồn bực kêu lên, đang muốn dùng sức mạnh lại thấy Lâm Tĩnh Dao vừa rồi chẳng qua là ngủ mơ mà thôi, lúc này lại chép chép miệng, xoay người, tiếp tục ngủ.

"Con trai, con không sao chứ." Lão thái đứng trong bóng tối hỏi.

"Dạ, sao mẹ còn chưa đi, mẹ mau đi ngủ đi." Đại Lang nói thầm một câu, lau máu mũi, sau đó lại sờ soạng trên người Lâm Tĩnh Dao.

"Phốc-----" một cái chân từ trong chăn đá tới, nhanh mà chuẩn đá trúng nơi trí mạng của Đại Lang, chỉ nghe hắn rên một tiếng, tiếp đó kêu thảm thiết.

Cho đến lúc này, Lâm Tĩnh Dao mới dụi dụi mắt, làm như vừa mới tỉnh lại, liếc nhìn Đại Lang đang nằm trên mặt đất và lão thái đang đỡ hắn, hỏi "Nửa đêm canh ba còn chưa ngủ sao?"

"Người, người cố ý?" Lão thái thái căm tức nhìn Lâm Tĩnh Dao.

"Cố ý cái gì?" Lâm Tĩnh Dao ngáp một cái, tiếp tục giả ngu.

"Đại Lang, con có sao không?" Lão thái thái đỡ hắn từ dậy, ân cần hỏi han.

"Mẹ, dứt khoát trời nắng lại đi." Đại Lang âm trầm nói.

Ngày hôm sau, lúc mặt trời đã lên cao Lâm Tĩnh Dao mới bò ra từ trong chăn, vươn vai, nói thầm "Thật không muốn rời giường nha." Nói xong, liếc mắt nhìn Đại Lang bị trời gồ trên mặt đất, khẽ mỉm cười nói "Ta đây không gọi là lấy oán báo ân, mà là thay trời hành đạo, ăn của người một chén cơm rách, nhân tiện làm vợ của người, ta khinh!"

Lâm Tĩnh Dao nói xong, lại đi đến phòng lão thái thái, vốn biết lão nhân gân cốt không tốt, chẳng qua là trời tay của bà, chân gác lên giường thôi, nhưng để lâu khẳng định là không được cho nên muốn cời trời giúp bà trước. Ai ngờ lúc vừa vào trong phòng lại phát hiện lão thái thái kia ngã trên mặt đất, hẳn là đã chết lâu rồi.

Trời đất xoay chuyển. Lâm Tĩnh Dao chưa từng nghĩ tới có một ngày mình thành kẻ mang tội giết người.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tiểu thiếp cũng là một loại nghề nghiệp

Ôm thi thể lạnh như băng đặt lên giường, Lâm Tĩnh Dao vừa xoa vừa bóp, phát hiện thi thể kia có thể là chết lúc sáng sớm.

"Không phải ta cố ý, ta cũng không muốn hại chết người." Lâm Tĩnh Dao vừa nói xong, chợt nghe Đại Lang gọi to "Mẹ, mẹ có khoẻ không?"

Hồi lâu sau không thấy có người trả lời mình, Đại Lang lại kêu một tiếng "Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Bây giờ làm sao đây? Chạy án sao? Hay là đi tự thú?

Tự thú mẹ người ấy, cổ tay cổ chân lão thái này tất cả đều là vết dây trói, điều này nói lên rõ ràng là cố ý mưu sát, ngay cả cơ hội giải thích mình cũng không có đâu.

Nếu không thì chạy ngay bây giờ đi?

Đạo nghĩa này nói không được đâu! Dù nói thế nào thì mình cũng gián tiếp giết người, không thoát khỏi trách nhiệm được.

Tìm đập thành thịch, Lâm Tĩnh Dao vừa thông thả bước, vừa xoa xoa tay, nghe Đại Lang hét to một tiếng, tâm phiền ý loạn muốn chết, môi suýt nữa cắn đến ra máu.

Rất nhanh, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, chắc là Đại Lang gào khóc thảm thiết khiến hàng xóm chú ý.

Lâm Tĩnh Dao bước tới bên cạnh Đại Lang, lấy tất nhét vào miệng hắn.

Như thế, đợi đến khi các bạn hàng xóm xông vào tội danh cố ý mưu sát của Lâm Tĩnh Dao được thành lập.

Sau khi bị các vị hương thân đưa đến huyện nha, Lâm Tĩnh Dao mới hiểu được cái gì gọi là khổ nạn.

"Phạm nhân lớn mật, còn không mau kê chi tiết trình tự giết người!" Một tiếng đập bàn vang lên, huyện lệnh gầy gò như khi vẽ mặt gian xảo uy nghiêm ra lệnh.

Đại Lang bị trói ở một bên gào khóc lên, vừa khóc vừa gọi "Mẹ, mẹ của ta-----"

Lâm Tĩnh Dao liếc mắt nhìn nguyên cáo một cái, nói "Người này đêm qua muốn cướp đoạt trong sạch của dân nữ, nếu không phải là dân nữ đã từng tập một chút công phu quyền cước thì đã sớm bị hắn làm nhục rồi, vốn muốn gây ông đập lưng ông, xử phạt ác nhân, ai ngờ lão thái kia lại không nghĩ ngơi tốt mà ngã xuống đất, dân nữ cũng không có ý giết người, mong đại nhân minh xét."

"Hừ, người trói người ta lại, còn nói người ta không nghĩ ngơi tốt, điều dân nhà người lại còn muốn vu ngược lại, bây giờ, mang nàng xuống đánh năm mươi đại bản cho bản quan, xem nàng còn cãi cứng được không." Huyện lệnh kia nói.

Lâm Tĩnh Dao thấy tình thế không tốt, vội vàng nhịn đau nhéo mấy cái lên chân mình để gây vết bầm, sau đó kêu khóc nói "Đại nhân, oan cho dân nữ, rõ ràng là Đại Lang làm bậy với ta trước, dân nữ thật sự chỉ muốn giáo huấn hắn một chút mà thôi, cũng không muốn gây ra án mạng." Nói xong liền vén ống quần lên, làm rõ ra mấy khối máu bầm chói mắt mà mình vừa gây ra, nói "Đại nhân, ngài nhìn xem, đây đều là do tên hảo sắc Đại Lang làm."

Mấy vết sưng đỏ thê thảm kia cũng không ảnh hưởng đến bắp chân mỹ cảm, ngược lại khiến cho làn da trắng nõn tinh tế tăng thêm hấp dẫn.

Huyện lệnh kia nuốt nước miếng, lại nhìn Đại Lang một cái, hỏi "Người ta có chứng cứ có thể chứng minh bị người giày xéo, người có gì để nói không?"

"Không phải đâu, đại nhân, rõ ràng là nàng đánh ta." Đại Lang vừa nói xong, trong lòng đột nhiên hồi hộp, quả nhiên nghe huyện lệnh kia hỏi "Người bị thương ở chỗ nào, cho bản quan nhìn một chút."

"Ta, lỗ mũi của ta, còn, còn có..." Đại Lang đáp ứng.

"Nói mau! Lời nói úp mở, chẳng lẽ người thật sự có ý đồ với vị cô nương này." Kinh đường mộc lại đập xuống lần nữa.

Đại Lang chần chờ một chút, quay đầu lại liếc mắt nhìn các vị hương thân tụ tập ngoài đại đường, khuôn mặt đỏ lên, nói "Sinh mệnh của thảo dân bị nàng đá bị thương."

Bên ngoài truyền đến một trận cười to.

"Hừ, vừa lỗ mũi vừa sinh mệnh, nói không có bằng chứng thì vô ích." Huyện lệnh nói xong, đảo mắt một cái, nói "Bây giờ, giam hai người này lại trước, bản quan cần cho người đi điều tra, hôm sau sẽ xử lý!"

Vì vậy, lần đầu tiên Lâm Tĩnh Dao lâm lạc tới mức phải ngồi tù.

"Thật đúng là thời vận không tốt, sinh mệnh nhiều gian truân." Lâm tể tướng cảm khái một câu, sau đó nằm xuống đồng cỏ khô, đột nhiên nhảy dựng lên, bật mũi khoát tay, nhìn vật không rõ nằm trong góc kia, quay sang nói với cai ngục "Chỗ này hình như có người từng bài tiết, ta muốn đổi sang phòng giam khác."

"Hừ, người nghĩ là đang ở khách điểm sao, còn muốn chọn lựa à!" Cai ngục tức giận nói một câu, sau đó chỉ đồng cỏ, nói "Này, lấy cỏ phủ lên tạm đi, nhắm mắt làm ngơ!"

Người được lắm!

Lâm Tĩnh Dao hai tay nắm song sắt, đang muốn khóc rống lên thì thấy lão huyện lệnh Sáu Bì Hẩu kia đi tới, nói với cai ngục "Người ta là cô nương, người nên chiếu cố một chút, lao ngục này rất lạnh, cho nàng thêm chút cỏ tranh, tránh làm tổn hại thân thể."

Nhìn người không thể nhìn bên ngoài, đây là một người tốt chân chính mà!

Lâm Tĩnh Dao nhất thời cảm động, lại thấy huyện lệnh kia bước tới, cầm bàn tay nhỏ bé của mình, nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái, nói "Da thịt nõn nà, không giống như người thường phải làm việc nặng, có phải là gia cảnh khó khăn nên mới lưu lạc tới chỗ này?"

"Dạ, phải." Lâm Tĩnh Dao trả lời, muốn rút tay mình về, lại phát hiện huyện lệnh kia nắm rất chặt, hẳn là không tránh thoát được rồi.

"Một cô nương như cô một mình lên đường, khó tránh khỏi đụng phải vô lại, giống như hôm nay, cô rõ ràng không giết người, nhưng người ta nhất định bảo là cô làm, cô cũng không làm gì được." Huyện lệnh kia tiếp tục chầm mịt.

Động tác của Lâm Tĩnh Dao hơi chậm lại, trong nháy mắt lệ nóng dâng trào, gật đầu nói "Đúng vậy, đại nhân anh minh, người kia đúng là không phải ta giết."

Hắn tiếp tục vuốt ve bàn tay nhỏ bé mềm mại, lại nói "Nhưng bản quan cũng không thể đảm bảo rằng người kia không phải là do cô cố ý mưu hại, lão thái thái kia tuổi tác đã cao, xương cốt yếu ớt, cô trói bà ấy cả một đêm, đúng là có hiềm nghi ngược đãi."

Lâm Tĩnh Dao đột nhiên rút tay về, nhìn thẳng vào đôi mắt hí kia, hỏi "Đại nhân có ý gì?"

Hắn chấp tay cười khẽ một tiếng, mũi chân đá đồng cỏ trên đất một cái, thâm trầm nói "Bản quan có thể lập tức xử cô vô tội phóng thích, cũng có thể xử cô có tội chém đầu, chính là ý này."

Lâm Tĩnh Dao nhíu mày một cái, nói "Đại nhân có gì cứ nói thẳng là được, trên người dân nữ không có bạc, cũng không thể lấy ra hiệu kính ngài, muốn ta hối lộ sợ là không thực hiện được."

Hắn nhìn Lâm Tĩnh Dao mặc dù có chút bần thiêu nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn cũng thanh tú động lòng người, cười một tiếng thật thấp, nói "Tiểu thiếp trước của bản quan vì khó sinh mà chết, phu nhân cũng đã gả cho ta nhiều năm, ngay cả một đứa con cũng không sinh, hôm nay ta vẫn muốn cưới vợ bé, thấy cô bình thường coi như là đoan trang, nhận cô làm thiếp, thế nào?"

Lâm Tĩnh Dao lui về sau hai bước, thâm nghĩ từ khi nào mình trở thành như thế đây? Bản thân cũng đã từng soi gương vô số lần, không nhớ rõ mình có dung mạo hại nước hại dân từ lúc nào nha.

Chẳng qua là-----

Nàng xoay người lại liếc mắt nhìn hắn, gật đầu nói "Dân nữ dĩ nhiên vui mừng, so với lao khổ bốn ba, có thể gả cho đại nhân làm thiếp cũng coi như là phúc phận." Nói xong, da gà toàn thân rơi đầy đất.

"Nào có, bản quan lập tức trở về chuẩn bị cho nàng một gian phòng, muộn một chút sẽ tới đón nàng, chúng ta, một lát nữa sẽ có một đêm Vu Sơn, chúng ta nhanh chóng làm đại nghiệp sinh con." Bộ mặt hắn cười đến muốn bị đánh.

"Ai da, ngài còn mạnh khỏe ư." Lâm Tĩnh Dao chịu đựng ghê tởm oán trách một câu, sau đó không được tự nhiên túm lấy váy, nói "Nhưng thầy tướng số từng nói với ta, ta phạm phải song sát, trước hai mươi hai tuổi không thể cùng người khác, nếu không người nào đụng vào ta sẽ bị khắc chết."

Sắc mặt hắn buồn bã, hỏi lại "Bây giờ nàng bao nhiêu?"

"Hai mươi."

"Còn hai năm?" Con khi còn này hiển nhiên là hơi thiếu nhẫn nại.

"Ai, nếu ngài thích người ta chắc cũng không quan tâm đến việc phải chờ hai năm đâu, người ta cũng không hi vọng vì ham sung sướng nhất thời mà hại đại nhân nha." Lâm Tĩnh Dao cố gắng diễn hình tượng quyền rũ.

Cổ nhân rất mê tín, tên kia nhìn đau trăm ngàn một phen, nói "Hừ, nóng lòng ăn không hết đậu hũ, bản quan sẽ chờ nàng đến hai mươi hai tuổi."

Vì vậy, Lâm Tĩnh Dao lại trở thành tiểu thiếp của huyện lệnh huyện Tây Lương.

Thay cái áo bông dày cộm nặng nề ra, mặc vào quần áo lụa mỏng tinh xảo, khoác lên áo lông dài màu trắng, trên đầu chải một búi tóc tinh xảo, cổ đeo sợi dây chuyền trân châu to đến muốn mù mắt, trên cổ tay trái là một chiếc vòng thủy ngọc, trên cổ tay phải là một cái vòng vàng thật lớn, Lâm Tĩnh Dao đứng trước gương, cảm giác mình rất có phong phạm làm di nương của người ta nhà.

"Ai, thật là được sung ái nha, xem ra lão gia rất thích người." Ngoài cửa truyền đến tiếng nói hâm mộ ghen tỵ oán của oán phụ, người bước tới chính là chính thê phu nhân của Sáu Bì Hâu, bởi vì bề ngoài mập mập tính tình lại hung ác, cho nên Lâm Tĩnh Dao rất khách khí tặng cho bà ta danh hiệu "cọp mẹ".

"Như nhau thôi, lão gia bắt quá là ham thích cảm giác mới mẻ thôi, chờ qua mới mẻ, hẳn cũng sẽ không tốn hao công sức trên người ta nữa." Lâm Tĩnh Dao nói, gỡ chiếc vòng tay xuống, thăm nghĩ thứ đồ chơi này nếu cầm đi bán lấy tiền cũng đủ để mình đi vòng vo một đường đến Đông Nhan, hắc hắc, làm tiểu thiếp quả thật cũng là một loại nghề nghiệp.

Cọp mẹ kia thấy nàng sờ dây chuyền sờ vòng tay, cho rằng nàng cố ý thị uy với mình, hừ lạnh một tiếng nói "Biết người là kẻ trong thôn tới, đồ nhà quê, kiến thức hạn hẹp, chưa từng thấy vàng, nhìn bộ dáng ngu xuẩn của người kia."

"Ta từ trong thôn tới thì sao, đoá hoa thôn quê dân dã nha." Lâm Tĩnh Dao nói, trong lòng hơi buồn, thăm nghĩ Kim Ngọc Mãn Đường và Mỹ Ngọc Lương Duyên của mình hôm nay không biết có bị đóng cửa hay không.

"Hừ, cô nãi nãi ta không ngại nói cho người biết, ở trong phủ này, trừ lão gia ra thì ta lớn nhất, người muốn một bước lên mây còn chưa đủ đạo hạnh đâu, dám mạnh miệng với ta, người muốn chết!" Cọp mẹ chống nạnh thét lên.

Trong tầm mắt xuất hiện bóng áo bào màu xanh, Lâm Tĩnh Dao hai tay hung hăng vỗ một cái, sau đó bung mặt, giọng nói ai oán "Phu nhân, ta biết ngại thấy ta không vừa mắt, nhưng dù gì ta cũng là người của lão gia, sao ngài lại đối với ta như vậy."

Cọp mẹ kia còn chưa rõ tình huống gì đang xảy ra, lại thấy Lâm Tĩnh Dao nói vậy, khó hiểu nói "Tiện nhân, người khoe khoang ở đây cho ai nhìn thế."

Đang nói, Sáu Bì Hâu bước tới, một mạch túm tay cọp mẹ, hàm hàm nói "Ai cho người động thủ với người của ta, trong phủ này người lớn nhất phải không, hừ, nếu vị trí phu nhân này người làm đủ rồi, lão gia ta cũng không ngại đưa Dao Nhi lên phủ chánh." (*phù chánh: thiếp lên làm thê.)

"Lão gia!?"

"Còn không mau cút đi!"

"Ta----"

"Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hoàng hậu thiên tuế

Ở trong phủ hưởng thụ mấy ngày, Lâm Tĩnh Dao thu thập mấy thứ đồ trang sức xong, đứng lý hợp tình đi đến cửa phủ, nói với tên lính canh cửa "Ta đi ra ngoài một chút, ở trong phủ buồn đến phát hoảng."

Tên lính kia vừa thấy là tân sủng của lão gia tới, vội vàng nói "Nhị phu nhân, chuyện này hình như không được đâu, ban đầu lão gia không có định tội ngài, nói lão là ngài vượt ngục, nếu ngài cứ như vậy mà đi ra ngoài, bị người khác nhìn thấy, lão gia không có cách nào giải vây rồi."

Lâm Tĩnh Dao nhú mày, nói "Vậy ta thay một thân nam trang, dán thêm hai chòm râu nữa, như thế sẽ không thể bị người ta phát hiện, hơn nữa, ta cũng không thể cả đời này đều ở trong phủ."

Đang oán trách, chợt thấy Sáu Bì Hâu đi tới, vỗ vỗ bả vai Lâm Tĩnh Dao, nói "Tháng sau lão gia ta đi Cô Nhạn thành một chuyến, lúc đó ngồi trong xe ngựa, tránh được tai mắt của mọi người, có thể hảo hảo du lãm một phen."

Nhìn mấy tên lính cao lớn thô kệch, khó đối phó, Lâm Tĩnh Dao đành gật đầu.

Cọp mẹ ở phía bên kia nghe thấy, vội vàng đi tới, hỏi "Lão gia, ta cũng đi theo được không?"

Sáu Bì Hâu liếc bà ta một cái, tức giận hừ một tiếng, coi như là ngầm cho phép.

Dù như vậy, nữ nhân kia vẫn rất vui vẻ, khiến Lâm Tĩnh Dao trong lòng hơi bất an, nói thế nào đi nữa người ta cũng là chính thất, nửa đường lại nhảy ra một tiểu tam phá hoại tình cảm của người ta, thật là nên nhanh chóng thoát thân cho thoải mái (*tiểu tam: kẻ thứ ba)

Ngày đó, Lâm Tĩnh Dao khoác cái áo khoác dày cộm nặng nề núp ở trong xe ngựa run lấy bầy, vừa đi vừa nói "Lão gia thật là hăng hái, chọn cái ngày rét chết người này để ra ngoài du ngoạn."

Sầu Bì Hâu vội vàng đưa tay ôm Lâm Tĩnh Dao vào trong ngực, cười híp mắt nói "Đến đây, lão gia ta ôm sẽ không lạnh nữa, lần này ta phải đi Cô Nhạn tháp thấp hương bá Phật, không phải nàng nói là có vị thầy tướng số nói nàng có mệnh song sát, không thể nam nữ viên phòng sao, ta nghe nói ở đó có vị đại sư coi bói rất linh, nếu đúng như lời nàng nói, ta tốn chút bạc phá giải sát khí cũng tốt."

Lâm Tĩnh Dao vỗ vỗ bàn tay hần, sau đó quay mặt sang một bên, cười mỉa mấy tiếng, thầm nghĩ đại sư cái gì chứ, hơn phân nửa cũng chỉ là bọn giang hồ bịp bợm mà thôi.

Lắc lư xóc nảy một ngày, mọi người đã tới Cô Nhạn thành, xa xa, nhìn thấy một toà bảo tháp cao chín tầng đứng nghiêm trong sương mù, cũng có chút tiên khí, cảm giác không rõ lắm.

Bên cạnh là một hồ nước tự nhiên, bởi vì gió lạnh nổi lên, làn hơi ẩm bao phủ trên mặt hồ chạm vào mặt khiến người ta đau.

Bên kia tiếng rao hàng không ngừng vang lên, bánh bao mới ra lò toả ra hơi nóng mỏng manh, xen lẫn mùi cháo thơm, sự mời gọi kia khiến Lâm Tĩnh Dao nuốt nước miếng.

Ngồi trong một quán cơm, tiểu nhị bưng lên cháo ngọc mễ nóng hổi, nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, đột nhiên cả kinh "Ai nha, sao vị phu nhân này giống người trên bức hoạ dán ở bổ cáo vậy nhỉ."

Lâm Tĩnh Dao im lặng ăn cháo, lại nghe Sầu Bì Hâu hỏi "Bổ cáo gì?"

"Khách quan chẳng lẽ ngài không nghe nói sao, tể tướng đương triều Lâm Tĩnh Dao không biết vì sao bỏ qua con đường làm quan, một thân một mình rời khỏi kinh thành, người của hoàng thượng dán bổ cáo khắp nơi, đang tìm hần đấy, ta thấy vị phu nhân này vô cùng giống Lâm tể tướng kia."

"Hắc, vậy thì thật trùng hợp, nói vậy Lâm tể tướng kia đáng đáp cũng đủ thanh tú, lại giống như một cô gái." Sầu Bì Hâu nói, cầm một cái bánh bao, thúc giục Lâm Tĩnh Dao, bảo nàng nhanh ăn no, bọn họ lên đường cho tốt.

Trên đường đi qua một cửa hàng được đặt tên là Lâm Thị Trà Hành, Lâm Tĩnh Dao ngẩng đầu nhìn biển hiệu phía trên, tiếp theo cười khổ một cái, thầm nghĩ trà hành này còn có thể tiếp tục mở cửa, cũng không biết là Thủy Nguyệt Ngân ở phía sau giúp mình buôn bán hay là Thủy Linh Ương cố ý lấy gia sản của mình để lấp đầy quốc khố.

Đang xuất thần, đột nhiên nhìn thấy bổ cáo trên vách tường ghi "Tìm người", trên đó vẽ Lâm tể tướng vô cùng nhộn nhạo, vẻ mặt thô tục, nhưng cũng có phần giống mình, ở dưới có một hàng chữ, ghi chú: phạm là người có thể tìm được Lâm Tĩnh Dao, hoàng thượng lập tức thưởng một vạn lượng bạc.

"Cô nãi nãi ta trị giá như vậy sao?" Lâm Tĩnh Dao thầm nói một câu, tiếp tục cười một tiếng, trong lòng hần là có chút mong chờ, nếu như Thủy Linh Ương tìm nàng không phải vì nàng là người đa mưu túc trí nhất Tây Hạ, không phải vì lo lắng nàng đầu quân cho Nhan quốc, mà vì hần không thể rời khỏi mình, vậy thì thật tốt.

Nếu như hần có thể nghiêm túc nói một câu "ta yêu nàng" với mình, mà không phải là cười đùa tức giận mắng, tư thái trêu ghẹo đùa giỡn mình, có lẽ, nàng thật sự có thể tin tưởng câu nói tình cảm mà hần nói.

Chỉ là, một nam nhân không đáng tin cậy như vậy, nàng sao có thể hy vọng xa vời hần đưa ra chân tình đây.

Sau khi đi tới Cô Nhạn tháp, Lâm Tĩnh Dao nhìn đại sư vừa giả danh vừa lừa bịp đang bận rộn ở trong kia đưa tay muốn lấy tiền dầu vừng, khẽ cười cười, thầm nghĩ khắp người hần đều dính hơi tiền, linh ở chỗ nào chứ.

Vì vậy, đợi đến khi nàng xếp hàng đi tới trước mặt lão hoà thượng kia, mặt lộ vẻ phiền não nói "Mau lên, xem tướng hay xem cốt, xem mọi chuyện nhanh một chút."

Sầu Bì Hâu thấy Lâm Tĩnh Dao chẳng khách khí gì như thế, vội vàng nói "Đại sư, chuyết kinh tính cách phóng khoáng, ngài đừng so đo với nàng, ngài nhìn giúp một chút, mệnh của nàng có phạm phải gì đó không" (*chuyết kinh: vợ tôi)

Lão hoà thượng kia kỳ quái nhìn Sầu Bì Hâu một cái, chỉ chỉ Lâm Tĩnh Dao, không dám tin hỏi "Nàng là phu nhân của người?"

"Đúng vậy."

Hoà thượng chân chờ một chút, ôn hoà nói với Lâm Tĩnh Dao "Thí chủ, ngài đến gần một chút, để lão nạp xem kỹ mặt của ngài."

Lâm Tĩnh Dao không có nhiều kiên nhẫn, nhưng thấy hoà thượng kia lông mày râu tóc đều bạc trắng, tuổi tác đã cao, thầm nghĩ coi như là làm việc thiện, cùng hần đùa giỡn một chút, vì vậy ngồi xổm xuống, nói "Đại sư nhìn rõ rồi chứ."

Hoà thượng kia nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, ngừng một lát, đột nhiên quỳ xuống, dập đầu nói "Hoàng hậu nương nương giá lâm, thất kính thất kính."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, tiếp theo liền cười, nói "Mấy ngày trước hoàng hậu bị phế, trước mắt hoàng thượng còn chưa sắc phong hoàng hậu lần nữa mà, đại sư ngài đùa vậy không vui đâu."

Hoà thượng kia thân thể cứng đờ, nặng nề nhìn Lâm Tĩnh Dao, hít một cái, lại vuốt vuốt chòm râu dài của mình, nói "Sau lưng thí chủ có thanh loan đi theo, đỉnh đầu hào quang vạn trượng, có tư chất của mẫu nghi thiên hạ, chẳng qua là sát khí trên người đích xác có hơi nặng, sợ là ngày sau sẽ bị cuốn vào trong huyết chiến, hết thầy nhân quả tuần hoàn, nếu sát khí quá nặng, ắt gặp báo ứng."

"Đời ta chưa từng có lòng hại người, đại sư, ngài xem không chính xác." Lâm Tĩnh Dao vẫn mỉm cười, cảm thấy lão hoà thượng này nói chuyện giắt gân quá mức.

"Tây phong vô tâm điều bách thụ, nại hà lạc diệp vô đa thi. Thí chủ, đợi ngày đó đến, bất kể là dòng nước thế tục lan đến, bị giá trị sinh tồn của bản thân thao túng cũng chớ giết hại tính mạng." Hoà thượng quay lại nói.

Lâm Tĩnh Dao thở một hơi, đang muốn rời đi, lại nghe hoà thượng kia nói một câu "Thí chủ chậm đã, bản tăng nhìn ngài gương mặt khác thường, không ngại thì chúng ta đoán chữ đi."

Vẫn chưa xong.

Lâm Tĩnh Dao nặng nề ngồi xuống, cầm bút lông lên, suy tư một lát liền viết một chữ "Lâm", sau đó giao cho hoà thượng, nói "Đại sư xem một chút đi."

Hoà thượng kia chỉ nhìn một cái, chỉ vào nét chữ viết nghiêng viết lệch kia nói "Mộc giả, cũng là rường cột, mệnh thí chủ chiếm song mộc, đại khái là trong quan trường một bước lên mây, là tâm phúc của hoàng thượng, chẳng qua lâm không phải sâm, thí chủ coi như tội bậc tài hoa, cũng không cần quá chấp nhất với công danh lợi lộc, làm quan không phải là con đường tốt nhất cho thí chủ, hướng chi, ở trong quan trường ngài không hiểu tận gốc rễ, hảo hữu chí giao tri tâm tri diện, cuối cùng cũng không chịu được ngài."

Trên mặt Lâm Tĩnh Dao xuất hiện một tia kinh ngạc, tuy đối với lời nói của hoà thượng này không tin hết, nhưng có phần nghiêm túc một chút, hỏi tới "Còn gì nữa không? Đời này của ta sẽ chết không thể nghi ngờ? Người muốn lấy mạng ta hiện tại quá nhiều."

"Trong mệnh thí chủ sẽ có một cuộc kiếp nạn, đích xác là đe dọa đến tính mạng, có lẽ ngài từ nơi nào tới sẽ trở lại nơi đó, nhưng thế giới này, sợ là sẽ vì vậy mà phải ngăn cách với ngài."

"Ý của ngài là ta sẽ được trở về?" Lâm Tĩnh Dao nhảy lên, vừa thấy người chung quanh đang dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, vội vàng ho khan một tiếng, cẩn thận hỏi "Đại sư, ta còn cơ hội trở lại thế giới của ta sao?"

"Bản tăng đạo hạnh có hạn, nhìn không thấu số mệnh của thí chủ, hết thầy đều tùy duyên thôi, chớ nên lo được lo mất, nơi nào mới là chốn trở về cuối cùng của ngài, trong sâu xa đã sớm định sẵn, thí chủ chỉ cần để ý buông tâm cho thoải mái."

Đôi môi Lâm Tĩnh Dao run run hai cái, khó nén cảm giác mừng như điên trong lòng, lại nghe lão hoà thượng kia nói "Thí chủ đời này, trừ hoàng thượng, vẫn còn có hai người tin được, chúng ta hãy nhìn chữ "Lâm" này, hai người đều là rường cột nước nhà, chẳng qua là người này song mộc cách nhau khá xa, hai người này nhất định sẽ không cùng ở Tây Hạ, nói vậy hai người bọn hắn không phải là trọng thần thì chính là hoàng thân quốc thích, trừ người đó ra, thí chủ không thể tin được bất luận kẻ nào."

Lâm Tĩnh Dao sững sờ một chút, nặng nề nhìn về phía chữ "Lâm" xiêu xiêu vẹo vẹo, bởi vì không quen cầm bút lông, cho nên hai chữ "mộc" thật sự có chút khoảng cách.

Một ở Tây Hạ, một ở nước khác sao?

Nàng trầm ngâm một chút, thầm nghĩ nam nhân chân chính tin được ở Tây Hạ không thể nghi ngờ chính là Thuý Nguyệt Ngân, hơn nữa còn là hoàng thân quốc thích, cũng phù hợp tiêu chuẩn, chẳng qua kẻ còn lại là ai?

Sau khi bước ra khỏi miếu, Lâm Tĩnh Dao có vẻ hơi không yên lòng, Sấu Bi Hâu nhìn, hắc hắc cười hai tiếng, nói "Lão hoà thượng kia thật là gạt người, cái gì mà hoàng hậu, thật buồn cười."

Cộc mẹ nghe, thở hắt hắt một tiếng, cười nói tiếp "Giang hồ thuật sĩ, giả danh lừa bịp, một nữ nhân, làm sao có thể là trọng thần trong triều chứ."

"Thôi, ta đến tửu lâu gần đây dùng nhờ nhà vệ sinh, các người đi trước, ta đuổi theo sau." Lâm Tĩnh Dao nói một câu, đi vào một tửu lâu gần đó, cảm lại một khách nhân, nói "Ta cho người hai mươi lượng bạc, đem quần áo trên người người cởi ra cho ta."

Nam tử kia sững sờ, liếc mắt nhìn bạc trong tay Lâm Tĩnh Dao, đáp một tiếng, cởi trường bào mao nhung của mình ra cho nàng, sau đó thấy nàng buộc tóc lên, khoác trường bào của mình lên, liền ung dung bước đi, rất có phong độ của một vị công tử tài tử.

Đợi đến khi nữ nhân kia ra khỏi tửu lâu, nàng mới len lén nhìn một chút, sau đó co giò chạy thẳng một đường như điên.

Bảo đảm là mình đã thoát khỏi Sấu Bi Hâu, Lâm Tĩnh Dao phát hiện mình đang dừng lại trước một rừng đào, chỉ tiếc là chạc cây khô héo kia nửa phần mỹ cảm cũng không có, sâu trong đó còn có một nữ nhân đang treo một dải lụa trắng trên cây, chuẩn bị thất cổ tự tử.

"Không được!" Lâm Tĩnh Dao kinh hô một tiếng, vội vàng chạy tới chỗ nữ nhân kia, ôm lấy chân nàng, nói "Cô nương đang yên lành sao lại muốn tìm chết chứ, đừng manh động, mau xuống!"

"Buông ta ra, đồ sàm sỡ!" Nữ nhân kia nũng nịu một tiếng, một cước đá vào mặt Lâm Tĩnh Dao.

"A ô-----" Lâm Tinh Dao bùm mặt nói "Ta đang cứu người mà!"

"Tuỳ tiện tiện ôm cô nương người ta, rõ ràng chính là sàm sỡ!" Nàng ta nói, ôm gốc cây sứt sùi đứng lên.

"Có gì từ từ nói, cô nương gặp phải chuyện gì khó xử sao?" Lâm Tinh Dao xoa xoa mặt bị sưng, nhẹ răng hỏi.

"Cha ta ép ta ba ngày sau ném tú cầu chọn rể, ông biết rõ trong lòng ta đã sớm có ý trung nhân, lại vẫn bức bách ta như vậy, ta không sống được." Nàng ta nói xong lại khóc lớn lên.

"Ác như vậy sao, hấn làm gì ép người?"

"Ta năm nay hai mươi ba, đã qua thời điểm đẹp nhất của cô gái, lúc trước kẻ tới cầu hôn đều bị ta khóc khóc nháo nháo phải thôi, bây giờ ta đã không còn nhỏ, cha ta thấy cũng không còn ai tới cửa nữa, trong lòng có chút nóng vội, cho nên muốn ném tú cầu chọn rể, nói là nguyện ý đem một trăm lượng bạc làm đồ cưới."

"Hấn cứ dứt khoát gả người cho ý trung nhân của người không phải là được rồi sao."

"Luu công tử nhà nghèo, cha ta không vừa mắt, huống chi, trong lòng cha ta vẫn hận hấn, cảm thấy hấn làm lỡ mất thanh xuân của ta."

"Vậy thì bỏ trốn."

"Luu công tử cũng đồng ý, nhưng làm vậy không được đâu, nếu ta làm ra chuyện tình bôi nhọ đến bậc này, cha ta mẹ ta làm sao nhìn người chứ."

"Cho nên muốn chết?"

"Ừ, nếu Luu công tử biết ta đã chết, sẽ không sinh lòng nhớ thương, hấn có thể tìm một cô nương tốt để thành thân."

"Cô nãi nãi của ta, nếu không ta thay người ném tú cầu được không?"

"Thật sao? Quá tốt."

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trúng giải nhất!

Lâm Tinh Dao đứng ở cửa đại viện nhìn mấy lần, trầm nghĩ vị tiểu thư tìm chết kia xuất thân từ nhà giàu, bất quá cũng không phải thế gia quan lại, cũng không có hộ vệ gì, mình cũng dễ dàng tùy thời chạy trốn.

Trước mắt, vẫn không thể lộ ra, muốn đảm bảo để đôi uyên ương số khổ kia chạy thật xa mới có thể ngã bài với Luu viên ngoại, hơn nữa nói cho hấn biết khuê nữ nhà người bị bắt cóc, không muốn đại vương của chúng ta giết con tin, mau cầm bạc đi chuộc.

Đến lúc đó tùy tiện lừa gạt một số tiền để biểu thị một chút là được, như vậy, coi như là giúp Luu gia tránh khỏi gièm pha nữ nhi bỏ trốn cùng nam nhân, mình cũng vơ vét một chút, giúp người làm niềm vui.

Hắng giọng một cái, Lâm Tinh Dao bước tới, kéo mũ xuống nói "Bản tiểu thư đã về."

"Tiểu thư?" Gia đình giữ cửa nhìn nàng một cái, thấy y phục của nàng giống như lúc ban ngày xuất môn, chẳng qua là đang yên lành sao lại đội mũ, hơn nữa ngay cả giọng nói cũng thay đổi.

"Lạnh, tị âm hơi nặng." Lâm Tinh Dao nhanh miệng giải thích một câu.

"Mặt của ngài?"

"Dị ứng phấn hoa, không cần lo, nghỉ ngơi hai ngày là tốt." Lâm Tinh Dao nói xong rồi bước vào ngưỡng cửa, vừa đi được mấy bước đã thấy một quý phụ bước tới, nhìn Lâm Tinh Dao vài lượt, hỏi "Ban ngày có đội mũ sao?" Nói xong, đưa tay đoạt lấy mũ của nàng, lại thấy trên mặt nàng còn một cái khăn che mặt, lộ ra đôi mắt xung quanh có những chấm đỏ, có chút đáng sợ.

Quý phụ hô nhỏ một tiếng, hỏi "Mặt người thế này là sao?"

"Dị ứng phấn hoa." Lâm Tinh Dao giải thích, đưa tay che mặt, chỉ sợ mấy chấm đỏ dán trên mặt sẽ rớt xuống.

"Ngày này chỗ nào còn có hoa chứ." Quý phụ lâu bầu, nhìn Lâm Tĩnh Dao thêm mấy lần, nói "Mặt mũi người thế này làm sao tham gia ném tú cầu đây, nếu bị nam nhân nhìn thấy, chắc chắn bị dọa mà chạy mất."

"Không có gì đáng ngại, hai ngày nữa sẽ hết." Lâm Tĩnh Dao nói, đối với vị không có thân tình gì kia, hẳn là mẹ ghê của nữ nhân kia, cười cười nói "Nương, cái này có thể bị lay đây."

Quý phụ kia vừa nghe, vội vàng lui về sau mấy bước, nói với nha hoàn bên cạnh "Mau đưa tiểu thư về phòng, tìm đại phu đến xem một chút."

Nha hoàn kia nhăn nhó một hồi, không tình nguyện đưa Lâm Tĩnh Dao về phòng, sau đó vội vàng chạy đi rửa mặt rửa tay, sợ mình bị gieo họa.

Lâm Tĩnh Dao thở dài, đóng cửa phòng lại, sau đó gỡ hết các dấu vết trên mặt mình, nhìn bên ngoài đã nhá nhem tối, xoay người nằm lên giường.

Lời hoà thượng kia nói lúc ban ngày vẫn còn quanh quẩn trong đầu, hẳn nói mình cho mệnh làm hoàng hậu, hẳn nói mình sẽ vương phải nợ máu, hẳn nói mình sẽ trở về thế giới cũ...

Hai ngày sau, Lưu viên ngoại tới gõ cửa phòng Lâm Tĩnh Dao, hỏi "Nữ nhi à, mặt của con đã khỏi chưa, các hương thân đang chờ con kia, ngày mai có làm trẻ nãi gì không?"

"Không có gì đáng ngại, đã tốt lắm rồi." Lâm Tĩnh Dao mơ hồ đáp ứng, chỉ cảm thấy mình sắp buồn bực đến mức meo, hai ngày nay trừ việc bị cưỡng ép bắt buộc phải ra ngoài, nàng đều vui ở trong phòng không chịu gặp ai.

"Vậy thì tốt, chỉ cần đừng quá rõ ràng, ngày mai con đứng trên thành lâu, ai có thể thấy rõ vết đỏ trên mặt con chứ." Lưu viên ngoại nói.

"Đáng thương cho người đang hại con rồi tương lai đây." Lâm Tĩnh Dao tức giận nói một câu, thầm nghĩ không được, lúc đi ít nhất phải lấy của người năm mươi lượng bạc.

Ngày hôm sau, Lâm Tĩnh Dao thay một thân y phục màu xanh nhạt, khoác tấm áo lông chim, cả người nhìn ung dung thanh lệ, trước kia ở trong đội kịch có kinh nghiệm làm thế thân, cho nên làm một cái kiểu tóc cổ đại cũng không khó, thuận thực chuẩn bị xong, nàng lại thoa phấn, kẻ mi, nhìn mình ăn mặc cũng coi như là đẹp mắt. Giải quyết tất cả xong, nàng đeo một tấm lụa che mặt mỏng, sau đó lấy tay áo che mặt ngồi lên xe ngựa, đi về phía thành lâu, thầm nghĩ mình thật vất vả mới có một chuyến du lịch xuyên thời không, cái gì cũng phải thử nghiệm một lần mới không tính là lỗ vốn.

Ném tú cầu sao, cũng giống như mua vé số vậy, nếu may mắn trúng thưởng, đập trúng một kẻ có tiền, nếu được giải nhì, chính là quan to quý nhân, nếu được giải nhất, nói không chừng có thể đập trúng đương kim thánh thượng. Ha ha.

Dĩ nhiên, cũng không chừng sẽ trúng giải bét....

Sau khi xuống xe ngựa, Lâm Tĩnh Dao lấy tay áo che đi tầm mắt mọi người, loay hoay trèo lên tường thành, đứng ở trên cao quét mắt nhìn mọi người một cái, thật đúng là nữ nhân ba mươi là bà đậu, Lưu tiểu thư này bất quá chỉ hai mươi ba tuổi, sao đám nam nhân tới tham gia náo nhiệt lại chất lượng như vậy chứ.

Đại thúc bán rau cải, tên ăn mày què chân, tên bánh nướng mặt đỏ!

Còn có vị đại ca kia, ta móc cút mũi cũng có thể móc được chẳng phải là mắt hòn sao?

Tú cầu trong tay đột nhiên trở nên nặng nề, khoe miệng Lâm Tĩnh Dao co quắp, xoay người hung tợn nhìn Lưu viên ngoại đang thông thả uống trà, cắn răng nói "Thật là không có nhân tính!"

Không được, phải lừa của hẳn một trăm lượng bạc.

Lưu viên ngoại cũng không nghe lọt vào tai, khoát tay với gia đình bên cạnh một cái, ý bảo bọn họ trước tiên cố động không khí một chút, còn mình thì đi tới tường thành bên cạnh, ho khan một tiếng, hắng giọng nói "Lưu mỗ cảm tạ các vị hương thân hôm nay đã tới trước, hôm nay tiểu nữ ném tú cầu chọn rể là chuyện các đại gia hẳn đã sớm nghe thấy, chẳng qua ta đã nói trước, tuổi hơn ba mươi không có tư cách tham gia, thể nhược bệnh tàn không có tư cách tham gia, đã có gia thất không có tư cách tham gia, cho nên người không phù hợp yêu cầu hy vọng có thể lui về sau, không làm trở ngại hôn nhân đại sự của tiểu nữ."

Lâm Tĩnh Dao nghe nói vậy thì khẽ mỉm cười, thầm nghĩ cuối cùng người còn có chút lương tâm, vậy ta lấy của người năm mươi lượng bạc thôi.

Dưới thành lâu mọi người hoan hô một tiếng, sau đó có người ồn ào nói "Nếu công khai chọn rể, tiểu thư cũng không thể cứ giấu mặt chứ, mang theo khăn che mặt là có chuyện gì xảy ra sao, có dám dùng chân diện mục gặp người không!"

Lâm Tĩnh Dao bình tĩnh bỏ tay áo đang che mặt xuống, sau đó gỡ khăn che mặt ra, xoay người cười cười nói với Lưu viên ngoại "Cha, ta có thể bắt đầu chưa?"

Lưu viên ngoại ngốc lạng tại chỗ, há miệng, cũng không nói được câu nào.

"Xinh đẹp a, Lưu tiểu thư, mau lên!" Người ở dưới đài cùng nhau hét lên.

Lâm Tĩnh Dao xoay người lại, một tay cầm tú cầu, sau đó để ra sau lưng, giờ lên, tú cầu kia liền rơi vào đám người.

Lâm Tĩnh Dao đưa lưng về phía đám đông, trong lòng nói thầm: không cần gấp, quảng cáo xong ta lập tức trở về!

Rất nhanh, trong đám người nổi lên một trận xôn xao, sau đó có người kích động nói "Công tử anh tuấn a!"

Ài? Có hy vọng! Chẳng lẽ đập trúng một mỹ nhân?

Lâm Tĩnh Dao vội vàng xoay người lại nhìn, xuyên quan tầng tầng lớp lớp đầu người, đưa mắt nhìn đến nam nhân đỡ được tú cầu kia, mà hắn cũng đang xuyên qua đám người mà nhìn lại, thời điểm bốn mắt nhìn nhau, hắn đang mỉm cười, mà nàng suýt nữa khóc lên!

Giết ta đi, giờ khắc này Lâm Tĩnh Dao đột nhiên hiểu ra cái gì gọi là trong sâu xa đã định sẵn!

Chỉ thấy yêu nghiệt kia một tay nắm nghía tú cầu, lệ chỉ nơi khoé mắt mị hoặc, hoa tai bạc mờ mờ toả sáng, suýt nữa chọc mù mắt Lâm Tĩnh Dao.

Một thân áo bào màu lửa đỏ kia giống như đấy lên ngọn lửa, trong oanh liệt mang theo chút khuynh hướng huỷ diệt vạn vật, đúng như trên mặt yêu nghiệt kia giờ phút này biến hoá âm tình bất định.

"Ta muốn đi vệ sinh." Lâm Tĩnh Dao nói một câu, nhanh chân muốn chạy, lại thấy hồng y yêu nam kia mũi chân nhẹ điểm, không khách khí chút nào đạp lên bả vai các vị khán giả trước mặt, sau đó một đường lướt qua, nhảy lên thành lầu, một tay kéo Lâm Tĩnh Dao vào trong ngực, nói "Phu nhân, không phải là tối nay vì phu có thể cùng nàng viên phòng rồi chứ?"

Lâm Tĩnh Dao nhìn vẻ vui mừng cùng tức giận hỗn tạp trong mắt hắn, nuốt một ngụm nước miếng, thay đổi giọng nói "Công tử thật là, nói thế nào đi nữa ta và ngươi cũng là lần đầu gặp mặt, coi như là ngài lấy được tú cầu của ta, cũng không tiện lôi kéo như thế."

"Phải không?" Thủy Linh Ương nhướn mi nói "Không ngại tối nay chúng ta hảo hảo tìm hiểu lẫn nhau chứ, nương tử, nàng nói xem đúng không?" Nói xong, thổi hơi nóng bên tai nàng.

Khoé miệng Lâm Tĩnh Dao co quắp, nhìn Lưu viên ngoại đang đứng chờ tại chỗ, nói "Nè, chính là nam nhân này cướp tiểu thư nhà ngươi đi, còn chuẩn bị uy hiếp ngươi dùng năm mươi lượng bạc làm tiền chuộc, mau bắt hắn lại!"

"Ái khanh, ngươi đi ra ngoài một chuyến, lá gan càng lớn thêm đấy." Thủy Linh Ương nói, ôm Lâm Tĩnh Dao vào lòng, sau đó nhìn lướt qua mọi người, dừng lại một chút, cầm bàn tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao nói "Đi, hồi cung!"

"A? Uy!" Lâm Tĩnh Dao bị hắn kéo một đường tới giữa đám thị vệ, sau đó bị Thủy Linh Ương túm lên lưng ngựa, vội vã chạy đi.

"Vì sao không nói lời nào mà đi?" Thủy Linh Ương hai tay ôm Lâm Tĩnh Dao, có chút tức giận hỏi.

"Ngày đó nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy, hoàng thượng sẽ ghi hận với vi thần." Lâm Tĩnh Dao đáp trả, trong lòng hơi đau.

"Bất quá lời của nàng rất có tác dụng, khi đó trẫm thanh tỉnh rất nhiều." Thủy Linh Ương nói, vén sợi tóc trên vai Lâm Tĩnh Dao, nói "Huống chi, trẫm biết những lời đó của nàng không phải xuất phát từ chân tâm."

"Hoàng thượng uy vũ." Lâm Tĩnh Dao vội vàng chuyển đề tài, hỏi "Mấy người...mặt thám kia sau đó thế nào?"

"Toàn bộ cắn lưỡi tự vẫn, trẫm ép hỏi không ra nửa câu." Thủy Linh Ương có chút ảo não nói, lại cọ trên cổ Lâm Tĩnh Dao một cái, hỏi "Nói cho trẫm biết, rốt cuộc nàng vì chuyện gì mà lo lắng?"

Trầm mặc trong nháy mắt, Lâm Tĩnh Dao trả lời "Ta, hình như là công chúa Đại Lý, hình như là..."

"Phải không?" Thủy Linh Ương hí mắt cười cười.

"Nghiêm túc một chút, ta không đùa với ngươi."

"Nga."

"Nói nghiêm túc chút, ta cũng là mặt thám nằm vùng bên cạnh ngươi, lợi dụng tình cảm của vương gia, trăm phương ngàn kế lấy được sự tín nhiệm của ngươi, mục đích chính là vì huỷ diệt vương triều của ngươi."

"Nhưng nàng không muốn vậy, nếu không, ngày đó đã không cứu trẫm."

"Ta.... .."

"Lâm Tĩnh Dao, nàng yêu trẫm."

"Ta không có." Lâm Tĩnh Dao vội vàng phủ nhận.

"Vậy cũng không sao, trẫm cho nàng thời gian, từ từ yêu trẫm đi." Thủy Linh Ương nói, lại ôm nàng chặt hơn, nhẹ giọng nói "Tĩnh Dao, nàng nói trẫm"

miệng rất tiện, lòng dạ rất xấu, đơn giản là vô cùng ghê tởm, cho nên trăm đại khái cũng không tin tưởng lời nói của nàng quá nhiều, chẳng qua là, ta thật thích nàng."

Thân thể Lâm Tĩnh Dao run rẩy nhẹ, lại nghe Thủy Linh Ương dịu dàng nói "Ta yêu nàng, cuối cùng nàng sẽ rõ."

Ta yêu nàng, ta yêu nàng.... ..

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Nam sủng của hoàng thượng

Lâm Tĩnh Dao lại vào cung ở một lần nữa, vốn ý của Thủy Linh Ương là muốn để tránh dư đảng của Đại Lý quấy rầy nàng, chẳng qua là trong cung ngoài cung đều phong ngôn phong ngữ truyền ra, hoàng thượng thích nam sắc, tin đồn chuyện Lâm tể tướng bắt lực càn nói càn nháo, mấy người biết chuyện này cũng nói năng thận trọng, lạnh nhạt, mặc cho đám câu từ không e dè mà loan tin.

Ngày đó, Thủy Linh Ương khoác cái áo ngủ trường nhung quý giá của hân, tóc ướm ừ rũ nhanh chóng đi vào Tây Ôn Các, sau đó khép cửa phòng lại, nói với Lâm Tĩnh Dao đang nằm trên giường đọc sách "Ái khanh, trẫm đã suy nghĩ rồi, nếu muốn bồi dưỡng tình cảm, không ngại bắt đầu từ thị tẩm trước đi."

Lâm Tĩnh Dao nhìn yêu nam vừa mới tẩm xong một cái, bĩu môi nói "Xem ra lời đồn nhảm bên ngoài không ảnh hưởng tới hoàng thượng chút nào."

"Dù sao đám câu nô tài kia cũng chỉ biết thêm dầu thêm mỡ thôi, ta không ngại cho bọn chúng dựng nên chút đề tài đâu." Thủy Linh Ương nói, đưa chân vào chăn đánh giá Lâm Tĩnh Dao đang nằm trong góc, sau đó kéo chăn nằm xuống, thoải mái chợp miêng "Có ái khanh làm ấm chăn cho trẫm, rất tốt."

Lâm Tĩnh Dao há miệng, nhảy dựng lên hỏi "Hoàng thượng, ngài sẽ không chuẩn bị ngủ ở chỗ của ta thật chứ?"

"Có gì không thể?" Thủy Linh Ương nheo mắt, sắc mặt cười như hồ ly.

"Vậy vì thần đến Đông Ôn Các ngủ." Lâm Tĩnh Dao nói, vội vàng chạy đến mép giường chuẩn bị mang giày, lại bị Thủy Linh Ương kéo vào trong ngực, hơn nữa còn nghe hân nói "Trời giá rét, trẫm ôm nàng ngủ cũng ấm áp."

"Không ổn đâu, hoàng thượng."

"Hừ, quân muốn thần chết thần không thể không chết, huống chi chẳng qua là ủ ấm thôi, trẫm lại không muốn lấy mạng nàng."

"Nhưng trinh tiết của một cô gái quan trọng hơn cả mạng a, từ xưa tới nay cũng chưa từng có chuyện để vương cường ép nữ nhân."

"Vậy trẫm cần phải làm thiên cổ nhất đế." Thủy Linh Ương nói, kéo chăn đắp kín cho Lâm Tĩnh Dao, nhỏ giọng thầm nói "Trẫm sẽ không khiến người khác khó chịu, ôm một lát thôi."

Lâm Tĩnh Dao ngưng gậy gậy, chẳng qua là bị yêu nghiệt kia ôm vào trong ngực thì làm sao có thể ngủ được, hồi lâu sau chợt kéo chăn lên, hét "Nếu như chỉ ôm một lát, có thể kính xin hoàng thượng đừng vui mặt vào người ta hay không!"

Ngày hôm sau, Lâm Tĩnh Dao trưng ra vành mắt quầng thâm vào triều, Thủy Nguyệt Ngân nhìn nàng, không nói gì thở dài một cái, lại thấy Lễ bộ thượng thư Vương Chiêu Nhung tiến lên nói "Lâm đại nhân, có câu là lao dật kết hợp, ngài ban ngày xử lý công văn, buổi tối còn phải thị tẩm, đúng là có khổ cực." (*lao dật kết hợp: đại loại là có lúc vất vả có lúc thanh nhàn.)

"Đúng vậy, chú ý sức khoẻ là quan trọng, nếu ngài không tiện nói ra với hoàng thượng, chúng ta có thể nói bóng nói gió để cảnh tỉnh hoàng thượng." Hình bộ Cung Đạc tiếp lời.

"Đa tạ chư vị đại nhân, hoàng thượng một ngày bận trăm công nghìn việc, vì thần cùng ngài thức đêm xử lý chính sự cũng là việc phải làm." Lâm Tĩnh Dao thần nhiên ngăn mấy vị lão thần tiếp tục nói nhảm, sau đó liếc mắt nhìn Thủy Linh Ương đang chậm rãi khoan thai đi tới, lại nghe Lễ bộ Triệu Thành Thụy nói thầm "Nhưng thật ra là sợ hoàng thượng mệt đến chết rồi a."

Đám triều thần đằng sau nhìn đến nội thương, nén cười đến đỏ bừng mặt, hồi lâu sau, Thủy Linh Ương lười biếng hỏi "Chúng ái khanh thần sắc kỳ quái, phát hiện ra mỏ vàng sao?"

"Chúng thần không dám, tuyệt không có chuyện này."

"Hừ, vậy có việc gì vui vậy, nói cho trẫm nghe một chút."

"Chúng thần thấy hoàng thượng long thể khiếm an, biết hoàng thượng lo cho triều chánh, bận nhiều việc. Quốc sự vô cùng vất vả, chúng thần chỉ hi vọng hoàng thượng cố gắng bảo trọng ngự thể, chúng thần nguyện ý vì hoàng thượng phân ưu!" Khẩu hiệu rất có trình tự, hiển nhiên là có luyện tập!

Lâm Tĩnh Dao cảm giác mặt mình co quắp, tần số da mặt co quắp cao như thế, nhất định sẽ nhanh lão hoá. Bọn khốn kiếp kia ngày thường khúm núm, không nghĩ tới thỉnh thoảng cũng phun ra một chiêu ác như vậy!

Đang suy nghĩ lời nói ác độc để hung hăng phun ra cho bầy lão gian thần này nghe một bữa lại nghe Thủy Linh Ương lười biếng nói "Trẫm từ trước đến nay thích tự lực cánh sinh, bất cứ chuyện gì cũng không thích mượn tay người khác, chúng ái khanh thật có ý tốt, trẫm tâm lĩnh."

Độ dày da mặt không đo được!

Lâm Tĩnh Dao âm thầm mắng một câu, thầm nghĩ gần đây trong triều vô sự, sao lại nuôi được một đám nhiều chuyện như vậy chứ, đang nhàm chán, chợt thấy Thủy Nguyệt Ngân bước ra khỏi hàng, nói "Hoàng thượng, chuyện Bắc Đột quấy nhiễu biên cảnh của ta tuy là tạm thời đã được hoá giải, nhưng theo thám tử hồi báo, bọn họ đang cố động đóng quân, chuẩn bị phát động chiến loạn với Tây Hạ, nghe nói bên Nhan quốc cũng không chịu nổi sách nhiễu, thần nghĩ, có nên cùng Nhan quốc thương lượng một chút chuyện liên quân Bắc thượng hay không, tiên phát chế nhân." (*tiên phát chế nhân: ra tay trước để không chế người khác.)

Mọi người xôn xao.

Tây Hạ khó có được yên bình mười mấy năm, dân chúng nghỉ ngơi dưỡng sức, ai cũng không muốn lại cuốn vào cuộc khổ chiến lâu dài lần nữa, huống chi mở mang bờ cõi, lưu danh thiên cổ là điều mỗi đế vương theo đuổi, cũng không phải là chuyện của những thần tử như bọn họ, trong lòng cũng chỉ mong đợi được yên bình lãnh lương bổng hàng tháng, chờ lâu năm thì từ quan hồi hương, an dưỡng tuổi già.

Thủy Linh Ương nhìn mọi người thì thầm với nhau cũng không tỏ thái độ, nhếch môi khẽ cười, hỏi Lâm Tĩnh Dao "Ái khanh có ý kiến gì không?"

"Đôi bị động thành chủ động, trận này nhất định đánh!"

"Sao?"

"Muốn đánh trận này thì tận lực dời chiến trường sang nước khác đi, như vậy mới có thể tránh khỏi tai hoạ cho dân chúng Tây Hạ ta. Huống chi, Bắc Đột hơn phân nửa đều là dân di cư, triển khai trận chiến trên thảo nguyên, cũng có thể tránh thương vong cho dân chúng đối phương." Lâm Tĩnh Dao nói xong thở dài một hơi, cảm thấy mình lấy thân phận công chúa Đại Lý nói ra những lời như vậy, dường như có chút xúi giục quan hệ hiềm nghi giữa các quốc gia.

Mọi người vừa một phen thì thầm, thấy Vương Chiêu Nhung bước lên nói "Hoàng thượng, chuyện này không thể, nếu chúng ta chủ động khơi mào rắc rối, chiến tranh nhất định sẽ không kết thúc, hai mươi mấy năm trước đã trải qua tứ quốc chi loạn cự thần, quốc thổ mệnh mông lại lần nữa rơi vào nguy cơ diệt vong, dân chúng lầm than, tiếng kêu than dậy khắp trời đất."

"Vương thượng thư nói đúng, hôm nay Bắc Đột ngày càng lớn mạnh, nam nhi bọn họ lại dũng mãnh thiện chiến, bàn về thực lực, so ra cũng không yếu hơn Tây Hạ." Lưu Ngạn phụ hoạ theo.

Lâm Tĩnh Dao biết rõ không nên ra mặt, nhưng vẫn không nhịn được nói một câu "Quá ngây thơ rồi, nếu như đối phương có lòng khai chiến, mà phe ta không có tâm ứng đối, chẳng lẽ lúc đối mặt với quân địch đành cắt nhường quốc thổ, nộp bạc trắng giá cao để giành lấy yên bình nhất thời sao, như vậy chỉ làm cho thanh thế của bọn họ lớn mạnh, càng là món mồi ngon cho bọn họ."

"Chúng ta có thể phòng thủ và chống đỡ mà."

"Hừ, bị động chỉ biết chịu đòn, nhuệ khí phe ta yếu đi, đối phương sẽ tiến lên, đây là chuyện rõ ràng!"

... ..

Thủy Linh Ương mỉm cười, ánh mắt lạnh đi rất nhiều, hơi cau mày nhìn một đám đại thần ham an ổn và hưởng lạc trước điện kia, nhẹ nhàng gõ vào tay vịn một cái, nói "Trẫm cũng hy vọng quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, chẳng qua là quốc gia gặp nạn, mọi người còn muốn sống cuộc sống tốt lành xa hoa kia, có phải là quá phận hay không."

"Chúng thần không có tâm tư này!" Chúng đại thần vội vàng quỳ xuống dập đầu.

"Hừ, chuyện này trẫm sẽ phái người đi Nhan quốc để thương nghị cụ thể, các người lui xuống trước đi." Thủy Linh Ương nói xong, nhìn Lâm Tĩnh Dao vừa rồi vì gây gỗ mà mặt đỏ tới mang tai, liếc mắt ý bảo nàng ở lại một chút.

Chờ mọi người đều giải tán, trên cung điện chỉ còn lại hai người quân thần.

Thủy Linh Ương thông thả bước xuống khỏi bảo điện, vương miện trên đầu phát sáng đủ màu, hần dừng lại trước mặt Lâm Tĩnh Dao, nheo mắt lại hỏi "Nếu quả thật xảy ra chiến tranh, ái khanh nguyện ý lấy ra bao nhiêu gia sản để cứu giúp đây?"

"Ta không có tiền!" Lâm Tĩnh Dao trả lời dứt khoát.

"Theo trầm biết, tiền trang của nàng có chín ngàn bảy trăm sáu mươi vạn lượng, các chi nhánh lớn của tiền trang cũng có hai ngàn một trăm vạn lượng, cho bên ngoài mượn có sáu trăm sáu mươi bốn vạn lượng, trong đó ở Nhan quốc còn mở mấy thương hành, bởi vì sinh lợi không bằng Tây Hạ, trầm coi như không tính vào."

"... .."

"Ái khanh, ta thấy nàng sắp phú khả địch quốc rồi đó." Thuý Linh Ương cười đến gian trá.

"Đó là do vì thân cực khổ kiếm được, là tài sản tư hữu của vi thần." Lâm Tĩnh Dao nói, đột nhiên bị Thuý Linh Ương kéo vào trong lòng, sau đó nghe nam nhân kia tiếp tục nói "Trầm đột nhiên phát hiện có nàng là cái kim khố di động này cũng rất tốt, hơn nữa chỉ cần nàng là hoàng hậu của trầm, số tiền kia chính là tài sản của trầm, đúng không?"

"Ta, ta....."

"Yên tâm, trầm lập nàng làm hậu không phải là vì ham bạc của nàng, mà là bởi vì thực thích nàng." Thuý Linh Ương nói, bộ dáng trêu đùa dùng đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng ma sát trên mặt Lâm Tĩnh Dao.

Bên ngoài cửa điện, tất cả mọi chuyện đều rơi vào trong mắt Mộ Dung Tuyết đang một bụng căm tức và Lý Dung sắc mặt kinh ngạc.

"Tỷ tỷ cũng thấy rồi, Lâm tể tướng không chỉ là nữ phần nam trang trà trộn vào triều đình, còn muốn dụ dỗ hoàng thượng làm hoàng hậu." Mộ Dung Tuyết cười khê một cái, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình một chút, tràn đầy tiếc nuối nói "Thật đáng tiếc, ta cho rằng chỉ cần sinh ra thái tử là có thể chấp chương phượng ấn, xem ra, vị trí hoàng hậu hoàng thượng đã sớm có ý trung nhân."

Ánh mắt Lý Dung kịch liệt biến đổi, cuối cùng chỉ thở dài một cái, sau đó nâng váy xoay người rời đi.

Mộ Dung Tuyết không cam nguyện liếc mắt nhìn đôi nam nữ đang liếc mắt đưa tình với nhau ở đằng kia một cái, móng tay thon dài đâm sâu vào trong thịt, hai mắt ồm ồm "Bản cung cả đời trông mong vào hậu vị, tại sao có thể dễ dàng nghỉ cho ả hồ ly nhà người chứ! Cho dù là ta chết, cũng sẽ không dễ người được như ý."

Mấy ngày sau, một nam tử râu quai nón, hình dáng dung tục bước chậm trên đường, sau lưng một nam tử mặc hồng y phong hoa tuyết nguyệt, điểm sắc vô cùng, hai người đi vừa châu đầu ghé tai, vừa nói vừa cười.

Thiếu nữ ven đường không ngừng ném khăn tay cho hồng y nam tử, mà nam tử râu quai nón kia phụ trách cất toàn bộ khăn tay cho hắn xong, đến lúc kiểm lại số lượng, đây đúng là một trong những phương pháp thánh thượng dùng để tính toán sức quyến rũ của chính mình.

Đột nhiên, một tên nam nhân vẽ mặt thô tục xông ra, ngăn cản đường đi của hai người, giơ cái túi của mình lên, lấy ra mấy quyển sách ó vàng, nói "Hai vị công tử, có muốn xem ba mươi sáu chiêu thức trần quý của Độc gia ta một chút không?"

"Ba mươi sáu chiêu thức?" Trầm mặc trời qua, Lâm Tĩnh Dao nhướn mày.

Người bán hàng rong kia đột nhiên chạy đến bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, nhỏ giọng nói "Chuyện phòng the!"

"A?" Lâm Tĩnh Dao nhíu mày, thầm nghĩ đây chính là hoàng thư cổ đại nha, thế nào cũng phải học hỏi một chút, vì vậy nói "Đưa xem nào."

Người bán hàng rong kia thấy có hy vọng, vội vàng đưa sách ra, cổ động nói "Đây chính là vẽ thủ công thuần nha, từ tay họa sĩ giỏi nhất kinh thành, ngài xem, sắc thái này rất diễm lệ, cho dù là chỗ đó cũng vẽ cực kỳ rõ ràng!"

"Trong kinh thành cũng có họa sĩ theo đuôi cái trò này à." Lâm Tĩnh Dao cảm khái một câu, lại thấy Thuý Linh Ương bước tới, đoạt lấy cuốn sách trong tay nàng, nói "Nếu Dao Nhi muốn, tối nay ta với nàng liền theo các tư thế trong sách thử một lần."

Người bán hàng rong kia nghe xong sắc mặt chợt biến, nhưng đầu gì cũng đã từng lẫn lộn nhân gian, có dạng người nào chưa từng gặp qua, vì vậy rất nhanh liền ổn định tinh thần, lấy ra một quyển sách cũ nát hơn từ trong ngực, đưa cho Thuý Linh Ương nói "Thì ra là hai vị đoạn tụ chỉ phích, trách ta ánh mắt vụng về, nào, xem quyển này đi."

Thuý Linh Ương nhận lấy sách, tiện tay lật vài trang, khoé miệng khê nhếch, lẩm bẩm nói "Lại có thể như vậy sao... Vị họa sĩ kia cũng không dễ dàng gì, nhất định là từng đích thân trải nghiệm."

"Đồ chơi gì vậy, cho ta xem một chút." Lâm Tĩnh Dao vừa nói vừa giành lấy sách, tiếp theo lập tức phun máu lên trang sách, đây là tập tranh đam mỹ xưa nhất nha!

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nam nhân tranh phương khoe sắc

Cuối cùng Lâm Tĩnh Dao giảm giá mua bản "Song long ba mươi sáu chiêu" kia xuống, sau đó nhét vào trong ngực, thầm nghĩ nếu bán lại cho Ngọc Linh Liên có lẽ có thể bán được giá.

"Thì ra là ái khanh không thích đi đường thủy." Thủy Linh Ương ở sau lưng đột nhiên nói.

"Sao?" Lâm Tĩnh Dao xoay người nhìn về đám người huênh hoang bên kia, sau đó liếc hẩn một cái, nói "Đúng vậy, thần thích đi đường bộ, am hiểu nhất chính là bạo nhân hoa cúc."

"Rất khó hiểu, giải thích thế nào?"

"Hoàng thượng thử suy nghĩ một chút, nếu không ngại thì chuẩn bị một quả dưa chuột."

Thủy Linh Ương nghe vậy, suy nghĩ một chút, cho Lâm Tĩnh Dao một quyền thật mạnh, nói "Thật to gan, ngay cả trẫm cũng dám trêu chọc, chẳng lẽ người bị người ta coi là nam nhân thành quen rồi, sao có thể không để ý mặt mũi như vậy!"

Lâm Tĩnh Dao xoa đầu, bất mãn hỏi "Hoàng thượng vì sao phải theo vì thần xuất cung?"

"Hừ, trẫm làm sao có thể nói cho nàng biết là vì trẫm lo lắng cho an nguy của nàng chứ."

"À, vậy ta coi như chưa nghe thấy gì." Lâm Tĩnh Dao vừa nói vừa cười cười, trong lòng có chút ảm áp.

Ngáp một cái, sau đó uể oải vươn vai, tầm mắt Lâm Tĩnh Dao đột nhiên bị bóng dáng như tuyết trắng ở phía trước hấp dẫn, động tác cũng chậm lại.

Chỉ cảm thấy mặt trời hôm nay đột nhiên ấm hơn rất nhiều, thậm chí có hơi chói mắt. Cách đó không xa, một nam tử áo trắng giục ngựa chạy tới, tuấn mỹ giống như thiên thần, mắt phượng hàm xuân, dịu dàng giống như hồ nước tĩnh lặng không gợn sóng, áo khoác lông chồn bay bay trong gió lạnh, phảng phất giống như mùa xuân ảm áp trong tuyết lạnh.

Biển rộng xanh thẳm, không trung bao la, hải âu vui mừng hát, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy trái tim đang đập liên hồi của mình từ từ bình tĩnh lại.

Là mỹ nam nha!

Đang xuất thần, chợt nghe Thủy Linh Ương ở sau lưng cười lạnh nói "Theo gió mà đến, đúng là phong cách yêu thích của đại ca!"

"A?" Lâm Tĩnh Dao quay lại, nhìn khuôn mặt yêu mị cười như không cười kia, hỏi "Đây là đại ca của ngươi?"

"Hừ, không phải hẩn thì là ai, nhìn dáng vẻ tao nhã của hẩn kia, áo trắng quần trắng, giày trắng tất trắng, hẩn vẫn cho là mình rất có phong phạm của phụ hoàng."

"Phong phạm của Ngọc tiền bối khiến người ta thật ái mộ nha!" Lâm Tĩnh Dao cảm thán một câu, sau đó nhìn nam tử thần khí thật chói mắt kia, nhẹ giọng nói "Hơn nữa, thật anh tuấn nha."

Đợi đến lúc bạch y nam tử vừa nhận được khăn tay, vừa khó khăn xuyên qua đám người đi tới trước mặt Thủy Linh Ương, nhưng Thủy Linh Ương kia vẻ mặt không hề tươi cười chào đón, chỉ xoay người hỏi Lâm Tĩnh Dao "Hai người chúng ta ai nhận được nhiều khăn tay hơn?"

Àm! Huỳnh đệ nhiều năm không gặp, người này còn vội vàng tranh phương khoe sắc sao!

Lâm Tĩnh Dao hít một ngụm khí, quay ra khom người với nam nhân đột nhiên xuất hiện trên đất Tây Hạ kia, coi như là thi lễ, sau đó thấy Ngọc Linh Viễn ôn hòa cười cười, nói với Thủy Linh Ương "Nhị đệ, đại ca ta tùy tiện tới đây, ngươi sẽ không thấy phiền chứ."

"Đại ca tới đây hẩn không phải là để du sơn ngoạn thủy chứ? Phong cảnh Tây Hạ ta sao có thể so với Giang Nam của ngươi." Thủy Linh Ương nói xong, có chút không vui túm cổ Lâm Tĩnh Dao, nhỏ giọng nói "Nàng nhìn đủ chưa!"

Ngọc Linh Viễn khẽ mỉm cười nói "Vậy, bàn về phong cảnh, Tây Hạ ngươi thật đúng là không hơn Đông Nhan ta, lần này ta tới là muốn cùng ngươi bàn luận chuyện xuất binh."

"Haha, động tác của đại ca còn nhanh hơn cả ta, sứ thần ta phải đi Nhan quốc vẫn chưa tới, ngươi đã đi trước một bước tự mình tới." Thủy Linh Ương nói xong, liếc mắt nhìn sau lưng Ngọc Linh Viễn, xác định không hề có thị vệ đi theo, khẽ nhủ thầm nói "Thật đúng danh xưng võ lâm cao thủ, một mình xuất cung sao."

"Chẳng lẽ không phải là thanh thế càng lớn càng khiến người ta chú ý sao." Ngọc Linh Viễn nói xong, rất ung dung châm chọc lại "Nhị đệ đúng là yêu dân, rêu rao khắp nơi như vậy."

"Haha, Tây Hạ ta từ trước đến nay an bình, ta là một hoàng đế đáng kính yêu dân như con, cho nên còn lo lắng cái gì chứ." Thủy Linh Ương đang bốc

phét, chợt thấy mọi người đột nhiên chạy tán loạn, mấy tên nam nhân trong tay cầm đại đao vọt ra, hô to "Giết tên cầu hoàng đế này!"

Biết rõ lúc này không nên, nhưng Lâm Tĩnh Dao nhìn về mặt kinh ngạc của Thủy Linh Ương vẫn vô tâm vô phách mà cười ra tiếng, sau đó thấy Thủy Linh Ương thanh minh "Thình thoảng cũng sẽ có người muốn phá hồng danh tiếng của trẫm, giống như mấy tên không có mắt này!" Nói xong, kéo Lâm Tĩnh Dao vẫn còn đang xem kịch, cầm lên một con dao thái ở trên một gian hàng, tương đối mất phong độ bỏ về phía đám người kia.

Là dao thái đó, đại ca! Dao này chuôi có đủ dài không hả?

Lâm Tĩnh Dao đang khổ não, chợt thấy Ngọc Linh Viễn rút bội kiếm bên hông ra, hàn quang loé lên, hần nhẹ nhàng lấy đi tính mạng mấy người, sau đó nói với Thủy Linh Ương "Hoàng đế tốt yêu dân như con, hôm nay sát hại vài con dân của ngươi, đừng đau lòng nhé."

"Không sao, trẫm sẽ nhớ, hôm khác tìm người đòi lại cũng được." Thủy Linh Ương nói xong, ôm Lâm Tĩnh Dao phóng lên bức tường cao, khẽ mỉm cười nói với Ngọc Linh Viễn vẫn còn đang chém giết "Đại ca, ngươi nhanh chóng xử lý xong chuyện rồi mau vào cung đi, ta sẽ mở rộng cửa thành nghênh đón ngươi."

Thân hình Ngọc Linh Viễn run lên, ánh mắt không tốt nhìn Thủy Linh Ương, sau đó hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ thật là huynh đệ tốt, sợ rằng thiên hạ không loạn sao, rêu rao nói toạc ra thân phận của mình như vậy, xem ra là lo mình còn chưa đủ phiền toái đây.

"Hoàng đế Nhan quốc?" Đám thích khách hơi ngần ra, sau đó lại vung đao bỏ về phía Ngọc Linh Viễn.

Không sai, đám người kia là dư đảng của Đại Lý.

Lâm Tĩnh Dao nhú mày một cái, thầm nghĩ thật may là mình cái trang tốt, nếu không sợ cũng gặp phải tai ương.

Sau khi trở về hoàng thành, Thủy Linh Ương vỗ vỗ vai Lâm Tĩnh Dao, nói "Đám người đó hình như là người của nàng, cư nhiên lại trùng hợp như thế, ngay thời điểm trẫm xuất cung liền hành thích sao?"

Lâm Tĩnh Dao hơi giật mình, nhìn thẳng Thủy Linh Ương, hỏi "Ý hoàng thượng là vì thân an bài thích khách?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Haha, nói là tín nhiệm bất quá cũng chỉ như thế thôi." Lâm Tĩnh Dao cười cười, trong lòng không khỏi kìm nén.

"Tĩnh Dao, đợi đến lúc nàng nhận ra nàng rất để ý đến cái nhìn của trẫm với nàng, điều đó nói rõ nàng đã yêu trẫm." Về mặt Thủy Linh Ương rất muốn ăn đòn nói một câu, không thèm để ý đến một đám thị vệ đứng hai bên cửa thành, hung hăng hôn lên đôi môi Lâm Tĩnh Dao, một lúc lâu sau, mới hải lòng buông lỏng tay ra, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Tĩnh Dao, giống như uy hiếp nói "Ánh mắt hôm nay nàng nhìn đại ca, trẫm rất không thích."

"Hả?"

"Sau này không cho phép dùng loại ánh mắt đó nhìn chòng chọc người khác, biết không? Nàng, chỉ cần nhìn trẫm là được rồi." Thủy Linh Ương nói xong, bỏ đi trước.

Không lâu sau, Ngọc Linh Viễn giục ngựa đến hoàng thành, so với sắc mặt ảm áp một khắc trước rõ ràng đã tối tăm rất nhiều, Thủy Linh Ương cũng không giống như lời hứa gióng trống khua chiêng đón hần vào thành, chỉ sai người mở cửa thành để hần đi vào mà thôi.

Mộ Dung Tuyết và hần vốn là người quen cũ, nhận được tin lập tức tới trước "tiếp giá", luôn miệng gọi Ngọc Linh Viễn là "Ngọc đại ca".

Cha Mộ Dung Tuyết là Mộ Dung Uyên, cùng với Ngọc Từ Hi là thế giao, hoàng đế hai nước cùng với Mộ Dung Tuyết dĩ nhiên là lưỡng tiểu vô sai. (*lưỡng tiểu vô sai: hai đứa trẻ lúc nhỏ chơi với nhau hồn nhiên.)

Lâm Tĩnh Dao gỡ bỏ râu ria, thay triều phục, lấy thân phận trụ cột một nước tới tẩy trần cho Ngọc Linh Viễn, một phen đóng kịch như thế, cũng khiến Ngọc Linh Viễn không nhận ra.

"Đây hần là Lâm tể tướng danh vang thiên hạ, ngưỡng mộ đã lâu." Ngọc Linh Viễn phong độ nói một câu, sau đó vung tay áo, sau đó ngồi trong gió rét.

Lâm Tĩnh Dao thấy hần thay một thân trang phục, nhớ đến bạch y lúc trước đã dính máu, giờ phút này tay áo viền vàng, nhìn cao quý hơn một chút, tóc đen rủ xuống trên vai, có một cảm giác tách biệt với thế gian, thanh thoát như tiên.

Lâm Tĩnh Dao nghĩ đến cũng muốn mị nhân như tơ ném cho hần một cái khăn tay, nhưng giờ phút này chỉ có thể hắng giọng một cái, thi lễ, nói "Hoàng thượng, quá khen."

Uy uy, người ta thình thoảng cũng muốn có chút tư thái của nữ nhi có được không, nhất định phải biểu hiện đàn ông như vậy sao, phong độ như vậy sao?

Thủy Linh Ương khẽ mỉm cười, chào Mộ Dung Tuyết và Lâm Tĩnh Dao cùng ngồi, lại sai người đến vương phủ báo cho Thủy Nguyệt Ngân và Ngọc Linh Liên đến, không lâu lắm, đã thấy Linh Liên công chúa đã làm vợ người ta mà vẫn tình nghịch như cũ, hô to "Đại ca, ta nhớ ngươi muốn chết", một đường chạy tới, sau đó đánh trên người Ngọc Linh Viễn đang uống trà.

Vị đại ca này cũng ôn hoà, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Ngọc Linh Liên, nói "Xem muội đi, đã làm vương phi của người ta, vẫn không yên tĩnh được."

Ngọc Linh Liên cọ cọ lên cổ Ngọc Linh Viễn, cười khanh khách mấy tiếng, nói "Ngươi là đại ca của ta, ở trước mặt ngươi còn cần mấy thứ quy củ kia làm gì."

Ngọc Linh Viễn cung chiêu néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sau đó nhìn Thủy Nguyệt Ngân đang đi đến, nói "Vương gia, mấy năm không gặp, muội muội của trẫm có hơi không nghe lời quân giáo, nếu có chỗ nào không đúng, ngươi cứ nên dạy dỗ nàng."

Thủy Nguyệt Ngân cười một tiếng, nói "Hoàng thượng quá lời, chẳng qua tính tình Liên Nhi hơi trẻ con một chút mà thôi, nhưng là người thẳng thắn thiện lương, ta thích nàng còn không kịp đây."

Ngọc Linh Liên lại dính lên người Thủy Linh Ương, nói "Nhị ca, huynh xem xem, sao đại ca lại nói giúp người khác chứ."

"Đừng lo, nếu muội đã làm đau Tây Hạ ta, dĩ nhiên nhị ca sẽ bảo vệ muội, nếu thập cửu thúc đối với muội không tốt, ta cũng chém đầu hắn." Thủy Linh Ương nói.

"Hừ, huynh dám!" Ngọc Linh Liên nói xong, đặt mông ngồi xuống ghế đá, sau đó nhảy dựng lên nói "Nhị ca, huynh cố ý đái yến ở ngự hoa viên, hôm nay là mừng mấy rồi, rét chết người."

"Đừng không biết lớn nhỏ, ngồi xuống!" Ngọc Linh Viễn đột nhiên bày ra sắc mặt của huynh trưởng, khiển trách một câu.

"Hừ, nhị ca, giúp ta!" Ngọc Linh Liên lập tức đóng cửa thả chó.

Mọi người cười cười, Lâm Tĩnh Dao lặng lẽ uống vài ngụm trà, nếu không phải do mình thêm thường vẻ đẹp của Ngọc Linh Viễn nên nhìn hắn thêm mấy lần, làm sao biết được ánh mắt hắn luôn lưu luyến trên người Mộ Dung Tuyết chứ. Mà Mộ Dung Tuyết dường như cũng cảm nhận được ánh mắt gắt gao kia, luôn vô tình hoặc cố ý né tránh ánh mắt đó.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Theo đuổi tâm tư của mình

"Tiểu Tuyết, muội có thai phải không?" Một lúc lâu sau, Ngọc Linh Viễn đột nhiên hỏi.

"Ừ." Mộ Dung Tuyết gật đầu một cái, nặn ra một nụ cười, lại không nhìn ra có bao nhiêu phần vui sướng xuất phát từ nội tâm.

"Thật tốt, mắt thấy nhị đệ cũng sắp làm cha, nói vậy sau này có thể trưởng thành hơn một chút." Ngọc Linh Viễn nói, uống một ngụm trà, trong mắt có cái gì chột lóe lên.

Nét mặt kỳ lạ của hai người không thoát khỏi mắt Thủy Linh Ương, hắn chỉ tĩnh bơ uống trà, nhân tiện cười cười, nói "Nghe nói đại ca đã có bốn vị hoàng tử và hai vị công chúa, ngược lại ta còn không theo kịp ngươi, ha ha."

"Ngươi là hoàng thúc mà chưa bao giờ đến Nhan quốc của ta thăm chất nhi của mình một chút, lại muốn kẻ làm đại ca ta chạy tới Tây Hạ gặp mặt ngươi." Ngọc Linh Viễn nói xong, thấy sắc mặt Thủy Linh Ương có chút khác thường, hơi ngừng một chút, hỏi "Chẳng lẽ thật sự cả đời này ngươi cũng không đặt chân lên Nhan quốc ta một bước nào nữa sao?"

"Mười mấy năm sinh sống ở Nhan quốc, hôm nay hoàng cung chỉ còn một mình ngươi, ta quay về cũng chỉ tăng thêm thương cảm, hôm nay ta là hoàng đế Tây Hạ, thăm viếng Nhan quốc đã có sứ thần lo, đó không phải là chức trách của ta." Thủy Linh Ương nói xong, nhẹ nhàng vuốt ve ly trà, thờ dãi một cái, nói "Mặc dù, ta tư niệm mưa bụi mệnh mông ở Giang Nam như vậy, bất quá cảnh sắc kia sẽ không bao giờ... là của ta nữa."

Đúng vậy, từ một khắc Ngọc Từ Hi bức mình làm đế vương Tây Hạ kia, hắn liền vạch ra ranh giới rõ ràng với Nhan quốc, từ đó đối với mảnh đất này nửa điểm tình nghĩa cũng không có.

Cuộc sống của hắn từ nhỏ trải qua ở Nhan quốc, hôm nay đã thành giang sơn của người khác.

Ngọc Từ Hi, con người khiến hắn vừa yêu vừa hận đó, bỏ lại hắn, dẫn theo cốt nhục thân sinh của mình đến Đào Nguyên Hương, từ đó về sau sống ngày tháng nhàn nhã an nhàn.

Nghĩ vậy, Thủy Linh Ương cũng đồng tình với Ngọc Linh Viễn hơn, vợ trước của Ngọc Từ Hi cùng thân đệ đệ của mình thông gian rồi sinh con, cho dù hắn từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, nhưng trong lòng tự ti và bất an lại lộ rõ.

Cho nên, không phải chỉ có mình bị vứt bỏ.

Lâm Tĩnh Dao nhìn mọi người một cái, đại ca Ngọc Linh Viễn, nhị ca Thủy Linh Ương, tiểu muội Ngọc Linh Liên, đệ muội Mộ Dung Tuyết, muội phụ Thủy Nguyệt Ngân, đột nhiên phát hiện mình là người ngoài, sự phát hiện đột ngột này khiến nàng có cảm giác mình không nên ngồi đây nữa, hết lần này tới lần khác người ta toàn nói việc nhà, vì vậy, người một câu ta một câu cứ thế nói, Lâm Tĩnh Dao một câu cũng không chen vào được, dứt khoát lấy cớ đau bụng, xin cáo lui trước.

Thủy Linh Ương hiển nhiên đối với những chuyện cũ năm xưa cũng không muốn nhớ lại nhiều nữa, vì vậy lấy cớ còn có tấu chương cần phê duyệt, cũng rút lui.

Lại nói đến Lâm Tĩnh Dao vừa về Tây Noãn Các, liền buồn chán lật xem "Song long ba mươi sáu chiêu", một hồi lại thấy chán, tiện tay ném đi, nhưng lại rơi vào tay Thủy Linh Ương đang đẩy cửa bước vào.

"Ái khanh quả thật là phong nhã mê người." Thủy Linh Ương nhìn cuốn sách một cái, cười nhạt một tiếng, bước tới hỏi "Sao, học được mấy động tác rồi?"

Lâm Tĩnh Dao cào tóc, chuyển đề tài, hỏi "Hoàng thượng, tại sao các tập tranh quan hệ bất chính đều phải đặt tên là xuân cung đồ chứ? Chẳng lẽ là tham khảo cuộc sống thường ngày của hoàng thượng rồi vẽ ra sao?"

"Nàng nghĩ nhiều quá."

"Cũng phải, long thể của hoàng thượng sao có thể tùy tiện cho người ta nhìn chứ."

"Nếu ái khanh muốn nhìn, trẫm cũng không phải không thể để nàng xem cho đủ." Thủy Linh Ương nói xong, giả vờ muốn coi thất lưng ra.

"Thần không có hứng thú." Lâm Tĩnh Dao vội vàng cắt ngang điệu bộ của hắn, lại cầm cuốn sách kia lên, nói "Vi thần cũng coi như là xem tranh vô số, đầu có vấn đề mới có thể mua thứ sách chất lượng như vậy, trình độ quá thấp."

Thủy Linh Ương chủ động bỏ qua những phản nghe không hiểu, tiến đến hỏi "Trình độ quá thấp sao, vậy có muốn cùng trẫm thử độ khó cao hơn một chút."

Đau lòng.

Lâm Tĩnh Dao chán nản nói, ngoài miệng cũng không khách khí trả lời "Nữ nhân của hoàng thượng không có một ngàn cũng có tám trăm, người muốn cùng ngài thử động tác mới cũng xếp thành một hàng."

Thủy Linh Ương cũng không nói cười, đi tới mép giường Lâm Tĩnh Dao, nhẹ nhàng ôm nàng nói "Chờ bình định được bọn man di Bắc Đột, nàng lập tức khôi phục thân phận nữ nhi, làm hoàng hậu của trẫm đi."

"Vậy ta có thể trở thành kẻ bị mọi người nhắm vào, cuộc chiến của ta rất nhanh sẽ vang dội." Lâm Tĩnh Dao nói xong cười khổ một cái.

"Bằng bản lĩnh của nàng, có thể bị thua thiệt được sao."

"Ta chỉ không thích tranh đấu cùng một đám nữ nhân vì một nam nhân lạm tình, ta cảm thấy không đáng giá." Lâm Tĩnh Dao nói xong không dám nhìn mặt Thủy Linh Ương. Đúng vậy, nếu như cuối cùng có một ngày mình phải trở lại thế giới của mình, vậy thì không nên tạo thành quá nhiều ràng buộc với thế giới này, tránh cho lúc rời đi, sẽ cảm thấy ruột gan đứt từng khúc.

Nam nhân trước mặt bất quá là một xác ướp sống mà thôi, một cỗ nhân.

Trong nháy mắt yên lặng, Thủy Linh Ương lại ôm Lâm Tĩnh Dao chặt hơn, nói "Hai phụ hoàng của ta đời này đều chung tình với một người, ta thừa kế huyết mạch của một người, lại được người còn lại nuôi lớn, bên trong cũng không phải một kẻ lạm tình, đời này của trẫm chiêu hạnh không quá ba nữ nhân, nhưng chân chính chạm vào chỉ có một mình Mộ Dung Tuyết mà thôi, nếu phải nói lý do, thì bởi vì ta đích xác đã từng rất thích nàng ấy, nhưng là, những năm nay, nàng ấy lại được sủng ái mà sinh kiêu ngạo, chèn ép người khác, các chiêu của nàng ấy trẫm đều nhìn thấy, đã mất đi sự ngây thơ của nàng ấy, tình cảm của ta đối với nàng ấy cũng từ từ phai nhạt."

"Vậy tại sao người còn sắc phong nhiều phi tần như vậy?" Lâm Tĩnh Dao hỏi xong, đột nhiên cảm thấy có mùi ghen, đáng tiếc lúc muốn sửa lại, lại thấy trong mắt Thủy Linh Ương loé lên tinh quang.

"Vi để kim hãm đám lão hồ ly trong triều kia mà thôi." Hắn trả lời như thế, cúi đầu hôn lên mi tâm Lâm Tĩnh Dao, không có chiếm đoạt và bá đạo, vô cùng dịu dàng.

Chẳng qua là, nàng không thể thất thủ, không thể chìm đắm trong sự dịu dàng lúc này.

Tâm của đế vương, ai dám đảm bảo sẽ kéo dài được bao lâu, hưởng chi, hẳn hi sinh hạnh phúc cả đời của nhiều nữ nhân như vậy để đạt tác dụng lung lạc triều thần đồng thời chiếm lấy quyền thế đế vương, người như vậy, sao có thể tin tưởng.

Không phải mỗi nam nhân đều giống Ngọc Tử Hi, cũng như không phải mỗi nữ nhân cũng sẽ trở thành kỳ nữ như Lạc Nhan Tịch.

Ngự hoa viên, tuyết đầu mùa rơi xuống, rơi vào món ăn quý báu trước mặt, rất nhanh liền tan ra.

Thủy Nguyệt Ngân và Ngọc Linh Liên đã rời đi, trước bàn chỉ còn lại Ngọc Linh Viễn và Mộ Dung Tuyết vẫn đang lẳng lặng uống trà.

Mấy bông tuyết điểm trên mái tóc đen của Mộ Dung Tuyết, Ngọc Linh Viễn thấy thân thể nàng hơi run run, cò áo khoác lông cừu trên người mình xuống khoác cho nàng, dặn dò "Muội đã có thai, phải chú ý đến sức khỏe hơn, mau trở về tẩm cung nghỉ ngơi đi."

"Ừ." Mộ Dung Tuyết khẽ cười cười, từ từ đi ở trước.

Bạch y nam tử sau lưng đột nhiên mở miệng hỏi "Kia, những năm nay, hân đối với muội tốt không?"

Mộ Dung Tuyết gật đầu một cái, xoay người lại nói "Rất tốt, phi tần của hoàng thượng rất nhiều, lại chỉ độc sủng mình ta, cũng coi như Tiểu Tuyết có phúc khí."

"Ừ, vậy thì tốt." Ngọc Linh Viễn cúi đầu cười cười, lẩm bẩm không rõ "Như vậy ta cũng không hối hận vì đã nhường nàng cho hân."

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng vẫn rơi vào trong tai Mộ Dung Tuyết, chỉ thấy nàng cười một tiếng, nói "Chờ hài tử của ta ra đời, đại ca đặt tên cho nó được không?"

"Ừ, tốt, đương nhiên là được." Ngọc Linh Viễn đồng ý, dịu dàng vuốt ve quanh ly trà, trên mặt nam tử đó có một tia sầu bi, không người nào nhìn thấy.

Ngoại trừ lần đó ra, một tia tối tăm nhanh chóng lướt qua mặt hân, lại đột ngột hiện lên nụ cười.

Ban đêm, một tầng tuyết mỏng đọng ánh sáng hắt lên khắp đình viện, mang theo một tia sầu bi. Mộ Dung Tuyết kéo áo khoác trường nhung che kín vai, thông thả cô tịch bước tới Đông Noãn Các, hơi do dự, đưa tay gõ cửa phòng, thấp giọng hỏi "Hoàng thượng, tối nay nô tì ngủ ở đây được chứ?"

Hồi lâu sau, bên trong truyền ra tiếng trả lời lười nhác "Trẫm đã ngủ rồi, nàng cũng mau về ngủ đi, hôm nay có tuyết rơi, đất trơn, cẩn thận một chút."

"Nếu hoàng thượng quan tâm đến nô tì, không ngại cho nô tì ở lại một đêm." Mộ Dung Tuyết cơ hồ lên tiếng cầu xin, vẻ phách lối trước đây cũng không có, khiến người ta vô cùng thương tiếc.

Sau một hồi trầm mặc, Thủy Linh Ương nói "Thôi, vào đi, ở ngoài lạnh quá không tốt cho cơ thể."

Mộ Dung Tuyết nghe vậy cười khổ một cái, nghĩ rằng tình cảm mà hân dành cho mình sợ rằng chỉ còn lại như vậy, nếu đổi lại là lúc trước, hân sẽ một tay ôm lấy mình vào trong ngực, sau đó xoa hai tay cho mình, đau lòng và tức giận quát mình vài câu.

Mà bây giờ, không bao giờ... có nữa.

Đêm hôm đó, Thủy Linh Ương quay lưng về phía Mộ Dung Tuyết mà ngủ, mặc dù hân vốn cũng không có thói quen ôm nữ nhân ngủ, chẳng qua là tấm lưng ấm áp và duyên dáng đó, tối nay lại cảm thấy lạnh băng như vậy, cùng với ánh trắng ngoài cửa sổ trắng bệch cùng tuyết trắng, phảng phất như mùa đông năm nay gió lạnh thấu xương.

Ngày hôm sau, Lâm Tĩnh Dao thức dậy, vừa mới ngồi dậy đã nghe có người gõ cửa, vì vậy lười biếng nói một câu "Mời vào."

Người đến là Lý Dung, tuy đã khoác một chiếc áo nhung dài, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà đỏ bừng, rất đáng yêu, trong ngực nàng còn ôm một bộ triều phục màu đỏ.

"Dung phi nương nương?" Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, vội vàng đưa tay che vạt áo trước của mình, nói "Nương nương, người cứ vậy mà bước vào trong phòng của vi thần, sợ rằng truyền ra ngoài sẽ không hay, người xem, có gì thì chờ vi thần mặc y phục chỉnh tề đã-----"

Lý Dung khẽ mỉm cười, bước lên trước, nói "Lâm đại nhân vốn là nữ nhi, cho dù hoàng thượng thấy ta bước vào, cũng không thể trị tội ta và người được."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, vừa định hỏi là bà tám nào dám vạch trần mình, lại thấy Lý Dung cầm bộ triều phục kia đặt lên giường, nói "Mấy ngày nay trong lúc rảnh rỗi, ước chừng theo vóc người của Lâm đại nhân mà may một bộ quan phục, ngài mặc vào thử xem có vừa người hay không, nếu có chỗ nào không vừa, ta sẽ sửa lại một chút cho ngài."

Lâm Tĩnh Dao hoảng hốt, thầm nghĩ nữ nhân này học phú ngũ xa, tài diễm song tuyệt, nếu là nàng ghen ghét chuyện mình với hoàng thượng nhập nhằng không rõ mà nghĩ cách hại mình, sợ là sẽ không đơn giản.

"Chuyện này không thích hợp, nương nương, ngài là chủ tử, sao có thể làm việc này." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cẩn thận sờ sờ mọi nơi trên bộ y phục, chỉ sợ bên trong có giấu độc châm.

Lý Dung dịu dàng cười cười nói "Cũng chỉ làm để cảm tạ ngài hôm đó đã dẫn ta xuất cung tiêu khiển, nào, mặc vào thử một chút đi."

Lâm Tĩnh Dao cảm thấy lòng dạ mình quá mức tiểu nhân, vì vậy mặc y phục vào, nai nịt gọn gàng xong, nói "Không tệ, rất vừa người, làm phiên nương nương."

Lý Dung lại sửa sang vạt áo giúp nàng, lúc hơi lạnh từ đầu ngón tay chạm vào lòng bàn tay Lâm Tĩnh Dao, chợt rút lại, có chút lúng túng nói "Nhìn không

tệ lắm, lâu không thù thù may vá, cũng hơi không quen."

Lâm Tĩnh Dao thầm nghĩ dù sao Lý Dung cũng biết mình là nữ nhân, nên cũng không nói gì đến những thứ thụ thụ bất thân kia, cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Lý Dung, hà một hơi, sau đó xoa xoa mấy cái, nói "Hôm qua vừa có tuyết rơi, bên ngoài lạnh đến lợi hại, nương nương nếu không có chuyện gì, thì cứ ở đây sưởi ấm một lát đi, chờ bên ngoài mặt trời lên cao hơn một chút, rồi đi cũng không muộn, thần vào triều trước."

Nói xong, vạt áo đã phát phơ ngoài ngưỡng cửa.

Sau lưng, Lý Dung mặt đỏ bừng, nhìn bóng lưng Lâm Tĩnh Dao đã rời đi, im lặng thờ dài một cái.

Mấy lời vừa rồi rất đúng lúc Mộ Dung Tuyết đi ngang qua cũng nghe lọt vào tai, chỉ thấy nàng ta nhìn bộ dáng như con khỉ của Lâm Tĩnh Dao một cái, phong mang trong mắt chợt loé lên, bước vào Tây Nôãn Các, cười lạnh một tiếng nói "Tỷ tỷ, muội muội còn tưởng rằng người biết nàng lừa dối người, sẽ cùng đồng lòng với ta chứ, thương thay cho tỷ vẫn còn đem lòng thích kẻ lừa gạt, cũng đúng thôi, dù sao sớm muộn nàng ta cũng trở thành hoàng hậu, người xu nịnh nàng ta cũng phải."

Lý Dung không thèm nghe nàng ta nói nhảm, nhàn nhạt nói "Ta với người không giống nhau, so với việc tranh giành tình nhân, có thể cùng Lâm đại nhân nói đạo lý mới hợp tâm ý của ta."

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Ra về cao thâm

Cho đến lúc buổi trưa, Lâm Tĩnh Dao ăn bánh ngọt xong, thông thả bước tới ngự hoa viên, thấy Ngọc Linh Viễn đang cầm một con cờ trầm tư, một lúc lâu sau mới đặt xuống, mà đối diện hần, cũng không có người đánh cùng.

Cối đời này thật sự có chuyện chỉ có mình với mình đánh cờ a!

Lâm Tĩnh Dao cảm thấy tò mò, đi tới sau lưng Ngọc Linh Viễn nhìn, lại thấy Ngọc Linh Viễn xoay người lại ôn hoà cười cười với mình, nói "Từ lâu đã nghe danh Lâm đại nhân kỳ nghệ cao siêu, khó có đối thủ, không bằng cùng trẫm đánh một ván cờ đi."

Lâm Tĩnh Dao trong lòng hớn hở, lời này không phải là giả, sau khi tới thế giới kỳ lạ này kỳ nghệ của mình đúng là vượt bậc, vì vậy nói "Cũng chỉ hiểu sơ thôi, hoàng thượng chê cười rồi." Nói xong, ngồi xuống, lựa quân đen và quân trắng ra, sau đó hơi trầm tư một chút, rồi đặt xuống một quân.

Ngọc Linh Viễn khẽ mỉm cười, cũng đặt xuống một quân. Đợi đến khi cuộc cờ đã từ từ triển khai, Ngọc Linh Viễn vừa uống trà vừa tiêu sái suy tính cách đi bước tiếp theo.

"Một cuộc cờ chính là một cuộc chiến tranh, vô ý một chút là thua tất cả, cũng giống như, một người có kỳ nghệ tỉ mỉ, suy nghĩ của hần thường rất rộng, lòng cũng rất kín đáo, Lâm đại nhân, trẫm hi vọng giữa chúng ta chỉ là đối thủ cờ vây thôi."

Lâm Tĩnh Dao hơi ngẩn ra, không hiểu nhìn về phía Ngọc Linh Viễn, hỏi "Thứ cho thần ngu độn, không biết lời ấy của hoàng thượng có ý gì."

"Lâm Tĩnh Dao, bất cứ lúc nào cũng không thể lộ ra vẻ mơ hồ, nếu không người khác sẽ thừa cơ mà tiến đánh." Ngọc Linh Viễn nói xong, đặt xuống một quân cờ, tiếp theo cười khẽ một tiếng, đưa tay ăn hết mấy quân đen, lại nghe Lâm Tĩnh Dao cũng cười khẽ một tiếng, nói "Hoàng thượng nói có lý, chẳng qua là vì thần thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt đó rất có thể là để xáo trộn phán đoán của người khác thôi, thí dụ như-----" Nàng nói xong, cũng đặt xuống một quân.

Lúc này Ngọc Linh Viễn mới phát hiện hơn phân nửa thành trì bên mình đã mất, kỳ nghệ của Lâm Tĩnh Dao đúng là rất tinh diệu, từng bước đều như vô tâm, kỳ thực tràn đầy tính toán, cho nên lựa gạt được sự chú ý của mình, lặng lẽ bao vây một nửa đại quân của mình.

"Ha ha, kỳ phùng địch thủ, hay lắm." Ngọc Linh Viễn cười cười, sau đó giờ chén nhẹ nhàng gạt lá trà nổi lên trên, trong mắt có gì đó chợt loé, tiếp đó lại đặt ly trà xuống, nói "Cối đời này có hai loại người thông minh, một loại là toàn bộ cơ trí đều viết lên trên mặt, một loại khác là đại trí giả ngu."

"Phải không, hoàng thượng chính là người trước, còn thần chính là người sau." Lâm Tĩnh Dao nói xong, hai mắt nhìn bàn cờ, bưng ly trà lên khẽ uống một hớp.

Một lúc sau khi bình tĩnh, Ngọc Linh Viễn nhẹ giọng nói "Người sau so với người trước còn đáng sợ hơn."

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng động thật to, tiếp theo là một cô gái kêu đau "Chủ tử, nô tài không tốt, nô tài biết sai rồi."

"Biết sai rồi? Chẳng lẽ ngươi không có mắt sao? Có biết tơ lụa này bao nhiêu tiền không, mạng chó của ngươi cũng dám đập lên váy của bản cung, ta đánh chết ngươi!" Một giọng nữ kêu lên, tiếp đó lại là tiếng tát vang lên một tràng.

"Chủ tử, chủ tử, nô tài biết sai rồi." Tiểu cung nữ đáng thương kêu thảm.

Ngọc Linh Viễn vẫn vừa uống trà vừa sửa lại bàn cờ như cũ, hết thấy đều coi như không nghe thấy, chẳng qua Lâm Tĩnh Dao lại đột nhiên đứng dậy, bước qua bên đó, nhìn về mặt xinh đẹp nhưng hung bạo của Du phi Du Yến Nhi, tự tiểu phi tiểu hỏi "Nương nương làm cái gì vậy, nha đầu kia bất quá chỉ đập xiêm y của ngài một chút thôi, ngài không vui thì bắt nạt ta đi giặt là được rồi."

Du Yến Nhi nhướn mi, thấy rõ kia là nam sủng của hoàng thượng, nhất thời lại càng không vui, the thé kêu "Lâm đại nhân, bản cung bắt kẻ nguời ở trên giường nịnh nọt thụ sủng thế nào, nhưng nguời cuối cùng cũng là triều thần, chuyện hậu cung không tới phiên nguời nhúng tay!"

Nữ nhân trời sinh kiên cường nhất chính là lời nói ác độc, Lâm Tĩnh Dao thấy nạt ta chẳng khách khí như thế, liền tiếp phát ra tiếng cười châm chọc, lại cọt nhả vuốt tóc, nói "Nương nương nói vậy, vi thần bất quá là sủng nhi trên long sàng của hoàng thượng thôi, không có gì thổi chút gió bên tai mà thôi, ví dụ như nói với hân hôm nay Du phi nương nương đối với thần độc mồm độc miệng, làm tổn thương tôn nghiêm của vi thần thì không tính, mà ngay cả hoàng thượng cũng bị giễu cợt một phen."

"Nguời!" Sắc mặt Du phi tối sầm, đang muốn lên tiếng, lại thấy cách đó không xa có bóng dáng hồng y chớp động, tay áo rồng viền vàng dưới ánh mặt trời càng lấp lánh rực rỡ, vội vàng ngừng nói, sửa sang lại dung mạo, nhẹ nhàng cúi nguời, nói "Nô tì tham kiến hoàng thượng."

Thủy Linh Ương đi tới, cũng không quan tâm đến Du phi, mà cười khê với Lâm Tĩnh Dao, nói "Tại sao ái khanh phải tự chửi bới mình khô sở như vậy."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, thầm nghĩ tên đế quân yêu nghiệt này chẳng lẽ không muốn bỏ qua cái thứ quan hệ mập mờ kia với mình, trong lòng lại rung động, lại nghe Thủy Linh Ương nói "Nói điều thị phi sau lưng nguời khác cũng không phải là tính cách của nạng, cùng lắm là nạng chỉ ở trên giường hiển thần thụ sủng mà thôi."

Ta muốn hành thích hoàng thượng có được không!

Lâm Tĩnh Dao hận đến nghiến răng, lại nghe Thủy Linh Ương nói với Du phi "Yến Nhi, cũng chỉ là một bộ y phục mà thôi, trong cửa hàng tơ lụa của Lâm ái khanh cái gì cũng có, nếu nạng xót cho y phục trên nguời, vậy thì để nạng ấy chuyển tới cho nạng vài cây vải lụa là được rồi."

Du Yến Nhi không dám có ý kiến, chỉ đành phải hé miệng, đáp một tiếng "Dạ", sau đó nhìn tiểu nha đầu mặt vẫn còn nước mắt kia một cái, nói "Nếu không còn chuyện gì, nô tì xin cáo lui trước, Minh Nhi, chúng ta đi."

"Khoan đã." Lâm Tĩnh Dao kêu một tiếng, sau đó nói với Thủy Linh Ương "Hoàng thượng, vi thần ở tạm trong cung, bên nguời ngay cả một nha đầu để sai vật cũng không có, nếu có thể, thì kính xin hoàng thượng đem Minh Nhi tặng cho vi thần được không? Trong cung của nương nương hân cũng không thiếu nguời."

Thủy Linh Ương mỉm cười nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, sau đó nhìn về phía Du Yến Nhi sắc mặt càng thêm khó chịu, hỏi "Ái phi có đồng ý bỏ thứ mình yêu thích không?"

"Lâm đại nhân đã nói như thế, nếu nô tì không đưa nguời thì chẳng phải là quá hẹp hòi sao." Du phi yếu ớt nói một câu, sau đó ánh mắt không tốt nhìn Minh Nhi một cái, nói "Đi đi, khó có được Lâm đại nhân để mắt, coi trọng nguời."

Minh Nhi đỏ mặt, đáp một tiếng "Vâng", sau đó đi tới bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, nhỏ giọng nói "Nô tài đa tạ Lâm đại nhân che chở."

Cách đó không xa, Ngọc Linh Viễn hứng thú đi tới, vỗ vỗ bả vai Lâm Tĩnh Dao, rỉ tai nói "Trẫm đánh giá cao nguời rồi."

"Có ý gì?" Lâm Tĩnh Dao nhướn mày.

"Nguời như nguời, căn bản không làm được đại sự." Ngọc Linh Viễn nói xong, đối diện với cặp mắt Thủy Linh Ương, mỉm cười, môi anh đào hé mở, hỏi "Sao, nhị đệ, ta chỉ đụng vào sủng thần của nguời một chút, nguời sẽ không đến nỗi ghen chứ?"

Thủy Linh Ương chỉ cười cười, không lên tiếng.

Ấn tượng tốt của Lâm Tĩnh Dao đối với Ngọc Linh Viễn cũng biến mất sạch, xoay nguời lại nhìn nam nhân kia một cái, nói "Ổ quê của ta, có một câu là học theo Hàm Đan, dùng để hình dung hoàng thượng là đúng nhất." (*học theo Hàm Đan: học theo nguời chẳng thành, lại còn quên cả cái vốn có (thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu, nổi tiếng về thuật đi bộ. Nguời nước Yên hâm mộ, sang học thuật đó, nhưng đã không học được, lại quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười. Câu trên ngụ ý chó nên đưa đòi rơm))

"À? Giải thích thế nào?" Ngọc Linh Viễn đưa tay vuốt sợi tóc bị gió thổi tung.

"Chỉ có thể tự nghĩ, không thể nói ra." Lâm Tĩnh Dao nói xong, khẽ mỉm cười, đúng là, nam nhân này một lòng bất chước Ngọc Từ Hi, ngoại trừ tạo hình bên ngoài có mấy phần tương tự, phong độ, nói năng, nội hàm, chỗ nào hân cũng học được một chút, nhưng mấu chốt chính là, Ngọc Từ Hi vĩnh viễn sẽ không có ra vẻ cao thâm, chỉ biết nói nhảm!

"Nếu không còn chuyện gì, thần cũng xin cáo lui trước." Lâm Tĩnh Dao nói xong, đi thẳng về Tây Noãn Các, vừa mới đẩy cửa bước vào, lại thấy Phi Nhi

của Hoa Ninh Cung đi tới, cúi chào, nói "Đại nhân, nương nương nhà chúng ta mời ngài đến Kính Thủy Hồ dùng trà."

"Ồ?" Lâm Tĩnh Dao ngăn ra, thầm nghĩ không biết Mộ Dung Tuyết muốn chơi trò quý gì, chẳng lẽ muốn đẩy mình xuống hồ cho chết chìm sao? Hừ, mình bơi cũng không tệ lắm, chắc không chết được, nhưng trời hơi lạnh, nếu rơi xuống nước sợ là phải thay lông mất, vì vậy cân nhắc xong, nói "Quay về nói với nương nương của ngươi, ta không khỏe, nghỉ ngơi trước."

Phi Nhi cắn cắn môi, nói "Chủ tử nói, nếu không mời được ngài, ta sẽ bị phạt quỳ gối trong sân hai canh giờ, Lâm đại nhân, nếu ngài có thể, coi như ta van xin ngài, ngài liền đi qua đó đi."

Khoé mắt Lâm Tĩnh Dao co quắp, cuối cùng là không đành lòng, thầm nghĩ cùng lắm thì cách xa Mộ Dung Tuyết một chút, không tin rằng ta có thể đã thương được mình, vì vậy đáp một tiếng, liền đi về phía Kính Thủy Hồ. Cách đó không xa, Mộ Dung Tuyết khoác áo choàng kín vai, thân hình đơn bạc đứng bên bờ, nước trà ở trên bàn thấp bên cạnh đã sớm lạnh băng.

Một màn kia, khiến người ta thương cảm cho cảnh hồng nhan cô quạnh.

Nữ nhân đã từng một mình nhận ngàn vạn sủng ái này, thật ra có lý do để hận mình.

Lâm Tĩnh Dao hít một hơi, đi lên phía trước, khom người nói "Thần tham kiến Tuyết phi nương nương."

"Ngươi đã đến rồi." Mộ Dung Tuyết xoay người lại cười cười, căn dặn Phi Nhi "Đổ nước trà đi, ngâm một bình trà khác mang tới đây."

"Vâng." Phi Nhi đáp một tiếng rồi lập tức đi pha trà, trên bờ chỉ còn lại hai nữ nhân mang tâm tư hoặc hữu hoặc vô ở đó.

Hồi lâu sau, Mộ Dung Tuyết thâm đạm cười cười, nói "Lâm đại nhân, ta biết, thực ra ngươi là người tốt, giống như hôm nay ngươi lo cho Phi Nhi mà đồng ý lời mời tới đây."

Lâm Tĩnh Dao cứng đờ, tiếp đó cười một tiếng, nói "Nương nương quá khen."

"Bản cung vẫn luôn biết, ngươi tiếp tế dân chúng, làm quan thanh liêm, là một người hiếm có, lúc trước, ta thật ra rất kính nể ngươi, không, hiện tại cũng vậy." Mộ Dung Tuyết nói xong, hơi do dự, lại nói "Kể cả lần trước, ta phái bọn người Nguyễn Tiểu Lục ám sát ngươi, thật ra trong lòng ngươi cũng biết rõ ràng, Ngươi vốn có thể bám với hoàng thượng, để hấn trị tội ta, nhưng đúng là ngươi vẫn bỏ qua cho ta."

Lâm Tĩnh Dao chỉ trầm mặc, lại nghe Tuyết phi nói "Nhưng, ta cũng hận ngươi, cả đời ngươi có thể ký thác nơi quan trường, có thể sống cuộc sống thoải mái, khác với ngươi, ta chỉ có thể trông cậy vào hoàng thượng. Hắn có tam cung lục viện, nữ nhân xinh đẹp hơn ta nhiều không đếm xuể, ta mỗi ngày trôi qua đều phải lo được lo mất, chỉ sợ một ngày kia, hoàng thượng không còn sủng ái ta nữa, ta dùng hết thủ đoạn, làm hết chuyện xấu, cũng bởi vì ta còn muốn giữ hoàng thượng lại, biết rõ không thể nào yêu cầu một vị đế vương chung tình với mình... nhưng... Cuối cùng, ta cũng chỉ là muốn ngồi lên vị trí hoàng hậu, là đã có thể an tâm, lúc đầu, ta có thể tự cho mình có thể lấy được thân phận chính thê của một nam nhân. Nhưng hôm nay, hoàng thượng hiển nhiên lại coi trọng ngươi hơn."

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Từ quan

Lâm Tĩnh Dao nhất thời không nói được gì, mình tuy là vô tâm với ngôi vị hoàng hậu, nhưng đích xác có hiềm nghi làm tiểu tam, đang do dự không biết nên nói tiếp như thế nào, lại nghe Mộ Dung Tuyết chuyển đề tài, hỏi "Ta xin hỏi ngươi, trong lòng ngươi có hoàng thượng hay không?"

"A?"

"Ngươi yêu hoàng thượng sao?" Mộ Dung Tuyết nhìn thẳng vào mắt Lâm Tĩnh Dao hỏi.

Hơi do dự một chút, Lâm Tĩnh Dao nói "Yêu."

Đối với tình cảm, nàng sẽ không che che giấu giấu. Mặc dù không biết mình sao lại yêu người đáng ghét như vậy, nhưng trong lòng, dường như có sự mềm mại mà cô gái nên có.

"Đúng vậy, cõi đời này làm sao có thể có nữ nhân kháng cự được hắn, năm đó vốn là Ngọc đại ca cũng có ý với ta, nhưng cũng giống như ngươi, ta hết lần này tới lần khác đều rơi vào cái bẫy ngọt ngào hấp dẫn kia của hoàng thượng." Mộ Dung Tuyết nói xong, cười nhạt.

Lâm Tĩnh Dao mấp máy môi, nghĩ thầm hoàng thượng kia chẳng bao lâu sau cũng sẽ tạo ra cái bẫy ngọt ngào cho mình, bất quá chỉ là đùa giỡn mình thôi.

Sau chốc lát trầm mặc, Lâm Tĩnh Dao nói "Ta sẽ không tranh đoạt ngôi vị hoàng hậu với ngươi, sau này cũng sẽ lấy thân phận triều thần mà đặt chân vào triều đình, so với việc tranh giành tình nhân, thực sự ta thích quan trường hơn."

"Không đâu, chung quy nữ nhân cả đời cũng sẽ cần một người đàn ông." Mộ Dung Tuyết nói xong, buồn bã cười một tiếng, nói "Lâm đại nhân, ta đã mất đi rất nhiều rồi, không quan tâm đến chuyện mất nhiều hơn chút nữa, chẳng qua là, kẻ gây tội như ngươi, nên vì cuộc đời ta mà chôn theo." Dứt lời, không đợi Lâm Tĩnh Dao ngăn cản, nàng ta đã nhảy vào trong hồ nước lạnh như băng kia, làm vỡ một miếng băng mỏng.

"A----" Cách đó không xa, Phi Nhi nhìn thấy màn này, hét lên thất thanh, bình trà trong tay cũng rơi xuống đất, vội vàng vọt tới bên bờ, lại thấy Lâm Tĩnh Dao tung người nhảy xuống, ở trong hồ nước lạnh thấu xương mờ mịt, kéo Mộ Dung Tuyết lên, lạnh đến mức chết lặng, há miệng run rẩy nói "Mau, truyền, truyền, thái y."

Dứt lời, cắn răng bế Mộ Dung Tuyết nên, run rẩy đi về phía Hoa Ninh Cung.

Cách đó không xa, Lý Dung tiến lên đón, hỏi "Đây là chuyện gì?" Vừa dứt lời, nhìn xuống phía dưới của Mộ Dung Tuyết, hô nhỏ một tiếng, nói "Không xong, sợ là Mộ Dung Tuyết xảy thai."

Máu nhuộm đỏ quần Tuyết phi, từ từ loang ra, nữ nhân hôn mê mặt không còn chút máu, giống như dấu hiệu đã không còn sinh mạng.

Vừa đến Hoa Ninh Cung, Lâm Tĩnh Dao luống cuống tay chân cời y phục cho Mộ Dung Tuyết, lau lau một hồi rồi quần vào trong chăn, sau đó sai người đốt lò sưởi lên, còn mình và Lý Dung thì một trái một phải xoa bóp cơ thể cho nàng ta, thông huyết.

Chuyện này trong nháy mắt đã vỡ lở ra, Thủy Linh Ương cùng thái y một trước một trước một sau vọt vào trong tẩm cung, hai người song song nhào tới trước giường, một người vội vã bắt mạch, một người thất hồn lạc phách hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra.

"Hoàng thượng, xin ngài nén bi thương, hoàng tử đã không còn." Lý Dung nói xong, nhìn Lâm Tĩnh Dao vẫn còn run run, nói "Lâm đại nhân, ngài đi sưởi lửa trước đi, kéo bị cảm."

Lâm Tĩnh Dao không đáp lại, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía nữ nhân đang hôn mê, không biết tất cả sai lầm này có phải là do mình hay không.

Đợi đến khi Mộ Dung Tuyết tỉnh lại, mệt mỏi quét mắt nhìn mọi người một cái, tiếp theo lại nhắm mắt, hai hàng nước mắt theo khoé mắt lăn xuống.

"Lâm đại nhân, đây ngã ta rồi lại cứu ta lên, vốn chỉ là muốn trừ đi hoàng tử trong bụng ta hay sao, vì sao không giết luôn cả ta đi." Nàng ta sâu kín nói.

Quả nhiên, đây mới là ván cờ cuối cùng của nàng ta sao?

Lâm Tĩnh Dao trầm mặc không nói gì, mọi người về mặt hoài nghi, hồi lâu sau, nghe Thủy Linh Ương hỏi "Vì sao không trả lời, chẳng lẽ thật sự nàng đã đẩy Tuyết phi xuống sao?"

Lâm Tĩnh Dao nhìn cặp mắt nhắm chặt trên giường kia, nữ nhân mang vẻ mặt tuyệt vọng kia, nói "Nương nương đánh cuộc chính là sự tín nhiệm của hoàng thượng, muốn xem hoàng thượng tin người nào hơn, nếu như ngài lựa chọn tin lời của nàng ấy, thì thần giải thích cũng chỉ là giải thích thôi."

"Trẫm muốn chính miệng nàng nói ra, có phải nàng đẩy nàng ấy xuống hay không?" Thủy Linh Ương túm chặt cổ tay Lâm Tĩnh Dao hỏi.

Lâm Tĩnh Dao ánh mắt sắc bén nhìn về phía Thủy Linh Ương, nói từng chữ một "Không phải, chính là nàng ấy tự nhảy xuống."

"Haha, hôm nay ngươi đang nhận được thánh sủng, đương nhiên hoàng thượng sẽ tin lời ngươi, nhiều năm cùng ngài đầu gối tay ấp bất quá cũng không hơn được nữ nhân như ngươi xảo ngôn mị hoặc." Mộ Dung Tuyết nói xong, từ dưới gối moi ra một cái kéo đâm thẳng vào ngực mình.

"Nàng làm gì vậy?" Thủy Linh Ương chớp lấy cây kéo, trong mắt tràn đầy tức giận.

"Hoàng thượng, nô tì nói người thật sự không tin sao?" Mộ Dung Tuyết thất thanh khóc rống lên, nắm vạt áo Thủy Linh Ương nói "Cho dù là ta muốn tự sát, nhưng hài tử trong bụng là long mạch của hoàng thượng, nô tì cho dù không hiểu được điều này, cũng không thể tự tìm cái chết, người phải tin ta, phải tin ta." Nói xong, tinh thần nàng ta lại kích động, vẻ ngoài điên cuồng, chỉ vào Lâm Tĩnh Dao nói "À muốn hại ta, muốn trả thù ta, hoàng thượng, người phải cứu ta."

Diễn thật là hay. Lâm Tĩnh Dao nuốt chút nữa đã tặng nàng ta vài cái vỗ tay khen hay, nữ nhân này, vì sao luôn khiến cho người ta vừa thương vừa hận chứ.

Nếu như đổi lại mình là Thủy Linh Ương, đối mặt với một nữ nhân tuyệt vọng đến tê tâm liệt phế như vậy, nhất định sẽ lựa chọn tin tưởng nàng ta, dù sao thì làm vợ chồng nhiều năm, Thủy Linh Ương cũng từng nói với mình là đã từng rất thích nàng, về phần hiện tại, ai có thể nói là không yêu chứ.

"Phi Nhi, lúc ấy ngươi nhìn thấy hết mọi chuyện, ngươi đến nói xem, Tuyết phi nương nương có phải do ta đẩy xuống không." Lâm Tĩnh Dao chuyển mắt nhìn Phi Nhi, lại thấy nha đầu kia cắn môi, đồng tình nhìn nữ nhân trên giường một cái, nói "Là, là Lâm đại nhân ngươi đẩy nàng ấy xuống, là ngươi hại hoàng tử trong bụng nương nương nhà ta và nàng ấy." Nói xong, nước mắt tuôn xuống.

Phi Nhi không phải là Bích Nhi, không có tâm tư sâu như vậy, hôm nay hãm hại mình như thế, bất quá là muốn bảo vệ chủ tử của bản thân mà thôi, Lâm

Tĩnh Dao không có ý muốn phát giận với nàng ấy, thở dài một cái, quỳ xuống, nói "Vi thần tự biết khó có thể rửa sạch tội danh, chẳng qua là thần tuyệt không nói dối, cho nên, sẽ không nhận tội."

Lý Dung hơi trầm ngâm, quỳ xuống theo, nói "Hoàng thượng, nếu Lâm đại nhân muốn hại Mộ Dung Tuyết, dứt khoát đã cho nàng ấy chết đuối là tốt rồi, cứ nói nàng ấy trượt chân rơi xuống nước, mình không biết bơi, không thể cứu nàng ấy, làm sao phải chịu cái lạnh thấu xương vớt nàng ấy lên, như vậy chẳng phải là cho nàng ấy cơ hội cáo trạng mình hay sao, theo nô tì thấy, Lâm đại nhân tuyệt đối là xuống nước cứu người, không phải là hại người."

Ánh mắt Mộ Dung Tuyết đột nhiên sáng như tuyết, giống như đao cắt quát Lý Dung, cắn răng hỏi "Tỷ tỷ, vì sao phải năm lần bảy lượt che chở Lâm Tĩnh Dao, nàng ta đến tột cùng đã cho người cái gì?"

Lý Dung lắc đầu một cái, nói "Ta chỉ là tin tưởng con người của Lâm đại nhân, nhưng ta, không tin người, bởi vì người đã từng dùng thủ đoạn dối phò với nữ nhân trong hậu cung, ta đều nhìn thấy, khó có thể nói rằng người rơi vào bước đường cùng, cá chết lưới rách."

"Được, được, ta mới là người xấu, Lâm Tĩnh Dao nàng ta mới là quân tử chân chính, các người cứ tiếp tục thiên vị nàng ta đi, tiếp tục bị nàng ta lừa dối đi." Mộ Dung Tuyết nói xong, cười thấp mấy tiếng, nói với Thuý Linh Ương "Hoàng thượng, ban thưởng cho nô tì cái chết đi, nô tì đã không còn muốn sống nữa."

Những lời này thật sự xuất phát từ chân tâm, nếu như không huỷ diệt được Lâm Tĩnh Dao, nàng liền tự sát.

Đã từng yêu thương, nào ai có ngờ sẽ rơi vào kết quả như thế.

"Đủ rồi." Thuý Linh Ương vốn là đau lòng cho cốt nhục, mắt lại thấy hai bên cãi vã như thế, nhất thời phiền muộn, phát phát tay, nói với Lâm Tĩnh Dao "Nàng đi xuống trước đi, chuyện này trẫm sẽ điều tra kỹ."

"Vâng." Lâm Tĩnh Dao đáp một câu, đứng lên, chợt cảm thấy người mất thăng bằng, sau đó ngất xỉu.

Lúc nửa đêm, bởi vì Lâm Tĩnh Dao cảm thấy rất khó chịu, đưa tay lên sờ thấy khăn bông thấm nước trên trán, mượn ngọn đèn dầu mà nhìn rõ người đang chăm sóc bên giường mình, không phải là Minh Nhi, hẳn là Lý Dung.

Cố gắng mấy lần, đang muốn đứng dậy, lại đánh thức Lý Dung, nữ nhân kia vội vàng đưa tay ấn mình xuống, nói "Lâm đại nhân, ngài nằm xuống đi, ban ngày bị nhiễm lạnh, sốt đến lợi hại đấy."

"Làm phiền nương nương hạ mình tới chăm sóc ta rồi, cứ để mặc vi thần, ngài về nghỉ ngơi trước đi, ta ngủ một giấc, ngày mai là khỏe." Lâm Tĩnh Dao nói.

"Không sao đâu, ta rót cho ngài chén nước." Lý Dung nói xong, rót cho Lâm Tĩnh Dao một chén nước sôi để nguội, sau đó dứt cho nàng uống xong, lại gièm góc chăn cho nàng, nói "Ngài nghỉ ngơi cho tốt đi, cũng đã hạ sốt rồi, ta trở về tẩm cung trước, ngày mai lại quay lại thăm ngài."

"Hôm nay, đa tạ nương nương đã ra mặt cho ta." Lâm Tĩnh Dao nhỏ giọng nói một câu, nhìn bóng dáng Lý Dung rời đi, nhẹ giọng nói "Chỉ còn người đối tốt với ta."

Đêm hôm đó, gió lạnh thổi từng cơn, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy lúc lạnh lúc nóng, dường như là lại sốt.

Lần đầu tiên cảm thấy, mình vốn cô đơn như vậy.

Có lẽ Mộ Dung Tuyết nói rất đúng, nàng cuối cùng vẫn cần một người đàn ông, thật ra thì suy nghĩ một chút, trong thế giới này nàng là ngoại tộc, nàng chỉ cần một chút ấm áp mà thôi.

Mà nam nhân thích quấy nhiễu đó, tối nay lại canh giữ ở bên cạnh kẻ khác.

Ngày hôm sau, Lâm Tĩnh Dao luôn luôn lười biếng lại mang bệnh mà vẫn vào triều, cố gắng để cho mình nhìn qua cũng không tiêu tụy lắm, hơn nữa còn phân tích chuyện Tây Hạ liên minh với Nhan quốc chống lại Bắc Đột, thậm chí không tiếc đắc tội chúng đồng liêu, công kích lên án, hệ thống của ba tỉnh sáu bộ đều bị nàng quy hoạch lại.

Một khác kia, Thuý Linh Ương tinh thần cũng đồng dạng không tốt cứ nhìn nàng như vậy, mơ hồ cảm thấy nữ nhân này giống như đang dùng hết toàn bộ sinh mạng cuối cùng của mình, cố gắng hoàn thành mọi chuyện, phảng phất như, làm xong tất cả, nàng liền chuẩn bị biến mất khỏi thế giới này.

Cuối cùng, nghe nàng nói "Hoàng thượng, số tiền cụ thể thần có bao nhiêu, thần cũng không rõ lắm, nhưng, để lại một trăm ngàn lượng xây trường học, cho con nhà nghèo đi học, còn thừa lại, toàn bộ tịch thu đi, làm quân lương cũng tốt, giúp nạn dân thiên tai cũng được, toàn bộ giao cho hoàng thượng xử trí."

Đợi đến khi chúng hạ thần kinh nghi bất định bãi triều, chỉ còn lại Lâm Tĩnh Dao đứng ở trước điện nhìn Thuý Linh Ương.

"Hoàng thượng, xin cho vi thần trình lên đơn từ chức, từ quan hồi hương." Lâm Tĩnh Dao quỳ xuống, hai tay giơ lên đơn từ chức mình đã viết xong từ sáng sớm.

Lần này, nàng quyết ý rời đi.

Người đàn ông này không chỉ là trượng phu của rất nhiều nữ nhân, còn là chúa tể của lê dân bách tính khắp thiên hạ, hẳn thuộc về người đời, không thể nào thuộc về sở hữu của một mình nàng.

Mà nàng, nếu như một ngày kia thật sự sẽ trở lại thế giới của mình, vậy không bằng rời đi sớm, đợi đến lúc từ biệt thế giới này, có thể bớt đi một chút đau khổ.

Trầm mặc hồi lâu, thái giám bên cạnh Thủy Linh Ương đảo mắt mấy cái, cẩn thận nhìn sắc mặt Thủy Linh Ương, hỏi "Hoàng thượng, có cần nô tài trình đơn từ chức lên không?"

"Không cần." Thủy Linh Ương khoát tay, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, nói "Nàng, hoặc là tiếp tục vào triều làm quan, hoặc là từ quan làm hoàng hậu, không có lựa chọn thứ ba. Trẫm, sẽ không để nàng rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nỗi lại tình xưa

Mắt nhìn thẳng vào nhau thật lâu, hẳn không nói, nàng cũng không nói.

Hắn muốn thấy một chút không đành lòng từ trong mắt nàng

Mà giờ khắc này nàng chỉ muốn khắc chặt hắn vào trong lòng, thế thôi.

Hồi lâu sau, Lâm Tĩnh Dao thấy cánh tay có chút không thoải mái vì thế thu hồi rồi từ giả, nói:

“Hoàng thượng, ngài nói ngài nhớ nhung mưa bụi mệnh mông ở Giang Nam, vì thần từ quan rồi sẽ thay ngài đi hồi ức một phen”

“Người không được đi” Thủy Linh Ương nói

“Lòng vì thần đã không còn ở triều đình, ngài cần gì phải làm khó ta, ta cũng không muốn làm chim trong lồng đâu” Xa xa, Lâm Tĩnh Dao cười khổ, nhìn vào cặp mắt vừa giận vừa thương kia

“Vậy thử chuyển dời tim của nàng lên người Trẫm đi” Thủy Linh Ương nói xong, vươn người đứng dậy, đi tới tiền điện, quỳ trên mặt đất mà kéo Lâm Tĩnh Dao vào lòng, nhẹ giọng nói, “Dao Nhi, Trẫm không thể không có nàng, trước kia nghe tin nàng đã bỏ mạng, Trẫm đã tiếc hận thay quốc gia này, Tây Hạ thiếu đi một hiền thần, một nhân tài. Nhưng hôm nay, nếu nàng không ở lại, Trẫm sẽ tự mình tiếc hận, vì đã không tìm cách giữ nàng. Trẫm từ trước tới nay, lời nói tuy có chút lỗ mãng, nhưng đều là xuất phát từ thâm tâm, đời này chỉ có nàng là người ta nói yêu, những người khác cùng lắm là thích mà thôi”

Hà tất phải dây dưa, vương mắc nhiều như thế.

Về mặt Lâm Tĩnh Dao âm thầm, đang muốn thoát khỏi, lại bị ôm chặt hơn. “Trẫm biết nàng là nữ tử, nếu như không muốn thành phi tần, Trẫm sẽ không bức hôn nàng. Nhưng nếu một ngày kia, nàng nguyện ý hạ mình chiếu cố, ta hi vọng nam nhân có tư cách cưới nàng sẽ là ta, nhưng mà bây giờ, dù nàng làm thương nhân hay triều thần, cũng đừng giữ khoảng cách quá xa với Trẫm”

“Hoàng thượng” ____

“Trẫm cho phép nàng gọi tên Trẫm”

“Thủy Linh Ương, ta hiểu. Chỉ là” Lâm Tĩnh Dao bị hắn ôm chặt đến khó chịu, mạnh tay đẩy hắn ra, thở hổn hển, điều chỉnh lại tâm tình đang phập phồng, nói “Thần xin nghỉ mấy ngày, sau này sẽ không ở lại trong cung nữa, ta thân là một thần tử, ở trong cung sẽ gây ra phiền phức, miệng lưỡi người đời, dễ dàng gây ra thị phi, vẫn là quay về Lâm phủ tự do tự tại.”

“Ngộ nhớ đám dư nghiệt của Đại Lý kia tìm nàng gây rắc rối thì sao?”

“Thần nếu đã là Trưởng công chúa Đại Lý, gánh trách nhiệm giúp họ phục quốc, họ sẽ không ra tay với thần, huống chi vốn dĩ thần đã có biện pháp chu toàn”

“Nàng thực sự là Trưởng công chúa Đại Lý?” Thủy Linh Ương thấy Lâm Tĩnh Dao nói tới con dân của mình một cách nhẹ nhàng như thế, lại có chút không tin.

“Lâm Tĩnh Dao là ai, hôm nay ta chính là người đó” Lâm Tĩnh Dao nói xong, lão đảo đứng lên, lê thân thể sốt cao về Tây Noãn các, thu thập một chút hành lý, nói với Minh Nhi: “Nếu Hoàng Thượng đã phân người cho ta, thì bây giờ người theo ta hồi phủ”

Tiểu nha đầu ngẩn ra, ngay lập tức cực kỳ vui mừng, nói: “Quá tốt rồi, ra bên ngoài tự do tự tại hơn so với trong cung nhiều”

Đang nói, chợt thấy Lý Dung đi vào. Thấy Lâm Tĩnh Dao đã dọn dẹp xong xuôi hành lý, nàng mở lời, hỏi: “Lâm đại nhân chuẩn bị rời cung sao?”

“Ừ, chính là trở về tránh gió, cũng tránh cho Tuyết phi nương nương đỡ ngứa mắt” Lâm Tĩnh Dao nói xong, tháo chiếc vòng kim tuyến trên cổ tay ra, phía trên treo một con heo nhỏ, nhìn sinh động đáng yêu

“Cái này là quà tiễn biệt cho nương nương, ở trong thâm cung này, cũng chỉ có nương nương là thật lòng thật dạ đối đãi với ta” Nói xong, Lâm Tĩnh Dao đeo chiếc vòng lên cổ tay Lý Dung, chỉ vào con heo nhỏ, nói: “Trong thiên hạ chỉ có một, là tự ta chế tạo, có lẽ là không phù hợp với phẩm vị đại chúng, cho nên vẫn không mở rộng phát triển, hy vọng nương nương không chê mà nhận lấy”

Lý Dung vuốt cái bụng nuột nà của heo nhỏ, nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Rất thú vị, chỉ là _____” nàng ngẩng đầu hỏi Lâm Tĩnh Dao: “Lâm đại nhân, có phải ngài đi sẽ không trở về nữa?”

“Sẽ không, thần đi buôn bán sấm sữa, chuẩn bị một chút rồi sẽ quay về triều đình” Lâm Tĩnh Dao nói xong, lão đảo đi ra khỏi Tây Ôn các, xoay người nhìn khuôn mặt sầu khổ của Lý Dung cười cười, vỗ vỗ vào quan phục, nói: “Nương nương, người làm quần áo quả thật vừa vặn, thời gian qua, cảm tạ người đã săn sóc”

Lý Dung có chút sầu não, cố làm ra vẻ mặt tươi cười: “Lâm đại nhân bảo trọng”

Sau đó, Lâm Tĩnh Dao ngồi xe ngựa hồi Lâm phủ

Trong cung Hoa Ninh, Mộ Dung Tuyết hai mắt vô hồn, ngón tay tái nhợt nhẹ nhàng xoa lên bụng, nơi đó cái gì cũng không có, ngay cả lòng của mình cũng đã trống rỗng rồi

Thủy Linh Ương cuối cùng vẫn không làm Lâm Tĩnh Dao tổn thương, hần yêu nàng, lựa chọn tin tưởng nàng, mà bản thân mình, chẳng qua là một đối tượng đáng thương của hần mà thôi.

“Ha ha” Nàng chợt cười vài tiếng, lại đem cây kéo dưới gối ra, rù rì nói: “Đừng sống trên đời mắt mặt xấu hổ, không phải hôm nay mọi người đều nhạo báng ngươi sao”

Phía ngoài cung, Ngọc Linh Viễn vuốt ve cây cột dài màu đỏ, nhẹ giọng nói: “Mới vào trong cung nhiều nhất có hai ngày, thật đúng là không có ít chuyện đây”

Nói xong, hần bước vào cửa, tiểu thái giám và cung nữ hai bên hành lễ, không biết có nên ngăn hần hay không

Phải nói hần tuy rằng là Hoàng đế Nhan quốc, nhưng mà lấy tư cách Đại ca, ra vào tầm cung của đệ muội một cách tùy ý chung quy vẫn là không thích đáng.

Mọi người đang chần chờ, lưỡng lự làm thế nào để khuyên hần, chợt nghe Ngọc Linh Viễn cực kỳ tức giận hô một tiếng: “Nàng đang làm cái gì?” sau đó thấy nam nhân kia từng bước đi lại gần Mộ Dung Tuyết, đoạt lấy cây kéo nàng định cắt cổ tay, oán hận nói: “Tùy tiện tự sát như vậy, nàng thật là không có một chút tiền đồ”

Mộ Dung Tuyết cúi đầu òa khóc, vừa hỏi: “Đại ca, ta nên làm cái gì?” vừa cọ xát nước mắt nước mũi lên áo Ngọc Linh Viễn

“Tiểu Tuyết” Ngọc Linh Viễn thương tiếc kêu một tiếng, âm thầm nói: “Tại sao nàng lại chọn hần chứ?”

Nhận ra không khí khác thường, Mộ Dung Tuyết vội vàng lau nước mắt, ra lệnh cho các nô tãi: “Các người ra ngoài trước đi”

Dặn dò mấy tên nô tãi xong, Mộ Dung Tuyết nắm lại áo choàng của Ngọc Linh Viễn, nói: “Ban này ta có chút thất lễ rồi, đại ca chớ để ý, thái y đã chẩn bệnh cho ta, không có gì đáng ngại, xin đại ca yên tâm”

“Yên tâm?” Ngọc Linh Viễn cúi đầu nở nụ cười, không che giấu sự đau lòng, đột nhiên kéo dài giọng điệu, nói: “Nàng như vậy làm sao ta yên tâm được? Không phải nàng nói nhị đệ đối xử với nàng rất tốt hay sao? Hôm nay nàng mất đi đứa con của mình, ngược lại người khác đang làm cái gì?”

“Đại ca _____”

“Sớm biết hần không quý trọng nàng, ta sẽ không bao giờ buông tay” Ngọc Linh Viễn uất hận nói một câu, cúi đầu hôn lên đôi môi của Mộ Dung Tuyết

Người trên giường kinh hoàng, mở to hai mắt nhìn khuôn mặt sát trong gang tấc, quên luôn cả giấy lụa

Một cái hôn tràn miên đến hít thở không thông, như là phóng thích tất cả tình cảm dồn nén bao nhiêu năm trong lòng Ngọc Linh Viễn ra ngoài

“Tiểu Tuyết, ta yêu nàng” Ngọc Linh Viễn vừa nói, vừa hôn lên xương quai xanh của nàng, sau đó theo thứ tự mà đi xuống, hơi thở của hai người cũng rối loạn hơn rất nhiều

Yêu sao? Nước mắt đột nhiên rơi xuống rào rào.

Mộ Dung Tuyết lặng lẽ gạt lệ từ khóe mắt, vì sao chính mình lại mê đắm người nam nhân đó, người kia là trượng phu, chỉ biết đòi lấy cái kia, mà không biết nói lời yêu, vẫn keo kiệt nói với mình những chữ này!

Có lẽ không phải bản thân mình không có bao nhiêu phân lượng, chỉ là bởi vì chính hấn cảm thấy mình không xứng mà thôi

Đều nói một ngày ân ái, vợ chồng trăm năm, nhưng giữa bọn họ còn sót lại bao nhiêu ân tình?

Mà người đàn ông trước mặt này, ngay cả hôn môi cũng cẩn thận tinh tế, có phải đây là nam nhân đời này mình không nên bỏ lỡ?

“Dẫn ta đi thôi” Mộ Dung Tuyết mắt nhắm lại, mông lung nói

“Ta biết rồi, nhưng không phải hiện tại, tin tưởng ta, không lâu sau ta sẽ đoạt được thiên hạ, đợi đến khi ta công thành danh toại, nàng sẽ không còn là Hoàng phi Tây Hạ, mà là Hoàng hậu khắp đất này” Ngọc Linh Viễn nói xong, hôn lên nơi ấm nóng trước ngực nàng

Người trên giường run lên, nắm chặt lấy cánh tay Ngọc Linh Viễn, hỏi: "Huynh muốn làm gì? Chẳng lẽ huynh muốn ____”

Ngọc Linh Viễn khẽ cắn điểm anh đào trên bộ ngực Mộ Dung Tuyết, nghe được nữ nhân kia phát ra tiếng rên rỉ nhẹ, liền nheo mắt cười cười nói: “Không sai, ta muốn chiếm lấy Tây Hạ, thống nhất giang sơn”

“Nhưng ____”

“Không có nhưng gì hết. Phụ hoàng năm đó vốn không nên đem phía Đông và Tây của Tây Hạ chia cho ta cùng nhị đệ thống trị, kể từ đó, binh lực hai nước đồng loạt cất giảm, thực ra đến lúc có thể lấy lại được rồi, sai lầm phụ hoàng phạm năm đó, để ta đền bù cho người thôi” Ngọc Linh Viễn nói xong, đưa tay vén sợi tóc trên trán Mộ Dung Tuyết, hôn lên trán nàng

"Hợp lâu sẽ chia ra, chia lâu sẽ hợp lại, thiên hạ này chung quy cũng phải thống nhất ." Mộ Dung Tuyết ní non, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Linh Viễn, nói: "Bất kể sau này kết cục như thế nào, chàng vẫn sẽ giữ lại tính mạng cho hấn, được không?"

“Đương nhiên, hấn là nhị đệ của ta.” Ngọc Linh Viễn nói xong, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng, nói thật nhỏ: "Cho dù hai chúng ta không có một chút quan hệ huyết thống nào”

“Trương lai, để cho ta bảo hộ nàng, dung túng nàng, cưng chiều nàng.” Ngọc Linh Viễn như là thôi miên, nói xong, hôn lên khóe mắt của Mộ Dung Tuyết, nói: “Nhưng, Tiểu Tuyết, nàng phải biết, ta cũng cần nàng, trước mắt nàng vẫn phải ở bên cạnh nhị đệ, giúp ta theo dõi nhất cử nhất động của hấn, nàng phải làm đôi mắt của ta”

Mộ Dung Tuyết gạt đầu một cái, đưa tay vòng qua cổ của Ngọc Linh Viễn, nói: “Chàng, muốn ta đi”

Thân thể Ngọc Linh Viễn cứng đờ, nói: “Nàng vừa mới sảy thai, không thể”

"Ta không sợ bị thương, ta muốn chàng." Mộ Dung Tuyết nói xong, chủ động hôn lên đôi môi tựa anh đào của Ngọc Linh Viễn

Trong phòng tràn hơi thở ngạt quanh co khúc khuỷu, mơ hồ có lẫn cả mùi máu tươi

Có lẽ có một số tình cảm, phải dùng máu để tế.

Chỉ là, sau này Mộ Dung Tuyết mới biết, nàng chỉ là một quân cờ của Ngọc Linh Viễn, chữ yêu này, nàng chưa bao giờ chân chính có được...

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Phát sinh biến cố

Rõ ràng Thủy Linh Ương vô tâm với chuyện phê duyệt tấu chương, đưa tay đẩy chỗ tấu chương tích lũy thành đống kia sang một bên, liếc mắt nhìn kẻ đang ngồi ngay ngắn trước bàn trà, chú ý đến Ngọc Linh Viễn đang thành thoi uống trà hỏi "Đại ca, bao giờ người trở về?"

Ngọc Linh Viễn đặt ly trà xuống, cười nhạt hỏi "Sao, muốn đuổi ta đi à?"

"Nói thế nào người cũng là vua của một nước, không kể đến triều chính ở bên ngoài lâu ngày, có phải cũng quá tùy ý làm bậy hay không?" Thủy Linh Ương nhướn mày hỏi.

"Cũng đúng, nhưng trước khi đi, ta muốn lấy được một tin tức chính xác từ ngươi, ngươi chuẩn bị bao lâu nữa thì xuất binh đánh Bắc Đột?"

"Còn chờ bàn bạc đã."

"Nhị đệ, ta biết ngươi không thích gây chiến tranh, không muốn hao người tổn của, nhưng trước mắt thù địch đối phương vẫn chưa chủ động đánh quân ta, tốt nhất chúng ta nên tấn công trước tiên, không thể cho đám sói hoang này có nhiều thời gian để chuẩn bị lực lượng."

"Đạo lý này ta hiểu, đặc biệt là hai năm gần đây, thanh thế của bọn họ ngày càng lớn, cứ thế mãi, sẽ gây ra tai họa. Chẳng qua là bọn họ làm du mục để sống, nổi lên chiến tranh cũng không cần lo lắng cho an nguy của dân chúng, nhưng chúng ta không giống vậy, một khi chiến loạn tràn vào trong nước, dân chúng tất nhiên sẽ gặp tai ương." Thủy Linh Ương nhíu mày, trầm giọng nói.

Trong mắt Ngọc Linh Viễn có gì chợt loé lên, giọng trả lời khẽ cười một tiếng, nói "Ngươi không giống thân phụ của ngươi, nếu đổi lại là hần, cho dù san bằng khắp lãnh thổ, không chữa một ngọn cỏ, hần cũng muốn xuất binh chinh phạt."

Thủy Linh Ương nghe vậy chỉ cười nhẹ một cái.

Đúng vậy, bọn họ không giống nhau, hần không có dã tâm lớn như vậy, cũng không quá muốn lập tức tạo thành bá nghiệp thiên cổ.

Chẳng qua là khi đó hần cũng không ngờ tới, trong dòng máu của hần thật ra có tồn tại sự nóng nảy và thích giết chóc, đặc biệt là sau khi hần bước vào đường cùng, con đường làm thiên cổ nhất để nhất định phải dùng máu tươi để rửa.

"Mười bốn tháng chạp, chúng ta gặp nhau trên thảo nguyên, nhị đệ, ngươi chắc chắn sẽ tới." Ngọc Linh Viễn tự chủ trương nói một câu, sau đó phát y phục như tuyết trắng, đứng dậy rời khỏi ngự thư phòng.

Không có ai biết hần rời khỏi hoàng cung lúc nào, tóm lại, vị đế vương này chân chính giống ta, đến không ai biết, đi không ai hay.

Đêm đó, trước cửa "Thiên Thượng Nhân Gian" treo đèn lồng, tiếng người rất huyền ảo. Lâm Tĩnh Dao vừa mới đuổi một tên hần tử say rượu gây chuyện đi, đột nhiên thấy cách đó không xa có một mỹ nam tử áo trắng thúc ngựa chạy tới.

Đặc biệt là trong đêm tối, bộ bạch y kia chói mắt một cách quỷ dị.

Trước đó còn cảm thấy hần là thiên thần, giờ khắc này đã cảm thấy hần là ma quỷ, nữ nhân đúng là sinh vật dễ thay đổi.

Chẳng qua là, đợi đến khi Ngọc Linh Viễn cười ngựa lại gần, Lâm Tĩnh Dao không thể không thừa nhận, đây là một nam nhân vô cùng đẹp mắt, gương mặt vô cùng đẹp để kia khiến cho đèn lồng đỏ thắm của nàng dường như phai sắc đi rất nhiều.

Qua đám người, Ngọc Linh Viễn hiển nhiên là nhận ra Lâm Tĩnh Dao, vì vậy nhảy xuống ngựa, vô cùng tiêu sái phiêu dật bước tới. Một đôi mắt phượng hơi mỉm cười dưới ánh nến mờ mờ hai bên, phảng phất chớp động như sóng nước, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Hần ngừng đầu nhìn bằng hiệu "Thiên Thượng Nhân Gian" một cái, nhẹ nhàng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng tinh, nói "Nhị đệ vẫn như trước, liêu lĩnh không phân biệt."

"Ừ, coi như vậy đi." Lâm Tĩnh Dao cười cười, dời tầm mắt của mình đi.

"Này, cái này cho ngươi, coi như là người quen, sau này nếu ngươi muốn tìm tới trẫm để nương tựa, cứ lấy cái này làm tín vật, trẫm tất nhiên sẽ trọng dụng ngươi." Ngọc Linh Viễn nói xong, từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc bội, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay nàng, lại nói "Vốn muốn đưa cho Liên Nhi, ai ngờ lại quên mất, bất quá màu sắc này rõ ràng xứng với ngươi hơn, thâm trầm mà trong suốt."

Lâm Tĩnh Dao cũng không khách khí, nói "Đa tạ" một câu, sau đó tùy ý hỏi "Đêm đã khuya, nếu hoàng thượng không có chỗ đi, không ngại ở lại chỗ của ta."

"Không được, trong kinh thành nào động rất lợi hại, trẫm mau rời kinh thì hơn." Ngọc Linh Viễn nói xong, phi thân nhảy lên ngựa lần nữa, đi được mấy bước đột nhiên quay đầu lại, mũi ngọc dường như nhuộm chút vui vẻ, nhẹ giọng nói "Trẫm chưa từng nói đùa với ngươi, nếu một ngày không còn chỗ đi, hãy tới cung tìm trẫm nương tựa." Dứt lời, đá bụng ngựa một cái, bóng trắng nhanh nhẹn biến mất trên đường phố nửa phần huyền ảo nửa phần tĩnh mịch.

Về phần lời nói của Ngọc Linh Viễn, Lâm Tĩnh Dao cũng không suy nghĩ thêm, chỉ đón ánh sáng nhìn kỹ miếng ngọc bội kia mấy lần, về mặt vô cùng keo kiệt.

Ngọc Linh Viễn vừa rời khỏi Tây Hạ, trong cung đột nhiên nhận được tin tức, nói rằng Khả Hãn của Bắc Đột dẫn theo rất nhiều người hầu cận đang đi về phía hoàng thành, quy mô tuy lớn, nhưng không có binh lính đi theo, xem tình hình thì giống như là đi du ngoạn.

Tình hình trước mắt, nếu nói là dẫn theo trọng binh tới tấn công Tây Hạ trước nghe còn có lý, làm gì có chuyện đột nhiên đi du ngoạn, muốn tìm bằng hữu gì đó?

Chẳng lẽ muốn ly gián quan hệ giữa Tây Hạ và Nhan quốc sao? Hoặc là muốn cùng Tây Hạ kết thành liên minh, cùng nhau tấn công Nhan quốc?

Đám triều thần sau khi nhận được tin tức, lăm nhăm nửa ngày, cũng không biết có nên mở cửa thành, nghênh đón "khách" đường xa vào hoàng thành hay không.

Nếu như không để ý, dường như là hơi quá đáng, dù sao lần này người ta tới cũng không phải là muốn khởi binh, tuy tiện cho người ta ném bể môn canh sợ là thất lễ. (*bể môn canh: không cho khách vào nhà.)

Thủy Linh Ương nghe được tin này xong nhẹ nhàng xoa đôi môi đỏ tươi của mình, thờ ơ nói "Vậy thì mở cửa thành đi, mở tiệc rượu, trăm muốn chiều đãi bọn họ thật tốt."

Đám triều thần ngẩn ra, thấy Thủy Linh Ương không nhìn được khoát tay áo "Bất kể như thế nào, người tới đều là khách, không nên thất lễ mới phải."

Buổi trưa, Lâm Tĩnh Dao đang ở "Thiên Thượng Nhân Gian" uống trà, tiện tay lật xem sổ sách, nói với nữ nhân bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt yêu mị "Ta đang suy nghĩ muốn mở thêm vài y quán."

"Vâng, hôm nay đại nhân tiền bạc vô kể, nên muốn mở rộng việc buôn bán." Nàng ta ồng ọo nói, xoay xoay cái khăn trong tay.

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, cả người giống như bị điện giật run run một cái, nói "Tỷ tỷ, ban đầu ta chỉ cảm thấy là mắt người có tật, hiện tại lại phát hiện ta miệng người cũng hơi có bệnh rồi, xem ra nếu mở y quán thì đầu tiên phải cho người chút thuốc uống trước đã."

"Ai nha, đại nhân, người đang trêu chọc người ta." Nữ nhân kia nói xong, lập tức tiến lên, đem bộ ngực đầy đặn của mình cọ cọ sau lưng Lâm Tĩnh Dao.

"Ồi mẹ ơi, đừng cọ rớt da gà của ta." Lâm Tĩnh Dao cười nói, chợt thấy có người vọt vào, nói "Đại nhân, có người trong cung đến."

Đang nói đã thấy thị vệ bên cạnh Thủy Linh Ương bước vào ngưỡng cửa, quỳ xuống đất nói "Ty chức phụng mệnh hoàng thượng, mong Lâm đại nhân mau hồi cung, Khả Hãn của Bắc Đột lập tức vào kinh, trong cung đang chuẩn bị tiệc rượu, cần ngài giúp một tay."

Lâm Tĩnh Dao nghe xong, ánh mắt chợt chuyển, nói "Ta biết, người đi về trước đi, ta sẽ lập tức đến sau."

Thị vệ vừa đi khỏi, ba người nữa liền vọt vào, cầm đầu chính là Trương Khiên của dư đảng Đại Lý, mấy người khác đều che mặt.

Nên tới vẫn phải tới.

Lâm Tĩnh Dao hít một hơi, bảo nữ nhân kia lui về phòng, nhẹ nhàng gõ mấy cái lên mặt bàn, nói "Sao, bốn công chúa có chuyện gì?"

Trương Khiên nhẫn nhịn, tiến lên từng bước, hỏi "Công chúa, thứ cho thần mạo phạm, lần trước có cơ hội giết Thủy Linh Ương cùng đại thần trong cung tốt như vậy, sao công chúa lại muốn ngăn cản chứ?"

Lâm Tĩnh Dao chỉ vào ly trà trên bàn, nói "Rót trà!"

Trương Khiên ngẩn ra, vô cùng lo sợ nói "Vi thần đa tạ công chúa, chẳng qua là vi thần không khát."

"Cầu vật, là bốn công chúa muốn uống trà." Lâm Tĩnh Dao không vui quát lên một tiếng, Trương Khiên vội vàng bước tới rót trà cho nàng, sau đó cung kính kính bưng đến trước mặt nàng.

"Ai nha, đồ rồi." Lâm Tĩnh Dao cố ý làm đổ chén trà, sau đó nhướn mi, ra lệnh "Rót trà cho bốn công chúa."

Cứ như thế, Lâm Tĩnh Dao làm đổ ly trà mấy lần, tất cả mọi người đều nhìn ra là nàng cố ý. Sắc mặt Trương Khiên trở nên xanh mét, vẫn cố chịu đựng rót cho nàng một chén lại bị đổ một chén.

"Xoảng----" Cuối cùng, ly trà kia bị Lâm Tĩnh Dao ném xuống đất, phát ra tiếng vỡ thanh thúy, mọi người cả kinh, vội vàng quỳ xuống đất, không dám lên tiếng.

"Công chúa-----" Ánh mắt Trương Khiên xoay chuyển mấy lần, đang muốn lên tiếng, lại thấy ánh mắt Lâm Tĩnh Dao lạnh như băng nhìn mình, lập tức run run nghe nàng nói "Người là ai mà dám chất vấn quyết định của bốn công chúa, muốn Thủy Linh Ương chết cũng tốt, cố ý cho hấn một con đường sống cũng tốt, bất quá bốn công chúa chỉ là có tính toán của mình thôi, ở đâu đến phiên người quơ tay múa chân."

"Thần không dám." Trương Khiên nói xong, đối mặt với ánh mắt sắc bén của Lâm Tĩnh Dao, nói "Công chúa không lộ chút sơ hở, vi thần không nên chất vấn quyết định của người, chẳng qua là, không biết cụ thể công chúa có tính toán gì."

"Ngọc Linh Viễn vừa mới rời đi, Khả Hãn của Bắc Đột lại tự mình tới cửa, haha, xem ra cuộc chiến càng thú vị đang đợi chúng ta đây." Lâm Tĩnh Dao không trả lời câu hỏi, lại lấy một ly trà nữa, nói với Trương Khiên "Đến đây, rót trà cho bốn công chúa."

Nam nhân kia khuôn mặt đau khổ cực hạn, rót trà cho Lâm Tĩnh Dao xong, cẩn thận quan sát sắc mặt của nàng, lại thấy nàng chỉ lẳng lặng nhấp một ngụm trà, không làm khó mình nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhớ ra trong cung còn có một đề vương yêu nghiệt đang đợi mình dự tiệc, bây giờ không rảnh đối phó với đám dư nghiệt này, Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, thuận miệng hỏi "Nếu như khởi binh, Đại Lý ta có thể phái ra bao nhiêu người?"

Trương Khiên ngẩn ra, thành thật trả lời "Hiện tại quốc thái dân an, rất nhiều người muốn sống những ngày yên bình, cho nên cũng bỏ đi, bây giờ người của tổ chức sợ rằng chỉ còn có hai vạn."

Hai vạn đại quân cũng không ít nha.

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao vui mừng, về mặt lại cố làm ra cao thâm nói "Ta cho ngươi một trăm ngàn lượng bạc, dùng sức chiêu binh mãi mã cho ta, cần phải bảo vệ sĩ khí."

"Một trăm ngàn lượng?" Trương Khiên há hốc mồm, về mặt vô cùng sống động.

"Ừ, nếu không đủ, tùy thời có thể tới chỗ ta lấy thêm, bất kể thế nào, đây cũng là hy vọng cuối cùng của Đại Lý chúng ta." Lâm Tĩnh Dao nói.

"Công chúa." Trong nháy mắt mọi người đều lộ vẻ nóng nảy, nhất tề dập đầu nói "Chúng thần nhất định không phụ phó thác, khôi phục Đại Lý."

"Ừ, vậy thì tốt, bất quá trước tiên, ta cần các ngươi làm giúp ta một việc." Lâm Tĩnh Dao nói xong cười cười, cơ trí trong mắt chợt lộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Biết người biết ta

Vốn tưởng có thể có được một kỳ nghỉ dài, Lâm Tĩnh Dao vừa mới thanh tịnh được hai ngày đã bị truyền vào cung, trong lòng có hơn nửa phần oán trách.

Đi tới trước "điện Trường Nhạc", thấy hồng y yêu nghiệt kia đang dựa vào lan can nhìn xung quanh, dung nhan tuyệt thế yêu mị lộ ra vẻ chờ mong lại nhuốm chút tiêu điều.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, trên mặt Thủy Linh Ương thoáng chốc không còn vẻ mờ mịt, đưa tay vuốt tóc một cái, cười cợt nhả, nói "Ái Khanh, trăm chỉ lo người sẽ cáo bệnh không đến, tốt lắm, quả thật trong lòng ngươi còn có triều đình, còn có trăm."

"Hoàng thượng, ngài suy nghĩ nhiều rồi, chẳng qua thần tới đây là để xin ly rượu uống mà thôi." Lâm Tĩnh Dao nói xong, chợt nghe sau lưng có tiếng thị vệ bước tới nói "Hoàng thượng, bọn người Khả Hãn đến." (*Khả Hãn là tên gọi của tộc trưởng các dân tộc Đột Quyết, Mông Cổ,...)

Sau khi man di phương Bắc lên điện, mọi người ngồi xuống, Lâm Tĩnh Dao không thèm nhìn tới tên râu quai nón - Đan Mệnh Khả Hãn kia, ánh mắt chỉ nhìn về phía hai vị vương tử điện hạ dung mạo xuất chúng sau lưng hắn.

Trong đó có một người dáng cao, tóc xoã trên vai, phong lưu tự tại, ưu nhã quý khí, một đôi mắt tinh anh khó giấu về cơ trí, nhìn là biết không phải người dễ đối phó, hơn nữa còn là một thiếu niên bị văn hoá Trung Nguyên độc hại không nhẹ, trên người mặc một chiếc áo bào màu vàng may bằng gấm thượng hạng, không hề có một chút vẻ tục tĩu mà hán tử phương Bắc nên có.

Mà một vương tử khác dường như là kẻ đã từng lăn lộn nhiều, tóc dài màu rậm rắng, sống mũi cao thẳng, cằm tinh xảo, gò má tựa như khảm đá cẩm thạch, con ngươi tuấn mỹ mà trong suốt, tỷ lệ hoàn mỹ điển hình, có thể nói đây là nam nhân cực phẩm, mẫu chốt chính là xiêm áo nhiều màu sắc trên người hắn, giống như là không tước khoe đuôi vậy.

Rót thêm rượu cho Thủy Nguyệt Ngân, Lâm Tĩnh Dao ghé vào bên tai hắn nhỏ giọng nói "Ta còn cho rằng vùng đất Bắc Đột hoang dã đó không sinh ra được mỹ nam chứ."

Thủy Nguyệt Ngân ho khan một tiếng, quét mắt nhìn mọi người một cái, trách cứ nói "Đừng nói vậy."

"Bản Khả Hãn đã sớm nghe nói phong thổ Tây Hạ so với Bắc Đột chúng ta khác nhau rất nhiều, lần này xuất hành cũng được mở mang kiến thức." Khả Hãn uống một hớp rượu, sau đó chặc lưỡi nói "Đáng tiếc, rượu của người Hãn các ngươi quá nhẹ, uống không đã ghiền."

"Khả Hãn lượng thứ, nam nhi Tây Hạ ta hơn phân nửa là thích uống trà, người thích uống rượu cũng rất ít." Thủy Linh Ương khách khí nói.

"Haha, ở Bắc Đột chúng ta, nam nhân ngoài thích nữ nhân thì chỉ có rượu ngon. Nhưng nam tử Tây Hạ các ngươi, tựa hồ thích chơi chữ, ngâm thơ đối câu, không duyên cớ liền chọc phải một thân chi khí." (*ý của Khả Hãn là nam tử Tây Hạ rất sĩ diện.) Khả Hãn nói xong, không thèm nhìn Thủy Linh Ương vừa rồi sắc mặt chợt đổi, kéo kéo vạt áo, lộ ra cơ ngực khoé khoắn và bộ lông rậm của mình, nói "Bắc Đột chúng ta cũng hứng vài trận bão tuyết rồi, sao ở đây vẫn còn nóng như thế."

Thủy Linh Ương đột nhiên đột nhiên hít một hơi, thường ngày thích nhất là khoe ra xương quai xanh khêu gợi của mình, hôm nay nếu cũng vạch cổ áo ra cho người ta xem, chỉ sợ đám khi Bắc Đột tiến hoá chưa hoàn chỉnh kia sẽ cười đến rụng răng, nói mình mười phần khí chất nữ nhân, dứt khoát phải nhin, không lên tiếng, lại phát hiện mùi mồ hôi thật là không chịu được, một hán tử vỗ vào bả vai Thủy Linh Ương nói "Bệ hạ, nói thật, dáng dấp của ngài rất đẹp, không hề thua kém đệ nhất vũ cơ Đề Nhã của Bắc Đột chúng ta."

Kết quả vẫn bị so sánh với nữ nhân.

Tuy nhiên Thủy Linh Ương kia là ai, da mặt có thể so với tường thành, chẳng những không có vẻ bối rối, còn uống một hớp rượu, giả vờ nói "Trẫm tự cho là mình xinh đẹp thiên hạ vô song, không nghĩ đã gặp được đối thủ, nếu như may mắn, có thể gặp cô gái tên Đề Nhã kia một lần hay không?"

Đan Mệnh Khả Hân cười to mấy tiếng, chợt chuyển đề tài, chỉ vào một nam nhi rất có phong phạm của người Hán nói "Đây là đại vương tử Thập Thất của bản Khả Hân, mẹ của hắn là một người Hán, có lẽ là do ảnh hưởng từ mẫu thân hân, cho nên so với chuyện cười ngựa bản tên, dường như hắn thích đọc sách viết chữ hơn."

Nam nhân tên Thập Thất vội vàng đứng dậy, thi lễ với Thủy Linh Ương một cái.

"Đây là nhị vương tử của bản Khả Hân, Mông Lạc, mẫu thân của hắn đến từ Đạp Nhĩ quốc xa xôi." Khả Hân lại chỉ vào nam nhân hoàn mỹ kia giới thiệu.

Mông Lạc cũng đứng lên thi lễ, trên khuôn mặt trẻ tuổi mang vẻ nhút nhát, sáng rỡ, kể cả là ánh nắng mùa đông sau giờ Ngọ cũng ấm theo rất nhiều.

Đúng là đẹp trai vô cùng.

Lâm Tĩnh Dao nhìn nam tử chói mắt như Apollon chuyển thế kia, trong lúc nhất thời có hơi mất hình tượng, vẻ mặt cũng si ngốc đi rất nhiều.

Nói xong mấy câu, Đan Mệnh Khả Hân rốt cục cũng nói vào chủ đề chính "Bệ hạ, hôm nay bản Khả Hân tới đây trước, ngoài việc muốn thưởng thức quang cảnh và phong thổ ở Tây Hạ, thật ra còn có một chuyện khác."

"Khả Hân cứ nói đừng ngại." Trên mặt Thủy Linh Ương mang nét mỉm cười, trong lòng cũng nôn nóng, chỉ sợ nam nhân này muốn nói ra kế hoạch liên minh tấn công Nhan quốc, các đại thần ngồi đó sắc mặt cũng căng thẳng theo.

"Haha, nghe nói nam nhi Tây Hạ mặc dù nặng văn nhẹ võ, nhưng cũng am hiểu cười ngựa bản tên, không thiếu người tài, ta cũng rất muốn khua tay múa chân một chút, mỗi bên phái ra năm tên cao thủ, tỉ thí công phu quyền cước một chút đi." Khả Hân nói.

"Hoá ra là muốn làm xấu mặt Tây Hạ." Lâm Tĩnh Dao từ trong say mê hồi hồn về, bữu môi, hỏi Thủy Nguyệt Ngân "Này, vương gia, Tây Hạ ta có mấy phần thắng?"

"Trước kia Tây Hạ và Bắc Đột chưa từng tỉ thí, không nói chính xác được." Thủy Nguyệt Ngân uống một hớp trà, nhìn Khả Hân đang vô cùng tự tin kia mấy lần, lại nói "Có lẽ một phần cũng không có."

Mặt Lâm Tĩnh Dao co lại, trầm nghĩ nếu phải lập tức khai chiến, trước mắt như vậy sẽ tăng tinh thần của đối phương, diệt đi uy phong của mình, trận này nhất định phải thắng.

Mặc dù trong lòng Thủy Linh Ương không muốn, nhưng cũng không tiện cự tuyệt, hơi do dự một chút, nói "Vẫn cứ làm theo ý Khả Hân đi, hai ngày sau, chúng ta ở trước "Điện Triều Dương" đánh trống tỉ thí một phen."

Ngay đêm đó, sau khi tất cả mọi người đã lui xuống, Lâm Tĩnh Dao bụng đĩa bánh đậu đỏ trong tay đi về phía "Điện Phượng Minh", chỉ thấy trong viện có mấy tên hán tử cao lớn thô kệch đang luyện võ, mỗi người đều lưng hùm vai gấu, đứng mảnh vô cùng.

Lâm Tĩnh Dao nắm chặt y phục, ngồi xuống bậc thang, liếc mắt nhìn nam tử hoàn mỹ kia một cái, che giấu đi bản chất tựa-hình-duyệt như là háo sắc, tự cho là phong độ cầm một cái bánh đậu đỏ bỏ vào miệng, đẩy phần còn lại tới bên cạnh Mông Lạc, giả vờ vô tâm hỏi "Vương tử điện hạ, không biết đệ nhất dũng sĩ Bắc Đột là vị nào?"

Mông Lạc tiện tay lấy một cái bánh bỏ vào miệng nhai vài cái, trên gương mặt trẻ tuổi có vẻ hưởng thụ, khen không dứt miệng nói "Rượu Tây Hạ mặc dù không đủ mạnh, nhưng điểm tâm làm thật ngon." Nói xong, chỉ chỉ một đại hán đang so chiêu cùng với mười mấy người khác, vẻ mặt tự hào nói "Đây, chính là hắn. A Cổ Đạt chính là hùng sư của Bắc Đột chúng ta, có thể lấy một địch trăm!"

Lấy một địch trăm? Ánh mắt Lâm Tĩnh Dao hơi căng thẳng, tiêu hoá xong khái niệm này, lại hỏi "Đệ nhị dũng sĩ là ai?"

"Hồ Nhĩ." Mông Lạc nói xong, chỉ vào nam tử nhìn thì có vẻ gầy gò những kỳ thực vô cùng mạnh.

"Haha, thực lực của hắn thế nào?"

"Người bình thường căn bản không đến gần hắn được, đánh ngã năm mươi người là chuyện nhỏ."

"Phải không, bội phục, vậy, đệ tam dũng sĩ?" Lâm Tĩnh Dao vừa ăn bánh, vừa thờ ơ thăm dò tình hình quân địch.

"Đại ca Thập Thất của ta." Mông Lạc nói xong còn vỗ ngực, vẻ mặt tự hào, vừa nhìn đã biết là loại sĩ diện, lại nghe hắn tán dương "Đại ca ta văn võ

song toàn, là hán tử ưu tú nhất Bắc Đột."

Hán tử sao? Nam tử tuấn tú nho nhã như thế nhìn thế nào cũng không thể hình dung bằng từ này. Lâm Tĩnh Dao nén cười, tiếp tục hỏi "VẬY còn đệ tứ?"

Mông Lạc ưỡn ngực, tự tin vỗ ngực nói "Chính là bản vương tử, tuy thực lực không bằng đại ca, nhưng ở Bắc Đột cũng coi như là nhân vật số một."

Lâm Tĩnh Dao nhìn hán tử phần cơ trí cũng không có, bắt giắc cười cười, bắt chéo tay sau gáy, dựa vào cột hỏi "Thế đệ ngũ dừng sĩ là ai?"

Mông Lạc ngáp một cái, chỉ vào một hán tử cách đó không xa, nói "Kia, chính là hán. Phổ Lạc so với ta hơi kém một chút."

Đang nói, chợt thấy đại vương tử Thập Thất phong độ lộng lẫy kia đi tới, ánh mắt tối tăm nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, sau đó giơ chân đá Mông Lạc một cước, giọng nói nghiêm nghị "Tuỳ tiện cho kẻ khác biết lai lịch phe ta, ngươi không có đầu óc à."

"Thế thì đã sao, dù sao Bắc Đột ta cũng thắng chắc." Mông Lạc ưỡn thẳng lưng, khiêu khích nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, sau đó đi vào trong điện.

Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, thì lễ với Thập Thất, nói "Trời cũng đã tối, ta cũng trở về nghỉ ngơi thôi."

Lại trở về Tây Noãn Các, đúng như dự đoán, tên hoàng đế yêu nghiệt kia đã sớm nằm trên cái giường ấm áp của mình, tóc đen mềm mại xoã tung, ánh nến chiếu xuống gương mặt nhìn không rõ lắm.

Giờ phút này, hán tử chống cằm, tự tiểu phi tiểu nhìn Lâm đại nhân đang đẩy cửa đi vào "Ái khanh không hết lòng với cương vị của mình, đã trể thế này vẫn chưa làm ấm chăn cho trẫm." Yêu nghiệt chậm rãi lên tiếng, đôi mắt hẹp dài mang ý cười viết hai chữ "muốn đánh".

Không thèm nghe lời nói của Thủy Linh Ương, Lâm Tĩnh Dao xoay người rời đi, lại nghe đế vương kia đổi giọng, ra lệnh "Đứng lại! Lập tức tới hầu hạ."

Hầu em gái người ấy, lão nương không quen người!

Lâm Tĩnh Dao dứt khoát đẩy cửa đi ra, chợt cảm thấy sau lưng có trận gió to ập tới, tiếp theo mình liền rơi vào một cái ôm ấm áp. "Không sao, nàng không làm ấm chăn cho trẫm, trẫm làm ấm chăn cho nàng là được, đều như nhau thôi."

Mặt Lâm Tĩnh Dao giật giật mấy cái, hít máu mũi, sau đó dúi tầm mắt đi, nháy ra hét lớn "Hoàng, hoàng thượng, ngài học kiểu ngủ khoả thân này từ lúc nào?"

"Mới vừa học, nếu nửa đêm ái khanh thấy tịch mịch, trẫm đỡ tốn thời gian côi y phục, có thể trực tiếp làm việc." Thủy Linh Ương nói, mắt càng híp lại.

"Người có ý quyến rũ ta, buông ta ra, thần là chính nhân quân tử, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, hoàng thượng đừng tưởng rằng côi sạch quần áo thì thần sẽ động tâm, ai da mẹ ời, người làm gì vậy, không cho phép nhéo mặt ta-----"

Ngày hôm sau, khi Lâm Tĩnh Dao tỉnh lại, phát hiện mình vẫn còn bị người ta nhốt trong ngực, chợt chợt quậy người một cái, hai cánh tay người kia lại càng siết chặt, dục vọng của nam nhân không chút che giấu cọt cọt lui trên người mình.

Nam nhân này thật sự đã là giới hạn cuối rồi sao?

Dứt khoát thoát khỏi cái ôm của hán, Lâm Tĩnh Dao lên tiếng hỏi "Hoàng thượng, đôi mắt khắp Tây Hạ, ai có công phu quyền cước giỏi nhất?"

"Trẫm." Thủy Linh Ương ánh mắt ngái ngủ mông lung nói.

"Ta không nói đùa với người."

"VẬY được rồi, công phu của thập cửu thúc là tốt nhất."

"Thật?" Sự khâm phục của Lâm Tĩnh Dao đối với Thủy Nguyệt Ngân lại tăng thêm một bậc, hỏi tiếp "VẬY tiếp theo?"

"Trẫm."

"Ta không nói đùa với người."

"Thật sự là trẫm." Thủy Linh Ương ngáp một cái, đôi chân thon dài gác lên nửa người dưới của Lâm Tĩnh Dao, khiến nàng không thể giãy giụa được.

"VẬY, tiếp theo?" Lâm Tĩnh Dao vừa hỏi vừa di chuyển thân mình, chỉ sợ tên khốn kia lại nhộn nhạo, côi quần mình mất.

"Đại tướng quân Điều Tuấn Ngạn."

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đại nhân rất gian trá

Trong không trung đột nhiên có tuyết rơi, đất trời một màu trắng bạc, đi dọc theo con đường phồn hoa nhất kinh thành, ngoại trừ các cửa các có treo đèn lồng màu đỏ tương đối bắt mắt, còn lại cả thế giới cũng hiện ra vẻ đau thương.

Đây cũng chỉ là cách nhìn của văn nhân tao nhã mà thôi, còn nếu đổi lại là Lâm Tề tướng thì-----

"Tên nhóc khôn khiếp nào dám ném tuyết vào bổn đại nhân!" Lâm Tề Dao đi trên đường phố trắng xoá, đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, chống nạnh, khí thế hét lớn.

"Haha, trúng rồi trúng rồi." Hai đứa trẻ ven đường vỗ tay cười to.

Lâm Tề tướng khẽ mỉm cười, vô cùng phong độ khom lưng, nhặt tuyết, nặn thành hình cầu, sau đó ném mạnh, cho hai đứa trẻ nghịch ngợm kia một bài học.

Ai ngờ....

Tháp Thát thấy quả cầu tuyết kia chuẩn bị xông tới trước mặt mình, vội vàng nghiêng người, lại thấy quả cầu tuyết không rơi xuống đất mà đập vào gương mặt tuần tú của Mông Lạc.

Mấy tên thị vệ bên cạnh nhất tề rút đao, căm tức nhìn Lâm Tề Dao nói "Cần rõ, ngươi dám đánh lénh vương tử nhà ta!"

Đáng chết, hai tổ tông này sao lại xuất cung vui chơi chứ. Lâm Tề Dao vội vàng cười cười bước tới, nói "Mạo phạm rồi, ta không cố ý, vương tử điện hạ đừng để ý."

"Hoá ra là ngươi." Mông Lạc có vẻ đại nhân đại nghĩa vỗ vỗ bả vai Lâm Tề Dao, chẳng qua bàn tay to lớn kia cố ý dùng lực, một phát đánh xuống, khiến cho trong nháy mắt nàng ngã xuống như chó tấp bùn, lúc đứng dậy miệng đầy tuyết.

"Phi phi." Lâm Tề Dao phun vài cái, trợn mắt nhìn nam nhân già bộ vô tội trước mặt, tiếp theo liền "Ai u" một tiếng, đứng trên đất chỉ vào mắt cá chân sưng đỏ "Ta bị trặc chân rồi."

Khoé mắt Tháp Thát và Mông Lạc co quắp, đại khái không ngờ nam nhân Tây Hạ sẽ có dáng vẻ kịch cỡm như thế, đang chuẩn bị không nhìn nàng, lách người mà qua, nữ nhân kia đột nhiên گیر chân, móc chân Mông Lạc một cái.

Nam nhân kia ở trên mặt tuyết trơn trượt khó giữ được thăng bằng, đang lúc Lâm Tề Dao dương dương đắc ý, chờ nhìn cảnh hấn cạp đất, lại phát hiện ra nam nhân kia không hề khách khí té nhào vào người mình, vì vậy Lâm Tề tướng xui xẻo lại ăn một miếng đầy tuyết lần nữa.

"To gan!" Mọi người lại rút đao lần nữa, chuẩn bị hỏi tội Lâm Tề Dao.

Nữ nhân kia ở trên đất thấy vậy đập đập mấy cái, giận dữ hét với nam nhân vẫn còn đang đè trên người mình "Mau đi xuống, nặng quá!"

Mông Lạc đứng dậy, thuận tiện kéo Lâm Tề Dao lên, cười to mấy tiếng, một quyền đập vào trên ngực nàng, nói "Đường đường là nam nhi, sao lại gầy yếu như vậy."

Mặt Lâm Tề Dao liền biến sắc, lui về sau từng bước, lại thấy nam nhân kia vô cùng tò mò đưa tay ra, dám ở trên ngực nàng xoay xở vài cái, nói "Đừng nói, ngực còn rất cường tráng."

Rất cường tráng, rất cường tráng....

Thường nói có còn hơn không có, cho dù mình ngực phẳng, thì cũng là thịt chứ!

Lâm Tề Dao chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, vẻ mặt đỏ bừng, nhẫn nhịn không phát tác, quay người lại, nhanh chóng chạy vào một thanh lâu, sau đó hung hăng ngã trên cửa.

Mông Lạc kỳ quái chép miệng, chợt thấy một đám hung thần ác sát vọt ra, cầm gậy gộc đao thương trong tay không đồng nhất, không nói hai lời liền chém về phía mình.

"Hộ giá, hộ giá!" Mông Lạc kêu một tiếng, vội vàng lui lại sau thị vệ.

Ngày hôm sau, cờ bay phấp phới, loa trống kêu vang, từng hồi thổi lên, một lần lại một lần, Thủy Linh Ương và Đan Mệnh Khả Hãn cũng đi tới trước "điện Triều Dương", nhìn lời đài tạm thời đã được xây dựng tốt, hơi cười cười.

Lâm Tề Dao đi theo sau lưng Thủy Linh Ương, hung tợn trợn mắt nhìn Mông Lạc một cái, sau đó không nhìn nữa.

Mông Lạc cười vang một tiếng, theo mọi người ngồi vào chỗ của mình, xoay người liếc mắt nhìn đám phi tần hậu cung, rí tai với Tháp Thất ở bên cạnh "Hoàng đế Tây Hạ mặc dù trẻ tuổi, bất quá nữ nhân lại kết thành đoàn, haha, quả thật là một vương triều cùng xa cực dục."

"Ít nói nhảm đi." Tháp Thất không vui nói một câu, sau đó nhìn Thủy Linh Ương một cái, phát hiện đế vương kia đang chơi đùa với viên ngọc trên ngón tay, ngược lại không hề sợ buổi ti thí hôm nay.

Lúc kèn lại thổi lên một lần nữa, Binh bộ Lý Văn Khai bước lên đài, hắng giọng nói "Hoàng đế của chúng ta cho rằng người Bắc Đột tới đương nhiên là khách, theo đạo đãi khách của Tây Hạ ta, cuộc ti thí hôm nay dừng sĩ Bắc Đột lên đài trước, sau đó Tây Hạ ta sẽ phái tướng sĩ ra ứng chiến, hôm nay tổng cộng ti thí năm lần, thắng được ba lần coi như là thắng. Như vậy, ti thí bắt đầu, mời dừng sĩ Bắc Đột lên đài."

Vừa dứt lời, đệ nhất dừng sĩ Bắc Đột vô cùng dũng mãnh trong truyền thuyết A Cổ Đạt nhảy lên đài, vũ động hai cây búa lớn trong tay, rất có khí phách của Lí Quý.

Mọi người đợi rất lâu, không thấy Tây Hạ có người nào ra ứng chiến, đang cảm thấy kỳ lạ, chợt thấy một cung nữ chậm chạp bò lên đài, thở một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn Lâm Tĩnh Dao, nói "Ta, ta đấu với vị dừng sĩ này."

Dưới đài lập tức xôn xao.

Đan Mệnh Khả Hân đặt ly trà xuống, cứng nhắc nhìn Thủy Linh Ương một cái, hỏi "Bệ hạ, chẳng lẽ Tây Hạ coi cuộc ti thí này là trò đùa sao? Cư nhiên lừa gạt nam nhi Bắc Đột ta!"

Thủy Linh Ương khí định thần nhàn uống một ngụm trà, nói "Làm sao vậy được, hôm nay chúng ta dốc mười hai vạn tinh lực nghênh chiến, hơn nữa nhất định sẽ toàn thắng."

Sắc mặt Đan Mệnh cũng không chuyển tốt, ho khan một tiếng, thét nói "A Cổ Đạt, ngươi còn do dự cái gì, bất kể nàng có phải nữ nhân hay không, dạy dỗ nàng một trận thật tốt cho bản Khả Hân đã!"

Vừa dứt lời, chợt thấy tiểu cung nữ kia hôn mê bất tỉnh.

Dưới đài lại một lần xôn xao, Lâm Tĩnh Dao thông dong đứng dậy, nói "Trận này, chúng ta thua, bắt đầu trận ti thí tiếp theo đi, Minh Nhi, ngươi có thể đi xuống."

Mọi người thấy thiếu nữ ngắt xiu kia đột nhiên đứng dậy, phui vẩy một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn bại trận một cách quang vinh đi xuống đài, bỏ lại đệ nhất dừng sĩ trong tin đồn kia về mặt không giải thích được.

Vì vậy, trận ti thí thứ hai bắt đầu không chần chừ chút nào, tên gầy gò kia lên đài xong, về mặt kinh nghi bất định, không biết Tây Hạ đang chơi trò gì, còn đang nghi hoặc, lại thấy Lâm Tĩnh Dao phong độ tiêu sái bước lên đài, cởi áo khoác, nói "Hào hán, bắt đầu đi."

"Đại nhân, ngài còn chưa chọn vũ khí?" Hồ Nhĩ hảo tâm nhắc nhở.

"Không cần, công phu của ta rất tốt, không cần vũ khí." Lâm Tĩnh Dao mặt dày nói.

Vì vậy, trọng tài gõ chiêng, nói "Bắt đầu."

Lâm Tĩnh Dao thấy Hồ Nhĩ khí thế ồ ạt, đại đao trong tay bổ về phía mình, vội vàng lặn một vòng tránh khỏi công kích, từ trong giày moi ra một thanh chuỳ thủ, thừa dịp hấn đang phát động đột công kích thứ hai, lập tức cầm chuỳ thủ chém tay hấn bị thương.

"Không phải là không có vũ khí sao?" Hồ Nhĩ nhất thời khinh địch mà bị thương, có chút tức giận nói.

"Binh bất yếm trá." Lâm Tĩnh Dao cười gian một tiếng, lại thấy hán tử kia bị mình chọc giận, vốn còn nương tay, lần này trực tiếp không khách khí giơ song đao lên, hung hăng bổ về phía mình.

Con người Thủy Linh Ương co lại, đang muốn đứng dậy, lại thấy Thủy Nguyệt Ngân đã giành trước, nói với Lý Văn Khai "Trận này xử Tây Hạ thua, mau dừng trận đấu lại."

Lâm Tĩnh Dao bất mãn tròn mắt nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái, lấy một cây cung nhỏ trong ống tay áo ra, Hồ Nhĩ một lòng muốn đánh chết nàng, nhất thời không phòng bị, phát hiện một loạt mưa tên bén nhọn lao đến, vội vàng nghiêng người, nhưng một cánh tay bên thân đã xuất hiện vết máu.

"Đồ tiểu nhân!" Lần này đã thật sự chọc tức Hồ Nhĩ, hán tử kia hai mắt đầy to máu, rú lên một tiếng, liền đánh về phía Lâm Tĩnh Dao.

Thấy tình thế không tốt, Lâm Tĩnh Dao vội vàng lật người, chuẩn bị lặn xuống đài, lại phát hiện mình rơi vào một lồng ngực cường tráng, hấn là tên Mông Lạc kia lại ăn đậu hũ của mình rồi. Ở phía sau hấn, Thủy Linh Ương và Thủy Nguyệt Ngân một trước một sau chạy tới, xem ra là vội vã đến cứu mình.

"Roi khỏi đài là thua, trận này Bắc Đột thắng." Lý Văn Khai lau mồ hôi lạnh, vội vàng tuyên bố.

"Biến thái, buông ta ra!" Lâm Tĩnh Dao nhìn Mông Lạc tức giận nói một câu.

"Đại nhân, người người thật nhỏ, ôm nhẹ như thế." Mông Lạc không thấy oán khí cường đại sau lưng, nhếch miệng nói.

"Đa tạ khích lệ, mau để ta xuống." Lâm Tĩnh Dao bị người ta ôm công chúa, vô cùng mất phong độ.

Mông Lạc coi như không nghe thấy thả Lâm Tĩnh Dao xuống đất, sau đó nhìn bộ mặt tối tăm của Thủy Linh Ương một cái, vẻ mặt vô lại tức giận về chỗ ngồi, còn không quên liếc mắt với Lâm Tĩnh Dao một phen.

"Có quan hệ với vương tử Bắc Đột từ lúc nào?" Thủy Linh Ương đi tới bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

"Vi thần người gặp người thích hoa gặp hoa nở, có gì kỳ lạ chứ." Lâm Tĩnh Dao nói xong, nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái, sau đó thấy hán điểm nhẹ chân, một mảnh áo hồng bay lên trên đài, cùng với đại vương tử Thập Thất của Bắc Đột đều cảm trường kiếm, hai bên tranh phong.

"Tây Hạ cuối cùng cũng chịu phái ra một người có võ công rồi sao." Thập Thất nhếch môi cười khê, trường kiếm trong tay chiếu xuống nền tuyết động.

Thủy Nguyệt Ngân cười theo, ánh mắt căng thẳng, nhanh chóng khéo léo xuất thủ, đâm về phía đối thủ vân đạm phong khinh kia.

Nếu trận này thắng thì còn cơ hội chiến thắng, nếu như thua, hai trận tỉ thí sau đó cũng mất đi ý nghĩa.

Lâm Tĩnh Dao hé mắt, nhẹ nhàng uống một ngụm trà.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ngang ngược cầu hôn

Bản thân chuyện cao thủ so chiêu là một trò vui tai vui mắt, hai vị dung mạo tuấn mỹ trên đài kia, động tác dứt khoát mạnh mẽ không ai nhường ai, từng bước ép sát, trong lúc nhất thời đào quang kiếm ảnh, vô cùng hoa mỹ.

Không trung mơ hồ lại bắt đầu có tuyết rơi, Lâm Tĩnh Dao nắm chặt vạt áo của mình, sau đó thấy Mông Lạc cởi áo khoác lông chim của hắn ra, đưa cho mình nói "Khoác thêm đi, người không chỉ gầy yếu, còn không chịu được lạnh."

Lâm Tĩnh Dao tức giận "hừ" một tiếng, đang muốn nhận lấy áo khoác, lại thấy Thủy Linh Ương thuận thực cởi áo khoác da gấu của mình ra, nói "Nào, khoác cái này đi, đủ ấm áp."

"Đạ." Lâm Tĩnh Dao đồng ý, nhận lấy áo khoác của Thủy Linh Ương, tùy tiện khoác lên người xong, nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, hắn là Thập Thất kia bị Thủy Nguyệt Ngân đập một cước bay xuống đài, động tác lợi hại dứt khoát, không nề mặt chút nào.

"Vương gia, thật xuất sắc!" Lâm Tĩnh Dao hô to một tiếng, nhất thời kích động, vỗ vào lưng Thủy Linh Ương một cái, nói "Hoàng thượng, kế tiếp đến ngài, nhiều dân chúng Tây Hạ ta nhìn vào như vậy, đừng khiến dân và nhân dân mất thể diện."

Thủy Linh Ương hừ lạnh một tiếng, hồng y chớp động, cùng với Mông Lạc hoá trang như không tước kia một trước một sau nhảy lên đài. Một trận gào thét ầm ĩ điên cuồng, tất nhiên mọi người không ngờ rằng Thủy Linh Ương sẽ đích thân lên đài cùng người khác khoa tay múa chân.

"Đây mới là hảo nam nhi." Đan Mệnh Khả Hãn cười mấy tiếng, trong lúc nhất thời dường như cũng không quan tâm chuyện thắng thua, chỉ cảm thấy cuộc tỉ thí kia thật quá đã.

Thủy Linh Ương kia cũng không phải là kẻ ăn chay niệm Phật hạ thủ lưu tình, cho nên người tiện hợp nhất, mười năm tạo thành một tiện, chính là chỉ điều này. (*tiện ở đây là dâm tiện, chứ không phải là thuận tiện ^^)

Hắn xuất thủ âm độc mà tàn nhẫn, mình ám đều dùng, trường kiếm, phi tiêu, thậm chí là đinh tai, một thân hồng y diêm dúa vũ động, như muốn cắn nuốt không tước vương tử kia vậy.

Mông Lạc kia tâm tính tương đối đơn thuần, tất nhiên không ngờ tới đối phương đường đường là vua một nước lại có thể dùng chiêu ám tiễn dâm thương người ta như thế, nhất thời tránh né không kịp, trên người bị thương mấy chỗ, máu chảy không ngừng.

"Tĩnh Dao nói rất đúng, binh bất yếm trá, tiểu vương tử, trận này trăm thắng." Thủy Linh Ương hí mắt tươi cười, nhảy một cái về chỗ ngồi, lại căn dặn người lập tức truyền thái y chữa trị cho Mông Lạc, còn mình thì thờ ơ uống trà.

"Hoàng thượng, thật là hảo kiếm, hảo tiện!" Lâm Tĩnh Dao ghé lại gần, nháy mắt nói.

"Hừ, ca ngợi trẫm hay lắm." Thủy Linh Ương nhẹ nhàng cười một tiếng, Lâm Tĩnh Dao tiếp tục ca tụng nói "Hoàng thượng dùng tiện như thần, chúng thần

nhìn không kịp nha."

Kế tiếp, Diêu Tuấn Ngạn thắng rất dễ dàng, chỉ dùng mấy chiêu liền chế phục được Phở Lặc, Tây Hạ ba thắng hai bại, giành được thắng lợi.

Tất cả mọi người đều nhìn thấu, bàn về thực lực, Tây Hạ căn bản không phải đối thủ của Bắc Đột, nhưng trên chiến trường chỉ nói mưu lược, Bắc Đột mặc dù thua trong uất ức, nhưng lên tiếng cũng không được.

Chẳng qua là, Mông Lạc kia không chịu từ bỏ ý đồ, bằng bó xong, kêu gào nói "Không được, ta muốn cùng bệ hạ so tài bắn tên, nam nhi Bắc Đột ta đều giỏi về cưỡi ngựa bắn cung, ta cũng muốn xem xem hệ hạ có thể tiếp chiêu hay không."

"Hoàng thượng." Lâm Tĩnh Dao nhỏ giọng gọi Thủy Linh Ương, thấy hắn khoát tay áo ngăn không cho mình lên tiếng, nhẹ giọng nói "Trẫm cũng từng luyện cưỡi ngựa bắn cung một thời gian, nếu tiểu vương tử có hứng thú, trẫm tiếp người vài chiêu vậy." Dứt lời, sai người mang trường cung của mình lên.

Vì vậy, hai người cùng phi thân lên ngựa, cùng giục ngựa chạy như điên, cùng giương cung bắn tên, cùng bắn trúng hồng tâm.

"Ném đồng tiền!" Thủy Linh Ương ra lệnh với võ tướng bên cạnh.

Vì vậy trong không trung xuất hiện sáu đồng tiền, hai người đồng thời bắn ra ba mũi tên, toàn bộ đều bắn trúng tâm.

Đám người sôi trào.

Lâm Tĩnh Dao nhìn nam tử tà mị kia khoe miệng hiện ra một vòng cung tuyệt mỹ, hơi ngẩn ra, trong lòng không khỏi hưng phấn, mọi người đang hô hào vì hắn, cảm giác kia giống như trở lại thiếu nữ hiện đại, năng đứng ở khán đài hô hào trợ uy cho đội bóng mình thích.

Cho nên kích động, là bởi vì thích hắn.

Nam nhân ưu tú kia thoả mãn lòng hư vinh của mình.

Ban đầu, đội trưởng là hoa đã có chủ, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy đó đúng là đoá hoa nhài cắm bãi cứt trâu, hôm nay, nam tử tuyệt điểm yêu mị kia không chỉ là hoa đã có chủ, mà còn bị cắm vào trong bình nước tiểu!

Đồ dùng chung á!

Nghĩ đến đây, Lâm Tĩnh Dao cũng cảm thấy hơi buồn tẻ, đang thất thần, chợt thấy một trận mưa tên bắn tới, bắn xuyên vào cái bàn dài trước mặt mình, suýt nữa là cắm vào đùi mình.

"Mẹ nó." Lâm Tĩnh Dao kinh hô một tiếng, phát hiện trên mũi tên có một chiếc nhẫn hoàng kim, phân lượng có vẻ không nhẹ đâu.

"Hử?" Nàng lập tức mặt mày hớn hở, đang muốn giơ tay lấy, lại nghe Mông Lạc nói "Nếu hôm nay ta đã chạm vào người thì nhất định sẽ chịu trách nhiệm với người, đây là tín vật đính ước ta đưa cho người."

Mọi người lại xôn xao.

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy mặt mình hết đỏ lại trắng, không còn chút máu, cứ như vậy cứng ngắc không biết làm gì.

"Lâm đại nhân không phải là nam sủng của hoàng thượng sao? Tại sao lại có quan hệ với tiểu vương tử của Bắc Đột?"

"Cũng khó trách, một nam nhân mi thanh mục tú như thế, bảo sao không thu hút vài người mê nam sắc tới chứ."

"Thật là sai lầm, vương tử kia nói là hắn sảm sỡ Lâm đại nhân, hai người không phải là-----"

"Đừng nói nhảm, Lâm đại nhân luôn luôn trung quân ái quốc, không thể nào phản bội hoàng thượng được."

"Chính sự và sảng sự là hai chuyện khác nhau, Lâm đại nhân tuổi trẻ khí thịnh, có lẽ-----" (*sảng sự là chuyện giường chiếu =.=)

"Bất hạnh của đất nước a!"

... ..

Lâm Tĩnh Dao nghe tiếng thảo luận riu ra riu rít xung quanh, sắc mặt lại biến hoá lần nữa, hận không thể chết đi cho rồi, nghĩ nghĩ, nàng hung tợn nhìn về phía nam nhân như khổng tước kia, thấy hắn cười rục rờ dưới ánh mặt trời, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng viết sự mong mỏi.

Lại nhìn nam nhân yêu nghiệt bên cạnh hắn, chỉ thấy hắn tự tiểu phi tiểu, ánh mắt vạn phần dịu dàng lăng trì mình một lần lại một lần.

Hồi lâu sau, Thủy Linh Ương nheo mắt, rút một mũi tên từ trong bao đựng tên ra, gỡ hai cái vòng trên tay mình ra, tiếp theo là hai chiếc nhẫn, sau đó kéo cung, hướng Lâm Tĩnh Dao mà bắn.

"Phập----" Mũi tên cũng xuyên qua cái bàn dài trước mặt Lâm Tĩnh Dao, cùng một mũi tên khác một trái một phải xếp hàng, tiếp đó nam nhân yêu

nghiệt lạnh lùng ra lệnh "Ái khanh, cắt hẳn đi, đây là phần thưởng trăm cho ngươi."

Năm nay nam nhân đều đã mãn như vậy sao? Cõi cầu hôn là trò chơi như vậy.

Phải lạy tạ, phải lạy tạ!

Kết quả, Lâm Tĩnh Dao quỳ xuống, dập đầu nói "Hoàng thượng tiện thuật kinh người, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Chúng triều thần nghe xong, cũng không hiểu sao, vội vàng quỳ xuống đất hô theo.

Mũi tên lại được kéo thêm lần nữa, mặt Lâm Tĩnh Dao co giật, phát hiện mũi tên kia hướng thẳng vào đầu mình, người cầm cung cười vô cùng nguy hiểm nói "Ái khanh, ngươi muốn kháng chỉ không tuân sao? Nhẫn này là trăm ban thưởng cho ngươi, cắt đi."

Lâm Tĩnh Dao trong lòng vô cùng đau khổ, mất sức chín trâu hai hổ mới kéo được mũi tên trên bàn ra, sau đó cầm đầu mũi tên, lấy chiếc vòng và nhẫn xuống, dập đầu một cái nói "Vi thần tạ ơn hoàng thượng."

Thủy Linh Ương hài lòng thu mũi tên lại, nhìn Mông Lạc bên cạnh mình một cái, nói "Tiểu vương tử thân thủ bắt phạm, trận này coi như hoà, sao?"

Mông Lạc không chút che giấu sự khinh bỉ của mình với Thủy Linh Ương, lăm bằm một tiếng, đi tới bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, lấy lại chiếc nhẫn của mình, cường chế đeo vào ngón tay Lâm Tĩnh Dao, nói "Hôm qua mạo phạm, không biết nàng là một cô nương, nhưng ở Bắc Đột bọn ta, một khi ngực của nữ nhân bị nam nhân đụng chạm, nhất định phải gả cho hắn làm vợ, Lâm đại nhân, mặc dù nàng có hơi hung hãn, nhưng có thể vào triều làm quan hơn nữa lại là chức quan nhất phẩm, thật là cân nhắc không thua bậc mây râu, nữ nhân như nàng, Mông Lạc ta nhất định muốn."

Lâm Tĩnh Dao nhìn quanh một cái, thấy không có ai nghe rõ lời giải thích này, thở dài một hơi, nói "Vương tử điện hạ, Lâm mỗ đã có người trong lòng, nói thật, người kia sở ngực ta còn nhiều hơn ngươi."

Hai hôm sau, đêm khi Bắc Đột trở về nước, trước khi đi, Khả Hãn ghé vào tai Thủy Linh Ương nói nhỏ một câu gì đó không ai biết.

Chỉ thấy trên da thịt trắng nõn của đế vương kia bắt đầu giận tái đi, tiếp đó cười khê một tiếng, dùng thanh âm thánh thót của mình nói "Nếu Khả Hãn không ngại thì mời mắt mong chờ đi, xem thiên hạ này rốt cuộc rơi vào tay ai."

Nửa tháng sau, lúc Lâm Tĩnh Dao lên triều, cảm thấy không khí có chút quái dị, vì vậy hồ nghi nhìn mọi người một cái, hỏi Thủy Nguyệt Ngân "Chuyện gì khiến lòng người bàng hoàng thế?"

Thủy Nguyệt Ngân thở dài một cái, nói "Vừa nhận được tin, quân ta đã chinh đồn xong, ngày mai lập tức Bắc thượng, ngày mai gặp mặt quân đội Nhan quốc trên thảo nguyên Lạt Đạt Nhĩ, cùng tiến công Bắc Đột."

"Nhanh vậy sao?" Lâm Tĩnh Dao thăm nói một câu, phát hiện sắc mặt Thủy Nguyệt Ngân vô cùng tối, liền hỏi "Sao, không có lòng tin chiến thắng à?"

"Hoàng thượng muốn ngự giá thân chinh, rõ ràng một chút kinh nghiệm cũng không có, lại muốn chạy ra chiến trường làm anh hùng, có quá mạo hiểm hay không." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, cũng quên là phải có ý cung kính, nhưng dù sao sự thực là một thúc thúc đối với cháu thì nên có lo lắng và trách cứ.

Lúc mọi người thì thầm với nhau xong, đế vương yêu mị biếng nhác kia chậm rãi đi lên đại điện, nhìn mọi người một cái, cười cười nói "Xem ra tin tức này đã truyền đi rất nhanh, nếu mọi người đều đã biết, trăm cũng không có gì để nói, muốn đánh thì phải tận lực chiếm thế chủ động, giảm bớt mất mát cho dân chúng Tây Hạ ta."

"Hoàng thượng, ngài không cần thiết phải ngự giá thân chinh, Tây Hạ ta có hai vị tướng quân Tào Thủ Tĩnh và Điều Tuấn Ngạn, đánh đâu thắng đó, không gì cần nói, kính xin hoàng thượng giữ gìn long thể quan trọng hơn." Chúng triều thần cùng khuyên.

Thủy Linh Ương khẽ mỉm cười, nhìn Thủy Nguyệt Ngân và Lâm Tĩnh Dao đang đứng đằng kia, hỏi "Hai người các ngươi luôn luôn không hoà cùng với mọi người, lần này lại cũng không cùng bọn họ khuyên can trăm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cả đêm triền miên

Thủy Linh Ngân do dự một chút, tiến lên một bước, nói: "Tiên hoàng là ở trên lưng ngựa xây dựng giang sơn, hoàng thượng nguyện ý trực tiếp tham dự

cuộc tranh đấu, vì thần cần gì phải ngăn cản người khai thác đất đai, nhưng vì thần kính xin hoàng thượng chấp thuận cho vì thần được được cùng hoàng thượng ra chiến trường”.

Thủy Linh Ương thần sắc khuôn mặt có chút động, vừa nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao, nhếch môi hỏi: “Ái khanh có muốn theo trẫm cùng xuất chinh?”

“Ta không đi.” Lâm Tĩnh Dao đáp thật dứt khoát.

Trên mặt không thể nhìn được, Thủy Linh Ương giống con không tước xòe đuôi, tự mình đa cảm, tự ho khan một tiếng, lại nghe thấy Lâm Tĩnh Dao nói: “Có chiến tranh thì có thương vong, thần không muốn tận mắt nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông”.

“Nói cũng phải.” Thủy Linh Ương che giấu sự lúng túng, nhìn thật sâu vào Lâm Tĩnh Dao, muốn từ trong mắt của nàng bắt được một tia lo lắng, lại thấy nữ nhân kia dừng lại một chút, nói: “Thần nguyện ý phụ trách tất cả kinh phí trong chiến tranh, bạc do thần làm ra.”

Thủy Linh Ương vui sướng cười vài tiếng, nói: “Thời khắc mấu chốt ái khanh quả không phụ sự kì vọng của

Trẫm, trẫm chờ câu nói này của ngươi.”

Lâm Tĩnh Dao sắc mặt cứng đờ, nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái, trong lòng thở dài, thâm nghĩ thiên hạ trong cảnh thái bình sẽ không lâu nữa, nếu chiến tranh thật sự như Thủy Linh Ương tưởng tượng, nói dễ dàng giành được chiến thắng thì tốt, nhưng nếu đánh giá sai thực lực đối phương, hoặc trong lúc này xảy ra chuyện không may thì chỉ sợ đất này rơi vào tay giặc.

Ngay đêm đó, Lâm tể tướng bồi hoàng thượng uống mấy chén ruwouj, thủy nhân mông lung (đôi mắt mông lung) chỉ cảm thấy nam tử trước mắt bắt đầu vận vẹo, khuôn mặt khuyh quốc, mị hoặc chúng sinh dần dần to ra, hẳn là mang theo một chút hương vị của phong cách tiên nhân, khoe miệng nở nụ cười nhân nhật, hết sức dịu dàng.

“Sur, sur phụ.” Lâm Tĩnh Dao lẩm bẩm một tiếng, đưa tay xoa xoa cái khuôn mặt lạnh lùng, dung nhan tuyệt trần, dù chỉ cách trong gang tấc nhưng như thế nào cũng không với tới.

Thủy Linh Ương hí hai mắt, bản thân ôm lấy Lâm Tĩnh Dao để trong ngực, lạnh giọng nói: “Thấy rõ ràng chưa, trẫm cũng không phải là sur phụ của ngươi.”

“Sur phụ, đừng như vậy.” Lâm Tĩnh Dao vừa nói vừa huy động ‘móng vuốt’ tới gãi gãi 2 cái trên mặt Thủy Linh Ương.

“Cùng trẫm ở chung mà người dám nghĩ tới người khác!” Thủy Linh Ương có chút giận dữ, chợt thu hồi tâm, lại phát hiện nữ nhân kia mãnh liệt đánh vào trong ngực của mình, mắt lơ đãng nói: “Sur phụ, hoa đại trên núi nở hết rồi, người đã đáp ứng ta thu hoạch.”

Thủy Linh Ương ngần ra, lại thấy Lâm Tĩnh Dao đột nhiên rơi nước mắt, mức nở nói: “Đừng để cho ta đi khi sức khỏe của người không tốt, sur phụ, người không cần đối xử với ta như vậy, ta mới không cần áp đặt ta mối thù hận của gia đình, của giang sơn.”

“Sur phụ sao?” Thủy Linh Ương nỉ nón một tiếng, bắt được thanh âm thống khổ của nữ nhân, nắm chặt bả vai, bắt nàng nhìn mình, một đường hỏi: “Ngươi yêu ta sao?”

“Yêu...” Lâm Tĩnh Dao hàm hồ đáp ứng, vòng qua cổ Thủy Linh Ương, nói: “Ta thích sur phụ nhất mà.”

Trong lòng có cái gì đó nháy mắt chia năm sẻ bảy, Thủy Linh Ương tay run run sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại hỏi: “Như vậy sur phụ cùng Thủy Linh Ương, ngươi yêu người nào hơn?”

Hắn, đang mong đợi cái gì đây?

Mong đợi nàng nói ra chữ ‘yêu’ đến tận cùng vào lúc nào, ở trước mặt nữ nhân này, mình lại trở lên hèn mọn mà luống cuống.

Nữ nhân trong ngực khẽ run một chút, chầm chầm không trả lời.

Thủy Linh Ương tự giễu cười cười, đem nàng ôm vào Tây Ngảo Các, đang lúc muốn rời đi, lại bị nữ nhân kia bắt được áo bào, chỉ nghe nàng lẩm bẩm “Đừng đi, đừng bỏ ta.”

“Muốn ta ở lại sao?” Thủy Linh Ương nhẹ giọng hỏi, trong mắt có chút ánh sáng lóe lên, mang theo quyết tuyệt, còn có chút mùi vị lãnh khốc.

“Ừ, lưu lại, ở lại bên cạnh ta.” Lâm Tĩnh Dao hiếm khi thể hiện mình là một nữ tử.

Thủy Linh Ương nghe vậy, cúi đầu thật thấp, bật cười to, khi đó, tâm tình của hắn bị đè nén quá mức cũng không có nghe rõ Lâm Tĩnh Dao nói nửa câu sau: “Thủy Linh Ương, ngươi ta yêu là ngươi, là ngươi.”

Quần áo toàn bộ bị cởi ra, Thủy Linh Ương hầu như không đùa giỡn cô, trực tiếp mạng mẽ xâm nhập vào cơ thể Lâm Tĩnh Dao, trong mộng, nữ nhân thống khổ kêu rên lên, nhưng lại không tìm cách khiến người nam nhân đồng tình, chỉ cảm thấy bên dưới truyền đến từng cơn nhói đau, một chút ấm áp tràn ra trên giường.

Đó không phải là một cuộc triền miên Xuân Phong Hóa Vũ (mưa thuận gió hòa, ý nói cả hai người đều tình nguyện, phối hợp ăn ý...) mà là một cuộc đòi

lấy bá đạo.

Trên khuôn mặt tuyệt trần của hoàng thượng mang theo chút tuyệt vọng, khóe mắt có nốt ruồi giọt lệ có một tầng mây mại đen không thể tan. “Chẳng lẽ, người vẫn luôn trêu trẫm hay sao? Hẳn là ai? Cái đó khiến người nhớ tới nam nhân nào?”

Đầu mùa đông, mặt trời thức dậy muộn, chờ một chút ánh mặt trời chiếu trên giường thì người nam tử cả đêm lên núi Vu Sơn vẫn còn đang ngủ say, trong mơ màng màng đưa cánh tay sang bên cạnh sờ soạng chỉ thấy một khoảng trống không, chợt ngồi dậy, nhìn trên đệm lưu lại dấu vết đêm qua ân ái, ánh mắt chợt thay đổi.

Không phải là mộng, chỉ là người cùng mình triền miên đêm qua không biết đã đi đâu.

Đêm qua, hẳn là rượu mời...

Thủy Linh Ương cúi đầu nhìn thoáng trên người, lại nhìn thấy từng dấu vết hồng hồng, một quyền đánh tới trên vách tường, cần cần môi, phủ thêm một lớp áo, lập tức đi ra khỏi Tây Ngảo Các.

Đại quân đã chinh đồn xong, chờ sự phân phó. Thấy Thủy Linh Ương xuất hiện, văn võ bá quan đều quỳ xuống đất, không đứng dậy nổi, có người còn khóc nức nở.

Thủy Linh Ương xoa ra mái tóc dài trong gió lạnh, đôi môi đỏ như máu có chút mím lại, trên mặt tái nhợt hiện ra chút lo âu, sau một hồi, hần trầm giọng hỏi: “Lâm Tĩnh Dao ở đâu?”

“Thần ở đây”. Trong đám người, truyền đến một tiếng trả lời trầm muộn.

Một bóng dáng xuất hiện cực kì đột ngột,

Cứ như vậy đứng trước gió, quan phục rung động, trên mặt mang theo một chút vui vẻ, cùng với đám người mang về mặt đưa đám kia thật bất đồng. Trên mặt nàng chỉ viết ‘Trần trọng’.

Thủy Linh Ương có chút do dự, nặn ra một nụ cười, hỏi: “Nếu trẫm cười ngựa ra chiến trường, một đi không trở lại, ái khanh có cảm giác đau lòng không đây?”

“Ngô Hoàng băng hà, cả nước đau lòng, thần tự nhiên cũng đau lòng theo.” Lâm Tĩnh Dao ăn nói bài bản, kính trọng như xưa.

Quần thần trong lúc này chỉ có quân và thần ở buổi sáng tinh mơ liếc mắt đưa tình, mắt đối mắt, không một tiếng vang.

Trầm mặc trong chốc lát ra đi, Thủy Linh Ương cười cười, còn chưa mặc thêm quần trang đã xoay người lên ngựa, nhìn Lâm Tĩnh Dao nói. “Chớp mắt đã tới cuối năm, trẫm sẽ cố gắng chạy về cùng người ăn bữa cơm tất niên.”

Lâm Tĩnh Dao ngẩn người nói. “Tốt!”

Thủy Linh Ương gật đầu một cái, hoàng thượng đẹp đẽ tuyệt trần, tuổi trẻ khí phách, uy vũ. Cẩm trường đao trong tay xuống đất, cất cao giọng nói. “Lần này xuất chinh chính là thuận theo ý trời, các người đều là trụ cột nước nhà, hôm nay cùng trẫm xuất chinh đến phương Bắc, chính là thời cơ tạo dựng sự nghiệp làm rạng danh thiên hạ này, là lưỡi dao sắc bén cũng là không sắc bén, trẫm cũng sẽ nhìn ở trong mắt, là một bước lên mây như điều gặp gió hay chấm dứt tư cách làm người suốt đời, đây chính là thời cơ khảo nghiệm người tốt nhất. Lần này đi, tất thắng!”

“Tất thắng!” Một lời nhiệt huyết trong ngực, tiếng hô hào vang tận mây xanh.

Chiến tranh tàn khốc, người sẽ chết nhiều.

Lâm Tĩnh Dao từ xa nhìn những người tràn đầy nhiệt huyết, gương mặt trẻ tuổi kia, khẽ cúi thấp đầu, nghe thanh âm chiếc kèn phát lệnh vang lên, đại quân trùng trùng điệp điệp hướng phương Bắc mà đi...

Đều nói cộc không ở nhà, khí xung ngôi vua.

Thủy Linh Ương chân trước mới đi, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy có được quyền lực hoàng đế thật không có cảm giác khỏe, tất cả chính sự do nàng làm chủ không nói, ngay cả nữ nhân hậu cung đấu đá nhau thành 7, 8 danh sách cũng đưa đến cho nàng xem xét, ký tên.

Cứ như vậy trôi qua hai ngày, Lâm Tĩnh Dao phát hiện làm quân vương, thực sự là một chuyện cực khổ.

Sau đó một vài ngày qua đi, trong cung mọi người đột nhiên không tìm thấy Lâm đại nhân, đến phủ tìm kiếm cũng không thấy tin tức.

Có người tận mắt thấy có một đội quân lớn, cũng hướng phương Bắc đi tới, mà Lâm đại nhân cũng ở trong nhóm người này.

Còn về phần đại nhân kia đột ngột xuất hiện trên đất Tây hạ, không có ai biết về bọn họ, Lâm đại nhân chính là truyền thuyết của Tây Hạ, mọi người một lần nữa tin sự thực này.

Dọc theo đường hạ trại, Lâm Tĩnh Dao sai người đen cúi đốt cho cháy to thêm một chút, sau đó lại nhìn sang cái người muốn nói lại thôi – Trương Khiên

một cái: “Có rắm mau thả, nén cũng không thấy khó chịu sao?”

Trương Khiên dùng thời gian ngắn nhất để thích ứng với thói quen thay đổi tính tình Lâm Tĩnh Dao, chấp tay nói: “Công chúa, thần có một chuyện không rõ, lần này Bắc Thương đột nhiên cùng Tây Hạ nổi lên xung đột, chúng ta đứng ngoài, tùy thời trai cò tranh nhau, chúng ta ngư ông đắc lợi không phải tốt hơn sao? Vì sao còn đưa quân tăng viện cho Tây Hạ đây?”

“Nếu như Tây Hạ cùng Nhan quốc chiến thắng, thế lực hai bên mở rộng, người nghĩ cơ hội phục quốc phải đợi đến khi nào, không bằng bây giờ tranh thủ thời cơ khiến Thủy Linh Ương tin tưởng, sắp xếp người trong đại quân của hần, chúng ta cần làm tan rã từ bên trong Tây Hạ, có hiểu hay không?” Lâm Tĩnh Dao nói xong, hung hăng đánh vào ót Trương Khiên một cái.

“Đạo lý ta hiểu, chỉ là...”

“Đừng dài dòng, bản công chúa cần nghỉ ngơi rồi, người lui ra ngoài.” Lâm Tĩnh Dao nói một tiếng, nghiêng người nằm xuống.

Trương Khiên trong lòng có chút không vui, lắc đầu đi ra khỏi lều, trên mặt đất nhặt được khối ngọc bội trong suốt óng ánh, không một chút do dự cầm lên để trong ngực, sau đó trở về trường của mình.

Lâm Tĩnh Dao thở một tiếng, thầm nghĩ tạm thời mượn sức của những người thanh niên nhiệt huyết này đi, chờ tới khi thật sự đưa bọn họ đến bên trong đại quân Tây Hạ, cố gắng thu phục lòng người, những người này hơn phân nửa là người xuất thân nghèo khổ, khẩu hiệu phục quốc đối với bọn họ là quá nặng nề rồi, bọn họ cũng đảm đương không nổi, có chút ít lợi ích, bọn họ nhất định sẽ ‘bỏ tà theo chính’, ngoan ngoan nghe lời Thủy Linh Ương.

Yên tâm nghĩ mình lần này sẽ không say rượu mất lý trí, ngủ bên cạnh một nam nhân, một cái nguyên nhân khác có lẽ là trừ Ngọc Linh Viễn, Từ khi mới quen cho tới khi hần rồi đi, người nam nhân kia trong lòng lộ ra sự sâu xa, đặc biệt là vào buổi đêm hôm hần rồi đi, tự nhủ qua lời nói. “Nếu như một ngày người không có chỗ để đi, thì tới trong cung nương tựa vào trẫm”

Muốn để cái giả thuyết này thành hiện thực, hoặc là hần phá hủy Tây Hạ, hoặc là hần phá hủy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Trở thành tù binh.

Sáng sớm, Lâm Tĩnh Dao chỉnh đốn lại thể thái mọi thứ, đang chuẩn bị cho chặng đường tiếp theo thì phát hiện Trương Khiên đang cầm ngọc bội của Thủy Nguyệt Ngân đưa cho mình vuốt vuốt, vì vậy nhanh tay đoạt lại, không vui nói: “Lượm được đồ của bản công chúa, người lại dám dấu làm của riêng!”

Trương Khiên ngẩn ra, hỏi: “Đây là đồ của công chúa sao?”

“Hừ, có muốn kêu lên hai tiếng để xem nó có đáp ứng hay không à?” Lâm Tĩnh Dao tức giận nói xong, đem ngọc bội, cắt vào trong ngực, trong đầu hiện lên ý nghĩ muốn mở quầy bán ngọc bội, mình cũng coi như một nửa chuyên gia giám định, ngọc bội kia tuyệt đối là giá trị cao, quả thật là hàng thượng phẩm

Trương Khiên cung kính khom người xuống, hỏi: “Công chúa, ngọc bội này có phải là người Bắc Thương tới Tây Hạ tặng quà cho ngài không?”

“Không phải, đây là của Thủy Nguyệt Ngân để lại cho ta.”

“Kỳ quái.” Trương Khiên tự nhiên nói: “Đây rõ ràng là ngọc cổ của phương Bắc.”

“Ngọc cổ?”

“Đúng vậy, loại này là Ngọc Thạch sản lượng cực thấp, hết sức quý giá, hay còn là vì đường vân ngọc cực kì giống bờm ngựa, cho nên từ miếng ngọc này mà Bắc Thương mới đổi lại cách sống thánh cưỡi ngựa bắn tên, đối với ngựa đặc biệt kính trọng, là quốc vật, chỉ có hoàng đế Bắc Thương mới có tư cách sử dụng ngọc này. Đồng Nhan cùng Bắc Thương không lui tới, vì sao Ngọc Linh Viễn lại có thể có miếng ngọc này.”

Trong lòng lộ bộ, Lâm Tĩnh Dao nói thầm: “Không tốt”, sau đó ra lệnh cho mọi người tăng nhanh bước đi, cần phải sớm vượt qua quân của Thủy Linh Ương đại nhân. Nếu như Ngọc Linh Viễn không để ý đến tình cảm huynh đệ, cấu kết với người ngoài, như vậy Thủy Linh Ương vẫn đang làm cản làm bậy này sợ sẽ bị thua thiệt lớn.

Mấy ngày sau, Lâm Tĩnh Dao đứng ở trên thảo nguyên hỗn độn, lấy chân cọ xát trên nền đất đầy tro bụi, nói: “Bọn họ tới qua vừa mới ở nơi này, hôm nay tăng nhanh lộ trình, có lẽ còn có thể đuổi kịp, nơi đây cách thảo nguyên Đạt Nhĩ rất gần.”

Trương Khiên cẩn thận quan sát Lâm Tĩnh Dao trên mặt không khỏi xuất hiện vẻ buồn rầu, nắm chặt tay, trong lòng nhất thời có dự cảm không tốt.

Công chúa bây giờ mới 20 tuổi, sẽ không phải động lòng với Thủy Linh Ương, một lòng nghĩ hấn che chở chu đáo như vậy chắc là không đi,

Ngày kế, lúc hoàng hôn, ánh tịch dương như máu, dần dần xuất hiện những dấu vết nhỏ bé của các công trình kiến trúc.

Nơi đây chính là thảo nguyên Đạt Nhĩ, thảo nguyên quan trọng nhất của trấn Liêu,

Đạp vào mắt Lâm Tĩnh Dao không phải là những đường phố ồn ào, tấp nập, phồn vinh, những cô gái phong tình, mà là một những đóm lửa cao ngất trời, đốt chết không biết bao nhiêu mạng người, trên đất chất đống thi thể, một số chưa tắt thở, đàn ông bị đẩy ngã, vó ngựa giẫm đạp giết chết.

Trên đường phố giống như có người cầm son đỏ quét qua, máu chảy thành sông, nhìn mà đau lòng!

Chém giết vẫn tiếp tục, mấy vạn đại quân đem những nam nhân Tây Hạ đã tới đường cùng vây ở chính giữa, chuẩn bị một lần giết hết.

Thủy Nguyệt Ngân, Tào thủ lĩnh Diêu Tuấn Ngạn hai vị tướng quân mang Thủy Linh Ương bảo hộ chính giữa, liều chết chiến đấu, trên người đầy vết thương, không thể cứu vãn.

"Thập cửu thúc, người mang hai vị tướng quân chạy thoát khỏi vòng vây, chạy trốn trước khi chết trước đi, hôm nay đại khái ta sẽ chôn thân nơi đây." Thủy Linh Ương nói xong, thân thể lão đảo muốn ngã.

"Bọn thân thê chết theo hoàng thượng, tuyệt không sống tạm." Ba người cùng nhau nói.

"Không, thập cửu thúc. Thủy gia hôm nay chỉ còn lại hai người chúng ta, người phải sống, tiếp quản Tây Hạ, quyết không để nó rơi vào tay Bắc Thương." Thủy Linh Ương nói xong, hung hăng đẩy Thủy Nguyệt Ngân một cái, la lớn: "Đi nhanh."

Nói xong, hấn nặng nề ngã trên mặt đất.

Đại quân bên ngoài, hai nam tử ngồi nghiêm trang trên lưng ngựa, vẻ mặt không lo lắng nhìn một màn trước mắt.

Mơ hồ quảng trường đào ra xa một dặm, mắt liếc nhìn Ngọc Linh Viễn, nói: "Bệ hạ, đã nghe thấy người Hán vì tranh quyền đoạt lợi không ngại hãm hại cả người thân, hôm nay người lại đưa nhị đệ của mình vào đường cùng."

Ngọc Linh Viễn khẽ mỉm cười, nói: "Tiểu vương tử, Ngọc mỗ tặng người một câu nói, ở trước mặt vương quyền, ai cũng không có để ý đến tình thân, coi chừng đại ca của ngươi, trong cơ thể của hấn có một nửa dòng máu của người Hán ta, ngươi hôm nay danh tiếng vang xa, nhưng đối với hấn ta mà nói, đây là một uy hiếp rất lớn."

Ngọc Linh Viễn khẽ mỉm cười, nói: "Tiểu vương tử, Ngọc mỗ tặng người một câu nói, ở trước mặt vương quyền, ai cũng không có để ý đến tình thân, coi chừng đại ca của ngươi, trong cơ thể của hấn có một nửa dòng máu của người Hán ta, ngươi hôm nay danh tiếng vang xa, nhưng đối với hấn ta mà nói, đây là một uy hiếp rất lớn."

"Hừ, ngươi nghĩ muốn làm cho tình cảm của đại ca và ta xấu đi, ta cũng không phải người ngu ngốc." Mông Lạc nói xong, đột nhiên xoay người lại, thấy cách đó không xa có một đội nhân mã trùng trùng điệp điệp đang đi đến, cầm đầu là một tiểu tướng mặc áo bào tím, thân hình nhỏ nhắn, nhưng lại có thể phát ra từng luồng khí thế hết sức bén nhọn, chỉ huy hai vạn đại quân chạy tới đây như điên.

"Người tới là người nào?" Mông Lạc hắng giọng kêu một câu.

"Cô nãi nãi của ngươi!" Lâm Tĩnh Dao đáp lại một câu, ngoắc tay nói: "Cứu hoàng thượng, xông lên!"

"Lâm đại nhân" Vẻ mặt Mông Lạc biến đổi, không dám tin chạy tới trước mặt vị nữ tử đang cài trang kia, lắp bắp nói: "Là tại ta xem thường nữ nhân, ngươi, thật khiến cho người người không dám khinh thường." Dứt lời, lập tức quay đầu, đi theo đám người vào cuộc chiến khốc liệt.

Ngọc Linh Viễn đoán nhân số (số người) của đối phương, nhẹ nhàng cười cười, những người này căn bản không đủ để viện trợ, hai vạn đại quân địch tám vạn đại quân, căn bản là đi tìm chết.

Chỉ là hấn lập tức phát hiện nhóm người này không tán ra để chém giết mà quy tụ lại một chỗ, tạo thành một khối, mở ra một con đường đi đến bên cạnh Thủy Linh Ương, hơn nữa cũng chỉ có mục tiêu là cứu người, không có liều mạng chém giết.

Đám người trong nháy mắt bị phân tán. Lâm Tĩnh Dao trong lòng lo lắng, xót xa tới tận cổ họng, chỉ sợ tìm được thi thể của Thủy Linh Ương.

Rốt cuộc, một bộ chiến giáp màu đỏ được Thủy Nguyệt Ngân vác trên vai xuất hiện trước mặt, nam nhân bị Thủy Nguyệt Ngân vác trên vai đã lâm vào hôn mê.

"Vương gia." Lâm Tĩnh Dao từ xa kêu Thủy Nguyệt Ngân một tiếng, đang muốn tiến lên, bỗng thấy sau lưng chột lạnh, một thanh đao lướt qua cổ của mình.

Xoay người lại, một người đàn ông hung thần ác sát đang quơ tay, vung đại đao về phía bụng mình, trở tay lại hạ xuống, Lâm Tĩnh Dao vội vàng vàng cầm kiếm đi ngăn cản, nhưng sơ sẩy rớt xuống ngựa, trong nháy mắt trở thành người bị bao vây nhiều nhất.

“Lão hòa thượng nói nên vì tính mạng mà lo lắng, chẳng lẽ là ----” Lâm Tĩnh Dao lầu bầu, bắt lấy yên ngựa, sau đó há mồm cắn vào bụng nó, con ngựa bị đau, vất chân lên chạy, nó muốn lập công, chạy về phía Thủy Linh Ương ở trước mặt.

(Tiểu Giang Giang: chết cười với chị □ cắn bụng ngựa)

Không chút ngoài ý muốn, tiểu tặc kia biến mất trong đám người đi tới đi lui, Lâm Tĩnh Dao thân hình chợt lóe, trốn vào trong một ngách nhỏ trong hẻm, sau đó lục lọi phía trước

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Qua tay người khác

Lâm Tĩnh Dao bị trời gô cổ và bắt cheo tay ra sau, ném tới trước mặt Mông Lạc.

Nàng cho rằng có thể trốn cô cùng thuận lợi, ai ngờ cả kinh thành tất cả đều nghe theo Mông Lạc điên cuồng chạy theo, vừa nghe thấy tân nương của hắn chạy mất, mọi người lập tức đuổi theo, trời nàng thật chặt, đưa tới bên cạnh Mông Lạc.

Nam nhân như con khỉ tước cười chết sức chói mắt, lặp lại một tuần nữa: “Ta đã nói rồi, ngươi không trốn thoát được đâu.”

Ngay đêm đó, Lâm Tĩnh Dao ở trong cung gặp được người quen, đúng là có người trên trời, dưới đất đều đều rất vô lại, đó là tên hèn hạ vô sỉ, âm hiểm sảo trá Ngọc Linh Viễn đẹp trai.

Lúc này, cái người một người mặc đồ màu trắng giống như đang vội trở về chịu thương kia khiến Lâm Tĩnh Dao không khỏi nín lửa giận.

Rất âm ức, khổ sở, Lâm Tĩnh Dao đang muốn mắng lên, lại thấy cái tên bại hoại nắm lấy cổ tay của mình, giống như nhiều năm không thấy người yêu, dịu dàng hỏi: “Dao nhi, trăm là tới mạng ngươi hồi cung.”

Ta làm thế nào để phun vào mặt hắn đây? Lâm Tĩnh Dao dừng lại một chút, nói: “Đừng nói giống như ta là nàng dâu đang bỏ cung đi vậy.”

Bệ hạ, người là đang làm cái gì thế?” Cách đó không xa, bộ mặt Mông Lạc ghen tức đi tới, ánh mắt rơi vào chỗ Ngọc Linh Viễn đang cầm cổ tay Lâm Tĩnh Dao.

“Tiểu vương tử, không gạt ngươi, Dao nhi cùng ta đã sớm quen biết, trăm lần này vào cung là chuẩn bị mang nàng trở về.” Ngọc Linh Dao mặt không đổi sắc nói dối.

“Chúng ta, khi nào, quên nhau....” Lâm Tĩnh Dao đang muốn giải thích, chợt thấy ánh mắt Ngọc Linh Viễn như tia laser truyền tới, tràn đầy thâm ý nói: “Trăm biết, để cho ngươi ở bên người Thủy Linh Ương

khiến ngươi bất mãn, hôm nay, Tây Hạ đã qua đại thế, ngươi có thể về nước rồi.”

Lâm Tĩnh Dao sắc mặt chợt biến, không biết Ngọc Linh Viễn đang định làm trò gì, đang muốn nổi đóa thì bị hắn một đường lòi vào trong ngực, nghe hắn nhỏ giọng nói: “Còn muốn thấy Ngọc Linh Ương thì ngoan ngoãn cho ta.”

Mi mắt nháy nháy một chút, Lâm Tĩnh Dao vội vàng vận dụng kinh nghiệm diễn xuất nhiều năm của mình, lấy chính mình mềm mại nhẹ nhàng dán vào ngực Ngọc Linh Ương nhưng lại liều mạng dùng một quả đấm mang 10 phần sức mạnh đánh hắn, bộ mặt oán giận nói: “Đồ vô tâm, lợi dụng người ta xong thì muốn người ta trở lại, ngươi coi người ta là cái gì chứ, ô ô ô....”

Ngọc Linh Dao sắc mặt như thường, vỗ nhẹ vào lưng nàng, trấn an nàng mấy câu đầu vai đột nhiên đau xót, cúi đầu nhìn, nữ nhân kia lộ ra vẻ hung hăng, khoe môi mỉm cười, hung hăng cắn vào vai mình không nói, còn cố ý xé rách đồ của mình, cốt là để máu tươi nhuộm đỏ áo, máu theo khoe môi của nữ nhân kia chậm rãi mà chảy xuống.

Khẽ mỉm cười, Ngọc Linh Viễn nhìn từ xa giống như vỗ nhẹ nhàng vào vai Lâm Tĩnh Dao nhưng cái vỗ vai này lại mang theo sức lực to lớn đánh về phía gáy nàng, nữ nhân kia rên lên một tiếng, buống lỏng miệng.

"Trăm biết trong lòng ngươi có oán, ngày sau sẽ bồi thường ngươi thật tốt." Ngọc Linh Ương dịu dàng an ủi một câu, đưa tay sửa lại chút tóc rối trên trán Lâm Tĩnh Dao, sắc mặt ôn hòa, trong mắt lạnh băng.

Mông Lạc há miệng thờ đốc, phát hiện hai người này ngươi một câu, ta một câu, hoàn toàn coi mình là không khí, bước lên trước mấy bước, đem Lâm Tĩnh Dao kéo vào trong ngực của chính mình, nói: "Đây là tù nhân của ta, cũng là vương phi của ta, ai cũng đừng nghĩ đến việc dẫn nàng đi."

Cái lồng ngực rộng lớn mang theo một chút bá đạo ôn nằng lăm của riêng, nhưng cũng hết sức đáng tin.

Hơi thở thuộc về phái nam nặng nề phun trên mặt Lâm Tĩnh Dao, nàng chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, đẩy mấy cái, nói: "Vương tử điện hạ, ta nhớ rõ ta nói với ngươi ta đã có bầu."

Cơ thể Mông Lạc cứng đờ, nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao.

"Đứa bé chính là của hần." Lâm Tĩnh Dao nói xong, đưa tay chỉ về phía Ngọc Linh Viễn.

Vì vậy Thâm Minh Đại Khả Hãn (Mông Lạc) cũng không có ép buộc Lâm Tĩnh Dao lưu lại nữa, Mông Lạc tuy là không cam chịu nhưng cũng chỉ có thể cắn môi, nói ra lời thương lượng: "Nếu ngươi nguyện ý để lại đứa nhỏ thì ta sẽ giúp ngươi chăm sóc nó chu đáo."

Tên tiểu tử này thật ngu xuẩn!

Lâm Tĩnh Dao lắc lắc đầu, nói lại: "Như vậy rất phiền phức, ngày sau hoan nghênh người đến Đông Nhan giết người cướp của, không cần từ việc gì ác."

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người thay đổi nhanh chóng, Lâm Tĩnh Dao vẫn còn híp mắt tiếp tục nói: "Chỉ là, các ngươi cũng không có khả năng đó, thiên hạ này, cuối cùng cũng do Tiểu Viễn - con ta đoạt lấy." Nói xong, quay người nhìn Ngọc Linh Viễn một cái, hỏi "Ngài nói đi, hoàng thượng?"

Ngọc Linh Viễn nhàn nhạt cười một tiếng, kéo bả vai Lâm Tĩnh Dao nói: "Khả Hãn, đắc tội, nha đầu này xưa nay không có che được cái miệng, được trăm chiều nhiều nên sinh ra tật xấu."

"Người ta nói đều là sự thật, hoàng thượng ngài cũng nói người Bắc Đột là khi chưa tiến hóa thành ư, đầu óc ngu si, từ chi phát triển, nghĩ để phá quả thật dễ như trò bàn tay, này, hôm nay Tây Hạ nguyên khí tổn hại nặng nề, ngài không chuẩn bị thu phục Bắc Đột sao?" Lâm Tĩnh Dao quẹt miệng, nùng nịu nói.

Ngọc Linh Viễn rốt cục không bình tĩnh được nữa, cười khan hai tiếng, đối với việc Khả Hãn đang bị hóa đá nói: "Nha đầu này là nói đùa thôi, tuyệt không có việc này, trăm thu thập một chút rồi mai trở về Nha Quốc, việc Tây Hạ bên kia, trăm sẽ phái binh thừa thắng xông lên, hi vọng Bắc Đột bên này cũng đừng lười nhác cho qua."

Thâm Minh Đại Khả Hãn đáp một tiếng, nghi ngờ nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao một cái, khoát tay áo, sai người đưa Ngọc Linh Viễn đi nghỉ ngơi.

Màn chur nửa kín nửa hở, nến đỏ cháy hết, trên trời thưa thớt vài vì sao chiếu ánh sáng lạnh lạnh xuống mặt đất, tỏa ra mấy phần cô đơn, ở trên giường lớn mềm mại, có nữ nhân cựa mạnh giang tay giang chân làm thành hình chữ "Đại", đối với nam nhân đang cố làm ra vẻ thanh cao đứng nghiêm bên cửa sổ nói: "Cái giường này bản cô nương chiếm, làm phiền hoàng thượng đi nơi khác an giấc."

Mỹ nam áo trắng thu hồi tầm mắt của mình, cánh môi tựa hoa Anh Túc chứa chút ý cười, nhẹ giọng nói: "Khả Hãn thật khéo hiểu lòng người, chắc hần an bài cho ta và nàng ở cùng một phòng." Nói xong, đi tới bên giường, điếm vào hai huyệt đạo của Lâm Tĩnh Dao.

Chỉ thấy một nữ nhân khuôn mặt hoảng sợ, con ngươi giật giật phát hiện mình bị điếm huyệt, cũng không dám lên tiếng.

Hần muốn làm gì? Muốn cưỡng gian?

Ngọc Linh Viễn ở trong bóng tối không thấy rõ vẻ mặt thay đổi đa dạng của Lâm Tĩnh Dao, chỉ là đẩy nàng qua một bên, để nguyên quần áo nằm xuống, nói: "Ngươi yên tâm, trăm không phải người bụng đói ăn quàng."

Ngày kế, Lâm Tĩnh Dao bị nhét vào xe ngựa, theo Ngọc Linh Viễn đi tới Nhan Quốc.

Trên đường đi, có mấy lần nàng chạy trốn nhưng đều bị bắt lại, vẻ mặt đau khổ, nhìn Ngọc Linh Viễn có sắc mặt nhàn nhạt, im lặng không nói tiếng nào đứng bên cạnh hỏi: "Hoàng thượng, người đưa ta trở về Nhan Quốc đến cùng là có mục đích gì?"

"Làm con tin mà thôi." Ngọc Linh Viễn nhẹ nhàng đáp.

"Muốn yêu cầu Tây Hạ cái gì đây?"

"Ép nhị đệ khí giới đầu hàng, đem Tây hạ giao cho trăm." Ngọc Linh Viễn nói xong nắm cằm Lâm Tĩnh Dao hỏi: "Ngươi đoán hần có nguyện ý hay không đây?"

"Đĩ nhiên không muốn, vì một nữ nhân buông tha giang sơn, hahaha, hoàng thượng, đầu óc người bị hỏng rồi sao?"

"Ngươi nói cũng phải, cho nên trăm cần suy nghĩ lại cho thật kỹ." Ngọc Linh Viễn nói xong, nghiêng người dựa vào trên xe ngựa, vén rèm cửa sổ ngấm nhìn đường phố nhìn đường phố bên ngoài, cười nhẹ nói: "Có thể nghĩ thấy hơi thở của Giang Nam rồi, cũng sắp đến hoàng thành rồi, trăm nên cho ngươi danh phận gì để ngươi ở trong hoàng cung đây..."

Mấy ngày sau, Từ Cửu đón người tới trong đêm 30, Thủy Linh Ương ngồi bên bậc thang sắc mặt lạnh như băng uống rượu, tiểu thái giám bên người lo lắng phụng dưỡng, cẩn thận khuyên nhủ: "Hoàng thượng, vết thương trên người ngài mới khép lại, thái ý dặn dò không thể cho người uống rượu."

“Ít nói nhảm, rót rượu.” Thủy Linh Ương nói xong, lắc đầu một cái, có chút hơi say.

Một bộ áo đen thoảng qua trước mắt, Thủy Nguyệt Ngân ngồi trên bậc thang, nhẹ giọng nói: “Mới lấy được tin tức ở quân ta ở Bắc Trữ thất thủ, binh lính chết và bị thương vô số.”

Thủy Linh Ương chậm lại động tác, giờ lên ly rượu uống một hơi cạn sạch, nói: “Đem quân Đại Lý dàn xếp cho tốt, hôm nay, đám người kia có thể dùng rồi, không được liến...” nói xong, ánh mắt hần rét lạnh, làm một dấu tay giết.

“Ừ.” Thủy Nguyệt Ngân đáp một tiếng, có chút do dự, lại nói: “Còn có một chuyện bên Đông Nhan truyền đến tin tức Tĩnh Dao bị sắc lập làm Quý Phi, vua hết sức cung chiêu.”

“Quý Phi?” Thủy Linh Ương nhú nín mày.

“Ừ, hôm nay nàng đi theo bên người Ngọc Linh Viễn, Binh lính Đại Lý của ta xen vào quân doanh cảm thấy không ổn.”

“Thập cửu thúc hoài nghi Lâm Tĩnh Dao có âm mưu gì sao?”

“Không, thần tin tưởng nàng!” Thủy Nguyệt Ngân nói: “Chỉ là thần lo lắng Tĩnh Dao không có ở đây, bọn Đại Lý còn lại thấy chúng ta là rỗng, mất đầu sẽ ra tay, Tây Hạ hôm nay đã hai mặt thù địch, nếu là nội bộ phân tranh thì lập tức sẽ sụp đổ.”

Thủy Linh Ương nheo mắt lại, hồi lâu sau nói: “Ngày mai, tang thêm tiền binh cho quân lính, không phân biệt cấp bậc, đối xử như nhau.”

“Này...”

“Tĩnh nhi đã ngã giúp trảm cách thu phục lòng dân, hôm nay nàng không có ở đây, xem ra trảm phải tự mình lôi kéo lòng người, còn nữa, cho người tung ra tin tức đến đảo quận viên lên, nói những người đã từng được Lâm tể tướng giúp tể tướng giúp đỡ rằng người đã bị Nhan quốc bắt làm tù binh đi, đây là thời điểm báo ân của bọn họ.”

“Vâng.” Thủy Nguyệt Ngân đáp ứng, nhìn Thủy Nguyệt Ngân một cái Ương thật sâu.

Cái người nam nhân này không có bộ trải qua đau khổ cùng phản bội, cũng tới thời điểm thành thực rồi.

“Nói cùng nhau ăn cơm tất niên, haha, tĩnh Dao, người lỡ hẹn rồi.”

Nam tử mặc hồng y nhìn ly rượu, tự lầm bầm.

Mấy ngày sau, một trận long ngồng giống như mưa tuyết từ trên rơi xuống.

Mùa đông này cực kì lạnh lẽo, ngay cả Giang Nam luôn ôn hòa cũng có một trận tuyết rơi.

Lâm Tĩnh Dao sai người cho thêm mấy cục than vào lò, sau đó rúc vào chăn, chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy tiểu thái giám háng giọng hô: “Nô tài tham kiến hoàng thượng.”

“Hãy bình thân.” Ngọc Linh Viễn nó xong, rũ bỏ một lớp tuyết trên người, sau đó đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao hỏi: “Như thế nào mà trẫm tới cũng không thành an?”

“Tham kiến hoàng thượng.” Lâm Tĩnh Dao máy móc nói, ngáo một cái quay lưng đi.

“Hầu hạ trẫm cởi áo.” Ngọc Linh Viễn nói.

“Tới Quỳ Thủy rồi, toàn thân đau nhức hoàng thượng tha cho ta chút đi.” Lâm Tĩnh Dao lần đầu bàn, cũng không có ý định đứng dậy.

Các nô tài trong cung đều giật mình ngay đứng yên tại chỗ, ở đâu hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, sao chủ tử lại dám liều lĩnh cự tuyệt, những nương nương ở nơi khác mong hoàng thượng một năm đến mắt lần còn không được, ngược lại vị chủ tử mới này lại lấy thân thể mình để làm cao, khiến cho mặt hoàng thượng lạnh như cái mông.

“Các người cũng xuống đi.” Ngọc Linh Viễn cũng không có ý hỏi tội, phân phó một giường, tiện tay sờ vạt áo, coái áo khoác sau đó nằm trên giường, hài hước nói: “Người đêm nay hầu hạ bên người trẫm, không biết nghe được tin này nhị đệ có thể thờ ơ được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nữ nhân ở trong cung không nhiều.

Màn đêm như nước, ánh trăng mờ mờ.

Lâm Tĩnh Dao muốn giả vờ ngủ say nhưng nằm bên cạnh là một Đế Vương biến thái thì làm sao nàng có thể an giấc được.

Sờ sờ cây chùy thủ dưới gối, trong mắt nàng chợt lóe một ánh sáng lạnh, vung dao muốn đâm xuống nhưng cổ tay lại dừng ở giữa không trung.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện những câu nói mà hoàng thượng đã nói. Trong lòng của nàng, quả thật là có nghi ngờ sát ư?

Ném đi những thứ này thì không nói, nếu như hấn chết rồi, mình có thể bị lăng trì hay không?

Người nam tử con trời kia đột nhiên mở mắt ra, khẽ mỉm cười, hỏi:

"Thế nào lại do dự đây? Trẫm vừa cho người cơ hội."

"Ồi chào! Trong tay ta sao lại có đao chứ? Haha, xem ra là triệu chứng mộng du của ta lại tái phát rồi!" Lâm Tĩnh Dao cười mĩa một tiếng, đem chùy thủ nhét trở về dưới gối, bấu mỗi một cái, lại nằm xuống.

Ngày kế tiếp, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy chán muốn chết, đang định đi ra cửa một chút thì nghe thấy thái giám ngoài cửa hắng giọng hô: "Hoàng hậu nương nương giả lâm..."

Hỏi do dự một chút, Lâm Tĩnh Dao tiến lên thì, nói: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Muội muội, người cũng không cần hành đại lễ này với ta." Người tới mang theo một thân quý khí, tướng mạo đoan trang đẹp đẽ, đôi mắt nguyệt nha (hình trăng lưỡi liềm) càng nhìn càng thích, vì vậy khiến cho người ta cảm giác thân cận hơn rất nhiều.

Lâm Tĩnh Dao cũng không có khách sáo cùng với nàng, mời nàng ngồi sau đó cũng ngồi xuống, sai người rót trà, thuận miệng hỏi: "Không biết hôm nay tỷ tỷ tới đây là có chuyện gì?"

Tuy hỏi như vậy nhưng trong lòng đã biết có tám phần là tới tìm mình hỏi tội, Ngọc Linh Viễn dạo gần đây luôn ở bên cạnh mình, trong nhất thời lạnh nhạt các vị phi tần khác, nghĩ đến đã biết mình không có ít kẻ địch rồi.

Hoàng hậu gương mặt dịu dàng, uống một hớp trà, nói: "Cũng không có gì, chỉ là nhớ tới muội muội mới tới trong cung, còn chưa có khỏe cũng chưa quen thuộc với hoàn cảnh, tỷ tỷ lần này tới đây là muốn biết muội có thói quen gì hay không, có thiếu đồ gì thì cũng không cần phải khách khí, tỷ tỷ nếu có thể mua giúp người thì nhất định mua đủ cho người."

Một trích đoạn rất quen thuộc!

Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, đi theo nói vài câu tỷ muội tình thâm: "Muội muội ở đây coi như đã thành thói quen, trong cung mọi thứ đều tốt, lại có tỷ tỷ có tình người như vậy cũng là phúc phận của ta."

"Nhìn cái người này có miệng nhỏ ngọt ngào, lại nói lúc trước hoàng thượng thưởng cho ta một bộ trà cụ, đi, đi trong cung ta ngồi một chút, tỷ tỷ cho người nấu một ấm trà ngon chúng ta cùng thưởng thức!" Hoàng hậu nói xong, thân thiết nắm bàn tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, quả thật có một chút tình tỷ muội, cảm giác thật giống nhau.

Lâm Tĩnh Dao đang lúc rảnh rỗi, nghĩ muốn đi xem cung đấu, đùa giỡn một chút. Nữ nhân này nếu muốn dùng thủ đoạn gì để chơi mình thì mình lấy chiêu giải chiêu, bình đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

Bước vào "Diên Hi cung", một dòng nước ấm đập vào mặt, Lâm Tĩnh Dao cả người ấm áp, nói: "Tỷ tỷ thật biết hưởng thụ nha, muội ở trong tẩm cung của mình cả người lạnh toát, giống con cá hầm băng vậy, lửa than đốt cũng không ấm thêm chút nào."

Hoàng hậu che miệng cười cười: "Nếu như thế, ban ngày nếu muội không có chuyện gì thì cứ tới chỗ tỷ đi, đến bên này nào." Nói xong, kéo Lâm Tĩnh Dao ngồi xuống trên giường mình, sau đó sai người mang đến mâm đồ ăn, ăn bài xong, lại sai hạ nhân đi pha trà.

Lâm Tĩnh Dao đem chân vùi trong chăn, theo thói quen gõ một cái xuống mâm đồ hỏi: "Tỷ tỷ, người lấy cái bàn này ở đâu ra đây? Hôm nào ta cũng lấy một cái, như vậy có thể ở trong chăn ăn uống ngủ, cũng tiết kiệm được việc lên xuống giường, quả nhiên thoải mái!"

"Nếu như muội thích thì mang cái bàn này về đi, ta lệnh cho người làm cái bàn khác là được." Hoàng hậu nói xong tự đắc cười cười, lại nói: "Không gạt muội chứ trong cung này tỷ tỷ là người hiểu nhất cách hưởng thụ cuộc sống, cũng bởi vì như thế mà hoàng thượng ngày trước thích nhất tới chỗ ta, nói ở đây tương đối hài lòng."

Đoạn này là nói về một oán phụ mượn cơ hội khóc lóc kể lể theo lời kịch, chỉ là hoàng hậu nói ra tương đối nhẹ nhàng, hoàn toàn không có ý tứ oán giận Lâm Tĩnh Dao đoạt nam nhân của mình.

Lâm Tĩnh Dao không khỏi nhìn nữ nhân kia một chút, có thể giống như những cô gái thanh sắc động lòng người, hay chính là cùng một loại với Lý Dung, đối với việc hoàng thượng an sung hoàn toàn không để ở trong lòng, hoặc chính là giới nữ trạng, dĩ bất biến vạn ứng biến.

Hai người đang một nói, một không tán gẫu với nhau thì cung nữ dâng lên nước trà nói: "Chú tử, trà đã xong. Không biết Quý phi nương nương có thể dùng trà đạo được không ạ, nếu là không quen thì nô tỳ đi lấy cho người bình trà hoa?"

"Pha trà?" Lâm Tĩnh Dao nhú mày, nói: "Thật không hổ là hoàng hậu nương nương, tại đất này, rất ít người có thói quen pha trà." Nói xong vẫn rót một ly nước trà, nhẹ nhàng ngậm một hớp, tỉ mỉ nhắm nháp một chút, nói: "Không tệ, rất thơm"

Ở trong mắt hoàng hậu có gì chợt lóe, ngay lập tức thần sắc đã che giấu được, nói: "Ở trong cung này, trừ hoàng thượng ra thì có ai không rảnh rỗi, bốn cung trong lúc rảnh rỗi nên đặt vào đây một chút công phu, đặc biệt nghiên cứu cách hưởng lạc thôi." Dứt lời, cười hai tiếng. Ở trong mắt hoàng hậu có gì chợt lóe, ngay lập tức thần sắc đã che giấu được, nói: "Ở trong cung này, trừ hoàng thượng ra thì có ai không rảnh rỗi, bốn cung trong lúc rảnh rỗi nên đặt vào đây một chút công phu, đặc biệt nghiên cứu cách hưởng lạc thôi." Dứt lời, cười hai tiếng.

"Rất tốt, Lâm mỗ ta, à không, muội muội ta cũng là biết cách hưởng thụ cuộc sống, là con người, lúc còn sống cần phải hưởng thụ thật tốt." Lâm Tĩnh Dao nói xong, gấp lấy một miếng cá sống đặt trên bàn nướng, khen không dứt miệng nói: "Ăn ngon, rất tươi, lại nói muội muội ta thích ăn cá nướng theo phiên hơn, tỳ tỳ ngày khác có thể nghiên cứu một chút."

Hoàng hậu sắc mặt lại thay đổi, nói: "Vốn tưởng rằng không đúng khẩu vị của muội, ở Nhan quốc có rất ít người thích ăn vật."

"Ta là động vật ăn tạp, cái gì cũng ăn." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cẩn thận quan sát sắc mặt của hoàng hậu không ngừng biến đổi, một hồi lâu sau, hoàng hậu không nhịn được, hỏi: "Muội muội chẳng lẽ không phải là người đất Trung sao?"

Mí mắt đột nhiên nhảy lên hạ xuống, Lâm Tĩnh Dao nhìn ly trà, dò hỏi: "Chẳng lẽ, ngươi cũng là người xuyên qua tới đây?"

Nữ nhân kia mang theo gương mặt mê mang, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nói một ngôn ngữ Lâm Tĩnh Dao không hiểu.

Rất dễ nhận thấy, hai người ở đây đều thử dò xét lẫn nhau, chỉ là rất mau liền hiểu đối phương không phải người mình muốn tìm, vì vậy liền che giấu tâm tình thật tốt, khẽ cười cười, tiếp tục uống trà.

Nữ nhân này, không đơn giản!

Lâm Tĩnh Dao chỉ tự trách mình quá sơ suất, nếu như có thể ngôn ngữ xảo diệu một chút, cũng không biết chừng có thể lấy được tin tức gì đó từ đối phương.

Uống trà xong đi ra khỏi "Cung Diên Hỉ", Lâm Tĩnh Dao chợt hắt hơi một cái, sau

đó vuốt vuốt lỗ mũi, che kín mình bằng áo bông thật dày, không để ý chút nào đến đồ đi lại trong cung, tự mình mò mẫm đi bộ.

Cung Vũ gác cao, ngồi vàng tường đỏ, xem ra cũng không quá khác Tây Hạ.

Cũng chính bởi vì vậy, bốn bề tường cao vây quanh, mình chỉ sợ có mọc thêm đôi cánh cũng khó có thể chạy thoát, lần trốn ra khỏi hoàng cung tựa có chút khó khăn.

Thủy Linh Ương đã thoát nạn, chỉ là Tây Hạ hôm nay nạn còn lớn hơn nữa. Bắc Thương đột nhiên cùng Đông Nhan phát động một cuộc chiến tranh, không ngừng công thành lướt trì, nghĩ tới muốn nhân cơ hội này chiếm thêm một phần lãnh thổ.

"Quốc gia mất, ta thế nhưng lại làm Quý Phi địch quốc, haha. Lâm đại nhân đội mũ cánh chuồn thật không giữ được nữa rồi." Lâm Tĩnh Dao tự giễu nói thầm một câu, lại phát giác mình đã lạc đường.

Bốn phía cung điện đều là một khuôn mẫu, hai bên phải trái cùng một dáng, Lâm Tĩnh Dao càng đi càng không thấy đường. Vì vậy, ngăn một ma ma lại hỏi: "Đại tỳ, 'cung Bích Hoa' đi như thế nào?"

Chỉ thấy lão thái thái lông mày dựng lên, phần nộ quát: "Cái gì đại tỳ, tuổi của ta cũng có thể sánh ngang với bà nội của ngươi rồi, ngươi là nô tỳ ở đâu, thật không biết lớn nhỏ!"

Đều nói không được, kêu người kia là lão, làm sao lão đầu đất này có thể nghĩ như vậy? Lâm Tĩnh Dao lấy phong độ Tể Tướng của mình làm một cái vãi chào, nói: "Đại thẩm, ta là nha hoàn của Lâm quý phi, mới được sắc phong, vừa tới cung làm người hầu, còn chưa quen với địa hình, hy vọng đại thẩm chỉ đường giúp."

Lão thái thái nhìn lên nhìn xuống mấy lần đánh giá Lâm Tĩnh Dao, thầm nói: "Trong cung gần đây không có tuyển người, người mới vào chỉ có tú nữ thôi."

Đang nói, chợt nghe cách đó không xa truyền tới một âm nữ cao: "Còn ngăn người ra đó làm gì, còn không mau mời Hoàng thượng tới đây, nếu bốn cung có mệnh hệ gì, ngươi có mấy lớp da để róc đây?"

Nữ nhân kia vừa hét lớn, vừa ôm bụng bực của mình bước ra khỏi Môn Hạm, nghiêng người dựa vào trụ, nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao.

"Ai u, tổ tông của ta, ngài nếu không thoải mái nên nằm trong tấm cung, thế này là gặp lạnh nha." Lão ma ma nói xong, không để ý tới Lâm Tĩnh Dao, vội vàng đi Ngự thư phòng xin gặp Ngọc Linh Viễn.

Lâm Tĩnh Dao đang ảo não không biết có nên hướng vị chủ tử đang vênh mặt lên sai khiến hỏi thăm đường hỏi cung không thì lại nhìn thấy ở một cung điện khác cũng đi ra một nữ nhân, biểu tình không ai bì nổi, bắt chéo cánh tay, cười lạnh một tiếng, nói: “Còn không biết có phải hoàng tử hay chỉ là một công chúa vậy mà lại đem mình làm giống như Thái hậu vậy.”

“Tôi thiếu thì đây cũng là máu mủ của Hoàng thượng, bốn cung không ngại cực khổ, hoài thai mười tháng, yêu cầu Hoàng thượng đến thăm một chút cũng là nên thôi, dĩ nhiên cũng có những người vào cung thật lâu rồi vậy mà cái bụng vẫn không có biểu tình gì, trong lòng chắc có oán đi, hôm nay nói ra cũng phải có một phần chua chát.” Nữ nhân bụng bự nói xong, đắc ý sờ sờ tay vào cái bụng tròn vo của mình.

“Vậy thì như thế nào, hôm nay cả Hoàng hậu cùng hai quý phi cũng đều có người ngồi, người muốn một mẹ một bé cùng nhau thăng thiên sao?”

“Haha, có cũng tốt hơn không đi, không chừng hoàng nhi của ta mai sau có tiền đồ, ta liền có thể thành người sao.”

“Nghĩ tới mẩu bằng tử quý, hahaha, người cũng không khỏi quá chắc chắn đi.”

Lâm Tĩnh Dao nghe hai vị chủ tử tranh tới tranh lui, nhất thời có chút nhức đầu, nhắm mắt tiến lên một bước, đối với Hoắc phi Hoắc Oánh Oánh hỏi thăm: “Vị chủ tử này, xin hỏi đường đến cung Bích Hoa đi như thế nào ạ?”

Hoắc Oánh Oánh nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, thấy người xinh đẹp tuyệt trần, nhảy lên một cái nói: “Cầu nô tài, không thấy tâm tình bốn cung khó chịu, nếu là người hầu trong cung thế nào mà đường đi cũng không nhớ chính xác?”

Mẹ nó, đây là không có chỗ phát hỏa, cần mình đi mở đường đây!

Lâm Tĩnh Dao cười nói: “Nô tỳ trí nhớ không được tốt, hy vọng nương nương có thể nhắc nhở một chút.”

Hoắc Oánh Oánh chê cười một tiếng: “Cầu vật, chủ tử của người gần đây danh tiếng đang lên cao, thế nào không thấy nàng ra ngoài đi vòng vòng một chút đây?”

“Chủ tử nhà ta dung mạo xấu xí, không muốn gặp người ngoài.” Lâm Tĩnh Dao cười nói.

“Haha, nô tài nhà người đúng là không sợ chết, lời như vậy mà cũng dám nói ta, chỉ là bốn cung nghe xong thấy thoải mái hơn nhiều rồi, dù chưa gặp mặt nhưng nghe người nói thì người chủ tử của người quả thật không biết gì rồi. Không hiểu tại sao được cung chiều, cũng thật hoang đường, không biết Hoàng thượng tại sao lại đổi khẩu vị, thích mặt hàng như vậy.”

Không biết gì à...

Lâm Tĩnh Dao nghe xong khóe miệng co giật mấy cái, nói: “Thật ra thì chủ tử đáng đáp cũng coi như thanh tú khá ái, hết sức dễ nhìn.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Lời thật lòng rất nguy hiểm.

“Hừ! Mấy ngày trước bốn cung nghe người nói vị chủ tử kia gầy trơ xương, vẻ ngoài rất bình thường.” Hoắc Oánh Oánh vừa nói xong, nhìn trên nhìn dưới Lâm Tĩnh Dao mấy lần, nói: “Cũng không khác lắm so với người, đặt ở giữa những mỹ nhân hậu cung, thật là thiên hạ đệ nhất, hahaha.”

Lâm Tĩnh Dao nhần nhin, thầm nghĩ mình đúng là điên mới có thể nói chuyện cùng người này, đang muốn xoay người rời đi, lại nghe Hoắc Oánh Oánh bàn bạc với một vị chủ tử khác tên Chân Hâm, nói: “Nha đầu, bốn cung dẫn người đi qua đó, chủ tử nhà người vào cung đã mấy ngày mà bốn cung vẫn chưa đi qua đó, có chút không tốt, đi!”

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, đáp một tiếng, đi theo sau lưng Chân Hâm.

Tới trước cung Bích Hoa, tiểu thái giám giữ cửa vội vàng hô: “Nô tài ra mắt Chủ tử, cầu chủ tử bình an.”

Chân Hâm đáp một tiếng, bước qua ngưỡng cửa, nhìn khắp mọi nơi, hỏi Lâm Tĩnh Dao: “Chủ tử nhà người không có trong cung sao?”

Lâm Tĩnh Dao vừa cởi bỏ áo bông dày cộm, nặng nề vừa trả lời: “Đây không phải là vừa trở về à?” Nói xong, không chú ý đến vẻ mặt hóa đá của Chân Hâm, nói với cung nữ Tiểu Diệp: “Làm cho lửa to lên một chút, thật là rét tới chết người.”

Cung nữ đáp một tiếng, không biết lớn nhỏ, nói: “Chủ tử, người vừa vào đến nhà, cởi áo ngay sẽ bị lạnh, ngại thật mạo hiểm.”

Lâm Tĩnh Dao cười mỉa hai tiếng, đem áo khoác khoác vào người, nói: “Ta ở trong cung hoàng hậu tìm được một cái bàn tốt, lát nữa đến Toàn Bộ Đức đòi tới đây, buổi tối chúng ta ngồi vây quanh đánh Thiên Cừu!”

“Ngài muốn nô tỳ đến Ngự Thiện Phòng chuẩn bị một chút điểm tâm hoa quả không ạ?” Tiểu nha đầu kia vội vàng hỏi.

“Ừ! Cũng là người nghỉ chu đáo.” Lâm Tĩnh Dao cười cười, liếc mắt thấy Chân Hàm vẫn ngây người như cũ, vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: “Tỷ tỷ thật có lòng, hôm nay lại tới thăm tiểu muội đây, hôm nay ở lại ăn cơm tối đi, thuận tiện chơi một chút.”

Vốn muốn nhìn biểu tình quần bách của Chân Hàm, ai ngờ nữ nhân kia chỉ dừng lại, lại liên tục gật đầu, nói: “Tốt, gần đây ta đang rầu mà không có chỗ tiêu khiển, có thể chơi một ván thật tốt.”

Lâm Tĩnh Dao sùng sốt, vui sướng cười cười, nói: “Rất tốt, nếu như vậy muội cho nô tài chuẩn bị một chút.”

Mở bài ra, Lâm Tĩnh Dao bách chiến bách thắng, không chút khách khí nhận nhân phiếu, vòng bạc khuyên tai, dây chuyền của Chân Hàm. Mắt thấy đối phương đã trắng tay rồi, cười hắc hắc mấy tiếng, nói: “Như vậy đi, bắt đầu từ bây giờ, thua không cần trả bạc, nhưng phải lựa chọn nói lời thật lòng cũng làm hành động mạo hiểm, phạt thêm một ly rượu nữa, như thế nào?”

“Giải thích thế nào?” Chân Hàm thua mất hết khí thế, sắc mặt có chút tối tăm.

“Cái gọi là lời thật lòng sao? Chính là người hỏi ta đáp, bất kể ta hỏi vấn đề riêng tư người cũng phải đáp lại thật chi tiết. Về phần mạo hiểm, chính là ta ra đề, bất kể có khó khăn đến đâu thì người cũng phải thực hiện nó, như thế nào?”

Chân Hàm tính khí mạnh mẽ, sao chịu được người ta kích tướng như thế, vỗ bàn một cái, nói: “Hay lắm, chơi thì chơi, muội muội cũng không hỏi thăm một chút năm đó tỷ tỷ không có vào cung nhưng là người không nói hai lời, cha ta ở trong quân doanh, người nào thấy ta cũng phải gọi một tiếng đại tỷ, bị một em bé mang đùa giỡn, người coi ta có sợ không?”

Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi, không chút để ý, hỏi: “Cha người là Chân Thành nguyên soái sao?”

“Phải, ta từ nhỏ lớn lên trong quân doanh.” Chân Hàm nói xong, sắc mặt hơi đỏ lên, nói: “Có lẽ là từ nhỏ cùng đám nam nhân trong giang hồ tiếp xúc nhiều, tính tình ta vốn thiếu sự dịu dàng của một nữ nhân, khiến muội muội chê cười rồi.”

“Làm sao có!” Lâm Tĩnh Dao cười cười, tiện tay cầm lên một khối bánh rán rắc hành lá bỏ vào miệng, nhai nhai mấy cái, nói: “ta là nữ giả nam vào trong triều làm quan chắc tỷ tỷ đã nghe nói qua, trà trộn trong quan trường 6 năm, cũng không còn thái độ mềm mại, ôn nhu, như thế tốt hơn, tỷ muội ta cũng coi như có cùng chí hướng, sau này, muội còn cần tỷ tỷ giúp đỡ nhiều.”

Chân Hàm tính tình đơn thuần sau khi nghe xong rất thích, vỗ vỗ bả vai Lâm Tĩnh Dao, nói: “Tỷ muội ta cũng coi như là bạn bè tốt, yên tâm đi, tỷ tỷ tuy không phải là người quyền cao chức trọng, nhưng ở trong cung này cũng không có người dám cùng ta đối kháng, chăm sóc muội là đương nhiên!”

Lời khách sao mới nói xong, Lâm Tĩnh Dao đương nhiên là bách chiến bách thắng, không nể tình đối phương chút nào.

Chân Hàm thật sự là người giữ chữ tín, thấy mình thua cuộc, đường đường uống xong một ly rượu mạnh, đáp trả Lâm Tĩnh Dao từng vấn đề một.

“Ý trung nhân đầu tiên của tỷ là ai?”

“Tham tướng bên cạnh cha ta.”

“Có muốn ngồi lên ngôi vị hoàng hậu?”

“Có nghĩ tới nhưng đối với quyền thế ta cũng không có chấp.”

“Hoàng thượng ở trên giường có dịu dàng?”

“Luu manh, nhưng so với ta vẫn không làm gì được! Haha, thật ra thì cũng khá tốt, hoàng thượng là một người rất nghiêm túc, bất kể làm chuyện gì đi chăng nữa, bao gồm cả tán tỉnh ve vãn, này, hằng ngày muội vẫn thị tẩm mà, sao lại chuyện này lại ta?” Chân Hàm đã bắt đầu say rượu.

“Tỷ ghét muội? Bởi vì hoàng thượng hiện tại cùng chiều muội?”

“Ta hiện tại lại càng thêm ghét người, thỉnh thoảng nhường cho ta một chút được không hả!”

...

Lâm Tĩnh Dao cố ý khiến đối phương buồn lòng cạnh gác, hai người một thắng một thua chơi vui vẻ, Chân Hàm càng chơi càng hăng, chỉ muốn chuyển bại thành thắng, đáng tiếc không được như ý, uống thắng một lượt, cuối cùng thiếu chút nữa là nằm rạp trên bàn.

Mà Lâm Tĩnh Dao cảm thấy thời cơ đã tới, vì vậy bắt đầu đổi đề tài, hỏi: “Cha tỷ tay cầm trọng binh, tỷ có biết Nhan quốc có tất cả bao nhiêu binh lực?”

“Hai mươi vạn” Chân Hàm nói xong, dụi dụi mắt, nói: “Có chút say rồi đấy!”

Lâm Tĩnh Dao về mặt tối tăm chợt kéo lên, lại hỏi: “Vay binh lực phái đi Tây Hạ có bao nhiêu?”

“13 vạn, còn lại 7 vạn đóng ở nước.”

“Ồ Nhan quốc, vị tướng quân cùng quân sư xuất sắc nhất là ai?” Lâm Tĩnh Dao hỏi vấn đề trọng điểm, trong lòng chợt nảy sinh sát ý khiến nàng giật nảy mình, nếu như có thể, nàng hy vọng có thể thay Thủy Linh Ương trừ cường địch.

“Cha ta là vị tướng tài giỏi nhất, bên cạnh là Mục Thanh và Sở Thiên Kiệt hai vị quan sư tài giỏi nhất Đông Nhan, nhưng mà ta nói cho ngươi biết, Đông Nhan còn có một vị tể tướng không lộ danh, mấy năm nay không thấy hắn vào triều, nhưng người kia, cũng là người hoàng thượng coi trọng nhất, cũng làm cho người ta kiêng kị nhất, lần này liên hiệp tấn công Bắc đột cũng là chủ ý của hắn.” Chân Hâm nói xong, chỉ thấy sắc mặt ngày càng đỏ, gật gù đắc ý nói: “Hơn nữa, người kia thật đẹp, ai, nếu

ÁI KHANH, THỊ TÂM! – TỰ TỰ CẨM

Chương 40: Lời thật lòng rất nguy hiểm

“Hơn nữa, người kia thật đẹp, ai nếu ta gặp hắn sớm mấy năm thì nhất định cầu xin cha ta gả ta cho hắn.”

Lâm Tĩnh Dao muốn nhạo báng đôi câu, đột nhiên thấy được bóng dáng thon dài trước cửa cung, nàng cũng không biết người bên ngoài đã đứng được bao lâu, nghe được mấy phần chuyện nàng nói cùng Chân Hâm.

Chỉ là, im lặng không một tiếng vang, nghĩ cũng biết là để xem thủ đoạn của mình.

“Hừ!” Lâm Tĩnh Dao phát ra âm thanh khinh thường từ trong lỗ mũi, đối diện với vị tỷ tỷ rất nhanh sẽ bắt tỉnh nhân sự kia nói: “Tỷ tỷ, tối nay ngươi chỉ chọn nói thật, sao không lựa chọn mạo hiểm chứ?”

“Vây không được, ngươi để ta tới Băng Thiên Tuyết Địa đứng một đêm thì ta thành tượng đá sao?” Chân Hâm nói xong, đánh tay xuống bàn một cái, hip đôi mắt sau lơ đãng nói: “Cái người này, ngươi chỉ cần xáo bộ bài, không cần lo ta không trả lời những gì ngươi nói.”

“Làm sao biết tỷ tỷ uống rượu khoe nữ trung hào kiệt rồi, nhìn tướng can đảm hoá ra cũng chỉ thế thôi.” Lâm Tĩnh Dao vừa mới nói xong, Chân Hâm lập tức nộ khí giới đầu hàng nói, “Được, tỷ tỷ hôm nay thật sự không sợ ngươi đưa ra biện pháp khó khăn, có biện pháp trừng phạt gì cứ nói.”

“Hay lắm!” Lâm Tĩnh Dao nhỏ giọng nói, ghé vào Chân Hâm thì thầm một câu, chỉ thấy nữ nhân này cười hai tiếng, cổ nhả nhỏ nói: “Sao lại vô liêm sỉ thế? Nếu để cho Hoắc Oánh Oánh yêu tinh biết, chính xác vạch trần điểm yếu của ta, phải không? Hay là thế nào?”

“Ha ha, thua biểu hiện cũng không thua khí thế, tỷ tỷ thiệt là...” Lâm Tĩnh Dao nói xong, sai người thu dọn cái bàn, khoát tay áo nói: “Được rồi, đêm đã khuya. Tỷ tỷ mời trở về đi, ta ra lệnh cho Toàn Bộ Đức tiền tỷ một chút.”

“Hừ, ngươi là xem thường ta.” Chân Hâm đứng vọt dậy, lắc lư mấy cái đang định đi ra, thấy cửa cung mở rộng, một người thanh niên tuấn mỹ mặc áo trắng viền vàng ở trong, áo khoác da chồn lông trắng ở ngoài đi vào.

Chân Hâm ngăn ra, vội vàng chào một cái: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Dứt lời, xoay người lại liếc mắt như cười như không nhìn Lâm Tĩnh Dao, thầm nghĩ quả thật không thể mất khí tiết, biết nhận thua, nha đầu kia nói gì không có kiên quyết, hôm nay thật đúng khiến nàng hiểu ra.

Chỉ thấy nàng một vẻ mặt rất ảm ức, đột nhiên tiến tới trước mặt Ngọc Linh Viễn, quệt mồm một cái liền hôn lên.

“Xi...” Lâm Tĩnh Dao bật cười thật không ngờ Chân Hâm nghĩ thông suốt.

Lấy bản lĩnh của Ngọc Linh Viễn, muốn tránh đi dễ như trở bàn tay, hưng phấn không có cự tuyệt ý tứ của Chân Hâm, khoe miệng khê cười, mặc cho nàng dịu dàng hôn khoe môi mình.

“Hoàng, hoàng thượng, nô tỳ cả gan, tối nay, có thể thị tẩm nô tỳ không?” Chân Hâm nói xong một câu, liền giống như quả bóng cao su bị xì hơi, cúi gầm đầu, thầm nghĩ mình quả thật không nên giả làm anh hùng, hoàng thượng gần nửa năm nay không có cung hựu62 mình, mình lại nói ra lời nói táng tận lương tâm này, chỉ sợ là đụng phải một cái mũi xám xịt rồi.

Chỉ là, nàng thật không ngờ, Ngọc Linh Viễn khoát ngón tay thon dài lên vai nàng, tiện thể kéo nàng vào lòng, khê cười cười nói: “Liền nghe theo ý ái phi.” Nói xong, nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái thật sâu, sau đó ôm lấy Chân Hâm với khuôn mặt đờ đẫn ra khỏi Bích Hoa cung.

Trong lòng lộp bộp vài tiếng, Lâm Tĩnh Dao nhanh chóng đuổi theo, hỏi: “Ngọc Linh Viễn, ngươi sẽ không trừng phạt Chân Phi chứ?”

“Vì sao phải trừng phạt nàng?” Ngọc Linh Viễn hí mắt phượng lại, vài sợi tóc bay tán loạn trong gió lạnh, vẻ mặt của hắn, tuy là cười nhưng lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh cực độ.

“Nàng chỉ uống say mà thôi, lời nói hôn phn nửa không qua đại não, ngươi đừng chấp nàng.” Lâm Tĩnh Dao nói xong, cắn cắn môi, cảm giác mình có chút nhiều chuyện rồi.

Chỉ thấy nam tử nở nụ cười ảm áp, ngón tay khoác lên vai Chân Hâm khê dùng sức, nói gần từng chữ: “Không có đầu óc, trầm lưu nàng lại có lợi ích gì?”

Vừa dứt lời, chợt thấy Lâm Tĩnh Dao đứng ở trên đất ôm bụng khóc: “Chân tỷ tỷ, bụng của ta đau quá, tỷ tỷ ở lại chăm sóc ta đi, ai ui ui...”

Ngọc Linh Viễn biến sắc, thăm nghĩ nữ nhân này đến tột cùng là vô lại đến trình độ nào đây? Thấy bộ dáng nàng rì rầm cũng rất sinh động, trong lúc nhất thời hần hễ cười lên.

“Lâm Tĩnh Dao, chờ lúc nào người không còn lòng dạ đàn bà nữa thì trở lại làm đối thủ của trẫm, người bây giờ, căn bản không xứng.” Ngọc Linh Viễn nói xong, tay ôm Chân Hâm đi về phía trước, nhẹ nhàng nói ra, “Yên tâm, nàng là Chân nhi của trẫm, trẫm cung chiều nàng còn không kịp, làm sao thương tổn nàng đây.”

Bóng đêm lạnh lạnh, trắng lớn như mâm.

Ngày mai, chính là tiết Nguyên Tiêu rồi đó.

Lâm Tĩnh Dao đứng dậy, vỗ vào một thân tuyết, cười lạnh một tiếng, xoay người trong chớp mắt đi vào cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Yêu nghiệt gây chuyện

"Chủ tử, không xong rồi, đêm hôm qua Chân chủ tử may mắn được hoàng thượng thị tẩm."

Một buổi sáng tinh mơ, tiểu nha hoàn Lục Hà bên người Hoắc Oánh Oánh vội vàng chạy tới báo.

"Cái gì?" Ném một chiếc trâm cài Chu Tước xuống đất, Hoắc Oánh Oánh lại ném thêm một chiếc trâm nữa xuống đất làm thành một đôi, hung hăng dẫm nát, giận dữ nói: "Hôm qua thân thể bốn cung khó chịu, hoàng thượng nói chính sự bận rộn không rảnh đi thăm, thế nào mà buổi tối lại có thời gian thị tẩm Chân Hâm?"

"Nô tài nghe nói Chân chủ tử hôm qua đi ra từ chỗ của Lâm quý phi, cho nên, nô tài đang suy nghĩ không biết có phải Lâm chủ tử bắt cầu cho nàng không, cố ý tạo cơ hội cho nàng đến gần hoàng thượng."

"Lâm Tĩnh Dao?" Hoắc Oánh Oánh đôi mày thanh tú dựng lên, hận hận nói: "Thật đúng là chí công vô tư, nàng ta lại cam lòng đẩy hoàng thượng cho nữ nhân khác, hừ, Chân Hâm thường ngày không để ý mấy chuyện này, lúc mấu chốt biết làm kỳ đà cản mũi."

Ban đêm, lửa chiếu sáng bùng, đèn lồng treo trên cao, ánh nến mờ mờ.

Các cung nữ càng không ngừng đi lại, trình lên vô số món ăn quý và lạ, hết sức mê người.

Lâm Tĩnh Dao theo hoàng hậu ngồi xuống, bên kia là Chân Hâm, ba người châu đầu ghé tai, nhìn thật thân mật.

Đối diện, Hoắc Oánh Oánh nhìn gương mặt trò chuyện vui vẻ của Lâm Tĩnh Dao mà sợ hãi, ai có thể ngờ được vị Quý phi bị đàm tiếu hôm qua chính là cung nữ mặc áo vải bông!

Vốn tối nay muốn tìm nàng xui đại, nhưng vừa nhìn tới Lâm Tĩnh Dao thấy nàng nhìn mình cười như không cười, trong lòng có chút sợ hãi, chỉ biết để tại ánh mắt vụng về của mình, hôm qua làm nhục nàng trong giọng nói, sợ là mình chưa kịp ra tay thì đối phương đã tới cửa.

Vệ quy phi an tĩnh cũng ngồi xuống bên Hoắc Oánh Oánh, thỉnh thoảng cùng nàng nói chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn thoáng qua Lâm Tĩnh Dao, khẽ mỉm cười cũng không có ý khiêu khích.

Ghế chủ thượng, Ngọc Linh Viễn hai mắt ánh nộ cười, nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay, thanh âm róc rách như nước chảy, ôn nhuận nói: "Ái phi thường ngày câu nệ cẩn thận, hôm nay là hội Nguyên Tiêu cũng nên vui đùa một chút, tối nay mọi người cùng nhau bồi trẫm uống mấy chén."

"Nô tì tuân chỉ." Mọi người nhẹ nhàng nói.

"Phi!" Trong đó xen lẫn một thanh âm ỏi bọt nước, chỉ là xen lẫn trong tiếng hô liên tiếp, nhất thời không biết chỗ nào phát ra âm đó.

Hoàng hậu thúc cùi chỏ vào người Lâm Tĩnh Dao, nhỏ giọng trách: "Như thế nào lại thất lễ rồi, cẩn thận bị người ta nghe thấy, khó tránh làm gốc rễ cho người ta vu khống."

Lâm Tĩnh Dao nhún vai một cái, bưng ly rượu đi tới bên Ngọc Linh Viễn: "Hoàng thượng, nô tì chúc ngài hàng năm có hôm nay, tuổi thọ có sáng nay, Đông Nhan quốc ta vận rỗng thiêng, mãi mãi trường thịnh."

Một câu cửa nàng đầy âm dương quái khí, Ngọc Linh Viễn khẽ mỉm cười, giro ly rượu cụng nhẹ với nàng: "Trăm nhờ lời nói tốt lành của ngươi." Dứt lời liền uống cạn.

"Sẽ, nhất định sẽ." Lâm Tĩnh Dao cười cười, đưa tay gầy nhẹ chút móng tay, đem thuốc tiêu chảy dính trên đó ném mạnh trong thức ăn trước mặt Ngọc Linh Viễn, sau đó, uốn éo trở về chỗ ngồi, nhỏ ngum nước bọt: "Thật TMD thoải mái!"

Chúng phi tần cửa vừa thấy Lâm Tĩnh xa vượt lên trước nâng cốc chúc mừng rồi, vội vàng đứng dậy, tranh đoạt nhào tới ngọc linh xa bên người, nói ra lời kịch trong lúc nhất thời xốc xết, rất náo nhiệt.

"Làm sao ngươi không đi?" Lâm Tĩnh Dao nghiêng người nhìn Chân Hâm đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, ky quái hỏi.

Chỉ thấy nàng lấy tay nắm vạt áo nhăn nhúm: "Hôm qua uống say không còn biết gì, ở trước mặt hoàng thượng luống cuống, ngươi không thấy ta không dám ngẩng đầu nhìn hấn sao, ai ui, xấu hổ quá."

Lâm Tĩnh Xa cũng là cười khanh khách mấy tiếng, nói: "Ta chỉ nghi tỷ tỷ mặt thật dày, không nghĩ tới cũng có thời điểm then thùng."

"Nghe những lời ngươi nói này!" Chân Hâm tức giận trách một tiếng, lại nhìn Hoắc Oánh Oánh bùng rượu đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao, sau đó liếc mắt nhìn mình, đối với Lâm Tĩnh Dao nói: "Muội nhìn tỷ xem, hôm qua thật vụng về, không nhận ra muội muội, tới kính muội một ly, cũng không phải là không thể tha cho người có lỗi."

Lâm Tĩnh xa che miệng cười duyên một tiếng, nói: "Tỷ tỷ đang nói đùa ư, ngài hôm qua trong không phải còn khen ngợi quá đáng ta nhất chi độc tú sao? Như thế gây trở cả xương, bề ngoài bình thường ta đây, ngài hấn là không có nhận ra sao?"

Chân Hâm bên cạnh buồn cười, Hoắc Oánh Oánh biến sắc, oán khí lóe lên, vội vàng cười nói: "Muội muội đừng oán tỷ tỷ, hôm qua muội cũng biết ta đang giận là ta chêm trên đầu muội."

"Ha ha, muội muội ta cũng không phải người hẹp hòi, tỷ tỷ nói thế, ta dĩ nhiên muốn tha thứ cho tỷ tỷ." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cùng nàng chạm ly, ngửa cổ đem rượu uống vào

Chân Hâm bên cạnh buồn cười, Hoắc Oánh Oánh biến sắc, oán khid lóe lên, vội vàng cười nói: "Muội muội đừng oán tỉ tỉ, hôm qua muội cũng biết ta đang giận, là ta chêm trên đầu muội."

"Ha ha, muội muội ta cũng không phải người hẹp hòi, tỷ tỷ nói thế, ta dĩ nhiên muốn tha thứ cho tỷ tỷ." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cùng nàng chạm ly, ngửa cổ đem rượu uống vào.

Đợi đến khi Hoắc Oánh Oánh đứng dậy rồi đi, Chân Hâm ghé vào bên tai Lâm Tĩnh Dao thì thao nói: "Không có việc gì mà ân cần thì không phải đạo chích gian xảo, muội muội, ngươi phải cẩn thận với nàng ta, ngày trước ta ăn không ít ám khí của nàng ta."

Lâm Tĩnh Dao khẽ vuốt ve cằm, vừa quay đầu, nhìn hoàng hậu móc từ trong ngực là một chiếc gương tinh xảo khéo kéo, cẩn thận sửa sang đồ trang sức trên đầu, sau đó lại cất vào lòng.

Lâm Tĩnh Dao cảm thấy lúc này mình bị ánh sáng của gương chiếu đến chói mắt, nhất thời hiểu kì, đi đến hỏi: "Tỷ Tỷ lại có đồ tốt rồi sao? Cái gương nhỏ này trang trí hết sức trang nhã."

Hoàng hậu dừng lại, đem gương lấy ra: "Gương này là do hoàng kim chế thành, những bảo thạch ngươi thấy, viên nào cũng giá trị vạn kim, ngày trước Vệ Chuyên đòi ta cho nhiều lần, nhưng ta cũng không cho nàng."

"Đồ tốt, đồ tốt!" Lâm Tĩnh Dao thấy tiền sáng mắt lên, nuốt một ngum nước miếng, thầm nghĩ thân là một lão bản lớn mà hôm nay cũng trắng tay rồi, mỗi tháng có hai lần tiền cũng không đủ để nàng hết kê rằng, chiếc gương vàng óng này càng nhìn càng đánh yêu.

Hoàng hậu thấy nàng thích thú, do dự một chút, đem gương nhét vào tay Lâm Tĩnh Dao, nói: "Thôi, thích thì cầm đi, đang trong thời chiến quốc, quốc khó cạn kiệt, hoàng thượng nếu nhìn thấy ta tiêu sài vô ý, sợ còn bị trách phạt, ngươi cầm đi, rất đắt đấy, cũng đừng để ai thấy ta tặng ngươi chiếc gương."

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy chiếc gương trong tay thật nặng, miệng cười toét, muốn nhận mà còn nói: "Vậy thì thật xấu hổ, tỷ tỷ yêu nó như vậy, muội muội sao dám nhận đây." Nói thì nói như thế nhưng chiếc gương được nắm chặt trong tay Lâm Tĩnh Dao.

"Thôi đi, bốn cung còn nhiều đồ tốt, có nơi nào thiếu đồ!"

"Đây cũng là, hắc hắc." Lâm Tĩnh xa nói xong, vội vàng đem gương thu vào trong ngực, thầm nghĩ có tiện nghi không chiếm khôn kiếp!

Ngày kế, ánh mặt trời ngả về Tây, gần tới buổi chiều Lâm Tĩnh Dao mới bò dậy, thầm nghĩ gần đây Ngọc Linh Viễn không có làm phiền mình, hôm qua một đám oanh yến vây quanh hấn, thành từng vòng, từng vòng, giờ này khách quý cũng ý thức được gần đây đối với các vị mỹ nữ có chút lạnh nhạt, bây giờ nhân cơ hội bù đắp, khắp nơi lưu lại cao lương ươm mạ.

Duổi cái lương nết mới, Lâm Tĩnh Dao móc từ dưới gối lên cái gương tinh xảo, nhìn nhìn, sau đó đặt ở trên tay nâng lên hạ xuống, nghĩ cái gương này cũng không nhẹ chút nào.

Là một món đồ cất đi, phía sau điêu khắc hoa văn có chút ý nghĩa, Lâm Tĩnh Dao nghĩ vậy, cẩn thận sờ phía trên hoa văn, chợt muốn xiu, vội vàng đem cất gương đi.

Đang định cất, chợt nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng ầm ỉ, chỉ thấy bụng bự Hoắc Oánh Oánh đi vào, sắc mặt tiêu tụy, không chút nào đẹp đẽ, còn có chút nghèo khó.

“Lâm Tĩnh Dao, ngươi thật to gan!” Nàng đi mấy bước, nhào tới bên giường Lâm Tĩnh Dao, một tay giữ cổ Lâm Tĩnh Dao, hung dữ nói: “Muốn giết đứa nhỏ trong bụng ta, mơ đi!”

Lâm Tĩnh Dao bắt được Hoắc Oánh Oánh, đem nàng ta đẩy lên giường, sau đó đánh vào gáy nàng, nói: “Ban ngày ban mặt, tỷ tỷ mộng du sao, nói chuyện hoang đường!”

“Hừ, còn muốn chống chế phải không, tối hôm qua ngươi chạy tới tẩm cung của ta, bảo rằng muốn tặng cho đứa bé chút thuốc bổ, ép ta uống một bát nước thuốc, nếu không có các thái y chạy tới cứu ta, hoàng tử của ta đã chết trong tay ngươi rồi.”

Khóe miệng Lâm Tĩnh Dao co giật mấy cái, không hiểu nữ nhân này nói chuyện hoang đường gì, đang muốn hỏi lại thấy hoàng hậu tới đây, vừa đi vừa xoa trán, nói: “Muội muội, tối hôm qua ngươi tới Diên Hi cung, tối hôm qua bốn cung cũng không biết ngủ thế nào, nhìn ngươi ở cạnh giường ta thối khí, sáng nay tỉnh dậy thực nhức đầu.”

“À” Lâm Tĩnh Dao thu lại cánh tay đang bóp tay Hoắc Oánh Oánh, bắt chéo tay, nói: “Ly kì nha, một buổi sáng tỉnh mơ, hai người lại chạy tới hỏi tội ta, vừa thối khí vừa giết người, ta thật thần thông quảng đại!”

Đang nói, lại thấy Chân Hâm đi vào, nghi ngờ nhìn mọi người, lại nhìn Lâm Tĩnh Dao nói: “Tối hôm qua có một nha đầu treo cổ trên tầng cây, còn có một nha đầu chết đuối, mọi người trong cung còn nói đêm qua có một nữ tử áo trắng đi động chung quanh, sợ là trong cung có yêu quái quấy phá.”

Lâm Tĩnh Dao cúi đầu nhìn một thân áo trắng của mình, mí mắt nháy nháy, mơ hồ thấy điềm xấu xảy ra.

Ai muốn bày trận lớn như thế để hãm hại mình đây?

Hồn ma quỷ quái trong truyền thuyết kia chỉ sợ là nhắm tới mình thôi.

Nghĩ ngợi một chút, chợt thấy Hoắc Oánh Oánh ngồi dậy, lấy từ trong người một chiếc chùy thủ, hung hăng đâm tới trên người Lâm Tĩnh Dao. Lâm Tĩnh Dao phản ứng không kịp, trên cánh tay bị một vết cắt, vội vàng nhào lại, bắt lấy cổ tay Hoắc Oánh Oánh, sau đó đưa cho Chân Hâm giữ lại.

“Hoàng thượng như thế nào lại tin tưởng một tể tướng Tây Hạ, thực đúng là nuôi hổ trong nhà, ngươi nghĩ giết chết con ta, hừ, không có cửa đâu!” Hoắc Oánh Oánh nói xong, nước mắt lưng tròng hướng Ngọc Linh Viên đang đi tới ngưỡng cửa, sau đó nước mắt nước mũi tùm lum tố cáo: “Hoàng thượng, ngươi phải làm chủ cho nô tỳ, có người muốn giết hoàng tử của ngài!”

Ngọc Linh Viên nhìn mọi người thật sâu, trên môi nở nụ cười lạnh: “Náo đủ chưa? Các ngươi ngày thường chen ép lẫn nhau, cho nên hôm nay quý thân cũng xuất hiện rồi.”

“Không phải, hoàng thượng, hôm qua Lâm Tĩnh Dao thực sự tới tẩm cung của nô tỳ, chen độc được bây giờ vẫn còn ở đó, hoàng thượng người có thể tìm người xác nhận.”

“Lâm Tĩnh Dao bản lĩnh nàng thật tốt, có thể tránh được tai mắt của mọi người đi tới tẩm cung của ngươi, miệng nói xăng bày.” Ngọc Linh Viên nói xong, khoát tay áo: “Tất cả giải tán, chuyện cười loại này đừng để trăm nghe thấy lần thứ hai.”

Hoắc Oánh Oánh ảo não đứng dậy, hung dữ nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, uy hiếp nói: “Có bản lĩnh thì lần sau lại đến lấy tính mạng ta, lần sau ta nhất định bắt ngươi hiện nguyên hình!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Thanh tảo hậu cung

Ngày thứ hai, trong Bích Hoa Cung truyền ra tin tức khó đoán, nói là Hoắc Phi- Hoắc Oánh Oánh bị giết chết, kể cả đứa bé trong bụng của nàng cũng chết.

Ngọc Linh Viên nghe tin chạy tới thì mọi người đã quỳ xuống thành một hàng, liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ, nói: “Hoàng thượng, nô tài hôm qua không nên ngủ gật, là nô tài có lỗi, kính xin hoàng thượng khai ân.”

“Thị vệ gác đêm ở chỗ nào?” Ngọc Linh Viên nhìn người trên giường sắc mặt nhợt nhạt, bụng cao thán, cũng không có một chút tiếng động, người lạnh

giọng hỏi.

“Hồi hoàng thượng, nô tài ở đây ạ.” Hai người thi vệ liếc nhau một cái, vừa quỳ vừa tiến lên phía trước, đập đầu hai cái, lại vội vàng cúi người đem trán chạm vào đất, chờ nghe lệnh.

“Các người đều là người chết sao?” Ngọc Linh Viễn môi mỏng khẽ mở, sắc mặt âm lãnh mà hỏi.

“Không biết tại sao tối hôm qua nô tài chỉ cảm thấy thực buồn ngủ.” Hai người thi vệ nói xong, bốn mắt nhìn nhau. Thầm nghĩ tối qua thực sự rất buồn ngủ, cảm giác kia giống như bị người hạ được vậy.

“Ưa ngủ ngủ vậy, các người ngủ thật tốt đi, troang hoàng cung của trẫm không cần người chết.” Ngọc Linh Viễn nói xong, sai người mang hai người kia xuống chém.

Chỉ nghe thấy những tiếng kêu thê lương cầu xin tha thứ truyền tới, nhưng rất nhanh đã không còn tiếng gì nữa.

“Mấy người các người có nhìn thấy người nào đi vào không?” Ngọc Linh Viễn hỏi mấy người nô tài còn lại.

Những tiểu thái giám cũng các cung nữ hoảng sợ, vừa khóc vừa đập đầu, nói: “Hôm qua chủ tử nói không có việc gì, phân phó Triệu Long Triệu Hồ gác đêm, sau đó nói nô tài đi nghỉ ngơi, nô tài không phải cố ý lười biếng, hoàng thượng khai ân.”

Trên gương mặt thoát tục của Ngọc Linh Viễn hiện lên một tầng giận dữ, thậm chí có người dám ở trong hậu cung hành hung, đúng là tạo phản!

“Hoàng, hoàng thượng.” Một vị lão mẹ quý cẩn thận đi phía trước hoạt động mấy cái, nói: “Nô tài hôm qua ban đêm đi tiểu đêm qua, đụng phải Lâm quý phi đang đi về phía bên này, lúc ấy bởi vì vội vã đi ngoài, cho nên không có quá lưu ý, bây giờ suy nghĩ một chút, năng chăng lẽ là đi tới ‘Vĩnh Ninh cung’, sau đó, giết ——”

“Hoàng, Hoàng thượng.” Một vị ma ma cẩn thận đi lên phía trước, nói: “Hôm qua nô tài đi tiểu ban đêm, đụng phải Lâm Quý Phi đang đi về phía bên này, lúc ấy vì vội vã đi ra ngoài nên không chú ý, bây giờ nghĩ lại, năng là đi tới Vĩnh Ninh cung, sau đó giết...”

Ngọc Linh Viễn neho cặp mắt, đi tới bên cạnh Hoắc Oánh Oánh, đưa tay rút ra chủy thủ cắm trên bụng nàng, cẩn thận chu đáo nhìn, ánh mắt chột biến.

Cây chủy thủ này hẳn nhận ra, chính là cây chủy thủ Lâm Tĩnh Dao đặt dưới gối, nửa đêm bò dậy chuẩn bị ám sát mình.

Chỉ là ——

Tại sao nàng lại muốn làm cho hậu cung hỗn loạn đây? Hơn nữa thủ đoạn lại vụng về như thế?

Còn đang nghi hoặc, chợt thấy một tiểu cung nữ từ ngoài xông vào nói: “Hoàng thượng, ngài đi xem chủ tử của ta một chút đi, sáng nay nàng tỉnh lại một mực ho ra máu, thái y cũng không nhìn ra bệnh gì.”

“Vệ Tĩnh?” Ngọc Linh Viễn chợt nhíu mày, liếc mắt nhìn Hoắc Mỹ Nhân hương tiêu ngọc vẫn một cái, vội vàng đi khỏi Vĩnh Ninh cung tới Vĩnh Thọ cung, mới bước vào đại điện, liền nghe thấy một tràng tiếng khóc thút thít, chỉ thấy Vệ quý phi nằm bên giường, chợt phun một ngụm máu lớn ra ngoài, sau đó ho kịch liệt.

Ngọc Linh Viễn tiến đến ôm nàng trong ngực, nhìn thái y quỳ trên mặt đất hỏi: “Đang êm đẹp, sao lại ho ra máu đây?”

Thái y hết sức lo sợ trả lời: “Hồi hoàng thượng, theo cự thần thấy đây là do độc được gây ra, chỉ là có thời gian cũng không tra ra được phải dùng cách nào để điều chế né, loại độc này chưa từng xuất hiện ở Nhan Quốc ta.”

Sắc mặt Ngọc Linh Viễn căng thẳng, hỏi: “Nhưng phải trị thế nào đây?”

“Cự thần có mấy loại thuốc, không biết có thể khắc chế độc trong người nương nương không, cự thần cũng không có phép, chỉ có thể làm hết sức. Cự thần vô năng, kính xin hoàng thượng trách phạt.”

“Hoàng thượng.” Cô gái nằm trong ngực nhu nhu hô lên một tiếng, sau đó nắm tay áo Ngọc Linh Viễn, đem đầu mình tựa vào khuỷu tay của hắn, nói: “Nô tì không có chuyện gì, kiến hoàng thượng phải lo lắng.” Dứt lời, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng.

“Ở nơi này không có việc gì!” Ngọc Linh Viễn nói xong, nhìn xung quanh, thấy các nô tài hoảng sợ, hỏi: “Hôm qua Ngự Thiện Phòng chuẩn bị bữa tối, các người có cho nàng ăn cái gì khác không?”

“Tối hôm qua Lâm chủ tử tới một chuyến, ôm một bọc lá sen to, nói là tới đây đi vòng một chút. Lúc ấy trong bụng chủ tử nóng một mùng, chờ Lâm chủ tử đi, tùy tiện ăn một miếng, ai có thể biết...”

Vừa Lâm Tĩnh xa sao?

Nữ nhân kia mặc dù vô sỉ, nhưng tinh thần trọng nghĩa từ trước tới giờ hết sức mãnh liệt, sao sẽ lạm sát kẻ vô tội đây?

Bao nhiêu sự cố liên tiếp xảy ra, như thế nào cũng thấy đây là chuyện có người tỉ mỉ sắp xếp, trong đám nữ nhân này, hẳn là có người muốn nhân cơ hội

này giết hết sủng phi của trẫm, Lâm Tĩnh Dao chỉ là người xui xẻo chịu tội thay mà thôi.

Dặn dò Vệ Tĩnh nghỉ ngơi thật tốt, Ngọc Linh Viễn đi tới Bích Hoa cung, chỉ thấy một nữ nhân đang nghiêng hai chân dựa vào đầu giường, cầm trong tay một cái gương nhỏ xinh xắn, ngay cả mình tới cũng không phát hiện.

“Tĩnh Dao.” Ngọc Linh Viễn gọi nàng một tiếng, chỉ thấy nữ nhân kia giống như đột nhiên từ trong mộng tỉnh dậy, tiện tay đem cái gương giấu dưới gối, nói: “Hoàng thượng, ban ngày ban mặt tấu chương không xem, tùy tiện ra vào tẩm cung nữ tử, cẩn thận bị người nói là ham mê nữ sắc, hoặc là người ta ở sau lưng mắng ta hồng nhan họa thủy.” dứt lời sờ sờ dung mạo không xinh đẹp lắm của mình.

“Tĩnh Dao.” Ngọc Linh Viễn gọi nàng một tiếng, chỉ thấy nữ nhân kia giống như đột nhiên từ trong mộng tỉnh dậy, tiện tay đem cái gương giấu dưới gối, nói: “Hoàng thượng, ban ngày ban mặt tấu chương không xem, tùy tiện ra vào tẩm cung nữ tử, cẩn thận bị người nói là ham mê nữ sắc, hoặc là người ta ở sau lưng mắng ta hồng nhan họa thủy.” dứt lời sờ sờ dung mạo không xinh đẹp lắm của mình.

Rõ ràng là đang trong nguy cơ bị hại mà vẫn không tự biết mình, Ngọc Linh Viễn thở dài một cái, nói: “Trần xin hỏi người, chùi thủ dưới gối người đâu?”

“Sao lại hỏi cái này?” Lâm Tĩnh Dao nói thăm một câu, đưa tay xuống dưới gối tìm một lúc, “À” một tiếng, nói: “Kỳ quái, sao lại không thấy?”

Ánh mắt Ngọc Linh Viễn căng thẳng, lại hỏi: “Đêm qua người đi những đâu?”

“Trời rất lạnh, đương nhiên ngủ vùi ở trong chăn.” Lâm Tĩnh Dao đáp, hỏi ngược lại: “Người là tới hưng sư vấn tội sao? Thế nào. Có phải có nữ nhân nào nói ta nửa đêm không ngủ chạy đi chơi?”

Chỉ thấy Ngọc Linh Viễn tiến lên một bước, nắm lấy cổ tay Lâm Tĩnh Dao, hỏi: “Vết cắt trên này là thế nào?”

“Ai biết được, sáng nay khi tỉnh lại phát hiện trên cổ tay của mình xuất hiện mấy vết cắt, chắc không cẩn thận nên bị thương.” Lâm Tĩnh Dao nói xong, bỏ tay Ngọc Linh Viễn ra, vuốt vuốt cổ tay mình, bất mãn nói: “Làm cái gì vậy, thật sợ.”

“Tối nay thị tẩm!” Ngọc Linh Viễn ném ra một câu sau đó sải bước rời đi, chỉ để lại Lâm Tĩnh Dao với đầy vạch đen trên khuôn mặt.

Lại là này câu!

Không hổ là huynh đệ với Thủy Linh Ương.

Nghĩ tới nam tử tà mị đó, trong lòng nàng thật đau xót, nếu như lần này không thể trở lại bên hắn, có phải hay không cũng nên quên đi cuộc tình này.

Nếu như một ngày kia mình biến mất ở thế giới này, đến lúc đó, tôi thiếu chỉ có thể còn lại hoài niệm thôi.

Tối đêm, Ngọc Linh Viễn đi tới Bích Hoa cung thật, nhìn thấy Lâm Tĩnh Dao đang vui thích soi gương, thăm nghi nữ nhân này thật dễ thỏa mãn, một khối vàng mà nàng cũng si mê lâu như vậy.

Nhìn thấy hắn tới, Lâm Tĩnh Dao giấu gương, nói với các cung nữ: “Rời cho hoàng thượng một ly trà nóng để uống, làm ấm cơ thể.”

Ngọc Linh Viễn khoát khoát tay, nói: “Không cần, đem hương nhang dập đi.”

“Thế nào, sợ có độc à?” Lâm Tĩnh Dao cười lạnh một tiếng, từ trên mặt đất cầm một khối cây đặt giữa giường, nói: “Vượt qua đây, ta liền thiến người!”

Ngọc Linh Viễn dĩ nhiên không hiểu nghĩa câu nói thứ hai của nàng, chỉ cười cười, sau đó cời bỏ áo khoác, nằm xuống, nói: “Tối nay trẫm coi chừng người, trong cung hôm nay có việc giết người, trẫm phải cho bọn họ một cái công đạo.”

“Hừ, trực tiếp đem ta giết có phải nhanh hơn không.” Lâm Tĩnh Dao quay lưng đi, sau một hồi lâu, lại nói: “Nếu ta nửa đêm có biến thành Thi, đoán chừng người đầu tiên ta giết là người.”

Ngọc Linh Viễn chỉ cười không nói.

Hắn mất đi một ái phi, còn có một đứa bé chưa trào đời, vốn là nên đau thương vô hạn, nhưng trên thực tế, hắn là một nam tử lạnh khốc, đối với hắn tất cả cũng chỉ như những gợn sóng trên mặt sông, không làm thay đổi chút tâm tình nào của hắn.

Giống như trước mắt nữ nhân này ngây ngô đại độ, nhưng thực ra ở tông lòng mọi thứ đều biết, khiến cho hắn căng thẳng theo nàng.

Mang nàng trở lại Nhan quốc, cuối cùng là nghĩ muốn lấy nàng để kiềm chế Thủy Linh Ương, còn là...

Ước chừng rạng sáng, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên nhẹ tay nhẹ chân bò dậy, sau đó cẩn thận vượt qua Ngọc Linh Viễn, đi giày vào, sao đó nhanh như mèo đi mấy bước, rồi xoay người lại nhìn Ngọc Linh Viễn đang ngủ say, lặng lẽ đẩy cửa cung, trong tay cầm một con dao gọt trái cây lóe ánh sáng lạnh.

Vừa mới đi ra ngoài, Hàn Phong, Lâm Tĩnh Dao run cầm cập, ánh mắt căng thẳng, nửa đêm đi ra ngoài đuổi theo một cung nữ.

"Lâm, lâm chủ tử!" Nàng cung nữ phát hiện Lâm Tĩnh Dao cầm con dao trong tay, lui về sau một bước, đầu lưỡi không còn nói lưu loát.

“Khàn...” Lâm Tĩnh Dao một tay bịt kín miệng tiểu cung nữ, một tay khác không chận trễ vung dao đâm vào lồng ngực nàng, đáng thương cho nữ nhân kia không kịp hét đã tắt thở.

Lâm Tĩnh Dao đem thi thể kéo đi, từng bước từng bước đi tới bên hồ, nhìn toàn cảnh nước hồ, ưỡn ngực ngẩng đầu, hóp bụng, vuron tay lên, hết sức phóng khoáng diễn thuyết: “Hello, Chicago! If there is any one out there who still doubts that America is place where all things are posible. Who still wonders if the dream of our founders...”

Cách đó không xa, Ngọc Linh Viễn cau mày nhìn một màn phía trước, vượt qua thời gian, cùng không gian, cảnh này thoát nhìn thật tức cười, nàng nói ngôn ngữ hần không hiểu.

Gió đông thổi qua, Lâm Tĩnh Dao đầu đầy sương đêm theo gió chậm rãi phiêu du, một thân áo ngủ màu trắng giống như được cắm thêm đôi cánh nhân loại, tùy thời mà biến mất không còn gì.

Hồi lâu sau, Obama diễn giải một phen bị Lâm Tĩnh Dao lặp lại đầy đủ, giống như trong lúc nhất thời có thể làm rồi, chỉ thấy nàng đột nhiên bước về phía trước một bước, nhảy vào hồ nước lạnh như băng.

Ngọc linh xa ngẩn ra, vội vàng từ trong bóng mờ đi ra, bước nhanh đi tới bên hồ, hơi chút do dự, đi theo nhảy vào trong hồ.

Ngọc Linh Viễn ngẩn người, vội vàng đi ra khỏi nơi bóng đêm, bước nhanh đến bên bờ hồ, hơi do dự một chút, nhảy vào trong hồ.

Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tận tâm tính toán

Ngày thứ hai, Lâm Tĩnh Dao sốt cao, Ngọc Linh Viễn cũng bị bệnh giống nàng.

Lúc ốm nàng ngoan hơn rất nhiều, uống thuốc rồi ăn cháo, ăn cháo rồi uống thuốc, sau đó ngoan ngoãn chui vào chăn, quấn chăn ngủ.

Ngọc Linh Viễn nằm bên cạnh nàng khẽ nhủ mày.

Nếu tới hôm qua mình không có đi theo nàng, có phải hay không giờ phút này nàng đã tắt thở.

Sinh mạng con người quan trọng như vậy, đến cuối cùng là bị lực lượng nào nắm trong tay đây?

Giết nhiều người như vậy, sau đó tự sát.

Cuối cùng thì ai là người đứng trong bóng tối được lợi nhiều nhất đây?

Nhìn chân mày khép chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ cô gái, ngọc linh xa vuron tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve một thanh trên trán nàng xốc xếch sợi tóc, chẳng biết tại sao, trong lòng lại cũng đi theo mềm mại đi một chút.

Cô nương nhíu chặt chân mày, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, Ngọc Linh Viễn vuron tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc dính trên trán cô, chẳng biết tại sao, trong lòng chợt mềm đi một chút.

Không lâu sau, hoàng hậu cùng một đám người tới hỏi thăm, nhìn Ngọc Linh Viễn nằm sát bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, cắn cắn đôi môi, đưa tay lấy được thiện đặt lên bàn, xoay người rồi đi.

Chỉ thấy lông mi Lâm Tĩnh Dao chớp chớp một cái, đột nhiên mở mắt ra, nói: “Tỷ tỷ, ta nhớ rồi, hình như kháng trác này là đồ đựng trà cụ của người Nhật Bản, không đúng, nó phải là của Đông Doanh, cũng không phải, ở trên cái thế giới này, có lẽ nó chỉ khác tên khác tuổi, giống như là Đại Hòa dân quốc, đất nước mặt trời mọc. haha, ai biết được, dù sao thì chỉ cần đi thuyền về hướng Đông Bắc, rất nhanh sẽ đến.”

Hoàng hậu ngẩn ra, còn chưa tiếp lời, liền nghe thấy Lâm Tĩnh Dao tiếp tục nói: “Tỷ tỷ, ngày đó khi nói ra câu nói kia là thử dò xét ta, lúc đó ta nghe không rõ lắm, bây giờ suy nghĩ một chút, cũng chỉ là một câu hỏi thăm dò thân phận đối phương mà thôi.”

Chỉ thấy sắc mặt hoàng hậu nhất thời trở nên khó coi, mà Lâm Tĩnh Dao cũng chỉ nhếch miệng cười cười, nói: “Không hổ là hoàng hậu, so với ta tài giỏi hơn rất nhiều,

Lúc ta ở Tây Hạ, trong lúc rảnh rỗi học cách nói ở kinh thành, như thế nào cũng thấy không tự nhiên, nhưng mà tỷ tỷ người có thể nói tiếng Đông Doanh

như thế, muối muối thực bội phục.”

Gương mặt hoàng hậu cứng ngắt, cổ nặn ra một nụ cười, nói: “Muội muội đang nói gì đấy, ta nghe không hiểu.”

“Vậy sao?” Lâm Tĩnh Dao ngáp một cái, nói: “Nghe nói Vệ Quý Phi trúng độc, bên trong có một loài dược không phải sinh trưởng ở Đông Nhan, ta là khách từ Tây Hạ tới, suýt chút nữa thành người chịu tội thay, cần thận suy nghĩ, dược thảo ở Tây Hạ Đông Nhan cũng có thể mua về, thái y không thể nào là chưa từng thấy, chỉ sợ dược liệu là có từ nơi khác mà thôi.” Lâm Tĩnh Dao vừa nói xong, liếc mắt nhìn thấy sắc mặt của hoàng hậu chợt biến, rụt đầu vào trong chăn, nói: “Đa tạ tỷ tỷ đã tới xem, muội muội rất tốt, đúng rồi, mặt gương không tẻ, ta dùng rất thích.”

Ngọc Linh Viễn hé nửa mắt, cũng không có tiếp lời, chờ hoàng hậu thất hồn lạc phách đi ra khỏi Bích Hoa cung mới từ từ hỏi: “Người nói hoàng hậu là người Nhật Bản?”

“Ta chỉ suy đoán một chút, vốn là muốn thử dò xét một chút, không ngờ nàng thế nhúnh không sợ hãi, Đông Doanh cũng tốt, nước khác cũng được, hoàng thượng ngài đang nuôi hổ trong nhà sao?”

“Hoàng hậu là cháu gái của Tướng quân khai quốc Tàn Thiên Thu, sao lại là người của nước được?”

“Vậy sao? Hoàng hậu sống trong thâm cung lâu ngày, Đàm Thiên Thu mấy năm trước từ quan, cũng không có

đi thăm cháu gái của mình, giả sử ngày đó hoàng hậu vào cung bị đánh tráo, hoàng thượng làm thế nào mà biết nữ nhân này không đóng giả Tàn Tuyết?” Lâm Tĩnh Dao ngáp một cái, nói: “Hoàng hậu đối với người dĩ nhiên là động lòng, nếu không cũng không cần sử dụng mưu kế trừ đi nữ nhân bên người người, mà lại không ra tay với người. Còn nữa, hoàng thượng, nếu thân thể ngài không có việc gì, mời ngài đi giả đi chỗ khác.”

Ngọc Linh Viễn đưa tay ôm Lâm Tĩnh Dao vào lòng, nói: “Nghỉ ngơi một chút, trưa hôm nay gặp những chuyện này, tâm tình có chút phiền muộn.”

“Vậy sao?” Lâm Tĩnh Dao cười lạnh một tiếng, nói: “Thế nào mà ta không thấy hoàng thượng có chút đau buồn nào thế, đừng có nghĩ tới lúc nào cũng được ăn đậu hũ của lão nương, người còn thiếu lửa!” Dứt lời, giằng giàng muốn thoát khỏi kiềm chế của Ngọc Linh Viễn, lại thấy hân đem mình đặt xuống dưới, trong mắt phượng có chút tâm tình thoáng qua, cuối cùng nói: “Lâm Tĩnh Dao, nhị đệ từ nhỏ cái gì cũng không vượt được ta, nhưng chỉ là hơn ta về mặt tình cảm, hân đoạt Tiểu Tuyết của ta, ta liền đoạt người, như vậy rất công bằng.”

Lâm Tĩnh Dao hí mắt cười hỏi: “Còn nói nhảm, nên nói những thứ cần nói, nếu không có làm ơn cút nhanh một chút.”

Chỉ thấy sắc mặt Ngọc Linh Viễn cứng đờ, lạnh giọng nói: “Người tin hay không trưa sẽ chặt đầu người?”

Nheo lại mắt, Lâm Tĩnh Dao nói: “Không tin.”

Đợi đến khi nam nhân đen mặt sập cửa rồi đi, Lâm Tĩnh Dao lấy cái gương dưới gối, sờ cẩn thận hoá phía trên, tự nhủ: “Có thể lấy hoa văn để thôi miên ư, rất tốt, nếu phóng đại gấp mấy lần làm một tấm màn, dùng trong đánh nhau khẳng định rất tốt.”

Ngày đó hoàng hậu bị đưa vào lãnh cung, Ngọc Linh Viễn lấy tình cảm vợ chồng lâu năm làm lý do, coi như là giữ lại cho hoàng hậu một mạng, chỉ tiếc cho Vệ Quý Phi, khi mặt trời dần dần biến mất nơi chân trời phía tây thì độc tính trên người không cách nào ngăn chặn, chết trong lòng ngực ấm áp của Ngọc Linh Viễn.

Dĩ nhiên, ấm áp cũng chỉ là độ ấm của lòng ngực mà thôi, nam nhân lãnh khốc này, trên gương mặt chưa từng lưu lại một chút quyền luyến.

Trong cung ít đi 3 kinh địch: Hoàng Hậu, Vệ Quý Phi, Hoắc Oánh Oánh, các gia quyến còn lại bắt đầu hoạt động, hiến ca, khiêu vũ, vẽ tranh, các kiểu thần thông nghĩ tới tranh thủ sự chú ý của Ngọc Linh Viễn.

Vậy mà nam nhân này đối với những cô nương xinh đẹp rực rỡ, kinh tâm động phách không một chút để ý, cuối cùng mọi người cùng nhau thua trận, bắt đầu ngấm thơ, làm oán phụ thâm cung.

Lại nói một ngày kia Ngọc Linh Viễn ôm một con vẹt toàn thân trắng như tuyết tới Bích Hoa cung, vốn muốn thưởng cho Lâm Tĩnh Dao, thuận tiện xem biểu tình kinh ngạc của nàng, lại nghe nô tài nói nàng ra ngoài tản bộ.

“Hừ, nàng ngược lại càng ngày càng không coi mình là người ngoài.” Ngọc Linh Viễn cười cười, sau đó trêu chọc chú vẹt, chợt nghe bên ngoài truyền đến một hồi bảy tám tiếng bước chân, Lâm Tĩnh Dao về mặt tức giận đi trước, mấy tên thị vệ đi theo sau lưng nàng, vừa vào cửa liền quỳ xuống đất: “Hoàng thượng, đây là lần thứ hai mươi một nương nương leo tường bị bắt, còn đây là đạo cụ gây án ạ.” Nói xong dâng lên một bó dây thừng, một móc sắt, một chiếc thuổng.

Ngọc Linh Viễn nhẹ nhàng cười, nói: “Ái phi, người thật đúng là không nhân rồi, mỗi ngày đều tìm cách trốn cung, cũng không thấy mệt sao?”

Lâm Tĩnh Dao quay mặt qua chỗ khác, tầm mắt đột nhiên bị con chim trong tay Ngọc Linh Viễn hấp dẫn, vì vậy tiến lên phía trước, nói: “Con chim thật xinh đẹp, sẽ nói sao?”

“Tránh ra, xấu xí!” Con vẹt hướng về phía Lâm Tĩnh Dao nói một câu hết sức bình tĩnh, sau đó động động cái cánh, ngạo mạn nâng cánh ria ria lông vũ.

Lâm Tĩnh Dao mặt biến sắc, lập tức bấm eo tiểu nha hoàn bên cạnh, phân phó: “Nói với ngự trù, tối nay bồn cung muốn ăn vẹt kho tàu, trứng dầu cũng không tòi.”

Vết lấy đôi mắt nhỏ tròn vo nhìn chăm chăm Lâm Tinh Dao, há mở, lại nói: “Cầu vật, ngươi muốn chết sao?” Thanh âm kia nghe cực kì kinh khủng, không khó nghe ra đây là do học theo thái giám tổng quản.

“Súc sinh lớn mật, ngươi ngươi...” Lâm Tinh Dao nhất thời tức giận, nhào lên nắm lấy cái lồng chim, dùng sức lắc lư cái lồng chim, con chim có chút sợ hãi nhưng vẫn lăm nhăm: “Không có mắt à!” “Ngươi tìm đường chết sao?” “Đại gia muốn đánh dây chân chó của ngươi!”

Chỉ thấy con chim này càng mắng càng sừng, Lâm Tinh Dao đột nhiên mở lồng chim, một tay bóp cổ con súc sinh này, nói: “Còn dám om sòm ta liền lột sạch lông vũ của ngươi.” Ngọc Linh Viễn cười khê một tiếng, nói: “Ai phi, trăm thấy nàng cùng con chim này hết sức giống nhau, cả người đều lời nói độc ác, không bằng mang nó thưởng cho nàng đi, chỉ là nhớ, đây chính là đồ hoàng thượng ban thưởng, nếu như nàng dám làm gì nó, trăm cũng muốn cái đầu của nàng.”

Động tác của Lâm Tinh Dao hơi chậm lại, hắn xoay người cười cười, nói: “Nếu như thế nô tì tạ ơn hoàng thượng ân điển.” Dứt lời đem con chim nửa sống nửa chết nhốt vào trong lồng chim, khoe miệng giật giật nhưng vẫn cố tỏ ra tươi cười, thầm nghĩ mỗi ngày mình mắng chửi Ngọc Linh Viễn trăm ngàn lần, con vật này khẳng định cũng có thể học được. trước mắt chỉ dạy tục danh của hắn, đến lúc đó mắng coi như chỉ mắng gọi tên, chẳng phải càng đã nghiền.

“Hoàng thượng, Tề Tề Tướng vào cung, yêu cầu gặp vua.” Cửa truyền đến một tiếng bẩm báo.

“Thiên Trì?” Ngọc Linh Viễn lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Truyền hắc đi Ngự Thư Phòng yết kiến.” Dứt lời, cũng không cùng Lâm Tinh Dao trang luận, quăng một cái áo khoác, xoay bước đi.

“Haha, thú vị, xem ra cuối cùng ta đây cũng gặp đối thủ.” Lâm Tinh Dao dứt lời, liếc mắt thấy Chân Hâm đi vào phòng, một thân quần áo đồ tươi dài chấm đất, ngực lộ một nửa, thêu hoa nẫu đơn kiều diễm, trên đầu búi tóc lỏng lẻo, áo choàng khoác trên vai, như thế nào nhìn cũng thấy giống thiên thượng giai nhân, hoa khôi Phù Dung.

Đối phương nhìn Lâm Tinh Dao với vẻ mặt khoa trương, sợ hãi nói: “Biết tin chưa, Tề Tề Tướng lộ diện, nhìn một chút, hôm nay ta mặt bộ này có còn giống dung nhan trong quá khứ?”

“Ngươi là người của hoàng thượng, chẳng nhẽ còn muốn đi câu kẻ ngốc?” Lâm Tinh Dao nhún mày, lại thấy nữ nhân kia chủ động che giấu nửa câu sau, nói: “Trong thiên hạ này cái gì cũng là của hắn, cho tới bây giờ đều là hoàng thượng giành nữ nhân của người khác, nào có ai dám giành nữ nhân của hoàng thượng, ta chỉ là cảm thấy Tề Tề Tướng lâu ngày không thấy, thỉnh thoảng lộ mặt, nên cố tình trang điểm ăn mặc một chút, nhưng có lẽ lại thất lễ rồi.”

“Ngài là nương nương, lại muốn trang điểm cho hắn nhìn, trong ngày thường, coi như hoàng thượng có đến cũng không để ý ngài mặc gì.”

“Này không giống nhau.” Chân Hâm nhăn nhó, mặt đỏ ửng, nói: “Ta ở trong ngự hoa viên thu xếp một chút trà bánh, đợi lát nữa ngươi giúp ta mời hoàng thượng cùng Tề Tề Tướng tới, nhất định đó.” Dứt lời bóng đồ chợt lóe lên, rồi không thấy bóng dáng.

Lâm Tề Tướng ánh mắt trầm xuống, từ trong ngực móc ra một bọc độc dược, thầm nghĩ đầu trí cũng không bằng đầu gian, nghĩ thầm đem cái người cản trở mình đánh ngã.

Để lại một chút tâm trong sạch, Lâm Tinh Dao chỉ muốn nhanh chóng cùng Thủy Linh Ương xóa bỏ chương ngại vật, như vậy, mình cũng có thể an tâm một chút.

Nhắc vấy ra khỏi Bích Hoa cung, Lâm Tinh Dao siết chặt gói độc dược trong tay, kêu Chân Hâm một tiếng: “Tỷ tỷ, chờ ta một chút, muối muối giúp người, hai chúng ta cùng nhau chuẩn bị.”

Thu xếp một chút, Chân Hâm nhìn bốn ly trà màu sắc khác nhau hỏi: “Đây là có ý gì? Tại sao lại muốn phân ra các loại chén?”

“Tỷ tỷ không phải nói không thể chậm trễ Tề Tề Tướng ư, cái này hoa văn mạ vàng cho Tề Tề Tướng dùng đi, ta và tỷ hai người uống hai chén sứ màu xanh là được rồi.” Lâm Tinh Dao nói xong thừa dịp Chân Hâm chưa chuẩn bị, nghiêng người vẩy phần bột lên ly trà, sau đó sai người tới mời hoàng Thượng cùng Tề Thiên Trì, còn tự mình bưng trà bánh tới Ngự Hoa Viên.

Không lâu lắm, xa xa có hai bóng dáng đưa đi tới, cả hai đều giống Bích Lạc Tiên nhân, hành động đều phiêu du xuất trần, không câu nệ, còn vẻ dung mạo....

Đợi đến khi thấy rõ diện mạo của Tề Thiên Trì thì Lâm Tinh Dao chỉ cảm thấy khuôn mặt cứng đờ, khoe môi giật giật, cuối cùng là không thể không hô lên tên của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: sự phụ

Nam tử mặc áo bào màu xanh, sắc mặt dịu dàng, mặt mày như vẽ, môi hồng răng trắng, gương mặt như ngọc, mái tóc dài được một đoạn gắm màu xanh cột lại, tay áo lướt nhẹ, cách mấy bước mà giống như là cách một dải Ngân Hà.

Mà hân giờ phút này đang mỉm cười nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao, trong mắt nhu hòa giống như trong ngày xuân ấm tuyết, thể hiện tình cảm nhân nhật.

Có vài người, có lẽ lúc trước người đã quên giọng nói và hình dáng của hân, nhưng đến khi hân xuất hiện trước mặt của người thì người vẫn có thể hô lên tên của hân

Tề Thiên Trì.

**.....

Một lúc sau mới nghe thấy nam tử mặc áo xanh nói: "Vi thần tham kiến Lâm Phi nương nương, đã sớm nghe nói hoàng thượng có được một hiền thê, hôm nay mới đến bái kiến, hi vọng nương nương thứ tội."

Lâm Tĩnh Dao không được tự nhiên cười cười, cố gắng che giấu trăm ngàn chủng loại tình cảm trong mắt, nhân nhật nói: "Những ngày qua bồn cung thường nghe Chân tỷ tỷ nhắc tới người, hôm nay vừa thấy, quả thật là tài mạo song toàn, ha ha, ngồi đi."

Tề Thiên Trì đáp một tiếng, sau đó rất phong độ ngồi xuống, ánh mắt không còn có nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao nữa, mà quay lại nhìn những thứ này nọ trong tiệc đón gió tây trần, lâu lâu cũng lên tiếng khách sáo mấy câu.

"Ném thử một chút đi, đây là trà tuyết du của Giang Nam đã trải qua ba mùa xuân mới hái xuống, nên khi hết sức thanh miệng." Thật lòng nói xong liền tự mình rót trà cho hân.

Tề Thiên Trì liếc mắt nhìn bốn cái ly với hoa văn khác nhau trước mắt, lưu quang trong mắt chợt lóe, sau đó bung lên ly trà của mình, cảm nắp ly nhẹ nhàng chạm vào phía trên lá trà rồi nâng ly trà lên định uống.

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao hoảng hốt, giả vờ như choáng váng đầu đựng rót ly trà trong tay Tề Thiên Trì xuống, sau đó nhào vào trong ngực của hân làm bộ ngất xỉu.

Người được mùi thuốc nhân nhật trên người hân, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy lỗ mũi đau xót, cất giọng nói nhỏ như ruồi hỏi: "**, bệnh của người còn chưa khỏi sao?"

Tề Thiên Trì không biến sắc lặng lẽ sờ mái tóc của nàng một cái, nói: "Tốt hơn nhiều rồi, đừng lo lắng." Nói xong, đỡ lấy bả vai của nàng, hỏi: "Nương nương người cảm thấy không thỏa mái sao?"

Lâm Tĩnh Dao vuốt vuốt cái trán, cộng thêm sắc mặt của nàng vốn đã rất khó coi, trông giống như có mấy phần tiểu tụy, nàng đỡ lấy chân bàn gian nan đứng dậy, nhìn Ngọc Linh Viễn một cái, nói: "Hoàng thượng, nô tì có chút mệt mỏi, xin người cho phép thần thiếp về nghỉ ngơi trước."

Ngọc Linh Viễn đáp một tiếng, sau đó sai người dìu nàng trở về.

Sau khi nằm lên giường, Lâm Tĩnh Dao liền che đầu, nàng chỉ cảm thấy đầu của nàng lúc này đau như muốn nứt ra, trong đầu nàng lần lượt xuất hiện các hình ảnh nàng lên núi học nghệ, đến khi rời đi sư môn, một loạt các hình ảnh từ từ xuất hiện trong óc nàng.

Tề Thiên Trì với nàng là **, nhưng cũng là nam nhân mà nàng yêu.

Chỉ là, hân rõ ràng là đã nhảy núi rồi mà, chẳng lẽ từ đầu tới cuối đều là **, mục đích chính là bức mình đi sao?

Nàng làm tể tướng Tây Hạ, mà hân trở thành tể tướng Nhan quốc, mặc dù khác chủ nhưng mục đích chỉ có một là hủy diệt quân vương mà mình hầu hạ.

Thật là châm chọc.

Lâm Tĩnh Dao từ từ thanh tỉnh, cũng không khắc chế những ký ức xuất hiện như dòi núi lấp biển kia nữa, thái độ bắt đầu có những biến hóa khiến nàng cũng rõ bản thân là người nào.

Một lúc sau, nàng mới từ từ mở miệng, yên lặng nói một câu: "Thủy Linh Ương."

Đúng vậy, cho dù cuối cùng mình cũng sẽ bị Lâm Tĩnh Dao cắn nuốt sạch, nhưng tối thiểu giờ khắc này, nàng còn có thể giữ vững tâm của bản thân, dù cho có mất Nhan Quốc và Bắc Đột nhưng phải giữ được Tây Hạ.

Cho nên, **, lập trường giữa chúng ta không hề giống nhau, nhất định chúng ta sẽ là kẻ địch.

Ngày thứ hai, sau giờ lâm triều, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên xuất hiện đưa tay chặn đường Tề Thiên Trì, nhướng nhướng mày, hỏi: "Người sáng mắt không nói tiếng lòng, nói cho ta biết, người có kế hoạch gì."

Tề Thiên Trì cười yếu ớt như lúc đầu, vẻ mặt không chút nào dao động vì bị các đồng liêu quăng tới ánh mắt khác thường, ôn hòa nói: "Dao nhi, vì sư vốn muốn để cho ngươi xưng đế, nhưng bây giờ ngươi lại không muốn Đại Lý phục quốc, ngươi đem binh mã nằm vùng đến bên người Thủy Linh Ương, đợi đến khi trong lòng đám người kia không còn có ý nghĩ phục quốc nữa thì ai tới giúp ngươi lên ngôi đây?"

"Hừ, ta cũng không lạ gì, cũng là ngươi ——" Lâm Tĩnh Dao nói xong, nhếch miệng lên cười khẽ một tiếng, nói: "Bắc Đột đột nhiên cùng Nhan quốc liên kết, ngươi đến tột cùng là quân sư của người nào?"

Tề Thiên Trì luôn luôn bình tĩnh mà lúc này trên mặt lại có một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại bị hấn che giấu đi, chỉ khẽ mỉm cười, nói: "Dao nhi, những năm này, ngươi so với trước kia nhanh trí hơn rất nhiều."

"Hừ, giả bộ thâm tàng bất lộ, cái gì mà Gia Cát trong núi, ngươi rõ ràng là lo chu toàn giữa hai quốc gia, bây giờ chắc cũng không còn chút sức lực nào đi, nghĩ tới ngươi khiến hai bên Nhan quốc và Bắc Đột cùng bị tổn hại, haha, **, ta lại nghĩ ngươi thích hợp làm một thuyết khách hơn là làm tể tướng đó." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cũng không để ý đến trong giọng nói của mình lại có một châm chọc.

Tề Thiên Trì buồn bã, cười khổ một cái, nói: "Dao nhi, ngươi thật sự đã thay đổi rồi, từ lúc nhìn thấy ngươi một người một ngựa xông vào giữa trại địch để cứu Thủy Linh Ương kia thì vi sư đã biết rằng những điều mà vi sư đã làm đều không có ý nghĩa gì nữa rồi."

"Ý nghĩa?" Lâm Tĩnh Dao nhú mày.

"Một mình ngươi sức lực lại yếu, thứ gánh nặng như phục quốc cuối cùng cũng không nên để một mình ngươi gánh chịu, vì sư vốn muốn tăng nhanh hành động bất kể có thể phục quốc hay không, cho dù có phá hủy được nước Tây Hạ và Nhan quốc cũng tốt, tối thiểu cũng có thể báo được thù diệt quốc, đến lúc đó bất kể kết cục như thế nào ta và ngươi cũng không cần phải tiếp tục quan tâm nữa, lúc đó ta sẽ dẫn ngươi đi, dẫn ngươi rời đi, sẽ không hỏi đến việc đời nữa, lúc ấy chúng ta sẽ sống cuộc sống mà ngươi muốn. Nhưng hôm nay, ngươi lại yêu quân vương của địch quốc, quên đi ước nguyện ban đầu của mình."

"Ha ha, ước nguyện ban đầu? Ước nguyện ban đầu của ta chính là muốn buông xuống tất cả ân oán, cùng ngươi ẩn cư sơn lâm sống cuộc sống vợ chồng nhưng ngươi lại đẩy ta lên con đường báo thù, cho nên, ta yêu người nào cũng là do xuất phát từ bản thân mà thôi, nên đừng hy vọng ta sẽ có cảm giác tội lỗi, ta sẽ không, cho dù giúp đỡ Thủy Linh Ương trừ đi dư nghiệt cuối cùng của Đại Lý, ta cũng sẽ không tiếc."

"Dao nhi."

"Đừng gọi ta như vậy, ngươi có thể gọi ta là Lâm quý phi, dĩ nhiên, cũng có thể gọi ta là lâm Tề Tướng. Ta có thể làm sủng phi của Ngọc Linh Viễn, cũng có thể làm mưu thần bên người Thủy Linh Ương, nhưng ta sẽ không làm đồ đệ của ngươi, càng sẽ không làm nữ nhân của ngươi!" Lâm Tĩnh Dao dứt lời liền phẩy tay áo bỏ đi.

Nam nhân ở sau lưng sâu kín thờ dài, nói: "Ngươi chỉ là hận ta cho nên mới không lựa lời mà nói như vậy."

Hận sao? Chuyện cười, ở đâu ra hận, nói cho cùng, ta cuối cùng cũng không phải là vị tiền triều công chúa kia, những kí ức kia cũng không có khắc lên linh hồn mình.

Tuy là nghĩ như vậy nhưng nước mắt vẫn thi nhau rớt xuống, Lâm Tĩnh Dao hung hăng lau mặt một cái thàn nói: "Chỉ là thân thể này vẫn còn luyến tiếc mà thôi chứ không phải là bản thân nàng muốn khóc."

Mấy ngày sau là ngày săn thú của hoàng gia.

Ngọc Linh Viễn mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng, thoải mái ra trận, áo trắng xúng Bạch Mã, khiến bản thân trở nên giống với bạch mã hoàng tử, một đầu tóc dài đều được buộc lên ở đằng sau lộ ra cần cổ trắng nõn, hết sức chói mắt.

Chỉ thấy hấn kéo kéo dây cương, xoay người lại liếc mắt Lâm Tĩnh Dao đang muốn đi theo, mỉm cười nói: "Nhị đệ phái người tới thương lượng, nguyện ý cầm hai tòa thành trì để đổi lấy ngươi, hôm nay đã trở thành người có giá trị liên thành rồi, trầm làm sao an tâm để ngươi xuất cung đây."

Sắc mặt Lâm Tĩnh Dao khẽ biến, âm thầm mắng Thủy Linh Ương một tiếng "Ngu vãi", cắn cắn môi, thầm nghĩ may là mình đã sớm có an bài, đường này không thông liền đổi sang đường khác. (Pe

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: đường về

Lâm Tĩnh Dao cầm dao kẻ trên cổ Tề Thiên Trì, khiến vết thương vốn dĩ đã rách ra nay đầm đìa máu tươi

Thị vệ chung quanh cửa thấy tình thế như vậy vội vàng tụt lại, nhưng nghĩ đến địa vị của Lâm Tĩnh Dao nên cũng không dám tiến lên, chỉ lên tiếng khuyên bảo: "Nương nương, ngài đừng xúc động, chớ làm bị thương Tề Tề Tướng."

"Ta cũng không muốn làm tổn thương hần." Nụ cười của Lâm Tĩnh Dao càng thêm quý mỵ, ánh sáng lạnh trong mắt vụt sáng một chút, nói: "Nhưng là, hần có thể còn sống hay không đều tùy thuộc vào các người, các người cũng không muốn vết thương của hần tiếp tục lớn ra chứ?"

Mọi người thấy tình cảnh như thế hoàn toàn rối loạn tay chân, nếu Tề Thiên Trì bỏ mạng như vậy khi hoàng thượng quay lại nhất định sẽ chém đầu của bọn họ, nhưng nếu như cứ để Lâm Tĩnh Dao xuất cung như vậy bọn họ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết.

Bây giờ vấn đề khó khăn đó lại đặt ở trước mặt bọn họ, thật là muốn làm khó bọn họ mà.

"Nương nương, ngài đừng xúc động a ——" mọi người còn muốn khuyên thêm nữa thì lại thấy ánh mắt Lâm Tĩnh Dao trở nên hung ác, tay cầm chủy thủ lại đâm sâu vào cổ Tề Thiên Trì thêm mấy phần.

"Không thể a ——" mọi người đồng thời hô một tiếng, đối mắt nhìn nhau một cái, nói: "Chúng ta để ngài đi, ngài không cần tiếp tục đã thương Tề Tề Tướng."

"Được." Lâm Tĩnh Dao nghe vậy liền buông lỏng thần kinh, ghé vào bên tai Tề Thiên Trì nói: "Đắc tội." Dứt lời, quát to một tiếng: "Dắt một con ngựa đến đây cho ta!"

Một đường uy hiếp Tề Thiên Trì chạy ra cửa cung, nam tử kia bởi vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt đã trở nên trắng bệch, nhưng vẫn cố nén sự khó chịu trong thân thể, liều mạng chống đỡ cơ thể để không có ngã xuống.

Lâm Tĩnh Dao nghiêng mình nhìn sắc mặt của hần, càng nhìn trong lòng càng lạnh như băng, đợi sau khi bỏ rơi được mấy tên thị vệ liền vội vàng xé một mảnh áo trên người xuống quấn lên cổ của hần, sau đó diu hần đến một y quán.

Nam nhân giống như mất đi hơi sức cuối cùng, lúc vừa đặt chân vào y quán liền ngã xuống đất.

"**——" Lâm Tĩnh Dao vội vàng nâng hần lên, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt rớt xuống, ngoài miệng không ngừng nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. ...."

"Tại sao còn chưa đi." Tề Thiên Trì đã dùng hết hơi sức cuối cùng để giúp nàng, trong mắt hần tràn đầy đau đớn.

"Người sẽ không có việc gì, đại phu ——" Lâm Tĩnh Dao hô một tiếng, thất kinh che lại vết thương vẫn còn chảy máu trên cổ hần, mặc dù không có chạm đến động mạch, nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài thì sẽ khiến Tề Thiên Trì mất mạng.

"Đi, nếu người không đi, đợi đến khi bọn thị vệ đuổi tới thì người sẽ trở thành kẻ tù tội." Tề Thiên Trì nói xong, cười khổ một cái, lại nói: "Từ nay về sau người liền sống nhờ khả năng của mình đi, ta vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương người nhưng cũng không có nghĩa là ta sẽ không làm tổn thương người yêu."

"Ta hiểu rồi." Lâm Tĩnh Dao đỡ Tề Thiên Trì lên ghế ngồi sau đó nhìn vị lang trung vẫn còn đang nhìn bọn họ với ánh mắt khác thường nói: "Cầu xin người cứu hần."

Dứt lời, cũng không quay đầu lại bước ra ngoài y quán, leo lên ngựa chạy về phía tây.

"Ta thật sự đã làm sai rồi sao. ...." Tề Thiên Trì lẩm bẩm một tiếng, cúi đầu nở nụ cười, "Hao hết công sức, dùng hết thủ đoạn, cuối cùng, lại bức nàng đi. ...."

Mười mấy ngày sau, ánh sáng dần biến mất, cảnh đẹp hoàng hôn ảm đạm vào đường chân trời.

Trên mặt sông bao quanh thành ảm hiện những tia nắng mờ mờ, dập dềnh theo từng cơn gió nhẹ nhàng.

Hoàng Thành uy nghiêm, những mảnh ngói lưu ly vì thiếu mất ánh sáng mà mất đi vẻ sáng bóng nhưng lại mang chút u tối trầm mặc nặng nề.

Sắc mặt Lâm Tĩnh Dao trở nên tiêu sái khô cằn, liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, nàng thở ra một hơi, nằm rạp trên lưng ngựa chậm chạp không muốn đứng dậy.

Nàng mệt mỏi, đoạn đường này nàng bỏ mạng mà chạy trở về, toàn thân đều giống như rã rời, lúc này nàng cũng không còn hơi sức nào mà chống đỡ nổi nữa.

Vết thương trên đùi cũng đã đóng vảy, nhìn tình hình chắc cũng trở thành sẹo rồi. Sau khi tới Tây Hạ, nàng liền có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, nếu cởi áo ra sợ rằng ngay cả dùng khăn để soi gương nàng cũng không có.

Dùng sức giơ cánh tay lên nhưng lại không có kết quả, nàng cúi đầu cười khổ, giống như không còn sức để chống đỡ tiếp khiến nàng rơi từ trên lưng ngựa xuống.

Một nam tử mặc áo đen cách đó không xa nắm chặt dây cương tung người nhảy xuống ngựa, chỉ mấy bước là tới bên người Lâm Tĩnh Dao, đỡ nữ nhân tóc tai rối bù từ dưới đất lên, gấp giọng hỏi: "Cô nương, người có sao không?"

"Vương Gia." Lâm Tĩnh Dao híp mắt, xuyên qua những sợi tóc xốc xếch nhìn thấy rõ dung nhan người tới, hơi thở mong manh hô một tiếng liền ngất lịm.

"Tĩnh, tĩnh Dao." Sắc mặt Thủy Nguyệt Ngân đại biến nhích lại gần, một tay kéo nàng vào trong ngực, sau đó vội vàng xoay mình lên lưng ngựa, ôm nàng vào cửa cung.

Một đường giục ngựa vào hoàng cung, Thủy Nguyệt Ngân ôm Lâm Tĩnh Dao trong ngực đi tới Tây Noãn Các, đem nàng đặt ở trên giường, sau đó dặn dò vài cung nữ chăm sóc tốt cho nàng, rồi lại sai mấy tên thị vệ lập tức đi thành Thương Ưng thông báo với Thủy Linh Ưng là Lâm Tề Tướng đã hồi cung.

Từ sau khi Ngọc Linh Viễn phong Lâm Tĩnh Dao làm quý phi thì thân phận nữ nhân của Lâm Tĩnh Dao đã truyền khắp Đại Giang Nam Bắc, cho nên dù lúc này các cung nữ hết sức tò mò nhưng cũng không có quá kinh ngạc.

Nghe tin Lý Dung liền chạy tới nắm lấy bàn tay nhỏ bé bần thiêu của Lâm Tĩnh Dao, vén tóc nàng lên, hỏi Thủy Nguyệt Ngân: "Thập cửu thúc, Lâm đại nhân bị sao vậy?"

"Không có gì đáng ngại, chỉ là mệt mỏi quá độ." Thủy Nguyệt Ngân trả lời, sai người rót cho Lâm Tĩnh Dao một ly trà, bản thân thì tự ngồi vào bên cạnh giường.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tĩnh Dao cau mày, chợt ngồi dậy, nhìn tình cảnh chung quanh một chút, sau khi thấy không cảnh quen thuộc, trong lòng nhất thời buồn lòng. Trờ lại, trở lại Tây Hạ rồi.

Lảo đảo xuống giường, Lâm Tĩnh Dao vừa đi ra ngoài vừa nói: "Hoàng thượng đâu?"

"Hoàng thượng mang binh chinh chiến ở thành Thương Ưng rồi, tối hôm qua Vương Gia đã sai người đi bẩm báo với hoàng thượng, chắc cũng sắp trở về rồi." Cung nữ vui mừng trả lời, rồi nói: "A, đã về rồi."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, nàng chỉ nhìn thấy nam tử với một thân áo bào màu đỏ đang cưỡi ngựa chạy đến, trên gương mặt hắn có thể nhìn thấy rõ sự phong trần mệt mỏi do奔波 trong nhiều ngày, đôi môi luôn đỏ thắm nay cũng trở nên tái nhợt, nhưng dù vậy trên người hắn vẫn tỏa ra vẻ đẹp yêu tình mỹ hoặc, trong đôi mắt hẹp dài đó là một mảnh tình cảm như nước, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, khi bước tới gần Lâm Tĩnh Dao thì trong đôi mắt ấy lại hiện lên biết bao nhung nhớ và lo lắng, hân hoan rộng cánh tay ra như chuẩn bị cho nàng một cái ôm ấp áp.

Chỉ là khi hắn nhìn thấy vết máu loang lổ trên áo thì động tác hơi chần chờ, cuối cùng cũng không có tiến lên.

Cũng là Lâm Tĩnh Dao nhếch miệng cười cười, nhảy một cái nhào vào trong ngực của hắn, ôm chặt eo của đối phương, nói: "Ta đã trở về."

"Trở lại là tốt rồi."

Ngàn vạn ngôn ngữ, cuối cùng cũng chỉ hóa thành hai câu ngắn ngủi đó.

"Mặt trời mọc rồi." Hồi lâu sau, Lâm Tĩnh Dao rời khỏi ngực hắn nhỏ giọng nói.

"Ừm, hoàng hôn đã buông xuống, tất cả đều sẽ khá hơn." Thủy Linh Ưng nói xong, coi như không thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người liền nâng cằm của Lâm Tĩnh Dao lên hạ xuống một nụ hôn nồng nhiệt, gần như đã dùng hết hơi sức cuối cùng. "Chúng ta thành hôn thôi."

"Được." Trả lời dứt khoát, lần này, Lâm Tĩnh Dao cũng không muốn tiếp tục chạy trốn nữa.

Mấy ngày sau, qua nhiều ngày khổ chiến

Chương 45:

Thì Tây Hạ truyền ra tin hoàng thượng lập hậu, đây coi như chuyện vui đầu tiên sau bao ngày khổ nạn.

Bây giờ vẫn trong thời kỳ chiến tranh nên tất cả đều giản lược, hình thức Lâm Tĩnh Dao gả vào hoàng cung quả thật so với phi tần bình thường cũng không bằng, thậm chí trong cung cũng chưa từng bày tiệc rượu, một đôi tân nhân chỉ vội vã đi ngang qua sân khấu sau đó trực tiếp vào động phòng.

"Uất ức cho nàng rồi." Khi Thủy Linh Ưng khoi lên khăn voan nhỏ giọng nói.

"Biết là tốt rồi."

Đôi mắt không phải là một câu nói thân thiết hiểu lẽ nghĩa mà là một bụng tức giận của nữ nhân nào đó.

Thủy Linh Ưng cũng có thói quen nàng sẽ không nói những lời sáo rỗng, khẽ mỉm cười ôm lấy nàng lăn trên giường, cũng không giống lúc trước vội vã cởi quần áo của nàng mà hắn chỉ ôm chặt nàng thật lâu, hận không thể cứ tiếp tục như vậy cả đời.

"Ngày mai ta đem bạc trong ngân hàng tư nhân ra chiêu binh, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, bất kể là phải sử dụng bao nhiêu thì chỗ bạc này cuối cùng cũng phải mọc. Bên kia Tây Hạ ta sẽ phái người đem hai phần đại lễ đến cho Mục Thanh và Sở Thiên Kiệt, thuận tiện ngụy tạo thêm mấy lá thư chứng tỏ bọn họ có lui tới với Tây Hạ, nếu bọn họ không muốn quy thuận Tây Hạ, thì đem lá thư tư thông của bọn họ với Tây Hạ giao cho Ngọc Linh Viễn, dù

thế nào đi nữa chuyện của bọn họ thu đại lễ của chúng ta là sự thật, cũng không chạy được. Bên Bắc Đột kia, ta sẽ phái người đi xung quanh tung lời đồn, nói Nhan quốc bí mật tập hợp lực lượng, chuẩn bị sau khi chiếm được Tây Hạ sẽ dẫn quân về phía bắc nhất thống Hà Sơn. Hừ Đê Vương từ xưa tới nay đều đa nghi, như vậy bọn họ nhất định sẽ đề phòng Ngọc Linh Viễ.” Lâm Tĩnh Dao thao thao bất tuyệt nói xong, hoàn toàn không có chú ý tới vẻ mặt cười như không cười của Thủy Linh Ương.

“Không bằng nàng tới làm hoàng đế trầm thoái ẩn về sau hậu cung, an hưởng thanh nhàn.” Hồi lâu sau, Thủy Linh Ương liền nói.

“Có thể a, vậy ta có phải cũng được có tam cung lục viện không, mở rộng lưới đem mỹ nam khắp thiên hạ thu vào hậu cung.” Lâm Tĩnh Dao nói xong liền cuối đầu nờ nọ cười.

“Nói đồn, khắp thiên hạ làm gì có người nào có thể đẹp hơn so với trẫm, nếu đã nhìn quen dung nhan của trẫm rồi thì sợ bất kỳ nam nhân nào cũng không vào được mắt của nàng.” Thủy Linh Ương dứt lời, lại ôm chặt Lâm Tĩnh Dao thêm mấy phần. “Chờ chiến sự ngừng hẳn, trẫm liền dẫn người về Giang Nam một thời gian.”

“Được, cổ hương của chàng là ở Giang Nam, cổ hương của ta chính là chàng.”

Ngày tiếp theo, thành Thương Ương truyền đến tin đại thắng, khổ chiến lâu như vậy, cuối cùng tướng địch cũng bị bức lui, bất kể như thế nào thắng lợi khó có được này cũng có tác dụng khích lệ sĩ khí.

Chỉ là, Tây Hạ đang lúc chiến thắng thì đám binh sĩ Đại Lý lại đột nhiên biến mất, không biết đi về phía nào.

Lúc Lâm Tĩnh Dao nghe được tin tức này, sự hốt hoảng trong mắt liền thay vào một tia thanh minh.

“Chủ tử, cháo đã nấu xong rồi, ngài có muốn ăn nhân lúc còn nóng không?” Minh Nhi đột nhiên nói một câu.

“Mấy người các người đi ăn đi, ta xuất cung một chuyến.” Lâm Tĩnh Dao chợt đứng dậy, đi vào chuồng ngựa dắt ra một con ngựa tốt, sau đó cưỡi ngựa trở về Lâm phủ.

Bọn gia đình, nha hoàn trong phủ vừa nhìn thấy nàng trở lại, liền thay nhau hành lễ, có người gọi “Lão gia”, có người gọi “Đại nhân”, lại có người gọi “Nương nương”, quả nhiên hết sức thú vị.

Lâm Tĩnh Dao khoát tay áo, hỏi Lưu Nhị thúc: “Mấy ngày gần đây có người nào tới phủ hay không?”

“Có, có, người nọ còn nói ta tự mình đem phong thư này giao cho ngài.” Lưu Nhị thúc nói xong liền từ trong lòng ngực móc ra một phong thư nhẵn nhụi, cung kính dâng lên.

Sau khi mở giấy viết thư, chỉ thấy phía trên đề tên người gửi là Trương Khiên, nội dung như sau: công chúa, chúng ta tính lật đổ Tây Hạ, phục hồi Đại Lý, nhưng hôm nay lại làm lá chắn cho Thủy Linh Ương, cứ tiếp tục như thế, lòng người tán loạn, chút hy vọng của Đại Lý ta cuối cùng cũng sẽ tan biến. Xin thứ cho chúng ta không thể chấp nhận mưu kế của công chúa, cho nên tạm thời từ biệt, sau này sẽ tính tiếp.

Sau khi xem lá thư xé nát, Lâm Tĩnh Dao hí hí mắt, hai vạn đại quân này bất kể ẩn dấu nơi nào đều có thể trở thành một trái bom hẹn giờ đối với Tây Hạ, hôm nay họa ngoại xâm chưa giải quyết, giờ lại thêm nội chiến thật đúng là họa vô đơn chí.

Nghĩ lại bây giờ bọn họ đối với mình đã mất đi niềm tin, Trương Kiến ra đi không từ biệt, lại nghĩ đến việc hán đến đây trừ phi. ...

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: hoàng thượng đã chết

Tựa vào trên đùi Thủy Linh Ương nhìn lên bầu trời với những áng mây tròn tròn, chiều tà dần dần buông xuống, Lâm Tĩnh Dao giống như chưa từng có thời điểm thích thú như vậy.

Khóe miệng nam tử yêu nghiệt khẽ nhếch lên thành một nụ cười, động tác dịu dàng vuốt ve trán Lâm Tĩnh Dao, tình yêu trong mắt giống như một vũng nước, đây là vẻ mặt mà Lâm Tĩnh Dao chưa từng thấy qua.

Sau lưng là bọn lính đang nghỉ ngơi, những con tuấn mã phát ra tiếng thở phì phì từ trong mũi, thoải mái ăn cỏ khô, giống như đây chỉ là một chuyến du lịch mà thôi, hoàn toàn không giống như là mới vừa kết thúc một cuộc chiến tranh.

"Thủy Linh Ương, giấc mộng của chàng là gì?" Trong miệng Lâm Tĩnh Dao ngậm một cọng cỏ, tùy ý hỏi.

"Ngày trước là quốc thái dân an, hiện tại ——" Thủy Linh Ương nói xong, trên mặt chợt lóe lên một tia xơ xác tiêu điều, nói: "Nhất thống thiên hạ."

"Vậy sao? Khát vọng thật vĩ đại a."

"Chỉ có kết thúc việc phân chia thành các nước mới có thể kết thúc khả năng gây ra chiến tranh sau này." Thủy Linh Ương nói xong, đưa tay sửa lại mấy lọn tóc rơi trên trán Lâm Tĩnh Dao, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Dĩ nhiên, trăm còn có một mơ ước."

"Nói một chút coi." Lâm Tĩnh Dao nheo lại mắt, không chút để ý hỏi.

"Trăm hy vọng có thể sớm có thêm một thái tử, như vậy Tây Hạ ta cũng coi là có người kế nghiệp."

"Nói thật hay, hoàng thượng ngài liền khổ cực một chút, một ngày bảy người, cố gắng gieo trồng khắp nơi, tin tưởng không lâu sau sẽ có hạt giống nảy mầm lúc đó Tây Hạ sẽ có nhiều loại trái cây ưu tú." Lâm Tĩnh Dao nói xong liền nhếch miệng cười cười.

"Hừ, nghĩ một đằng nói một nẻo." Thủy Linh Ương nói xong, xoay người lại liếc mắt nhìn Thủy Nguyệt Ngân cùng hai vị tướng quân Tào thủ tinh và Điều Tuấn Ngạn đang ngồi gần đó, chỉ thấy ba người kia đang mở rộng bản đồ, vừa khoa tay múa chân vừa thương nghị kế hoạch đến Nhan quốc.

"Này, nếu như kết thúc chiến tranh người chiến thắng là chàng vậy chàng có ra tay giết Ngọc Linh Viễn không?" Lâm Tĩnh Dao đột nhiên hỏi.

Thủy Linh Ương có chút do dự, nói: "Lần đánh Đạt Nhĩ kia, hẳn chỉ nghĩ tới muốn lấy tính mạng của ta, ha ha, kẻ muốn làm chuyện lớn thì không nên có lòng dạ đàn bà, bao gồm cả tình thân, cho nên, nếu ngày đó thật sự đến thì trăm nhất định sẽ đích thân lấy mạng của hắn, tuyệt không nương tay."

"Tốt, tội lỗi của chàng ta sẽ cùng chàng gánh vác trên lưng, ta cũng không quan tâm đến chọc phải sát nghiệt, sau trăm tuổi, dù là địa ngục, ta cũng xe đi với chàng." Lâm Tĩnh Dao nói xong liền lơ đãng liếc nhìn Thủy Nguyệt Ngân, sau khi nhìn thấy hắn cũng đang nhìn nàng liền khẽ gật đầu một cái sau đó móc t72 trong ngực ra một thanh đoản kiếm hung hăng đâm về phía ngực của Thủy Linh Ương.

"Tĩnh Dao, người ——" Thủy Linh Ương rên lên một tiếng, cúi đầu nhìn về phía ngực mình, nơi đó, máu chảy tứ tung, trong nháy mắt liền ướt đẫm vạt áo phía trước.

"Hoàng thượng, ta sẽ bảo vệ Tây Hạ, sẽ thay chàng thực hiện nguyện vọng nhất thống thiên hạ, chàng nếu ở dưới tuổi vàng có biết nhất định sẽ nhìn thấy ngày Hà Sơn được thống nhất. Chỉ là, người có được giang sơn không phải là người, mà là, Thủy Nguyệt Ngân." Lâm Tĩnh Dao nói xong, cười cười một cách quynh rũ, đưa tay đem đoản kiếm rút ra, máu tươi trong nháy mắt phun vào mặt nàng.

"Hoàng thượng bị đâm!" Không biết là người nào đầu tiên phát hiện động tĩnh bên này, quát to một tiếng sau đó mọi người liền rối rít rút kiếm, tụ họp tới đây.

"Chớ hành động thiếu suy nghĩ!" Tào thủ tinh cùng Điều Tuấn Ngạn rút kiếm ra bảo hộ bên người Lâm Tĩnh Dao, nói: "Hoàng thượng đã chết, hoàng thất của nước ta ngoại trừ thập cửu vương gia ra thì không còn người nào nữa, như vậy dĩ nhiên là do ngài ấy nắm hoàng quyền, chúng ta nguyện ý quy thuận dưới trướng Vương Gia." Dứt lời, hắn liền quỳ xuống đất, dập đầu với Thủy Nguyệt Ngân, đồng thời hô: "Ngô hoàng vạn tuế!"

"Tướng quân, các người đây là tạo phản!" Đột nhiên có người hô một tiếng, sau đó đại quân chia ra làm hai, tạo thành thế giằng co. Một bên là trung thành với hoàng đế, một bên là muốn nâng vương gia lên làm vua.

"Thế nào, các người muốn tự diệt lẫn nhau sao?" Thủy Nguyệt Ngân khẽ cười cười, đi tới bên người Thủy Linh Ương, nhặt đoản kiếm trên mặt đất lên, lạnh giọng nói: "Nếu muốn báo thù cho hoàng thượng, bất cứ lúc nào Bôn vương cũng hoan nghênh, chỉ là trước mắt các người đều là thân dân của Tây Hạ ta, còn hi vọng phân ra cá lợi hại thông thả và cấp bách, việc trước mắt là phải duy trì bình an cho Tây Hạ hay là dẫn phát nội loạn."

"Hừ, bọn ta thề chết theo hoàng thượng, muốn chúng ta quy thuận người, nằm mơ!" Có người cửa nói vừa nhổ một ngụm nước miếng, ném kiếm xuống đất, sau đó xoay người bỏ đi.

Hai bên lực lượng tương đương, không tiện động thủ, đám binh sĩ trung thành với Hoàng đế tức giận rời đi, đám người còn lại do dự chốc lát liền quỳ trên đất dập đầu với Thủy Nguyệt Ngân.

Chỉ thấy Vương Gia ung dung đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao, ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Là gian thần cũng là hiền thần, ruột cuộc đầu mới là sự thật."

Lâm Tĩnh Dao khẽ mỉm cười, sai người mang thi thể Thủy Linh Ương về cung, sau đó ung dung rút khăn tay lau vết máu trên mặt, kéo váy đứng dậy ngồi lên xe theo mọi người về hoàng cung.

Đêm đó, trên bảo tọa của Triều Dương điện không còn thấy bóng dáng của Thủy Linh Ương nữa, đổi lại là gương mặt không chút lo lắng của Thủy Nguyệt Ngân.

Chỉ thấy hắn xoay xoay ly rượu trên tay với gương mặt hưởng thụ, bên hông là Lâm Tĩnh Dao đang ngồi trên đùi của hắn, cầm một quả táo đỏ bỏ vào trong miệng của hắn, nở vài tiếng cười, hỏi: "Mấy nữ nhân trong hậu cung kia hoàng thượng tính xử lý thế nào?"

Vừa dứt lời thì Mộ Dung Tuyết khí thế hùng hăng vọt vào, chỉ vào lỗ mũi Lâm Tĩnh Dao mắng: "Gái điểm thú không biết xấu hổ này, hoàng thượng đối với người không bạc nhưng người cư nhiên giết hoàng thượng, cùng Thủy Nguyệt Ngân tạo phản!"

"Như thế nào?" Lâm Tĩnh Dao nhủ mảy, giúp Thủy Nguyệt Ngân rót đầy ly rượu trước mặt

"Thật là buồn cười, hoàng thượng đối với người tin tưởng cùng che chở mọi điều nhưng cuối cùng hắt lại rơi vào một kết quả như vậy, nói đến thật là châm chọc a. Còn người nữa!" Mộ Dung Tuyết nói xong, lại hung tợn chỉ vào lỗ mũi Thủy Nguyệt Ngân, "Hoàng thượng đối với người luôn là một lòng tôn sùng xem như trưởng bối thế nhưng người lại làm ra cái việc không biết xấu hổ như vậy!"

"Nói đủ chưa?" Lâm Tĩnh Dao chế cười một tiếng, nâng cằm Thủy Nguyệt Ngân lên, âm thanh kiều mỵ nói: "Hoàng thượng, người xem, có muốn bắt nạt ta lại không, nàg là đang mạo phạm thiên nhan a."

Thủy Nguyệt Ngân nhẹ nhàng cười một tiếng, hô một tiếng: "Người đâu, đem Tuyết phi nhốt vào lãnh cung, không có lệnh của trẫm, ai cũng không được phép để nàg ta ra ngoài."

"Vâng" bọn thị vệ đáp một tiếng, không để ý Mộ Dung Tuyết gầy gầy, kéo nàg ta xuống, vang vọng bên ngoài chỉ có tiếng mắng chửi không một chút phong độ nào.

Mộ Dung Tuyết chân trước mới vừa đi, Lý Dung lại đi lên đại điện, nhìn người đã không còn đội mũ cánh chuồn kia chắc chắn là Lâm Tề tướng, cắn cắn môi, hỏi: "Hai người các người đến tột cùng là muốn làm cái gì?"

"Như người chúng kiến, mưu quyền soán vị, cướp đoạt hoàng quyền." Lâm Tĩnh Dao trả lời rõ ràng.

"Người không phải loại người như vậy." Lý Dung nheo lại ánh mắt, vẻ mặt chắc chắn

"Người không phải loại người ấy." Lý Dung nheo mắt lại, gương mặt chắc chắn nói.

"Vậy sao? Lâm Tĩnh Dao ta đây là một hình tượng chơi lớn, vĩ đại đấy." Lâm Tĩnh Dao nói xong, chậm rãi đứng dậy, từng bước từng bước đi xuống bậc thềm, xuống đại điện, cũng không liếc mắt về phía Lý Dung, mà đi lướt qua, một đường thẳng tắp trở về cung Tước Linh.

Trong bóng tối, đột nhiên có một cái tay đưa tới bịt kín miệng Lâm Tĩnh Dao, sau đó kéo nàg đến một nơi yên ắng, nhỏ giọng nói: "Công chúa, đắc tội."

Công chúa? Lâm Tĩnh Dao nhủ mảy, không nghĩ tới dư âm đằng Đại Lý nhanh như vậy đã không nén được tức giận. cũng nên bắt đầu diễn tuồng rồi, mình thế nào cũng phải làm xiếc đủ mới được, không nghĩ tới vừa mới thả một con cá ra ngoài liền câu được một cái phi ngư (cái gì mình cũng không biết à @@)

Nụ cười được che thật tốt, Lâm Tĩnh Dao hỏi: "Người là người phương nào?"

"Nô tài là Ngô Hạo, do Trương Khiên đại nhân đem ta nằm vùng ở tông cung."

"Vậy sao?" Lâm Tĩnh Dao cười cười, nói: "Nếu không có việc gì, Bồn cung đi về trước nghỉ ngơi, phải biết, giữa ban ngày ban mặt náo loạn như vậy, bồn cung có chút sợ hãi."

Ngô Hạo hơi ngần ra, có chút không hiểu nói: "Thuộc hạ không hiểu dụng ý của công chúa."

"Cái này thì có cái gì không hiểu, bồn cung chỉ là hơi dùng chút thủ đoạn thôi, hôm nay binh lực Tây Hạ chia ra làm hai, lòng người tan rã, chính quyền của quốc gia này cũng nhanh tan rã thôi." Lâm Tĩnh Dao cười, một nụ cười châm chọc.

Ngô Hạo trầm mặc một chút, khom người lui xuống.

"Muốn tạo phản thì phải nắm chặt cơ hội này một chút, Hoàng thành bảo vệ yếu, ngàn vạn lần không nên bỏ lỡ cơ hội." Lâm Tĩnh Dao thấy hắt đi xa, không quên tốt bụng nhắc nhở một câu, sau đó thu hồi nụ cười, quay trở về tẩm cung.

Đi vào Tước Linh cung, Lâm Tĩnh Dao gọi hai người tâm phúc của Thủy Linh Ương, giao phó: "An bài xong xuôi, bắt đầu từ bây giờ các người chăm chú nhìn Ngô Hạo cho ta, chỉ cần hắt tiếp xúc với người khác, toàn bộ phải ghi nhớ cho bồn cung, nhất định phải sớm tra ra được chỗ ẩn thân của Đại Lý."

"Vâng" hai người lĩnh mệnh, lập tức đi xuống an bài.

Thờ ra một hồi, Lâm Tĩnh Dao đá rơi giày, nhảy một cái lên giường, đưa tay vòng qua, ôm lấy cổ người nam tử, hôn đến bẹn một cái lên môi hắt, nói: "Thơm quá."

"Hừ, người khắp thiên hạ cũng bị nàg làm cho chạy quanh người, dứt khoát để nàg làm hoàng đế thôi." Trong bóng tối truyền đến một tiếng nói thảm không kiên nhẫn.

"Làm gì mà mất kiên nhẫn như vậy, người ta cũng vì giúp chàng giải quyết sớm những vấn đề khó khăn thôi mà." Lâm Tĩnh Dao nói xong, hướng về phía ngực của Thủy Linh Ương.

"Người hôm nay cùng thật cửu thúc ôm ôm ấp ấp, nhưng có vẻ rất thật nhì?" Thủy Linh Ương thanh âm mang theo ghen tức.

"Còn bàn gì nữa, người ta cũng là thê của chàng rồi, ta cũng không dễ chịu khi hắt chiếm tiện nghi."

"Hừ!"

Sáng sớm hôm sau Lâm Tĩnh Dao chải một chút tóc, mơ hồ nghe thấy một hồi những thanh âm huyền ảo từ xa truyền đến, không hiểu một chút nào, nàng nhấc giày, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp đi tới Đông Ngõa Các.

Nơi đó, là nơi Thủy Nguyệt Ngân đang ở.

Một đám nữ nhân trang điểm, xinh đẹp như hoa lên sân khấu, hết sức rêu rao vây quanh Thủy Nguyệt Ngân, nàng nọ nói: "Hoàng thượng, vì sao tối hôm qua ngài ngủ một mình à? Ban đêm muốn có người ngủ cùng là việc dễ dàng mà."

"Đúng vậy a, hoàng thượng, nếu là tối nay cần chiều may mắn, không ngại liền do ——"

"Do nô tì đến đây đi, hoàng thượng."

"Tránh ra, là ta tới trước."

"Hừ, vậy thì thế nào, hoàng thượng muốn đặt bảng hiệu cùng thứ tự của người nào trước, người nào sau thì có quan hệ gì."

Mấy vị phụ nhân cãi nhau thật lợi hại, Lâm Tĩnh Dao theo xem, cười khổ một cái, không thể nghĩ tới ở cái nước này Thủy Linh Ương không thống nhất được đại quân, mà nữ nhân ở hậu cung cũng đứng núi này trông núi nọ, vừa thấy chủ chết liền lập tức quay đầu nhìn núi khác.

Thủy Nguyệt Ngân một mặt phải diễn tốt hình tượng hôn quân, một mặt lại không dám đắc tội tới Thủy Linh Ương, cuối cùng dứt khoát ôm lấy một nữ nhân cạnh người, nói một câu: "Trẫm sẽ xem xét.", sau đó bỏ lại một đám nữ nhân, cầm chiết phiến bước nhanh.

Mùa đông lạnh giá, không có cơ gì lại chảy ra một thân mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: ảnh đế ảnh hậu

Mặt trời lặn dần, Lâm Tĩnh Dao ôm trong ngực một con mèo lông dài trắng như tuyết, mị hoặc mà nằm ở trên ghế trúc giả vờ ngủ say, tuy nói là vẻ thù mị bình thường nhưng vẫn cố cường ép giả trang thành sắc mặt của Yêu hậu, đây thật đúng là làm khó cho nàng.

"Chủ tử, đã bóc xong hạt dưa rồi" Tiểu cung nữ bên người đưa lên một đĩa cây dưa hồng, sau đó cung kính thối lui đến một bên.

Lâm Tĩnh Dao không chút để ý cầm một trái muốn bỏ vào trong miệng, nhưng đột nhiên ánh mắt biến đổi, tiện tay quăng xuống đất nói: "Người mất mị ư, không thấy bên trong còn xót có sao!"

Cung nữ này đây thể chịu nổi thái độ chuyển biến của Lâm Tĩnh Dao, run một cái, cẩn thận nói: "Nô tài đều đã nhìn qua rất kỹ rồi, có phải là nương nương nhìn lầm rồi không."

"Cần rồi!" Lâm Tĩnh Dao rống giận một tiếng, đem trọn hạt dưa quăng xuống đất, hung hăng nói: "Ý của người là Bồn cung mù sao?"

"Nô tài không dám, xin nương nương thứ tội." Tiểu cung nữ bị làm sợ tới mức lợi hại, quỳ trên mặt đất dập đầu cầu xin tha thứ.

Kế tiếp nên làm sao đây?Con người Lâm Tĩnh Dao đi lòng vòng, nếu là một yêu hậu thì chắc việc kế tiếp sẽ là kêu cung nữ này tự vả vào mặt mình chứ?

Chỉ là ——

Phiền nào khoát tay áo, Lâm Tĩnh Dao lạnh giọng nói: "Lăn xuống đi, đừng ở chỗ này làm Bồn cung chướng mắt."

"Dạ,Dạ." Tiểu nha đầu kia nói xong, chạy đi giống như bay, vừa ra khỏi cửa liền nhìn nha đầu ngoài cửa một cái sau đó thờ dài, nhỏ giọng nói: "Ngày trước cảm thấy Lâm đại nhân hiền hoà thân cận, một chút cảm giác làm cao cũng không có, hôm nay nàng thành hoàng hậu, như thế nào liền ——"

"Thôi đi, trong cung có mấy chủ tử tốt để phục vụ, ngày sau còn dài" Cung nữ bên hông khuyên giải.

Lâm Tĩnh Dao thờ một hồi, đem con mèo đặt ở trên đất, thầm nói: "Nhìn người mập cái như con gấu này,thức ăn hoàng gia không có nuôi ra mấy mỹ nhân mập mập, ngược lại đem lũ súc sinh các người dưỡng thành lông vo tròn."

Đang nói, một thị vệ đi lên trước, nhìn trái phải một chút không có người nào liền tiến gần vào tai Lâm Tĩnh Dao nói thầm: "Chủ tử, nô tài đáng chết, đã thất lạc dấu vết của Ngô Hạo. Người nọ làm việc cực kỳ cẩn thận, bảy lượt quanh tám ngoặt, đám đem chúng ta bỏ rơi."

"Đồ phế vật!" Lâm Tĩnh Dao nguyền nguyền đã lâu, há miệng liền mắng, sau đó tức giận đứng dậy, bước đi thong thả mấy bước, ánh mắt chuyển một cái, cười hắc hắc một tiếng, nói: "Ngô Hạo mục tiêu quá nhỏ, Bồn cung liền đem mục tiêu mở rộng xuống."

Ngày thứ hai, Lâm Tĩnh Dao trong lúc rảnh rỗi ở trong ngự hoa viên dạo chơi, bẻ một cành đào cầm trong tay, giả trang người văn nhả, râm rì lẩm bẩm "Chi đầu vị kiến hồng nhất điểm, bốn thị tri tri quy..."

"Hoàng hậu thật hăng hái." Thanh âm không mặn không nhạt của Lý Dung truyền đến từ sau lưng.

Quay đầu nhìn lại, thân hình thanh lệ đang ôm trong ngực một bộ quần áo màu hồng cánh sen, đi lên trước mấy bước, nói: "Vốn định may cho ngươi vài bộ quan bào, hôm nay xem ra chắc ngươi không cần dùng đến, đây là vài lúc trước ta được ban cho, trong lúc rảnh rỗi liền may một cái vậy, nghĩ tới ngươi nếu mặc lên có lẽ cũng rất đẹp mắt."

Lâm Tĩnh Dao ngẩn ra, nhận lấy xiêm áo thanh nhã này, nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái, nói: "Như thế nào lại khiến ngươi cực khổ động thủ rồi."

"Nghĩ tới là làm cho ngươi mặc, chút mệt mỏi đó cũng không đáng là gì." Lý Dung nói xong, cười khỏ một cái.

Thật ra thì, thật lâu trước đây Lâm Tĩnh Dao cũng rất muốn hỏi một câu: nương nương, ngươi chẳng lẽ thích vi thần?

Chà mẹ nó đấy, đây chính là Bách Hợp đi!

Bất kể có phải hay không là mình không tước xòe đuôi tự mình đa tình, Lâm Tĩnh Dao cười nịnh nọt một tiếng, kéo lên Lan Hoa Chi, tỏ vẻ vui mừng nói: "Người ta thật thích, tỷ tỷ cũng có một tay thêu thùa thật tốt, ta trở về sẽ mặc thử như vậy nhất định sẽ sướng chết thôi."

Nói xong, hải lòng thấy được khóe mắt Lý Dung hơi nhú lại, chỉ là nữ nhân kia dừng lại một lúc liền bật cười, nói: "Ngày trước ngươi nghiêm trang, từ lúc bị đâm liền thay đổi trở nên hoạt bát hơn."

Mất thấy mị thái mình cố tình làm không đưa đến hiệu quả như dự tính, Lâm Tĩnh Dao tác chiến thất bại, thở ra một hơi, nói: "Tỷ tỷ, giúp ta một việc."

"Cái gì?" Lý Dung nhú mày.

Bóng đêm sâu nặng, ánh nến trong Ngự Thư Phòng cơ hồ đã cháy hết.

Tay Lâm Tĩnh Dao ôm một giỏ trúc, nhẹ nhàng đi vào, đem mấy đồ ăn vặt bên trong lấy ra bày ở trên bàn, dịu dàng nói: "Hoàng thượng, người đã mệt rồi, mau nếm thử một chút đi, Ngự Thiện Phòng mới vừa làm được bánh ngọt, còn nóng ư..."

Thủy Nguyệt Ngân khẽ mỉm cười, bóc lên một miếng đang muốn bỏ vào trong miệng, lại thấy Lý Dung chạy đến một bộ hưng sư vấn tội chất vấn: "Nghe nói hôm nay hoàng hậu đánh nha đầu của ta? Hoàng hậu, đánh cho còn phải nhìn mặt chủ, dù hôm nay ngươi được sủng ái như thế nào thì cũng không thể vô duyên vô cớ dạy dỗ người của ta chứ?"

"Vậy thì như thế nào, Bồn cung trông coi tam cung lục viện, chỉ đánh một đứa nha hoàn của ngươi thôi, có cái gì to tát chứ." Lâm Tĩnh Dao nói xong, ngược lại hỏi Thủy Nguyệt Ngân: "Ngài nói đi, hoàng thượng..."

"Được, dầu gì cũng phải cho Dung phi ít mặt mũi, cũng đừng quá đáng là được." Thủy Nguyệt Ngân nói xong, chỉ chỉ bánh ngọt, nói với Lý Dung: "Nếm thử một chút, Dao nhi nói là mới vừa làm được, còn đang nóng..."

Lý Dung hừ một tiếng, nhưng cũng không khách khí, lấy mấy

Khối bánh ngọt, cảm tạ thiên ân liền đi ra Ngự Thư Phòng.

Chỉ là nàng mới đi ra không có mấy bước, liền nghe thấy bọn thị vệ bên hông kinh hô một tiếng "Nương nương", tiếp theo là một người hò hét tiếng bước chân xóc xếch.

Lâm Tĩnh Dao, cùng Thủy Nguyệt Ngân nhìn nhau một cái, song song đi ra ngoài, sau đó thấy cô gái thanh lệ dịu dàng sắc mặt trắng bệch, thất cổ của mình, khan khan giọng nói nói: "Lâm Tĩnh Dao, ngươi dám hạ độc trong bánh ngọt..."

Chỉ thấy Lâm Tĩnh Dao khẽ run rẩy, thậm chí Dung phi này diễn quả nhiên đạt chất lượng như diễn viên Oscar rồi, quả thật là diễn quá sống động, mình cũng không thể yếu thế mới được, vì vậy gầm lên một tiếng, nói: "Cần rồi, ngươi dám hãm hại Bồn cung!"

"Giết hoàng thượng, lại vừa muốn đối với Vương Gia..." Lý Dung nói xong, toàn thân thống khổ co lại thành một đoàn, không thể nói tiếp.

Ánh mắt chất vấn của Thủy Nguyệt Ngân nhìn về phía Lâm Tĩnh Dao, hỏi: "Bánh ngọt là ngươi tự tay làm sao?"

"Nô tì oan uổng a, nhất định là ngự trù làm! Là bọn hán nghĩ tới giết hai hoàng thượng, nô tì oan uổng, là bị người hãm hại a." Lâm Tĩnh Dao nói xong, không khỏi nhìn Lý Dung một cái, lại thấy nàng hướng nhìn mình lên lên trừng mắt nhìn, suýt nữa là bị lộ.

“Truyền thái y, trước chẩn bệnh cho Dung phi.” Thủy Nguyệt Ngân lạnh giọng nói, suy nghĩ một chút, lại nói: “Đem hoàng hậu trước giam lại hai ngày, chờ chuyện này tra rõ rồi, trẫm sẽ định đoạt tiếp.”

Còn tốt chứ, hàng này chính là hình ảnh của quân vương!

Lâm Tĩnh Dao lại tiêu điều lạnh lẽo thương xót đau đớn một phen, cuối cùng hết sức miễn cưỡng trở về “Tước linh cung”, vừa vào cửa chỉ thấy lồng ngực cường tráng của Thủy Linh Ương, tóc dài xõa ra, một bộ phận biểu tình trên đầu nói: “Ái khanh, nếu tiếp tục làm tiếp thì quốc gia của trẫm còn chưa mất thì hậu cung cũng đã tiêu tủng rồi.”

“Giăng võng mới bắt được cá, người cứ chờ nhìn ta giúp người thu hồi trọng binh như thế nào đi!” Lâm Tĩnh Dao nói xong, đi tới bên giường nằm xuống, thở ra một hơi, nói: “Cũng tốt, có thể nằm trên giường hai ngày rồi.”

“Trẫm cũng không có nhiều tinh lực như vậy để cùng người ở trên giường phóng túng.” Thủy Linh Ương nói xong, ngón tay thon dài vuốt nhẹ gương mặt của Lâm Tĩnh Dao.

“Đừng nói, ta như thế nào lại có cảm giác Kim Ốc Tàng Kiều đấy.” Lâm Tĩnh Dao nói xong, cầm đầu cầm cổ vui mừng một phen, lại thấy nam nhân bên người đang động tay động chân cời quần áo mình, vì vậy chột nhủ mày, lại nói: “Đáng tiếc mỹ nhân này cũng rất có cá tính muốn điên!”

“Trẫm nhìn người cực khổ mấy ngày nay, cho nên muốn hảo hảo bồi thường người một phen, nghĩ tới nghĩ lui, quả thật chỉ có thịt thường là thỏa đáng, ái khanh chuyện quốc sự trong thiên hạ tạm thời để xuống, trước tiên đem chuyện nhà giải quyết cho xong.”

“Uhm” Lâm Tĩnh Dao đang muốn châm chọc đôi câu, miệng lại bị hai mảnh mềm mại chặn lại, trong lòng rung động, đưa tay ra sau lưng đối phương, thân thể không thể không chế bị Thủy Linh Ương khơi dậy dục hỏa.

“Yêu tinh.” Thầm mắng một câu, Lâm Tĩnh Dao quán lên bờ eo của hắn, sau đó lật người Thủy Linh Ương xuống phía dưới, nói: “Vi thần thân là thần tử, chuyện cực khổ cứ để vi thần làm thôi. Hoàng thượng, người ở đây, vi thần ở trên.”

“Lớn mật!”

“Ai u, vi thần đột nhiên cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, không bằng để hôm khác đi.”

“Thật ra thì, thỉnh thoảng thay đổi phương vị cũng không phải là không thể.”

“Hắc hắc...”

Ngày kế, Lâm Tĩnh Dao mới vừa ra khỏi cửa phòng, chợt thấy hai người thị vệ tiến lên, đem nạng bắt lại, nói: “Có cung nữ ở nhật được độc được trong phòng tắm của nương nương, qua Kịch thái y kiểm chứng đã xác định nó cùng một loại với loại độc mà Dung phi trúng, hoàng thượng lệnh cho bọn ta tới đây bắt nương nương, đặc tội.”

Đáng chết Thủy Nguyệt Ngân, có cần phải đem kịch bản phát triển nhanh như vậy hay không a!

Lâm Tĩnh Dao từ chối mấy lần liền bị người ta dẫn tới phía trước ngự thư phòng, vội vàng giải thích nói: “Hoàng thượng, đây là có người gài tang vật hãm hại a, nô tì căn bản không biết.”

“Vậy sao?” Thủy Nguyệt Ngân nhủ mày, đi xuống đại điện, nâng cầm Lâm Tĩnh Dao lên, ánh mắt tối tăm hỏi: “Tiền triều công chúa Đoạn Tĩnh Dao, trẫm có phải nên gọi người như vậy mới thích hợp hay không?”

“Ta...”

“Xúi giục trẫm giết Thủy Linh Ương, sau đó người lại xuống tay với trẫm, thật đúng là không phụ lòng dư đảng của Đại Lý đấy.” Thủy Nguyệt Ngân nói xong, nhìn chung quanh một cái, giao phó nói: “Đem nàng giam lại, buổi trưa ngày mai xử trảm.”

Trên mặt Lâm Tĩnh Dao cả kinh, nhưng mà trong nội tâm lại vui mừng, còn tốt chứ, tuồng cũng nhanh diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: nội ứng

Hôm sau, bầu trời quang đãng, tuyết đọng đan dần, mơ hồ có thể thấy một chút không khí mùa xuân.

Một chiếc xe tù chờ theo một nữ nhân dáng vẻ tiêu tụy chậm rãi đi về phía pháp trường

Ở nơi nào, không biết hủy bao nhiêu tánh mạng,tích góp từng tí một bao nhiêu là oán khí.

Lâm Tĩnh Dao ngây ngô đứng ở trong xe tù, lo lắng mình có vượt qua đợt kiểm tra này không,bây giờ tạm thời bôi than lên mặt có được không?

Nghĩ mình dầu gì cũng là nhất quốc chi mẫu, hôm nay lại bị người khác nhìn như vậy, sợ là sẽ trở thành chuyện cười cả đời thôi.

Thật là mất thể diện hoàng gia a.

Nhìn trái nhìn phải, hừ, bọn xác ướp sống này thật may là không có ai có máy chụp hình, nếu không đừng phải đăng print screen thì tuyệt đối chết lènh bà lènh bênh rồi.

Đám người hơi có chút xao động, "Tử hình" Lâm Tĩnh Dao mơ hồ nghe được mấy tiếng mắng, tiếp theo là mấy tiếng cười đột ngột còn kèm theo các loại nghị luận âm ỉ.

"Thật là đáng đời, Yêu Hậu không chết triều cương, giết tiên hoàng, không nghĩ tới tự mình sẽ rơi vào tình trạng hôm nay nha."

"Hừ, công chúa tiền triều, nghĩ muốn dùng sức của một mình lật nghiêng Tây Hạ không khỏi quá ngây thơ rồi."

"Hắc, nữ nhân này có thủ đoạn, chớ nhìn bề ngoài nàng ta bình thường, nghe nói còn chạy đi Nhan quốc làm Quý Phi đấy."

"Cơ nghiệp của nàng nên bị tịch thu đi là vừa, vừa đúng lúc quốc khố đang eo hẹp nếu có thêm phần của nàng chắc chắn sẽ sung túc hơn một chút."

Lâm Tĩnh Dao nghe những lời ba hoa chích chòe kia âm ỉ cười một tiếng, không khỏi nhớ tới lúc mình mới tới Tây Hạ, khi đó nàng là Lâm tể tướng vang danh thiên hạ, được xem giống như cha mẹ ruột của dân chúng được vạn dân kính ngưỡng cùng kính yêu,đi đưa quan tài của mình còn là những tiếng khóc không ngừng của toàn bộ dân chúng.

Mà nay, Lâm đại tể tướng lại trở thành kẻ tù tội,đây hẳn là người bị giáng chức.

Đều là quan phụ mẫu như nhau, chẳng lẽ phẩm hạnh của mình kém không chỉ là một cái cấp bậc thôi sao?

Hắng giọng một cái, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên hát lên « quý tử vào thôn »:

"Địa đạo chiến hắc địa đạo chiến mai phục lên đồng binh thiên bách vạn hắc mai phục lên đồng binh thiên bách Vạn Thiên Lý Đại Bình Nguyên triển khai địa đạo chiến thôn cùng thôn hộ cùng hộ nói liên thành phiên người xâm lược nó dám đến đánh nó cái hồn bay đám cũng tán người xâm lược nó dám đến đánh nó người ngưỡng mã cũng lật toàn dân giai bình toàn dân tham chiến đem người xâm lược hoàn toàn tiêu diệt hết anh nông dân hắc anh nông dân làm thành vũ khí Thiên Thiên vạn hắc làm thành vũ khí Thiên Thiên ngộ nhờ tay cầm cái cuốc một tay cầm cán thương anh dũng ương ngành xuất quý nhập thần triển khai địa đạo chiến người xâm lược nó dám đến trên đất phía dưới cùng nhau đánh người xâm lược nó dám đến bốn phương tám hướng đều mở chiến toàn dân giai bình toàn dân tham chiến đem người xâm lược hoàn toàn tiêu diệt hết"

Cứ hát như thế, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên liền nở nụ cười khổ, nếu có thể nâng tinh đoàn kết của ngàn ngàn vạn vạn dân chúng để chống đỡ ngoại địch, đây tuyệt đối là so với cường chế động viên binh lính tốt hơn rất nhiều.

Đang hao tổn tinh thần , chợt thấy đám người lại một lần nữa xao động, sau đó con đường phía trước trở nên chật chội vô cùng, một đám lão già quỳ thành một đoàn, đồng thời hô nói: "Diện mạo rừng già, trời xanh không mất a, ngài là phụ mẫu tái sinh của chúng ta a, nếu không có ngài thường xuyên tiếp tế, bọn lão nhân chúng ta có khi đã mất mạng lâu rồi."

Những tiếng hát lần lượt vang lên sục sôi. Lâm Tĩnh Dao cách đám người nhìn về phía những người già kia, đôi môi giật giật, không biết nên phản ứng gì cho thỏa đáng thì chợt nghe mấy người quan sai chung quanh bước lên gần đủ hết: "Lão già kia, các ngươi đây là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nhục mạ Đường Kim Thánh Thượng , chẳng lẽ là không muốn sống nữa sao?." Nói xong, nhắc chân chuẩn bị cho đám lão nhân kia một chút giáo huấn, lại nghe Lâm Tĩnh Dao chợt quát một tiếng: "Cầu vật, hiếp già đánh yếu, thì là cái quái gì!"

Người quan sai đó quay đầu lại, cười lạnh mấy tiếng, nói: "Hoàng hậu nương nương, a, không, Lâm Đại Tướng gia, ngài đây là đang bày vẽ thanh quan sao, hôm nay các huynh đệ phải đưa ngài lên đường, nếu muốn tiếp tục làm thanh quan thì hãy xuống địa ngục mà làm tiếp đi." Dứt lời, mọi người liền ồn ào cười to.

Lâm Tĩnh Dao âm thầm cắn răng, thầm nghĩ cái bọn cầu nô tài không có mắt này , hôm nay lão nương sẽ nhớ kỹ bộ mặt cảm thù của các ngươi, chúng ta còn nhiều thời gian,về sau ta nhất định phải đánh các ngươi để nổi ngay cả mẹ các ngươi cũng không nhận ra.

"Các vị hương thân phụ lão cũng nên trở về đi thôi, Bồn cung ——" Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, sửa lời nói: "Có lẽ tội của bốn quan không thể tha thứ, nhưng mà trong lòng ta tự hỏi, đời này ta chưa làm qua chuyện gì thương thiên hại lý, nói vậy nếu có đi Âm Tào Địa Phủ, Diêm Vương cũng sẽ đối xử tử tế với ta."

Tiếng khóc đột nhiên vang lên mọi nơi, trừ mấy vị phụ nhân mang lòng ghen tỵ nặng còn những người còn lại đều là kêu cha gọi mẹ đến không thể thê lương hơn được.

Nếu hôm nay thật sự bị xử trảm thì Lâm Tĩnh Dao cũng có loại ** cảm giác.

Sau khi bị áp giải đến pháp trường, Lâm Tinh Dao liền bị đá mạnh một cái vào đùi khiến nàng té quỵ xuống trên mặt đất, lúc này nàng chỉ cảm thấy đầu gối đau rất.

Len lén liếc nhìn đám người, Lâm Tinh Dao đối với Thủy Linh Ương sắc mặt tối đen như bộ đồ hắc đang mặc khẽ gạt đầu một cái, ý bảo hắc chó hành động thiếu suy nghĩ, trọng tâm của hôm nay chính là chờ có người cướp ngục, nếu như một công chúa như mình thật đã bị vút đi thì sẽ do Thủy Linh Ương dẫn người xông lên cứu mình.

"Hoàng hậu, ngươi còn lời gì trần trời không?" Dao phủ nhỏ một ngụm nước bọt, nắm đại đao sáng loáng đi qua hỏi.

"Đã từng có một phần tình cảm tốt đẹp đặt ở trước mặt của ta nhưng ta lại không biết quý trọng cho đến mất đi ta mới hối hận không kịp, nếu như trời cao cho ta thêm một cơ hội, ta sẽ nói với hắc ba chữ, ta yêu ngươi. . . . ." Lâm Tinh Dao sửa lại quần áo, trên miệng không ngừng nói y y nha nha , trong lòng bàn tay cũng là rịn ra một tầng tầng mồ hôi mịn.

Thầm nghĩ tấm lưới này cũng đã tung ra, mỗi câu cũng đủ mê người , vì sao còn không thấy cá lớn mắc câu đấy.

Lần này thật sự là quá giày vò rồi, tiền vốn bỏ ra cũng rất đắt giá, ngàn vạn lần đừng là không thu hoạch được gì a!

Dao phủ hoạt động gân cốt một chút, thấy Lâm Tinh Dao rầm rì xong rồi, đang muốn vung đao lại nghe Lâm Tề Tướng run lấy bầy nói: "Đợi chút, cho ta thêm một chút thời gian, không gạt ngươi, thật ra thì có một bài hát ta muốn hát đã lâu rồi, chỉ là giọng nói của ta không được hay nên vẫn không dám hát , hôm nay dù sao cũng sắp trở thành vong hồn dưới đại đao rồi, đại ca mong ngài giúp đỡ để cho ta hát xong đi."

"Hừ, đã đến giờ rồi, không thể tiếp tục chậm trễ nữa, ngài đi được rồi." Dao phủ nói xong liền chuẩn bị vung đao.

"Cứu mạng a ——" Lâm Tinh Dao kêu lên một tiếng, nghĩ thầm quả nhiên là tác chiến thất bại ư, mạng của mình treo lơ lửng rồi nhưng lại vẫn không thấy có người cứu giả nha.

Sắc mặt Thủy Linh Ương căng thẳng, nắm chặt hai cái phi tiêu trong tay, khi hắc đan chuẩn bị ra tay thì chợt thấy một ám khí bắn tới tay của tên đao phủ trước, hắc từ kia ăn đau một cái, đại đao trong tay liền bay tới chỗ Lâm Tinh Dao.

May mắn thay bản lĩnh Lâm Tinh Dao nhanh nhẹn, thân hình thoát một cái liền tránh sang một bên, sau đó liền thấy một đám người bịt mặt đập vai dân chúng đang đứng xem bay ra, một đường chém giết, tới chỗ Lâm Tinh Dao, khi tới trước mặt nàng thì hai người trong đó vurun tay ra vác Lâm Tinh Dao lên người sau đó phi thân bay đi.

Thủy Linh Ương thu lại ám khí trong tay, nói với những người ẩn nấp phía sau: "Thông báo chp Tào thủ tỉnh, lập tức mang binh đuổi theo!"

"Vâng" một người trong đó lĩnh mệnh lập tức rút lui khỏi hiện trường, một chi đội khác đi theo Thủy Linh Ương, một đường quát ngựa theo đuôi nhân sĩ Đại Lý.

Lâm Tinh Dao đi khỏi pháp trường mấy bước liền bị nhét vào trong xe ngựa, mọi người không dám chậm trễ chút nào, một đường chạy như điên hướng tới đại bản doanh của bọn họ.

Lâm Tinh Dao vung rèm lên liếc mắt con đường sau lưng, chỉ sợ Thủy Linh Ương không đuổi kịp, vì vậy liền xé một mảnh vải trên quần áo của nàng ném xuống đất lấy làm tín hiệu, như thế cứ vừa đi vừa xé vấy đến lúc mọi người dừng lại, lúc đoàn người nghênh đón Lâm Tinh Dao thì phát hiện trên người nữ nhân kia chỉ còn lại một mảnh vải ngắn đủ để che lại cái mông, cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài không khí, cổ áo thì bị mở rộng

ra.

Mọi người biến sắc, chỉ thấy Lâm Tinh Dao hắt xì, nói: "Tối hôm qua ở trong lao ngục dính bọ chó, trên người nhột nhột cực kỳ khó nhịn, lại nói người nào có thể cho ta mượn một cái áo khoác để mặc một chút hay không?"

Mọi người sùng sốt, vội vàng dời tầm mắt đi, cùng nhau quỳ xuống đất, nói: "Công chúa, ngài chịu uất ức rồi, bọn thuộc hạ giá chậm trễ, xin công chúa thứ tội."

Tay Lâm Tinh Dao che ở trước ngực, nói: "Không có gì đáng ngại, trước cứ nấu nước nóng cho bản công chúa, bản công chúa muốn tắm rửa một chút."

Mọi người lĩnh mệnh lập tức xuống an bài, Lâm Tinh Dao phủ thêm áo khoác Trương Khiên đưa tới đắp trên người, sau khi xuống xe liền nhìn thấy một dãy các lều trại và các căn nhà mục nát, chỉ nhìn thôi cũng thấy những ngôi nhà này không thể chắc gió chắn mưa, khẽ hé mắt hỏi Trương Khiên: "Ngày thường các người đều sống ở chỗ này sao?"

"Hồi công chúa, đại quân muốn tìm một chỗ để dừng lại quả thật không dễ, chúng ta còn phải thời thời khắc khắc đề phòng Tây Hạ, còn phải chuẩn bị trốn chạy bất cứ lúc nào cho nên chỉ có thể lựa chọn những căn nhà tan hoang hoặc là tự dựng lều, như vậy lúc rời đi cũng sẽ không cảm thấy đáng tiếc." Trương Khiên cung kính trả lời.

Lâm Tinh Dao không có đáp lại, chậm rãi đi vào trong đám người, nhìn những người bên trong, có người tuổi đã trên trung niên, hoặc là những binh lính với bộ mặt mệt mỏi, khiến nàng cảm thấy xúc động.

Thành tựu chiến tranh chính là nghiệp đế vương nhưng lại khổ cho những dân chúng bốn ba khổ cực này.

Mọi người vừa nghe là công chúa tới liền vội vàng quỳ xuống dập đầu, chỉ là trên mặt không có quá nhiều sự mừng rỡ.

Bọn họ đã chết lặng, Đại Ký diệt vong lâu như vậy những thứ được gọi là phục quốc kia chỉ còn dư lại mấy phần.

Hôm nay, có lẽ chỉ vì ý nghĩa của vài từ này mà bọn họ chống đỡ đến giờ.

Lâm Tĩnh Dao tắm rửa xong liền đổi lại một bộ trường sam nhẹ nhàng khoan khoái, áo khoác ngoài cột tay sau đó lại trở lại trong đội ngũ, lúc trở về nàng phát hiện ra khắp nơi đã dậy lên khói bếp, tiến lên nhìn thức ăn mọi người một chút. Cắm bã, mấy cọng rau cải, không thấy một chút xiu mỗ, quả thật ngay cả thức ăn cho gia súc cũng không bằng.

Nhìn vậy chắc cũng sắp chết đói đến nơi rồi vậy mà đám người kia còn nghĩ đến đại náo sao?

Trong nháy mắt đó, Lâm Tĩnh Dao cảm thấy nồng đậm bi ai.

Cự tuyệt đề nghị thiên vị của Trương Khiên, Lâm Tĩnh Dao múc một chút cháo loãng, gấp lên một vài cọng rau lơ lửng phía trên, gian nan nuốt xuống.

Đội đến khi tất cả kết thúc, nàng, cho dù có hậu cung ** hiềm nghi, cũng muốn cho bách tính này có cuộc sống tốt hơn, tối thiểu cũng muốn cho bọn họ có áo cơm vô lo.

Ăn cơm tối xong, Lâm Tĩnh Dao ngồi bên cạnh đồng lửa, tùy ý nói chuyện với những người nam nhân bên cạnh, hỏi lý tưởng của bọn họ, hỏi bọn họ tình huống vợ con trong nhà, không lâu sau trên mặt các hán tử đều xuất hiện những dòng nước mắt.

Có người nói hán đã hai năm chưa nhìn thấy vợ con rồi, có người nói hán đã hơn bốn mươi tuổi rồi nhưng vẫn chưa lập gia đình, có người nói thanh mai trúc mã từ bé của hán năm trước mới vừa gả làm vợ người khác, có người nói trong nhà mẹ già mới vừa qua đời nhưng hán cũng không kịp trở về tước trực bên linh cửu.

Lâm Tĩnh Dao an tĩnh nghe, trong mắt lúc sáng lúc tối do ánh sáng từ đồng lửa trước mặt.

“Quân phí của các người là do ai cung cấp?” Hồi lâu sau, Lâm Tĩnh Dao hỏi.

“Ngày trước chúng ta là cầm di sản của tiên hoàng làm quân phí, hôm nay còn sót lại vài quý tộc của Đại Lý thỉnh thoảng trợ giúp chúng ta, nhưng cứ thế mãi sợ cũng không chống đỡ được thêm bao nhiêu.” Mọi người không khỏi thôn thức.

Lâm Tĩnh Dao trầm mặc một hồi, đứng dậy đi về, suy nghĩ một chút thật là đáng buồn, hy sinh hạnh phúc mấy vạn người để theo đuổi giấc mộng không thực nay, bọn cô nhân này đến tột cùng là muốn ngu trung đến trình độ nào đây.

Cách đó không xa, lòng lộng hùng dũng thiết kỵ xa tiến tới, đại doanh của Đại Lý hốt hoảng thành một mảnh, mọi người vội vàng dập lửa tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

“Công chúa chớ sợ, chúng ta sẽ bảo vệ người.” Bên người, truyền đến mấy tiếng trấn an.

Lâm Tĩnh Dao im lặng không lên tiếng, đưa tay nắm lấy con ngựa, sau đó nhảy một cái lên lưng ngựa, đáng lúc mọi người còn không kịp phản ứng liền phóng ngựa đến chỗ đoàn quân thiết kỵ của Tây Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: bị đâm bỏ mình

"Công chúa mau trở lại!" Tiếng la hét của Trương Khiên truyền đến từ phía sau lưng.

Cách đó không xa, thiết kỵ Tây Hạ từ từ tiến lại gần, nhìn người đến ít nhất cũng phải 5000 binh, nếu quả thật là chuẩn bị cùng người Đại Lý cứng đối cứng thì e cũng không khỏi quá mức dễ dàng.

Có lẽ là, mục đích đến của đám người kia vốn là không phải là muốn ứng chiến?

Mọi người vừa thấy công chúa đi đến trại địch, nhất thời rối loạn tay chân, nhất thời không đoán ra tình trạng gì lại không dám dễ dàng tiến lên.

Đội đến khi thiết kỵ Tây Hạ tới gần ,dưới ánh trăng sáng rực là một nam tử cầm đầu . Chỉ thấy hần thông dong lầy xuống mũ trùm đầu, gương mặt dài nhỏ xinh đẹp, khóe môi vẽ ra một nụ cười mỉa hoặc .

"Chư vị chớ hoảng sợ, trẫm hôm nay đến không phải là muốn rút đao khiêu chiến ." Thủy Linh Ương hắng giọng một cái, thanh âm vang dội mà uy nghiêm, ít đi sự tà mị và lỗ mãng ngày thường.

Mọi người đều cúi đầu thương thảo một phen, chỉ thấy Trương Khiên cười ngửa bước ra khỏi hàng, nhìn thẳng nam nhân đáng lẽ phải là một xác chết kia một cái, trên mặt là một mảnh lạnh băng."Công chúa, ngài đã quên mối hận mất nước năm đó rồi sao?". Hần trầm giọng nói.

"Ta chưa hề quên." Lâm Tĩnh Dao nhàn nhạt trả lời."Chỉ là, so với báo thù, so với hy sinh nhiều người như vậy để đi àm một việc vô nghĩa thì ta lại thà rằng không làm một tội nhân kiêu ngạo mà làm một phản đồ bị mọi người phi nhổ."

"Ha ha, đây chắc cũng chỉ là thứ yếu thôi chủ yếu là công chúa yêu Thủy Linh Ương!" Trương Khiên nheo mắt lại, trên mặt mơ hồ có gân xanh hiện lên.

"Đúng, hần cứng đáng là minh quân, chuyên cần với triều chánh, yêu dân như con, cẩn trọng, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, ta yêu hần thì như thế nào. Một nam tử như vậy, đừng nói là một người con gái như ta đây không thể kháng cự được, coi như là tất cả dân chúng Tây Hạ cũng nói không ra nửa phần phản đối." Lâm Tĩnh Dao đáp trả, thấy Thủy Linh Ương ghé vào bên tai mình, nói thầm: "Trẫm có xuất chúng như vậy , nói quá rồi."

"Ta cứ nhiên lại mở to mắt nói mò, thật là có lỗi." Lâm Tĩnh Dao nói thầm một câu, quét mắt nhìn mọi người đầu đầy bụi đất một cái, lại nói: "Đúng như Ngô Hoàng nói, hôm nay Tây Hạ suất binh không phải là muốn một cuộc chiến mà là nghĩ tới muốn cho mọi người một cơ hội, hãy cân nhắc một chút vấn đề đi hay ở, ai nguyện ý ở lại trong đại quân của Tây Hạ, đi theo hoàng thượng kiến công lập nghiệp có thể bước ra khỏi hàng, Tây Hạ sẽ không đối với mọi người có thành kiến, tuyệt đối đối xử như nhau."

Trong đội ngũ có một ti náo loạn, sau một hồi lâu, có hai binh lính run run rẩy rẩy đi ra khỏi hàng, hèn nhát hỏi: "Hoàng thượng thật có thể không nhìn hiềm khích lúc trước đối xử từ tế với chúng ta sao?"

"Quân vô hí ngôn." Giọng Thủy Linh Ương hồi đáp vang vang có lực, khiến tình hình lại có biến chuyển.

Hai người binh lính liếc nhau một cái, đang muốn"Bỏ gian tà theo chính nghĩa" thì lại thấy hai vệt sáng lướt qua, đại đao trong tay Trương Khiên đã cướp đi tính mạng của hai người, trong nháy mắt, trận doanh lại một lần nữa lọt vào trong hỗn loạn.

"Nếu ai có ý nghĩ muốn bỏ Đại Lý, trước phải đấu thắng Trương Khiên ta sau đó lại nói tiếp!" Trương Khiên nói xong, tự giác hiểu được như vậy sẽ khiến nhân tâm tan rã cho nên sắc mặt chuyển một cái, bí thối nói: "Các ngươi thậm đã chỉ đã quên đi kiên trì nhiều năm qua của chúng ta sao? Đại Lý mất rồi, quê hương của chúng ta bị binh sĩ Tây Hạ cùng Nhan quốc chà đạp tàn sát, nghèo khổ không chịu nổi. Hôm nay, Tây Hạ quốc sự tình khẩn cấp, tràn ngập nguy cơ, nghĩ lại chắc cũng là trời xanh có mắt, hai người liên thủ phá được Đại Lý quốc, lại có thể tự giết lẫn nhau, quả nhiên là báo ứng! Hiện nay, chúng ta chỉ cần cần rằng kiên trì thêm mấy ngày nữa chờ đến khi Tây Hạ hai mặt thụ địch, như vậy bọn họ sớm muộn cũng sẽ diệt vong."

Mọi người lại tiếp tục trầm mặc, cũng không hành động gì nữa.

Bọn họ đã trải qua cảm giác đau xót khi mất nước, đối với đoạn ký ức về trận chiến đẫm máu lúc dĩ nhiên vẫn còn mới mẻ. Chỉ là, trải qua hơn hai mươi năm rửa tội bằng gió mưa, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, cả ngày né né tránh tránh, bốn ba khắp nơi, vợ con ly tán, hiện nay trái tim của bọn hần quả thật cảm nhận được một mối.

Lâm Tĩnh Dao nghiêng nhìn mọi người trầm mặc trong chốc lát, nàng quá mức hiểu, làm một cố nhân Trung Quân Ái Quốc nếu muốn hần làm ra hành động thấy lợi quên nghĩa này là một công việc khó khăn đến nhường nào.

"Chư vị, là con dân của Đại Lý." Lâm Tĩnh Dao hắng giọng một cái, không để ý Thủy Linh Ương ngăn trở, cười ngửa đến phía trước gần mấy bước, trầm giọng nói: "Không, các ngươi không còn là con dân Đại Lý rồi, mà là dân chúng của Tây Hạ, mỗi một tác đất dưới chân các ngươi, cái vương triều mà các ngươi đang sống đều là của Tây Hạ, những thứ các ngươi dùng là được người khác tiếp tế nhưng những khoản tiền mà người tiếp tế có là từ đâu mà đến, là lấy của Tây Hạ! Đại Lý đã mất rồi, các ngươi lại còn ủng hộ một vương triều đã bị diệt, hôm nay có minh quân ở trên cao, hần làm cho vùng đất này tràn trề sức sống, cho mọi người một mảnh Thái Bình Thịnh Thế, nhưng Bắc Đột đột nhiên cùng Đông Nhan lại có ý nâng lên chiến hỏa, nghĩ tới vết xe đổ đẫm máu năm nào so với mượn cơ hội bỏ đá xuống giếng, các ngươi chẳng lẽ không muốn cùng theo hoàng thượng khởi xướng **, mở rộng đất đai, kiến công lập nghiệp sao?"

Nói như thế, Lâm Tĩnh Dao đột nhiên cảm thấy mình rất có tài năng diễn thuyết, trừ lời nói ác độc nàng vẫn còn có bản lĩnh cổ động dân tâm .

Sau lưng, hai đạo ánh mắt thâm trầm phóng ở trên người Lâm Tĩnh Dao, Cặp mắt hẹp dài kia tà mị mang theo vô số thương thức và tình yêu nồng đậm

Lâm Tĩnh Dao, từ một khắc trầm lựa chọn tin tưởng người kia liền đã làm tốt tư tưởng đặt bản thân vào chốn nguy hiểm, tùy thời sẽ bị người giết hại, dù vậy, trẫm vẫn lựa chọn làm việc nghĩa không được chùn bước tin tưởng người, ngày hôm nay, người rút cuộc cũng đã chứng minh, cũng có lúc trầm xử trí theo cảm tính là đúng đắn.

Khẽ cười cười, Thủy Linh Ương cười ngửa đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao, vỗ vỗ bả vai của nàng, nhỏ giọng nói: "Cho dù trẫm không còn lãnh thổ, không còn hoàng quyền, tối thiểu, trẫm lấy được người, cuối cùng cũng sẽ không rơi vào kết quả thảm bại."

Đối diện, quân đội Đại Lý càng phát ra nháo động, mọi người rối rít ri tai nhau nhưng lại không một người dám lên trước một bước.

Lâm Tĩnh Dao lắc đầu một cái, cao giọng hỏi: "Các ngươi không có vợ con sao? Các ngươi không nghĩ nhanh chóng kết thúc cuộc bốn ba này để cho

bọn họ vượt qua ngày tháng thật tốt sao?"

Hành động lần này chính kích chỗ yếu đuối của họ, dễ dàng đi vào lòng người nhất vĩnh viễn chính là máu mủ tình thân.

Thấy mọi người lại trầm mặc, Lâm Tĩnh Dao lại nói: "Vì cuộc sống hư vô mờ mịt này, vì thực hiện nghiệp lớn phục quốc không thể hoàn thành này mà các ngươi không để ý đến sống chết của họ sao? Các ngươi đem mình đặt vào chỗ ngồi của hiền giả, liều mạng gò bó mình, cưỡng bách mình, nhưng các ngươi cuối cùng cũng chỉ là người có máu thịt, cũng chỉ là một người dân chúng bình thường mà thôi. Chớ cùng ta nói những thứ khát vọng to lớn kia, thiên hạ phân phân hợp hợp, triều đại thay đổi, có thể có được giang sơn đều là những nhà trí giả, các ngươi nên ủng hộ không phải là một vương triều không tồn tại mà là một vị minh quân có thể che chở các ngươi! Cho nên, hôm nay ta lấy danh nghĩa công chúa Đại Lý khẩn thiết thỉnh cầu các ngươi nhận rõ thế cục đưa ra lựa chọn chính xác."

Một hồi im lặng trôi qua, một đội nhân mã im lặng không lên tiếng bước ra, không thấy Trương Khiên dựng râu trợn mắt liền chạy qua phía Thủy Linh Ương.

Có một người bắt đầu thì những người còn lại cũng không còn kiên trì nữa, sau một lúc do dự liền nối tiếp nhau bước ra khỏi hàng, chốc lát sau, binh lính Đại Lý ngoài Trương Khiên ra thì chỉ còn không đến hai mươi người.

"Ha ha, rất tốt, các ngươi đều là bọn phản đồ, đều có lỗi với tiên hoàng!" Trương Khiên cười khò một tiếng, xoay người lại nhìn một số ít người đứng sau mình, ôm quyền nói: "Huynh đệ, xin lỗi, đã hại các ngươi quanh năm vợ chồng chia lìa, ăn gió nằm sương, công chúa nói vốn cũng đúng, có lẽ là ta đã cố chấp rồi, nhà các ngươi có già trẻ, cũng không cần tiếp tục kiên trì nữa, nên đi theo công chúa thôi."

"Trương Thống lĩnh, ngươi thì sao?" Có người hỏi.

"Ta sao, ha ha, thẹn với tiên hoàng, hôm nay, không bằng liền ——" Trương Khiên nói xong, huy kiếm tự vận, khạc ra hai mấy chữ: "Đi chuộc tội thôi."

Chớp mắt Lâm Tĩnh Dao đau xót, xoay người lại phân phó nói: "Mang theo di thể của Trương Khiên, hồi kinh hậu táng!"

Hơn mười người vốn còn kiên trì nhưng thấy đại thế đã qua, liền nhìn nhau một cái sau đó nện bước đến chỗ binh kỵ Tây Hạ, quỳ xuống đất dập đầu, nói: "Hoàng thượng, chúng ta nguyện ý nghe ngài sai khiến."

"Đều đứng lên đi, trẫm sẽ không cô phụ quyết tâm của mọi người hôm nay, Tây Hạ ta chắc chắn sẽ đạt thành tựu lưu lại thiên cổ mà các ngươi chính là một trong những người đã gây dựng điều đó." Thủy Linh Ương vừa dứt lời, Lâm Tĩnh Dao liền khẽ mỉm cười, nói tiếp: "Chỉnh trang lại đội ngũ, hồi kinh!"

Trên đường trở về, mọi người đều không nói một lời nào, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân cùng tiếng vó ngựa, ở trong đêm khuya hết sức trống trải.

Thủy Linh Ương dặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Lâm Tĩnh Dao, ôn nhu nói: "Ban đêm khí rất lạnh, đến trên ngựa của trẫm ngồi đi, để ta ôm nàng một lát thì sẽ ấm lên một chút."

Lâm Tĩnh Dao bị sự dịu dàng bất ngờ này của hắn không kịp phòng ngừa liền hôn mê vào trong đó, sợ run chốc lát, nói: "Hoàng thượng, chàng vẫn muốn diễn một mình quân tài đức sáng suốt sao?"

"Yêu tinh." Thủy Linh Ương cười cười, dặt ngựa vào sát Lâm Tĩnh Dao, đang muốn đưa tay lôi nàng lên lưng ngựa của mình, lại đột nhiên nghe một tiếng rống dữ dội: "Cầu Hoàng Đế, tất cả mọi người làm phản rồi, Lý Quang ta sẽ chết cũng sẽ không cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của ngươi!"

Ngay sau đó, một thanh kiếm lạnh lẽo bay qua, thanh kiếm sắc bén lao thẳng về phía Thủy Linh Ương.

Lâm Tĩnh Dao biến sắc, trong đầu có quá thứ chợt lóe lên, vội vàng tung người lên, bấu vào bả vai của Thủy Linh Ương sau đó trơ mắt nhìn bảo kiếm đâm xuyên qua thân thể của mình, sau đó lại đâm vào trong cơ thể Thủy Linh Ương.

"Hộ giá!" Có người hô một tiếng, quân đội lập tức lọt vào trong hỗn loạn, sau khi đem người hành thích bắt lại liền phát hiện Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Linh Ương từ trên ngựa té xuống đất vì rơi xuống đất nên lợi kiếm lại đâm sâu vào cơ thể Lâm Tĩnh Dao thêm mấy phần.

"Khụ khụ. . . . ." Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, trong miệng tràn đầy máu tươi, thân thể cũng không có cảm giác đau nhức gì hẳn là đã mất hết tri giác.

"Thủy Linh Ương, ta sắp chết rồi." Lâm Tĩnh Dao nhếch nhếch miệng, hàm răng bị máu nhuộm đỏ ở dưới ánh trăng ảm đạm hết sức đáng sợ.

Thủy Linh Ương một tay nắm mũi kiếm, thân thể lui về phía sau một chút thoát khỏi xâu thịt này liền ôm lấy Lâm Tĩnh Dao vẫn còn đang phun máu tươi, nói: "Trẫm ra lệnh cho nàng, không cho phép chết!"

Lâm Tĩnh Dao cố gắng cười cười, nói: "Chàng không có việc gì, thật tốt."

"Lâm Tĩnh Dao, trẫm không cho phép nàng chết, không phải nói muốn cùng nhau kiến công lập nghiệp ư, nàng không thể vứt bỏ trẫm đi, không thể. . . ." Thủy Linh Ương cậy mạnh thân thái càng phát ra bi thống, tay chân trở nên luống cuống, về mặt tâm lý liệt phế ở trước mặt mọi người này trước đây chưa từng có ai thấy qua.

"Thủy Linh Ương, ta chết, chàng sẽ rơi lệ sao?" Lâm Tĩnh Dao hỏi.

"Biết, sẽ." Thủy Linh Ương nắm tay nhỏ bé của nàng đặt ở trên mặt mình, nói: "Trẫm không chỉ sẽ roi lệ, còn có thể chết vì tình, nếu như nàng không tin thì có thể chết thử một chút"

"Không cần uy hiếp ta, chàng phải trở thành thiên cổ nhất đế, chàng phải kết thúc sự chia cắt lãnh thổ dẫn đến những cuộc hỗn chiến này, chàng phải, phải, sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn. . . . ."

"Tình Dao, mở mắt ra, mở mắt ra nhìn trẫm, không thể, không thể ngủ. . . . ."

"A ——" bên tai là một tiếng kêu tê tâm liệt phế .

Chỉ tiếc, người đang nhắm hai mắt kia lại không thể nào vươn tay ra lau đi nước mắt trên mặt nam tử.

Bóng đêm tiêu điều lạnh lẽo, cho tới bây giờ mới có thể thấy được hai dòng nước mắt bi thống chảy dài trên gương mặt luôn vui vẻ của đế vương

"Này, lần trước nàng có thể xác chết vùng dậy hồi hồn, lần này, có phải cũng có thể không rời khỏi trẫm hay không. . . . ."

Chương 49: bị đâm bỏ mình

"Công chúa mau trở lại!" Tiếng la hét của Trương Khiên truyền đến từ phía sau lưng.

Cách đó không xa, thiết kỵ Tây Hạ từ từ tiến lại gần, nhìn người đến ít nhất cũng phải 5000 binh, nếu quả thật là chuẩn bị cùng người Đại Lý cứng đối cứng thì e cũng không khỏi quá mức dễ dàng.

Có lẽ mục đích đến của đám người kia vốn là không phải là muốn ứng chiến?

Mọi người vừa thấy công chúa đi đến trại địch, nhất thời rối loạn tay chân lại không đoán ra tình trạng gì nên không dám dễ dàng tiến lên.

Đợi đến khi thiết kỵ Tây Hạ tới gần ,dưới ánh trăng sáng rực là một nam tử cầm đầu . Chỉ thấy hần thong dong lấy xuống mũ trùm đầu,gương mặt dài nhỏ xinh đẹp, khỏe môi vẽ ra một nụ cười mỉa mai hoặc .

"Chư vị chớ hoảng sợ, trẫm hôm nay đến không phải là muốn rút đao khiêu chiến ." Thủy Linh Ương hắng giọng một cái, thanh âm vang dội mà uy nghiêm, ít đi sự tà mị và lỗ mãng ngày thường.

Mọi người đều cúi đầu thương thảo một phen, chỉ thấy Trương Khiên cười ngửa bước ra khỏi hàng, nhìn thẳng nam nhân đáng lẽ phải là một xác chết kia một cái, trên mặt là một mảnh lạnh băng."Công chúa, ngài đã quên nỗi hận mất nước năm đó rồi sao?." Hần trầm giọng nói.

"Ta chưa hề quên." Lâm Tĩnh Dao nhàn nhạt trả lời."Chi là, so với báo thù, so với hy sinh nhiều người như vậy để đi làm một việc vô nghĩa thì ta lại thà rằng không làm một tội nhân kiêu ngạo mà làm một phản đồ bị mọi người phi nhổ. "

"Ha ha, đây chắc cũng chỉ là thứ yếu thôi chủ yếu là công chúa yêu Thủy Linh Ương!" Trương Khiên neho mắt lại, trên mặt mơ hồ có gân xanh hiện lên.

"Đúng, hần xứng đáng là minh quân, chuyên cần với triều chánh, yêu dân như con, cẩn trọng, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, ta yêu hần thì như thế nào. Một nam tử như vậy, đừng nói là một người con gái như ta đây không thể kháng cự được, coi như là tất cả dân chúng Tây Hạ cũng nói không ra nửa phần phản đối." Lâm Tĩnh Dao đáp trả, thấy Thủy Linh Ương ghé vào bên tai mình, nói thầm: "Trẫm có xuất chúng như vậy sao, nói quá rồi."

"Ta cư nhiên lại mở to mắt nói mò, thật là có lỗi." Lâm Tĩnh Dao nói thầm một câu, quét mắt nhìn mọi người đầu đầy bụi đất một cái, lại nói: "Đúng như Ngô Hoàng nói, hôm nay Tây Hạ xuất binh không phải là muốn một cuộc chiến mà là nghĩ tới muốn cho mọi người một cơ hội, hãy cân nhắc một chút vấn đề đi hay ở, ai nguyện ý ở lại trong đại quân của Tây Hạ, đi theo hoàng thượng kiến công lập nghiệp có thể bước ra khỏi hàng, Tây Hạ sẽ không đối với mọi người có thành kiến, tuyệt đối đối xử như nhau."

Trong đội ngũ có một ti náo loạn, sau một hồi lâu, có hai binh lính run run rẩy rẩy đi ra khỏi hàng, hèn nhát hỏi: "Hoàng thượng thật có thể không nhìn hiềm khích lúc trước đối xử từ tế với chúng ta sao?"

"Quân vô hí ngôn." Giọng Thủy Linh Ương hồi đáp vang vang có lực, khiến tình hình lại có biến chuyển.

Hai người binh lính liếc nhau một cái, đang muốn "Bỏ gian tà theo chính nghĩa" thì lại thấy hai vệt sáng lướt qua, đại đao trong tay Trương Khiên đã cướp đi tính mạng của hai người, trong nháy mắt, trận doanh lại một lần nữa lộn vào trong hỗn loạn.

"Nếu ai có ý nghĩ muốn bỏ Đại Lý, trước phải đầu hàng Trương Khiên ta sau đó lại nói tiếp!" Trương Khiên nói xong, tự giác hiểu được như vậy sẽ khiến nhân tâm tan rã cho nên sắc mặt chuyển một cái, bi thống nói: "Các người thậm đã chỉ đã quên đi kiên trì nhiều năm qua của chúng ta sao? Đại Lý mất rồi, quê hương của chúng ta bị binh sĩ Tây Hạ cùng Nhan quốc chà đạp tàn sát, nghèo khổ không chịu nổi. Hôm nay, Tây Hạ quốc sự tình khẩn cấp, tràn ngập nguy cơ, nghĩ lại chắc cũng là trời xanh có mắt, hai người liên thủ phá được Đại Lý quốc, lại có thể tự giết lẫn nhau, quả nhiên là báo ứng! Hiện nay, chúng ta chỉ cần cần kiên trì thêm mấy ngày nữa chờ đến khi Tây Hạ hai mặt thụ địch, như vậy bọn họ sớm muộn cũng sẽ diệt vong."

Mọi người lại tiếp tục trầm mặc, cũng không hành động gì nữa.

Bọn họ đã trải qua cảm giác đau xót khi mất nước, đối với đoạn ký ức về trận chiến đẫm máu lúc đó dĩ nhiên vẫn còn mới mẻ. Chi là, trải qua hơn hai

mười năm rửa tội bằng gió mưa, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, cả ngày né né tránh tránh, bôn ba khắp nơi, vợ con ly tán, hiện nay trái tim của bọn hần quả thật cảm nhận được một nỗi.

Lâm Tinh Dao nghiêng nhìn mọi người trầm mặc trong chốc lát, nàng quá mức hiểu, làm một cô nhân Trung Quân Ái Quốc nếu muốn hần làm ra hành động thấy lợi quên nghĩa này là một công việc khó khăn đến nhường nào.

"Chư vị, là con dân của Đại Lý." Lâm Tinh Dao hắng giọng một cái, không để ý Thủy Linh Ương ngăn trở, cưỡi ngựa đến phía trước gần mấy bước, trầm giọng nói: "Không, các ngươi không còn là con dân Đại Lý rồi, mà là dân chúng của Tây Hạ, mỗi một tấc đất dưới chân các ngươi, cái vương triều mà các ngươi đang sống đều là của Tây Hạ, những thứ các ngươi dùng là được người khác tiếp tế nhưng những khoản tiền mà người tiếp tế có là từ đâu mà đến, là lấy của Tây Hạ! Đại Lý đã mất rồi, các ngươi lại còn ủng hộ một vương triều đã bị diệt, hôm nay có mình quân ở trên cao, hần làm cho vùng đất này tràn trề sức sống, cho mọi người một mảnh Thái Bình Thịnh Thế, nhưng Bắc Đột đột nhiên cùng Đông Nhan lại có ý nâng lên chiến hỏa, nghĩ tới vết xe đổ đầm máu năm nào so với mượn cơ hội bỏ đá xuống giếng, các ngươi chẳng lẽ không muốn cùng theo hoàng thượng khởi xướng **, mở rộng đất đai, kiến công lập nghiệp sao?"

Nói như thế, Lâm Tinh Dao đột nhiên cảm thấy mình rất có tài năng diễn thuyết, trừ lời nói ác độc nàng vẫn còn có bản lãnh cổ động dân tâm.

Sau lưng, hai đạo ánh mắt thâm trầm phóng ở trên người Lâm Tinh Dao, Cặp mắt hẹp dài kia tà mị mang theo vô số thường thức và tình yêu nồng đậm.

Lâm Tinh Dao, từ một khắc trầm lựa chọn tin tưởng nàng liền đã làm tốt tư tưởng đặt bản thân vào chốn nguy hiểm, tùy thời sẽ bị nàng giết hại, dù vậy, trầm vẫn lựa chọn làm việc nghĩa không được chùn bước tin tưởng nàng, ngày hôm nay, nàng rút cuộc cũng đã chứng minh, cũng có lúc trầm xử trí theo cảm tính là đúng đắn.

Khẽ cười cười, Thủy Linh Ương cưỡi ngựa đi tới bên người Lâm Tinh Dao, vỗ vỗ bả vai của nàng, nhỏ giọng nói: "Cho dù trăm không còn lãnh thổ, không còn hoàng quyền nhưng tối thiểu, trầm lấy được nàng, cuối cùng cũng sẽ không rơi vào kết quả thảm bại."

Đối diện, quân đội Đại Lý càng phát ra nháo động, mọi người rối rít rí tai nhau nhưng lại không một người dám lên trước một bước.

Lâm Tinh Dao lắc đầu một cái, cao giọng hỏi: "Các ngươi không có vợ con sao? Các ngươi không nghĩ nhanh chóng kết thúc cuộc bôn ba này để cho bọn họ vượt qua ngày tháng thật tốt sao?"

Hành động lần này chính kích chỗ yếu đuối của họ, dễ dàng đi vào lòng người nhất vĩnh viễn chính là máu mủ tình thân.

Thấy mọi người lại trầm mặc, Lâm Tinh Dao lại nói: "Vì cuộc sống hư vô mờ mịt này, vì thực hiện nghiệp lớn phục quốc không thể hoàn thành này mà các ngươi không để ý đến sống chết của họ sao? Các ngươi đem mình đặt vào chỗ ngồi của hiền giả, liều mạng gò bó mình, cưỡng bách mình, nhưng các ngươi cuối cùng cũng chỉ là người có máu thịt, cũng chỉ là một người dân chúng bình thường mà thôi. Chớ cùng ta nói những thứ khát vọng to lớn kia, thiên hạ phân phân hợp hợp, triều đại thay đổi, có thể có được giang sơn đều là những nhà trí giả, các ngươi nên ủng hộ không phải là một vương triều không tồn tại mà là một vị minh quân có thể che chở các ngươi! Cho nên, hôm nay ta lấy danh nghĩa công chúa Đại Lý khẩn thiết thỉnh cầu các ngươi nhận rõ thế cục đưa ra lựa chọn chính xác."

Một hồi im lặng trôi qua, một đội nhân mã im lặng không lên tiếng bước ra, không thấy Trương Khiên dựng râu tròn mắt liền chạy qua phía Thủy Linh Ương.

Có một người bắt đầu thì những người còn lại cũng không còn kiên trì nữa, sau một lúc do dự liền nối tiếp nhau bước ra khỏi hàng, chốc lát sau, binh lính Đại Lý ngoài Trương Khiên ra thì chỉ còn không đến hai mươi người.

"Ha ha, rất tốt, các ngươi đều là bọn phản đồ, đều có lỗi với tiên hoàng!" Trương Khiên cười khò một tiếng, xoay người lại nhìn một số ít người đứng sau mình, ôm quyền nói: "Huynh đệ, xin lỗi, đã hại các ngươi quanh năm vợ chồng chia lìa, ăn gió nằm sương, công chúa nói vốn cũng đúng, có lẽ là ta đã cố chấp rồi, nhà các ngươi có già trẻ, cũng không cần tiếp tục kiên trì nữa, nên đi theo công chúa thôi."

"Trương Thống lĩnh, ngươi thì sao?" Có người hỏi.

"Ta sao, ha ha, thẹn với tiên hoàng, hôm nay, không bằng liền ——" Trương Khiên nói xong, huy kiếm tự vận, khắc ra hai mấy chữ: "Đi chuộc tội thôi."

Chớp mũi Lâm Tinh Dao đau xót, xoay người lại phân phó nói: "Mang theo di thể của Trương Khiên, hồi kinh hậu táng!"

Hơn mười người vốn còn kiên trì nhưng thấy đại thế đã qua, liền nhìn nhau một cái sau đó nện bước đến chỗ binh kỵ Tây Hạ, quỳ xuống đất dập đầu, nói: "Hoàng thượng, chúng ta nguyện ý nghe ngài sai khiến."

"Đều đứng lên đi, trầm sẽ không cô phụ quyết tâm của mọi người hôm nay, Tây Hạ ta chắc chắn sẽ đạt thành tựu lưu lại thiên cổ mà các ngươi chính là một trong những người đã gây dựng điều đó." Thủy Linh Ương vừa dứt lời, Lâm Tinh Dao liền khẽ mỉm cười, nói tiếp: "Chỉnh trang lại đội ngũ, hồi kinh!"

Trên đường trở về, mọi người đều không nói một lời nào, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân cùng tiếng vó ngựa, ở trong đêm khuya hết sức trống trải.

Thủy Linh Ương dặt lẩy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Lâm Tinh Dao, ôn nhu nói: "Ban đêm khí rất lạnh, đến trên ngựa của trầm ngồi đi, để ta ôm nàng một lát thì sẽ ấm lên một chút."

Lâm Tinh Dao bị sự dịu dàng bất ngờ này của hần không kịp phòng ngự liền hôn mê vào trong đó, sợ run chốc lát, nói: "Hoàng thượng, chàng vẫn muốn

diễn một mình quân tài đức sáng suốt sao?"

"Yêu tình." Thủy Linh Ương cười cười, dắt ngựa vào sát Lâm Tĩnh Dao, đang muốn đưa tay lôi nàng lên lưng ngựa của mình, lại đột nhiên nghe một tiếng rống dữ dội: "Cầu Hoàng Đế, tất cả mọi người làm phản rồi, Lý Quang ta sẽ chết cũng sẽ không cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của người!"

Ngay sau đó, một thanh kiếm lạnh lẽo bay qua, thanh kiếm sắc bén lao thẳng về phía Thủy Linh Ương.

Lâm Tĩnh Dao biến sắc, trong đầu có quá thứ chợt lóe lên, vội vàng tung người lên, bầu vào bả vai của Thủy Linh Ương sau đó trơ mắt nhìn bảo kiếm đâm xuyên qua thân thể của mình, sau đó lại đâm vào trong cơ thể Thủy Linh Ương.

"Hô giá!" Có người hô một tiếng, quân đội lập tức lọt vào trong hỗn loạn, sau khi đem người hành thích bắt lại liền phát hiện Lâm Tĩnh Dao cùng Thủy Linh Ương từ trên ngựa té xuống đất vì rơi xuống đất nên lợi kiếm lại đâm sâu vào cơ thể Lâm Tĩnh Dao thêm mấy phần.

"Khụ khụ. . . . ." Lâm Tĩnh Dao ho khan một tiếng, trong miệng tràn đầy máu tươi, thân thể cũng không có cảm giác đau nhức gì hẳn là đã mất hết tri giác.

"Thủy Linh Ương, ta sắp chết rồi." Lâm Tĩnh Dao nhếch nhếch miệng, hàm răng bị máu nhuộm đỏ ở dưới ánh trăng ảm đạm hết sức đáng sợ.

Thủy Linh Ương một tay nắm mũi kiếm, thân thể lui về phía sau một chút thoát khỏi xâu thịt này liền ôm lấy Lâm Tĩnh Dao vẫn còn đang phun máu tươi, nói: "Trẫm ra lệnh cho nàng, không cho phép chết!"

Lâm Tĩnh Dao cố gắng cười cười, nói: "Chàng không có việc gì, thật tốt."

"Lâm Tĩnh Dao, trẫm không cho phép nàng chết, không phải nói muốn cùng nhau kiến công lập nghiệp ư, nàng không thể vứt bỏ trẫm đi, không thể. . . . ." Thủy Linh Ương cậy mạnh thân thái càn phát ra bi thống, tay chân trở nên luống cuống, vẻ mặt tê tâm liệt phế ở trước mặt mọi người này trước đây chưa từng có ai thấy qua.

"Thủy Linh Ương, ta chết, chàng sẽ rơi lệ sao?" Lâm Tĩnh Dao hỏi.

"Biết, sẽ." Thủy Linh Ương nắm tay nhỏ bé của nàng đặt ở trên mặt mình, nói: "Trẫm không chỉ sẽ rơi lệ, còn có thể chết vì tình, nếu như nàng không tin thì có thể chết thử một chút"

"Không cần uy hiếp ta, chàng phải trở thành thiên cổ nhất đế, chàng phải kết thúc sự chia cắt lãnh thổ dẫn đến những cuộc hỗn chiến này, chàng phải, phải, sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn. . . . ."

"Tĩnh Dao, mở mắt ra, mở mắt ra nhìn trẫm, không thể, không thể ngủ. . . . ."

"A ——" bên tai là một tiếng kêu tê tâm liệt phế.

Chỉ tiếc, người đang nhắm hai mắt kia lại không thể nào vơn tay ra lau đi nước mắt trên mặt nam tử.

Bóng đêm tiêu điều lạnh lẽo, cho tới bây giờ mới có thể thấy được hai dòng nước mắt bi thống chảy dài trên gương mặt luôn vui vẻ của đế vương

"Này, lần trước nàng có thể xác chết vùng dậy hồi hồn, lần này, có phải cũng có thể không rời khỏi trẫm hay không. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: tựa như mơ mà không phải là mơ

"« đạo chơi nhân gian » đóng máy rồi, chỗ của tôi có hai vé vào cửa trong ngày khánh công nè, mấy người có muốn đi hay không?"

"Ồi chào? Có thật không? Cô từ đâu mà có vậy?"

"Ừ, là do có bệnh nhân tên là Lâm Tĩnh Dao nằm ở đây, cô ấy là diễn viên đóng thế của tổ diễn kịch, hôm qua có một Tiểu Minh Tinh tới đây thăm cô ấy thuận tiện tặng cho tôi."

"Lại nói, « đạo chơi nhân gian » quay suốt một năm mà cô gái này cũng nằm ở đây gần một năm rồi."

"Đúng vậy, xem tình huống như thế xem ra là không thể cứu được rồi, đời này chỉ sợ cũng chỉ có thể nằm ở trên giường làm một gốc cây rau dưa rồi."

"Đáng tiếc, tuổi quá trẻ. Người khác đều là vỡ đầu chảy máu mới trở thành người thực vật mà cô gái này chỉ có sắc một ngụm nước cũng có thể trở thành người thực vật đây."

"Ai biết được, đây cũng coi như một đóa hoa tuyệt thế của y học rồi."

". . . . ."

Người trên giường bệnh nghe vậy lông mi liền run run một cái, 《 đạo chơi nhân gian 》 ư, đúng rồi, cô vẫn chưa nhận được thù ao đóng phim nha? Đặt mộng ngồi dậy, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy trên mu bàn tay đau rát, hít vào thở ra một hơi sau đó liền phát hiện có một cây kim đang đâm ào trong mạch máu của mình, vì vậy nghiêng đầu, hỏi: "*** tiểu thư, ta đang êm đẹp thế này mà sao tự nhiên lại vào bệnh viện đây?"

Hai vị đang lâm nhâm ** bị cô chất vấn như vậy lâm sợ tới mức không nhẹ, ước chừng sừng sốt trong năm phút đồng hồ mới cùng nhau háng giọng hô lên: "Bác sĩ, mau đến xem, bệnh nhân cư nhiên tỉnh!"

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy đầu đầy vạch đen, nơi này sao lại tích cực như thế, quả thật là bệnh viện sao?

Đưa tay tháo kim tiêm ra, Lâm Tĩnh Dao đang chuẩn bị mang giày, lại phát hiện trên mặt đất đều rồng tuếch.

Đợi chút, mới vừa rồi hai người kia nói mình cái gì mà, rau dưa! ? Người sống đòi sống thực vật! ?

"Đạo chơi nhân gian không phải mới vừa khai mạc sao? Làm sao lại đóng mầy rồi?" Nàng nói thầm một câu, chân trần bước xuống đất, sau đó kéo rèm cửa sổ ra, khi cảm nhận được ánh mặt trời đầu mùa xuân thì trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Mấy bác sĩ nhanh chóng chạy vào, nhìn mặt họ giống như là đang nhìn thấy người ngoài hành tinh, chỉ dừng lại mấy phút sau đó lại cùng nhau nhào tới, có người phụ trách xem nhịp tim, có người phụ trách đo huyết áp, lại có người đẩy mí mắt của nàng để xem phản ứng, có loại vừa đỡ lại lừa nói: "Ngoan, há mồm, a ——"

A cái em gái anh ! Đây là cái tình huống gì nha?

Lâm Tĩnh Dao thấy đám bác sĩ ** với hiện trường phim H liền un run nói:” tôi không nhận đóng phim cấp ba”

Mọi người sừng sốt, châu đầu ghé tai một câu, cuối cùng quyết định, tặng cô vào khoa thần kinh!

Sau khi trải qua một phen hành hạ, Lâm Tĩnh Dao liền bấm số điện thoại của Tô Nhiên, không lâu sau một gương mặt tuấn mỹ đeo một cặp kính cộng vàng, cả người mặc áo sơ mi trắng, xuất hiện trước mặt Lâm Tĩnh Dao.

Chỉ thấy một người con trai văn nhả vừa bước vào cửa đã lao thẳng đến ôm chầm lấy Lâm Tĩnh Dao, nói: "Dao Dao, e đã xuyên đến tận vương triều nào rồi vậy, đi du lịch gì mà đến tận một năm mới chết trở lại."

Một hồi ác hàn đi qua, Lâm Tĩnh Dao níu lấy tóc của đối phương, khiến cho hắn với bản thân kéo ra một khoảng cách nhất định, sau đó về mặt đưa đám nói: "Nghe nói ta ngủ say một năm, như vậy tiền công của ta liền không còn nữa"

"Hừ, cái số tiền nhỏ nhoi kia còn chưa đủ để bản đại gia ăn một bữa ngon, lại nói, tiền chữa bệnh của em trong một năm này đều là do anh móc hồng bao của mình ra, lần này có phải là nên suy tính lấy thân báo đáp rồi không đây." Tô Nhiên cọt nhả nói.

Lâm Tĩnh Dao liếc hắn một cái, nói: "Cám ơn, tối nay mời anh ăn bữa tiệc lớn." Nói xong, liếc mắt nhìn đồng phục bệnh nhân trên người, nuốt nước miếng một cái, nói: "Như cũ, ta mời khách, ánh lấy giấy tính tiền."

Tô Nhiên cười vuốt vuốt tóc của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Anh không có đùa giỡn với em, nếu em đã tỉnh lại rồi liền nghiêm túc suy nghĩ về đám cưới của chúng ta một chút."

"Cha mẹ em chết sớm, loại chuyện như vậy ngay cả muốn tìm một người để thương lượng cũng không có, để cho em suy tính một chút." Lâm Tĩnh Dao nói xong, duỗi cái lưng mệt mỏi một cái liền nghe thấy một âm thanh lạ truyền đến từ trong bụng, vì vậy cười nửa hai tiếng, nói: "Cái dịch dinh dưỡng gì đó quả nhiên là không nhờ vả được."

Tô Nhiên dặt tay của cô, nói: "Đi ăn cơm trước, buổi tối có tiệc Khánh Công, anh sẽ dẫn em đi tham gia."

"Ai, cho nên em mới có cảm giác khổ ép a, đạo diễn đã đáp ứng em, sau khi xong bộ phim này sẽ cho em đóng một vai lộ mặt trong tổ làm phim, sẽ cho em diễn vai nữ thích khách." Lâm Tĩnh Dao nói xong, không biên sắc rời khỏi tay Tô Nhiên, sau đó hoạt động cổ một chút, vừa đi vừa thầm nói: "Cảm giác trong đầu có chút vô tri vô giác, tựa hồ có một phần trí nhớ bị kẹt lại, mình ba tuổi liền trở thành cô nhi, sáu tuổi lên tiểu học, bởi vì thành tích học tập quá kém, ** lưu ban một năm, mười ba tuổi lên trung học, mười sáu tuổi lên trung học đệ nhị cấp, thành tích thi cử quá mức thê thảm không nở nhìn, đại học không học, nói đến bạn trai, bị người ta bỏ rơi ba lần, sau khi bị vứt bỏ ba lần thì chia tay trong hòa bình lần đầu tiên với một người con trai. Nhận đóng 49 bộ phim, chia ra gồm có đại hiệp, kỹ nữ, thích khách, thể thân Đông Phương Bất Bại, không đúng, mình rốt cuộc đã quên cái gì. . . . ."

Ban đêm, ánh đèn lờ mờ chiếu vào trên màn hình, trên đài có hơn mười mấy diễn viên đang đứng, Lâm Tĩnh Dao chỉ liếc mắt một cái liền thấy Tô Nhiên đang đứng ở cuối hàng, tuy nói cái vị trí kia rất tầm thường nhưng tối thiểu gì cũng là là một diễn viên chính thức như vậy hắn tối thiểu cũng coi như đã chân chính bước một chân vào giới văn nghệ.

Nhìn hần đang đi từng bước một hướng tới thành công, ngược lại Lâm Tĩnh Dao lại cảm thấy hành diện vì hần.

Hai người đều là cô nhi, bởi vì cùng sống trong một cô nhi viện nên xem như là nương tựa lẫn nhau mà sống cho nên ràng buộc nhiều năm như vậy, nói cho cùng, cũng chỉ là bởi vì thói quen không cùng người ngoài tiếp xúc, thích che giấu cảm xúc củ mình, trừ đồng mệnh tương liên lẫn nhau, trong thế giới của bọn họ không dễ dàng dung nạp thêm người khác

Nói đến tình yêu, nếu như nhất định phải đem loại lệ thuộc và thói quen này trở thành tình yêu thì Lâm Tĩnh Dao vẫn cảm thấy không thể tiếp thu nổi.

Nghe người chủ trì thao thao bất tuyệt nói nhảm một phen, liền bắt đầu chiếu phim đã được biên tập cắt ghép hoàn chỉnh.

Nhân vật chính bởi vì rơi lầu mà ngoài ý muốn xuyên qua, đi đến một thời không không có trong lịch sử sau đó triển khai một cuộc du lịch kỳ dị mà sáng lạng trong thời không, trong phim khắp nơi đều là hơi thở lãng mạn thời cổ đại, hoàng đế dịu dàng mà tình thâm, đại tướng quân uy vũ mà trượng nghĩa, sát thủ khát máu mà cố chấp. . . . .

Sau cùng thông qua sự cất nôi và xử lý công nghệ cao, đây chính là một bộ phim cực kỳ xuất sắc.

Chỉ tiếc, khi một thấy hai chữ “xuyên qua” trong đầu Lâm Tĩnh Dao chợt lóe lên một bình luận rất tục khí, cầu huyết, tính | dâm.

So với nhìn có thể so với ** cầu huyết xuyên qua, tầm mắt của Lâm Tĩnh Dao dừng lại nhiều hơn ở chỗ Tô Nhiên, nghĩ thầm lấy ngoại hình của hần cùng với khả năng diễn xuất thì nếu muốn thành danh cũng không phải quá khó, nghĩ tới ban đầu mình tràn đầy tự tin nói muốn thành danh một đời sau đó sẽ bao nuôi Tô Nhiên, giờ phút này có vẻ như không thể thành công rồi.

Từ trong đại sảnh đi ra, bầu trời đột nhiên nổi lên mưa phùn, ngàn vạn đèn nê ông như lưu ly ở trong màn mưa có vẻ loang lổ cô đơn.

Tô Nhiên cởi ra áo khoác màu trắng của mình khoác lên đầu Lâm Tĩnh Dao, sau đó ôm lấy bả vai của cô chạy tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm

Chỉ là, người con gái kia lại đột nhiên ở lối vào dừng bước lại, trợn to hai mắt nhìn về phía một cái áp phích quảng cáo cực lớn.

"Đây là ai?" Lâm Tĩnh nhìn về phía người con trai phong thái yêu mị, phong tình vạn chủng trên bức hình, hỏi.

"Một thời gian trước mới vừa xuất hiện, ca sĩ Thần Mặc, có thể nói là làm một lần liền thành công, có vài người phấn đấu cả đời cũng chỉ là một kẻ chạy vật nhưng hần nhờ vào vẻ ngoài xuất chúng của mình quả thực là một đêm bạo hồng, mới xuất hiện chưa được mấy tháng mà đã bắt đầu đi lưu diễn toàn cầu rồi."

Lâm Tĩnh Dao nghe vậy liền nhìn người đàn ông kia nhiều thêm mấy lần, cuối cùng đưa mắt dừng lại ở nốt ruồi lệ đỏ thắm ở khóe mắt Thần Mặc.

Giống như đã gặp qua ở nơi nào. . . . .

Ngày thứ hai, Lâm Tĩnh Dao bị đồng hồ báo thức gọi dậy nên cực kỳ tức giận, lật người, chuẩn bị không thèm để ý đến cái đồng hồ báo thức đang liêu mạng reng lên, tiếp tục ngủ say, nhưng sau lại bị Tô Nhiên xông vào phòng lôi dậy, nghe hần om sòm nói: "Mau dậy đi,hôm nay anh đã giúp em an bài một đợt quay phim thử, đây là tác phẩm được mong đợi đã lâu 《 giang hồ chi viễn 》 a, bên trong có nhân vật nữ, tuy nói không phải là người hay xuất hiện gì nhưng đầu gì cũng là một cơ hội, mau mặc quần áo vào, nhanh lên!"

Lâm Tĩnh Dao thờ một hơi, nói: "Ngày khác đi, em vừa mới xuất viện, anh hần phải để cho em nghỉ ngơi một chút chứ."

"Em cũng đã ngủ được một năm rồi, còn ngủ nữa sao, đứng lên!" Tô Nhiên không nói hai lời liền đem Lâm Tĩnh Dao từ trong chăn kéo ra , sau đó từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ đồ công sở đưa cho cô,sau khi thu xếp một phen sau liền chờ cô đến studio.

Sau khi xuống xe, chỉ thấy bên ngoài studio tụ tập rất nhiều người ái mộ, có thể nói là ba tầng trong ba tầng ngoài, rất là hùng vĩ. Mà trên mặt mấy người này đều rất điên cuồng, trong tay còn cầm bảng hiệu giơ lên cao, trên bảng hiệu chỉ viết một chữ “Mặc” rất dễ thấy, trong miệng hô to" Mặc Mặc" , thần sắc kia quả thật so với trúng giải thưởng năm trăm vạn còn kích động hơn.

"Thế nào, hôm nay là ngày họp mặt của vị siêu sao nào sao?" Lâm Tĩnh Dao kỳ quái hỏi.

Tô Nhiên cười khan hai tiếng, nói: "Hôm nay Thần Mặc tới đây làm diễn viên khách mời, diễn vai cha của nam chính, chỉ diễn có năm phút đồng hồ thôi mà tổ diễn đã ra giá là 20 triệu rồi."

"Mẹ kiếp!" Lâm Tĩnh Dao sợ hãi than một tiếng, vừa mới chuẩn bị theo Tô Nhiên đi vào studio, lại nghe được giọng của vài cô gái hâm mộ hét chói tai."Mặc Mặc ——"

Lâm Tĩnh Dao theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe thương vụ màu đen ngừng lại, sau khi tài xế xuống xe liền vội vàng chạy sang mở cửa xe cho người ngồi ở chỗ kế tài xế, sau đó một người ăn mặc tùy ý bước xuống xe, anh ta đeo mắt kính, tóc chạm vai,cầm mỹ lệ cùng sống mũi tinh xảo tạo nên một lực hút trí mạng.

Khi hần lấy xuống mắt kính, hướng về phía mọi người khẽ mỉm cười, hiện trường liền xuất hiện vài cô gái vì quá mức hưng phấn mà .....ngất xỉu.

Tầm mắt của Lâm Tĩnh Dao lại một lần nữa dừng lại ở nốt ruồi son ở khóe mắt anh ta trong lòng đột nhiên nháy lên một cái sau đó lại thấy bông tai màu bạc sáng lóe lên nơi vành tai của anh.

Giống như là chú ý tới ánh mắt bất thường của cô, Thần Mặc quay đầu lại nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, khẽ cười cười, cùng trợ lý tiến vào studio.

"Nhìn ngu rồi sao?" Tô Nhiên ở bên người cười trêu ghẹo.

Lâm Tĩnh Dao chợt phục hồi tinh thần lại, lẩm bẩm nói: "Thủy Linh Ương, là Thủy Linh Ương. . . . ." Nói xong, thất hồn lạc phách đi theo Thần Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: nơi nào là cố hương

Chương trình của Thần Mặc được an bài rất tốt, sau khi tiến vào studio liền đi đổi lại trang phục, đổi một bộ quần áo cổ trang màu đỏ sau đó đội vào một mái tóc giả.

Ngoài đầu nhìn lại, mướt phồng Phi Phi, ngăn cách muôn sông nghìn núi đôi lấy kính hồng thoáng nhìn, giống như đến từ kiếp trước. Nam tử cổ trang tuyệt mỹ, dù là vô tâm, cũng là Câu Hồn Nhiếp Phách.

Khỏe mắt điểm một nốt ruồi lệ chu sa, là do người phương nào khi anh ta bệnh chết khóc rống rơi lệ mới hôn lên một ấn ký như vậy.

Lâm Tĩnh Dao đứng tại cửa phòng hóa trang, sắc mặt biến đổi kịch liệt, ngàn vạn ngôn ngữ đều ú ớ trong cổ họng, chờ Thần Mặc đi ngang qua mình thì lại quên bản thân mình muốn nói cái gì.

"Tôi cho là cô ta sẽ xông lên đòi ký tên." Thần Mặc đột nhiên xoay người lại nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, nói với vị trợ lý bên người.

"Nữ nhân bây giờ vì đuổi theo thần tượng mà thật chịu bỏ sức mướn việc quay phim thử để xâm nhập vào studio đấy."

Lâm Tĩnh Dao si ngốc nhìn bóng lưng Thần Mặc, dưới chân lão đạo hồi lâu, mấy lần có cảm giác mình sẽ ngất xỉu thì lại được Tô Nhiên chạy tới vịn lại. "Em vô cùng lo lắng đuổi theo Thần Mặc không phải là muốn xin một chữ ký hoặc là chụp ảnh chung chứ?"

Lâm Tĩnh Dao vuốt vuốt huyệt thái dương của mình, trầm giọng nói: "Hủy bỏ đợt quay phim thử hôm nay đi, em có chút không thoải mái, về nghỉ ngơi trước đây."

"Chẳng lẽ là đối với Thần Mặc vừa thấy đã yêu? Như vậy thật đúng là khiến cho anh thương tâm a." Tô Nhiên nói xong, có chút tiếc hận lắc đầu, nói: "Thôi, để anh lần sau lưu ý một chút, thế nào cũng sẽ tìm được nhân vật thích hợp với em." Nói xong, đem Lâm Tĩnh Dao dìu vào trong xe, một đường đưa cô trở về chỗ ở.

Nghĩ tới nếu muốn tìm thông tin của Thần Mặc cũng không phải là điều khó khăn, sau khi Tô Nhiên rời đi, Lâm Tĩnh Dao liền mở máy tính ra, lách cách nhập vào tên tuổi Thần Mặc, sau đó các loại hồ sơ, tin tức bắt đầu lần lượt xuất hiện trước mắt cô.

Xuất thân từ danh môn, đi du học bên nước ngoài nhiều năm, xử dụng được các loại nhạc khí, đây giống như là sự kết hợp của Trung - Tây, tự xưng là dịu dàng và thiện lượng, có chút tự luyện, tin tức lớn nhỏ cho biết có khả năng đã từng có không dưới 200 bạn gái, chỉ hôn, ghét đồ ngọt, thích màu đỏ, thường tự xưng là vương giả, tên album, tên ca khúc hơn phân nửa đều là nhưng tên có cá tính 《IamtheK—ing!》, 《 lên ngôi vua 》, 《 làm hoàng hậu của ta 》, nhìn vào đều biết đây là kết tinh của tự luyện.

Lại nói muốn kết hôn với một cô gái nhìn thì như ngọc ngà nhưng thật sự lại là người rất thông minh, muốn khi ở tuổi ba mươi sáu liền thôi lui khỏi giới văn nghệ, kết hôn sống chết, rồi trải qua một cuộc sống lười biếng.

Hắn đều có nhà ở Khu nhà Mã Đạt Gia cùng Melbourne, đây đều là những khu nhà cao cấp nên thường bị bọn chó săn nói hắn có thói quen Kim Ốc Tàng Kiều

Khép lại Bản Bút Ký, khỏe mắt Lâm Tĩnh Dao co quắp, từ ngoại hình đến tính tình, người này làm sao lại giống như phiên bản của Thủy Linh Ương đây, mình thật giống như lời của lão hòa thượng kia trở lại thế giới cũ, vậy người con trai giống Thủy Linh Ương này là sao đây?

Cõi đời này chẳng lẽ thật có kiếp trước kiếp này sao?

Ta nhỏ vào! Thấy quý.

Cầm lên chiếc gương trên bàn, nhìn gương mặt thanh tú xinh đẹp bên trong, rất có tư chất của mỹ nữ, thần sắc Lâm Tĩnh Dao khẽ biến, sao lại sẽ có một loại cảm giác xa lạ đây?

Nghĩ đến mình hôn mê gần một năm, chẳng lẽ mọi chuyện xảy ra với mình trong thời gian này đều là một giấc mộng vô căn cứ ư, tỉnh mộng rồi nhưng mình vẫn còn chìm đắm trong giấc mộng không cách nào tự kèm chế.

Trái tim mơ hồ truyền đến một hồi đau nhói, giống như đã từng có một thanh kiếm xuyên qua lồng ngực của mình đem mình cùng một người tên là Thủy Linh Ương xuyên thành que thịt nướng.

Đợi chút.

Lạc Nhan Tịch. . . . .

Đứng rồi, nữ nhân kia nói nàng ta cũng giống mình là người xuyên qua, mặc dù ở trong quá khứ là sớm hơn hai mươi mấy năm nhưng giống nhau đều là made in chi-na, chỉ cần lấy tư liệu của nàng, là hư ảo hay là sự thật đều có thể chứng thực được rồi.

Lần nữa mở ra Bản Bút Ký, hai tay run run nhập mấy keyword"A thị 201X năm thu được ma túy", ánh mắt dừng lại ở tất cả các tin tức, cuối cùng Lâm Tĩnh Dao khóa một cái tên"Lạc Nhan Tịch", vội vàng mở ra tin tức, chỉ thấy phía trên là một khuôn mặt xa lạ, bên hông viết: tuổi gần ba mươi mốt tuổi, tác giả Lạc Nhan Tịch bởi vì quần vào trong án kiện, trong bất hạnh bị bắn chết, án kiện lần này, theo ** khảo chứng, chính là vụ chào hàng ma túy ở Đông Nam Á ở A thị.

"Không phải đâu, thật xuyên qua?"Ánh mắt Lâm Tĩnh Dao biến đổi, nói thầm một câu, rồi lọt vào sâu trong rối rắm.

Nửa đêm, Tô Nhiên trở lại trong nhà, thấy cô gái luôn luôn thích ngủ đang ngồi yên ở trước cửa sổ, đầu cũng không nhìn bóng đêm loang lổ ngoài cửa sổ.

"Hơn nửa đêm không ngủ, mộng du hả." Tô Nhiên nói giỡn một câu, nhưng lại phát hiện Lâm Tĩnh Dao vẫn không có xoay người lại vì vậy ngáp một cái, đi lên phía trước, vòng qua bả vai của cô hỏi: "Thế nào, cả ngày hôm nay hình như em đều có tâm sự."

"Tô Nhiên, em đang suy nghĩ, em nên dọn ra ngoài, anh bây giờ đang bước trên con đường của một đại minh tinh, sự tồn tại của em sẽ khiến anh gây ra xì căng đan." Lâm Tĩnh Dao không chút để ý nói.

"Ngã Ly thành danh sớm hơn đâu rồi, huống chi, nếu có thể tạo một chút tin tình cảm chẳng phải là tốt hơn sao, lần này chắc do có chút vận khí nên mới được lãng xê thôi." Tô Nhiên chẳng hề để ý mà nói.

Lâm Tĩnh Dao không cần phải nhiều lời nữa, tiếp tục lấy tư thế như điêu khắc ngây ngô nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ

"Đứng rồi." Tô Nhiên nhớ ra cái gì đó, từ trong lồng ngực móc ra hai tờ vé vào cửa: "Ừ, thấy em rất thích cái tên mặt trắng nhò kia nên anh giúp em lấy hai tờ vé vào cửa, tối mai cùng đi thôi."

"Thần Mặc?" Lâm Tĩnh Dao nghiêng đầu nhìn phiêu vào cửa kia nhủ mảy.

Lúc này Tô Nhiên mới phát hiện ra trên mặt Lâm Tĩnh Dao vẫn còn hai vệt nước mắt chưa khô, liền ném đi hai tờ giấy, hỏi: "Thế nào, đột nhiên đa sầu đa cảm à nha?"

Lung tung lau mặt một cái, Lâm Tĩnh Dao nhe răng cười cười, nói: "Tô Nhiên, có thể lần nữa nhìn thấy anh khiến em rất cao hứng, nhưng cái giá phải trả quá lớn, nó khiến em mất đi thứ quan trọng nhất." Giống như không muốn nhiều lời, Lâm Tĩnh Dao cầm lên vé vào cửa, lật người nằm ở trên giường, nói: "Hắn không phải hắn."

Ngày kế, hội âm nhạc còn chưa bắt đầu thì không khí của hội trường cũng đã high đến cực điểm, Lâm Tĩnh Dao nhìn những cô gái đang cầm những thoi sáng, áp-phích với thần sắc kích động, khẽ thở dài một cái, thầm nghĩ đã từng cùng Thủy Linh Ương cùng đi qua đầu đường trong kinh thành, cũng từng có một bầy nữ nhân tương tự vội vàng ném khăn tay, vút mị nhân, thậm chí ném rau dưa .(-. -|||)

Hôm nay, cách hai thời không, cô đại khái không còn có cơ hội nhìn thấy hắn, trừ phi. . . . .

Tô Nhiên đứng bên cạnh thấy Lâm Tĩnh Dao không hề kích động giống như trong mong đợi của mình, nắm nắm tay của cô, nói: "Nhìn em như vậy, anh ngược lại an tâm một chút, hay là đợi đến một ngày kia em thành danh rồi, sau đó lại cùng Thần Mặc ở cùng."

Lâm Tĩnh Dao rút tay về, cầm vé vào cửa làm quạt vỗ phát mấy cái, nói: "Nóng quá."

Sắc mặt Tô Nhiên hơi đổi, lại bị hắn không biến sắc che giấu, trầm mặc chờ đợi đại minh tinh xuất hiện.

Không lâu sau, hiện trường tuôn ra một hồi tiếng reo hò điên cuồng"Mặc Mặc!"

Lâm Tĩnh Dao nhìn lên trên đài, thầm nghĩ cảm giác này thật giống những lúc vào triều, ngàn tiếng hô đế vương, vạn tiếng gọi mới ra ngoài.

Thần Mặc mặc một thân tây trang vừa vận màu đỏ ra sân ,noi khỏe mắt kia điểm nốt ruồi lệ lộ ra vẻ xinh đẹp, vừa bước lên liền khiến cả hội trường hao hứng lên.

"Đi theo tiết tấu của ta, gọi ta là Quốc vương, người biết ta muốn người làm hoàng hậu!"

Khỏe mặt Lâm Tĩnh Dao co quắp hạ xuống, thầm nghĩ một người có thể tự luyện đến trình độ nào đâu rồi, lại nghe nhóm con gái bên người đồng thời hô nói: "Quốc vương ——"

Chà mẹ nó liệt.

Lâm Tĩnh Dao móc móc lỗ tai, sau đó nghe tên yêu nghiệt này tiếp tục hát lên: "Thu hồi quyền trượng ta, chìm đắm trong con ngươi dịu dàng, tối nay quý gối ở tại bên cạnh ngươi."

Không khí của hiện trường giống như thiêu đốt, Lâm Tĩnh Dao chỉ có cảm giác đại não của mình ông ông, sau lại không thể nghe rõ những lời ca tiếp theo bởi vì bản thân đã bị dung nhan tuyệt mỹ của người con trai trước mặt quán chặt, mặt giống nhau như đúc, thật chỉ là trùng hợp sao?

Sau khi hát xong hai ca khúc mở màn, Thần Mặc thoát rớt áo khoác ngoài, cởi ra mấy viên cúc áo trên áo sơ mi đen, bộ ngực trắng phau hiện trên màn ảnh khiến người khác dễ dàng phạm tội.

Tất cả con gái trên dưới trái pải đều phát ra tiếng thét chói tai, với bậc nam sắc này trong xã hội, thật khiến cho người ta có cảm giác rơi vào tay giặc.

Không khí đột nhiên thay đổi, Thần Mặc thu hồi biểu tình trượng dương của mình, đi tới trước cây dương cầm ngồi xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng tấu lên một ca khúc du dương dễ nghe.

Không khí của hiện trường an tĩnh rất nhiều, chỉ thấy nam nhân kia nhẹ nhàng ngâm xướng lên: "Ngươi cho rằng đây chẳng qua là mộng một trò chơi, nhưng vì sao khi tỉnh mộng lại hoảng sợ, nơi nào là mộng, nơi nào là cố hương."

Sắc mặt khẽ hơi biến thành buồn bã, Lâm Tĩnh Dao cười khổ một cái, là một giấc mộng, lúc tỉnh lại nơi nào mới là cố hương.

Liếc mắt nhìn người con trai bên cạnh, tuấn mỹ và sắc sảo, nương theo mình hơn mai mười năm, muốn tình yêu thì hẳn có thể cho nhưng cô có thật sự muốn nó không.

Từ lúc mình gả cho Thủy Linh Ương làm hoàng hậu trở đi, mình xem như đã bỏ đi thế giới bên này, nơi có người đàn ông kia thì làm gì còn cố hương khác nữa.

"Em qua phòng rửa tay một chút" Lâm Tĩnh Dao đứng dậy, vội vã ra khỏi hội trường, sau đó vọt tới lối đi bộ, cầm lại một chiếc tắc xi, nói: "Đi hồ Trọng Dương."

Tài xế một đường chở Lâm Tĩnh Dao đi tới bên hồ, để lại tờ 100 ngàn, sau đó giữ nguyên quần áo, chỉ cởi giày liền nhảy xuống hồ.

"Khàn ——" Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy nước trong hồ ban đêm cực kỳ lạnh đến thấu xương, vì vậy liền nổi lên, con ngươi giật giật, thậm chí nếu như thời gian không khớp thì mình nên làm sao bây giờ, tỷ như thời điểm mình xuyên qua Thủy Linh Ương còn chưa có ra đời hoặc là đã già khom rồi thì sao.

Lâm Tĩnh Dao đột nhiên nghĩ đến điều này liền có chút do dự, thậm chí nếu như hẳn còn chưa ra đời mình liền an tâm chờ đợi, cùng lắm thì trâu già gặm cỏ non, nếu hẳn là bộ mặt già khom nhăn nheo thì mình dứt khoát cũng chấp nhận xuống, nói không chừng chính mình là một con cá xui xẻo, cũng có thể xuyên thủng một cái đầu tóc bạc đầy.

Nếu như có Computer, cô còn có thể hảo hảo bày ra một phen, nhưng nếu chiếu theo nơi đó để lựa chọn thì chỉ có thể chấp nhận như vậy thôi, vì thế âm ức đâm vào trong nước, chỉ tiếc, do phản ứng của bản năng, sau khi lặn xuống một lát liền trôi lên mặt nước, sau đó thở ra một hơi, nói: "Làm thế nào, giống như không chết được."

Như thế lặp lại gắng co mấy lần, cô căn bản là không có biện pháp đem lấy chính mình khiến cho chết chìm, vì vậy có chút cực kỳ tức giận lên bờ, cầm lên điện thoại di động đang không ngừng vang lên, không nhin được nói: "Ủy? Làm gì?"

"Em lên phòng rửa tay mà muốn đi đến nửa năm ư, nhanh trở lại!" Bên kia là giọng Tô Nhiên rít gào.

"Ai nha, biết." Lâm Tĩnh Dao nói xong, đột nhiên chân trượt, sau đó "Ai ư" một tiếng, cái ót hung hăng đập xuống đất.

Có lẽ, như vậy là có thể đi về đây. . . .

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: chết chìm

"Đêm hội ca nhạc không xem mà nè ngay lúc trời lạnh chạy đi bơi lội, đầu óc của em bị hư hay sao?" Tô Nhiên dùng sức chọc chọc vào cái băng đang quấn trên đầu Lâm Tĩnh Dao, giận dữ nói.

Con mắt Lâm Tĩnh Dao giật giật, chỉ cảm thấy choáng váng đầu lợi hại, không có lòng rồi rãnh cùng Tô Nhiên cãi nhau, mệt mỏi nhắm mắt, sau đó trầm trầm ngủ.

Lại một lần nữa tỉnh lại, Tô Nhiên đã đến tổ diễn kịch, phát sốt cao khiến thần trí có chút không tỉnh táo, đột nhiên Lâm Tĩnh Dao nghe được những tiếng la hét ở ngoài cửa: "Thần Mặc, em rất yêu mến anh a, ký tên cho em với."

Tiếp theo là một tiếng trả lời khách khí: "Dĩ nhiên có thể."

Mặt hàng này làm sao lại bị đưa vào bệnh viện đây?

Lâm Tĩnh Dao xộc xệch chống thân thể lên, đẩy cửa đi ra ngoài thì thấy Thần Mặc đang khập khểnh bước đi, trên đùi hần còn đang quấn một tảng thạch cao dày cộm nặng nề, không cần nhiều lời cũng biết là tối hôm qua đắc chí hơi quá nên té từ trên sân khấu xuống.

Nhìn gương mặt cực thể yêu nghiệt này gần trong gang tấc, Lâm Tĩnh Dao tùy tiện kéo lấy ống tay áo của hần, lẩm bẩm nói: "Thủy Linh Ương, người là Thủy Linh Ương đúng không, nói cho ta biết, người không phải chỉ là lớn lên giống hần thôi."

Thần Mặc ngăn ra, thái độ mặc dù ôn hòa, nhưng là trong ánh mắt lại là không kiên nhẫn "Thật xin lỗi, người nhận lầm người."

"Sẽ không, làm sao có thể giống nhau như đúc, này nhất định là nằm mơ đi, chờ ta đã tỉnh, người chính là vị đế vương không ai bì nổi kia còn ta là Lâm Tề Tướng, không, là hoàng hậu của người, Thủy Linh Ương, làm thế nào, ta không trở về được."

"Làm phiền người buông ra được không?" Thần Mặc khách khí rút ra ống tay áo đang bị cô nắm chặt, sau đó chống lại cặp mắt mê mang mà tuyệt vọng ghé vào bên tai của cô nhỏ giọng nói: "Người không phải nên vào bệnh viện mà nên đi vào bệnh viện tâm thần." Dứt lời, ở trong bầy ** tùm tùm khập khểnh đi.

"Không phải, không phải. . . . ." Lâm Tĩnh Dao vẫn còn cố chấp kiên trì cái gì, đang muốn đuổi theo, chợt thấy trước mặt bỗng tối sầm, lại một lần nữa ngất xỉu.

Khi tỉnh lại, canh giữ ở bên giường là gương mặt cực kỳ tiêu tụy của Tô Nhiên, thấy cô tỉnh, sờ sờ mặt của cô, nói: "Dao Dao, hãy nghe anh nói, trong đầu của em xuất hiện một khối u chèn ép lên dây thần kinh của em, chúng ta phải chóng phẫu thuật đem nó lấy ra."

"Không lấy ra ngoài thì như thế nào?" Lâm Tĩnh Dao mặt không vẻ gì hỏi.

"Một khi nó trở thành khối u ác tính ——"

"Em biết rõ rồi, vậy thì an bài giải phẫu thôi." Lâm Tĩnh Dao thần nhiên nói.

Tô Nhiên ngăn ra, cúi người ôm lấy cô, nói: "Không có việc gì, cũng chỉ là một tiểu phẫu mà thôi."

"Ừ." Lâm Tĩnh Dao đáp ứng, lại một lần nữa nhắm mắt.

Rất nhiều lần, cô cứ nào khát vọng khi tỉnh lại, tất cả trước mắt đều thay đổi, dù là mình không phải ở trong một tòa cung điện tráng lệ thì cũng là một gian nhà lá cũng được.

Khi được đẩy vào phòng giải phẫu, Lâm Tĩnh Dao thừa dịp bác sĩ chưa tiêm thuốc tê, mở miệng hỏi: "Bác sĩ, khối u này chèn lên dây thần kinh thì sẽ xuất hiện tình trạng gì?"

"Sẽ ảnh hưởng đến nghe nhìn, dẫn đến xuất hiện chứng ngại tinh thần, hành động bất tiện, không thể nói chuyện, thỉnh thoảng sẽ nghe nhầm, đây còn tùy thuộc vào bệnh trạng của từng người." Bác sĩ giải thích.

"Nói cách khác cũng sẽ có khả năng xuất hiện ảo giác sao? Rõ ràng cái gì cũng không có xảy ra, lại chỉ bằng vào phán đoán của mình mà cảm giác được những chuyện vốn dĩ không hề xảy ra lại đang xảy ra trên người mình."

"Tình huống như thế dù sao cũng hiếm thấy nhưng quả thật có tồn tại, yên tâm đi, sau khi cắt bỏ khối u này tất cả vấn đề cũng sẽ biến mất." Vị bác sĩ cẩn thận trấn an nói.

Là thật chỉ là ảo giác của mình sao?

Lâm Tĩnh Dao đưa tay lau đi thứ ẩm áp nơi khóe mắt, ý bảo các bác sĩ có thể bắt đầu.

Sau khi phẫu thuật, Lâm Tĩnh Dao tựa hồ càng trở nên trầm mặc ít nói hơn trước bởi vì cảm thấy khổ sở trong lòng, may là Tô Nhiên đeo bám dai dẳng, lại chết cứng không chịu bước ra cửa phòng nửa bước.

Mấy ngày sau, Tô Nhiên cho đội cho cô một cái mũ sau đó đưa cô xuất viện, hai người cũng không phải trở về nhà, mà quẹo vào một khu biệt thự.

"Đây là đâu?" Lâm Tĩnh Dao nghiêng nhìn hai bên đường hỏi.

"Dẫn em đi tham quan nhà mới một chút." Tô Nhiên nói xong, liền nở một nụ cười pho ra hàm răng trắng nõn, lại nghe Lâm Tĩnh Dao hỏi: "Thế nào,

muốn thâm gia vào bất động sản sao, chẳng lẽ là muốn Thành Gia Lập Nghiệp rồi hả?"

"Quả thật có tính toán ở phương diện này" Tô Nhiên nói xong, đem xe lái vào một tòa biệt thự, sau đó dắt tay Lâm Tĩnh Dao đi vào đại sảnh, kiêu ngạo nói: "Như thế nào, có phải không nghĩ được là anh lại giàu có như vậy, nói cho em biết, nếu bây giờ còn không nghĩ đến việc chạy tới ôm bắp đùi của anh thì đợi đến khi bị những cô gái khác đoạt trước, đến lúc đó đến khóc em cũng không còn hơi để khóc đâu."

Lâm Tĩnh Dao nhìn chung quanh đại sảnh rộng rãi xinh đẹp một chút, đưa tay vuốt ve một cái đàn piano ở góc giá cả không rẻ kia, sau đó sờ sờ cái rèm cửa sổ sát đất phức tạp kia, lẩm bẩm nói: "Thật tốt, xem ra anh đã thoát khỏi Tiểu Khang, chạy thẳng tới Đại Khang rồi."

Truyền đến từ sau lưng một hồi OO@@ thanh âm, Lâm Tĩnh Dao xoay người lại nhìn, phát hiện Tô Nhiên khó được về mặt thành thật, trong tay nắm một chiếc nhẫn kim cương, quỳ trên mặt đất, dịu dàng nói: "Dao Dao, gả cho anh đi, cõi đời này sẽ không có người nào so với anh yêu em hơn, cũng sẽ không có người so với ta hơn hiểu em hơn."

Trong đầu có một màn chột lóe lên, đã từng có một người con trai đem một chiếc nhẫn đeo vào tay cô, uy hiếp cô phải nhận lấy.

Đi qua một màn cùng một màn trùng điệp trước mắt, nước mắt nhất thời làm nhòe đi tầm mắt của Lâm Tĩnh Dao.

Này thật chỉ là phán đoán của mình sao? Người con trai sinh động đó đều là do cô hư cấu ra thôi sao?

Tô Nhiên thấy cô tự nhiên rơi lệ, vội vàng đứng dậy ôm cô vào trong lòng, cẩn thận hỏi: "Gần đây em làm sao vậy? Ngày trước em luôn là người không có tim không có phổi, có bao giờ u u sầu sầu đâu, ha ha, thật ra thì anh đã sớm muốn hướng em cầu hôn rồi, chỉ là khi đó anh không có tiền, không muốn tùy tiện cho em một cái cam kết, lại không thể chăm sóc tốt cho em nhưng bây giờ bất đồng, anh có lòng tin trong vòng năm năm sẽ phát đạt lên, Dao Dao, em tin anh không?"

"Em tin, cuối cùng anh cũng sẽ thành công." Lâm Tĩnh Dao hồi đáp.

"Vì ủng hộ sự nghiệp diễn xuất của anh, em có nhiệm vụ phải tiêu trừ mọi buồn phiền của anh khi ở nhà, sau khi trở thành người phụ nữ của anh, anh cũng coi như là giải quyết xong một nỗi lo trong lòng." Tô Nhiên vừa đám vừa xoa.

"Tô Nhiên, thật ra thì em không xứng với anh, bằng vào điều kiện của anh bây giờ, muốn người con gái nào mà không có, huống chi, sự tồn tại của em chỉ cản trở anh mà thôi, lại không thể giúp gì được cho anh." Lâm Tĩnh Dao nói.

"Nhưng là trừ em ra, anh không thể muốn người khác được, em biết, sâu trong nội tâm của anh cũng không phải dễ dàng tiếp nạp người xa lạ như vậy."

"Anh chỉ là chưa từng thử mà thôi, không có nghĩa là không thể."

"Em đây là đang biến đổi cách để cự tuyệt anh đúng không?" Tô Nhiên đột nhiên có chút lo lắng.

"Em chỉ là cần thêm một chút thời gian, để xác định mình có thể không vì *, có thể anh cùng nhau cả đời hay không."

"Tốt, anh chờ em, bao lâu anh đều đợi." Tô Nhiên nói xong, đem chiếc nhẫn đặt vào trong bàn tay của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Chờ một ngày kia em nghĩ thông liền đeo nó lên, chúng ta lập tức cử hành hôn lễ."

"Tô Nhiên. . . . ." Lâm Tĩnh Dao có chút đau lòng.

"Ai, Dao Dao ~" Tô Nhiên có lẽ là muốn đánh vỡ không khí lúng túng lúc này liền cất lên giọng nói quý quai của mình.

"Cút!"

". . . . ."

Ngày kế, Lâm Tĩnh Dao đầu đội cái mũ, cầm trong tay một con một cái bút high light màu đen, vừa đi, vừa ở vẽ loạn ở trên những tấm áp phích tuyên truyền của Thần Mặc, vẽ xong còn không quên phun một hớp, "Ta nhỏ vào!"

Một đường đi xuống, rất nhiều tấm áp phích cũng chịu độc thủ, cố tình Lâm Tĩnh Dao còn rất thích thú, ở trước một tủ kính liêu mạng nhón chân lên vẽ vào gương mặt phóng đại của Thần Mặc vài cái râu giả.

Xe thể thao màu đỏ dừng ở bên người cô, người con trai trên xe lấy xuống mắt kính của mình, lộ ra đôi mắt dài nhỏ một cách yêu dị, nói: "Ta không nhớ rõ có kết thâm thù đại hận với cô nha."

Ung dung xoay người lại, Lâm Tĩnh Dao dựng lên ngón giữa, nói: "Thật ra thì ta sớm muốn nói một câu rồi, đáng đáp của anh rất giống gã thái giám."

Chân mày Thần Mặc nhíu lại, tiếp đó lại vui sướng cười cười, rất phong tình vén vén tóc mình, nói: "Nếu như khoa tâm thần không thu cô thì cô có thể đi khoa mắt khám một chút, người con trai giống như tôi đây mà cô lại bảo tôi giống như, khụ khụ, thái giám hay sao?"

"Hừ, hình ảnh chụp không rõ tí nào, có giỏi thì anh lấy ra lão Nhị của anh cho mọi người nhìn a, như vậy cũng khiến mọi người biết rõ về thân thể anh hơn."

"Cô em, cô đủ vô si."

"Bình sinh không có ưu điểm gì, đây chính là một." Lâm Tĩnh Dao nói xong, vung bút ở đó trên biển quảng cáo viết xuống "Ta tính | vô năng!"

"Cô em, tôi tựa hồ đối với cô có chút tò mò a, như thế nào, tối nay khi tôi ghi âm xong, có muốn đi uống chung một ly không?" Thần Mặc lần nữa đeo lên đeo mắt kính, lên tiếng hỏi.

"Không đi." Lâm Tĩnh Dao hồi đáp dứt khoát.

"Ha ha, chưa từng có người con gái nào cự tuyệt tôi."

"Đó là bởi vì họ thường thức cũng quá thấp." Lâm Tĩnh Dao nói xong, không nhìn hắn nữa mà tiếp tục tìm mục tiêu kế tiếp.

Ban đêm khí lạnh có chút nặng, Lâm Tĩnh Dao một mình ngồi ở bên hồ, nhìn xuống mặt hồ lần lần cẩn thận suy nghĩ về chiếc nhẫn trong tay, gả cho Tô Nhiên có lẽ sẽ là lựa chọn chính xác nhất cả đời mình, chỉ là, cô cuối cùng vẫn còn đang mong đợi cái gì, là một thân vinh sủng mẫu nghi thiên hạ sao?

Quá buồn cười, nhưng đây cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Tất cả từ cái hồ này bắt đầu, liền tại nơi này kết thúc thôi.

Đem chiếc nhẫn cẩn thận đeo vào ngón tay vô danh của mình, Lâm Tĩnh Dao lấy điện thoại di động ra, chờ một lát rồi bấm số điện thoại của Tô Nhiên.

"Thật xin lỗi, số máy bạn gọi hiện đang bận, xin gọi lại sau." Nghe thanh âm nhắc nhở bên trong, Lâm Tĩnh Dao hơi ngẩn ra, sau đó đem điện thoại di động bỏ vào trong túi.

Chỉ một sai lầm nhỏ đó thôi cũng là bỏ qua cả đời, Tô Nhiên vĩnh viễn không thể chờ đến ngày cô gả cho hắn.

Bóng đêm bao trùm xuống, ngôi sao trên trời ngày một sáng.

Gió lạnh thỉnh thoảng thổi lên trên mặt hồ tạo nên vài gợn sóng nhỏ nhỏ.

Lâm Tĩnh Dao khép chặt áo khoác ngoài của mình, đang muốn đứng dậy rời đi, đột nhiên nghe được một tiếng la tê tâm liệt phé: "Lâm Tĩnh Dao!"

Là ai?

Lâm Tĩnh Dao dừng lại, hai chân có chút run run, chỉ cảm thấy cây cối chung quanh cũng quý dị rất nhiều, lại thêm cái bóng dưới mặt đất giống như một quái thú đang giương nanh múa vuốt tùy thời đều có thể đem cô cắn nuốt.

"Trăm khi nào cho phép nàng chết!" Một tiếng la hét giống như truyền về từ phía một không gian xa xôi.

Men theo chỗ phát ra âm thanh nhìn xuống đáy hồ, Lâm Tĩnh Dao nghĩ có khả năng là mình nghe nhầm rồi, dưới chân đột nhiên trượt một cái, cả người bùm rơi xuống hồ.

Nguy rồi, chân giống như rút gân.

Loại cảm giác sắp chết chìm này. . . . .

Rốt cuộc lại có thể thử nghiệm thêm một lần nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Trong lều của chủ tướng, ánh mắt Thủy Linh Ương tối tăm, trầm mặc một lúc lâu nhìn ly rượu trong tay. Chung quanh là một đoàn võ tướng ngồi vây lại xung quanh, thấy hoàng thượng như có tâm sự, hai mặt nhìn nhau một cái nhưng không ai muốn phá vỡ sự yên tĩnh này.

Hồi lâu sau, Thủy Nguyệt Ngân thở dài một cái, chỉ chỉ bên ngoài lều ** quỳ trên mặt đất một nhóm binh lính tinh nhuệ, nhỏ giọng dò hỏi: "Hoàng thượng, những chiến phu này phải làm thế nào?"

Thủy Linh Ương mặt lạnh nhìn những tù binh sắc mặt cường ngạnh, thà chết chứ không chịu khuất phục bên ngoài, trầm giọng nói: "Giết."

Mọi người khẽ giật mình, cùng nhau hỏi: "Hoàng thượng, chẳng lẽ. . . . . Không nghĩ chiêu an bọn họ sao?"

Đặt ly rượu xuống, Thủy Linh Ương xoay người lại dịch chân cho Lâm Tĩnh Dao, nói: "Đám người kia sẽ không đối cưỡi đầu xung thần với trẫm, giữ lại cũng chỉ lãng phí quân lương của ta, không bằng giết đi cho xong việc."

"Vương Gia, người xem. . . . ." Tào thủ tỉnh ghé vào bên hông Thủy Nguyệt Ngân nhỏ giọng hỏi.

Thủy Nguyệt Ngân nhìn Thủy Linh Ương bất chợt đổi tính thành ác độc bạo ngược trước mặt một cái, thờ một hồi, nói: "Truyền lệnh xuống, đem tất cả chiến phu xử trảm ngay tại chỗ."

Mọi người bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đồng ý, sau đó rồi rít ra khỏi doanh trường.

Không lâu sau, bên ngoài truyền những tiếng kêu la thảm thiết, ở trong đêm đen cực kỳ thể lương mà bi thống.

Thủy Linh Ương giống như không nghe thấy gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nữ nhân vẫn còn đang hôn mê, ôn thanh nói: "Tĩnh dao, bất luận như thế nào, trẫm cũng sẽ nhất thống thiên hạ, có lẽ sẽ có chút mạnh bạo, làm việc ác độc một chút, nhưng trẫm nhất định sẽ lấy được thắng lợi cuối cùng."

Nhưng đáp lại lời nói của hắn chỉ là sự trầm mặc.

Nằm ở trên giường là một nữ nhân mặt trắng bệch không còn chút máu, hôm nay nàng đã không còn giống như bà mẹ già ngày ngày lái nhai khuyên giải hắn, cũng không còn cái vẻ cường ngạnh bức bách hắn.

Thái y nói nàng sốt cao kéo dài không lùi, hai ngày gần đây thậm chí không thể ăn vào được miếng nào, sợ là đã không còn có thể cứu chữa được nữa.

"Làm sao có thể chết a, Lâm Tĩnh Dao, nàng chính là con gián đánh không chết mà." Thủy Linh Ương khẽ mỉm cười, để nguyên quần áo nằm xuống bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, sau đó ôm nàng vào trong lòng, nhỏ giọng nói: "Tôi hôm qua trẫm có một giấc mơ, trong mơ tóc nàng và ta đều đã bạc trắng, dưới gối con cháu đầy đàn, chúng ta có cuộc sống ở đảo nguyên, nơi đó dân chúng bởi vì cảm kích nàng cứu tế, cho nên đối với chúng ta rất là chăm sóc. Sống cuộc sống nhàn hạ, chúng ta sẽ già đi, Ngọc Linh Đình, Hoa nhi (nhân vật cụ thể trong 《 giang sơn về ngời, ngời về ta 》) (pó tay chỗ này) bọn họ cùng nhau chơi cờ, hoặc là ngồi ở bên bờ, thổi lá liễu, uống một bình trà, không cần hỏi tới việc đời, không cần đi sớm về tối, sống một ngày hết sức thích ý, nói vậy nàng cũng sẽ thích."

Nữ nhân trong ngực vẫn như cũ không đáp một tiếng, chỉ là sốt cao không lùi khiến cho thân thể nóng bỏng lợi hại, hơi thở càng phát ra yếu ớt, cơ hồ hít vài nhưng không có thở ra.

"Nếu như, nàng chết, trẫm cố gắng thực hiện Thái Bình Thịnh Thế cũng không có ý nghĩa. Cho nên, trẫm không cho nàng chết." Thủy Linh Ương lâm bầm, càng ôm chặt lấy cơ thể trong ngực.

Ngày hôm sau, đại quân lại một lần nữa chỉnh đốn chờ mệnh lệnh.

Thủy Linh Ương không ngoài ý muốn ôm ngang Lâm Tĩnh Dao ngồi lên xe ngựa. Vị nhất quốc chi quân này, bởi vì lo lắng Lâm Tĩnh Dao sẽ đột nhiên chết đi trong lúc hắn không đề ý, cho nên xuất binh tác chiến cũng muốn mang theo nàng dặt tại trên người hắn.

Con đường gấp ghe, Thủy Linh Ương chỉ đành khiến bản thân trở thành miếng đệm dựa, cẩn thận đỡ Lâm Tĩnh Dao dựa vào trong ngực mình, tránh để cho nàng chịu đựng nỗi khổ lắc lư.

Một đường thừa thắng xông lên, đã qua khỏi mười mấy dặm, nữ nhân trong ngực đột nhiên mở mắt ra, sau đó không biết lấy hơi sức từ nơi nào, tránh thoát khỏi cái ôm của Thủy Linh Ương thò đầu ra ngoài ỏi lên ỏi xuống, đợi khi trong dạ dày không còn gì nữa mới lao đảo ngã ngồi ở trong xe ngựa, sau đó thực lưu loát nằm xuống, không còn hơi sức nói: "Thật đối, chết đối. . . . ."

Tất cả xảy ra quá mức đột nhiên, Thủy Linh Ương ngừng lại một chút, chợt vung rèm lên, hô: "Truyền ý chỉ của trẫm, lưu lại một tiểu đội nhân mã, lập tức nổi lửa đốt lò, đám người còn lại tiếp tục gấp rút lên đường."

Mọi người còn chưa có hiểu rõ tình trạng, chỉ cho là hoàng thượng mấy ngày nay khổ cực bên ba, vẫn chưa từng dùng bữa qua, tối hôm qua hoàng hậu nương nương lại sốt cao không giảm khiến ngài một giọt nước cũng chưa uống. Giờ phút này mọi người vừa thấy hoàng thượng xem như khôi phục tinh thần, vội vàng hạ trại ngay tại chỗ, thu xếp làm đồ ăn.

Lâm Tĩnh Dao nôn mửa xong lại một lần nữa lọt vào giấc ngủ mê man, chỉ là tiếng ngáy lần này hiển nhiên là so với lúc trước vang dội hơn rất nhiều.

Thủy Linh Ương lại lần nữa đem Lâm Tĩnh Dao ôm vào trong ngực, nâng trán của nàng cọ cọ vào cổ của hắn, vừa mừng vừa sợ nói: "Cái người này lại hôn hôn một lần nữa rồi sao?"

Đang ngủ mê man nữ nhân tựa hồ có chút khó chịu, nhíu nhíu mày, thân thể hơi nhúc nhích một chút sau đó liền tùy Thủy Linh Ương ôm mình.

Đợi đến khi bên ngoài truyền đến mùi thịt, lỗ mũi của nữ nhân đang ngủ say mới giật giật, liếm liếm đôi môi khô khốc, hỏi: "Tô Nhiên, anh đang nướng thịt ở đây hả?"

Thủy Linh Ương ngăn ra, giọng mũi có chút nặng nói: "Là có thịt nướng."

"Rắc thêm nhiều hồ tiêu một chút nha, cảm ơn." Lâm Tĩnh Dao nói xong, ở trên người Thủy Linh Ương vỗ một cái, tìm một vị trí thích hợp trong lòng hân rồi lại tiếp tục ngủ mê man, sau đó chợt dừng lại động tác, mở mắt ra, nhìn lên gương mặt tiêu tụy trước mặt, chỉ vào quảng thâm to lớn trên gương mặt vẫn phong tình vạn chủng như cũ của nam nhân, há miệng, hỏi dò: "Thần Mặc?"

Đầu tiên là Tô Nhiên, sau đó là Thần Mặc.

Thủy Linh Ương suy nghĩ không biết trong đầu nữ nhân này chứa bao nhiêu nam nhân, kiểm chế sự không vui của mình, cười cười, trả lời: "Ta tên là Thủy Linh Ương, là hoàng đế Tây Hạ."

Không khí trong nháy mắt động lại. Lâm Tĩnh Dao si ngốc nhìn lên nam nhân trước mặt, tự nhủ: "Ta không phải đang nằm mơ. . . . ."

Cánh môi mềm mại che lên đôi môi khô khốc của nàng, trong hơi thở mang theo mùi bạc hà, ti mi mà dịu dàng.

Thủy Linh Ương cho Lâm Tĩnh Dao một nụ hôn sâu, sau đó chợt ôm nàng thật chặt, nói: "Chỉ mong rằng đây không phải là giấc đang nằm mơ là được."

Trở lại, cứ nhiên trở lại. . . . .

Lâm Tĩnh Dao từ trong ngực Thủy Linh Ương nhảy ra, đưa tay cẩn thận vuốt ve gương mặt tà mị mà tuyệt diệu của hân, cuối cùng cúi đầu nở nụ cười, nói: "Quả nhiên tóc của chàng phải là tóc dài, mặc trang phục cổ trang nhìn vẫn đẹp trai hơn một chút." Nói xong, lau một giọt nước mắt ẩm áp, nói: "Ta quả nhiên là có duyên với cái thế giới này, nghĩ đến người trong số mạng của ta quả nhiên là chàng rồi"

Thủy Linh Ương khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: "Tĩnh Dao, chúng ta sớm hạ sinh thái tử thôi."

"Tốt." Lâm Tĩnh Dao trả lời dứt khoát, rúc vào trong ngực của hân.

Sau ba ngày ba đêm đánh giết nhau, một trận son dục quan lấy được đại thắng.

Thủy Linh Ương tóc dài bay nhẹ nhàng, sắc mặt nhàn nhạt, giống như thắng thua vốn nằm trong suy nghĩ và dự đoán của hân.

Chiến bào dính máu tươi càng phát ra kiều diễm. Thời điểm hân đạp thi thể hồi doanh, chợt vung đao lấy đi tính mạng của tên tiểu tướng vẫn chưa đoạn khí kia, sau đó cầm một mảnh vải trắng như tuyết lau đi vết máu trên bảo kiếm, nói: "Đem đầu của Tổng Tướng quân cắt đi đưa cho Ngọc Linh Viễn, nói cho hân biết, giữ cho chắc cái đầu của mình, mục tiêu cuối cùng của trẫm chính là cái đầu của hân."

Mọi người tràn đầy kính sợ hướng nhìn vị đế vương máu nhuộm sa trường này, đã từng ủy mị, ngày thơ nay đã không còn mà thay vào đó là triệt đầu triệt đuôi máu lạnh vô tình.

Không người nào dám làm trái với ý chỉ của hân, cũng không có ai dám chất vấn quyết đoán của hân, mặc dù thỉnh thoảng Lâm Tĩnh Dao sẽ quở trách mấy câu hân bạo hành, nam nhân kia cũng sẽ chỉ vào mụn nhọt khắp nơi trên lãnh thổ Tây Hạ nói: "Ngoại địch xâm lấn, áp bức dân chúng của ta trước, trẫm cũng chỉ là phản kích, thuận tiện khiến cho bọn họ sớm tỉnh táo lại thôi."

Nơi địa phương đã chịu qua lễ rửa tội của máu tanh, dân chúng sẽ được phát ngân lượng để trấn an, Thủy Linh Ương nhân từ cùng hung ác đan vào chung một chỗ, chân chính tấm màn nhất thống thiên hạ của hân

Mấy ngày sau, mọi người trở lại kinh thành.

Thủy Linh Ương còn chưa đặt chân xuống liền nghe đến tin tức trên biên cảnh truyền đến, lương thảo của Nhan Quốc chuyển đi Tây Hạ toàn bộ đều bị cướp

"Hoàng thượng thật đúng là đủ vô lại." Lâm Tĩnh Dao đối với gương mặt đầy nụ cười của Thủy Linh Ương nói thầm một câu, sau đó xuống ngựa, vừa đi vừa cỡi xuống khỏi giáp trên người, xa xa nhìn thấy một đám phi tảo hậu cung tới đón Thủy Linh Ương, cũng chỉ có Lý Dung là chạy đến bên nàng đầu tiên, hỏi thăm thân thể mình có tốt không.

Lâm Tĩnh Dao cùng nàng thao thao bất tuyệt nói nhảm nửa ngày, đột nhiên phát hiện trong nhóm phi tảo đón tiếp phía trước không có bóng dáng của Mộ Dung Tuyết, trong lòng đối với nàng cuối cùng có chút áy náy, lần trước cùng Thủy Nguyệt Ngân diễn trò, còn nghĩ nàng ta bị nhốt ở trong lãnh cung hai ngày, đoán chừng nữ nhân này đối với mình tích hận sâu hơn.

Nơi xa, Mộ Dung Tuyết dựa vào lan can nhìn quanh, trên mặt ưu sầu chợt lóe lên, cầm khăn tay che miệng cười khẽ một tiếng, từ trong lòng ngực móc ra một phong thư đưa cho một thị vệ bên người, phân phó nói: "Cần phải chuyển giao đến tay Ngọc Linh Viễn, mượn tay người khác thì người đó nhất định phải tin được."

"Yên tâm đi, nương nương." Thị vệ kia nói xong, đem danh sách tất cả tướng lĩnh của Tây Hạ và những người đóng quân tại Tây Hạ thu vào trong ngực, trước khi đi nhìn Mộ Dung Tuyết nhiều thêm một cái, cười nhẹ, thầm nghĩ thật là nữ nhân hồng việc a.

Ban đêm, bởi vì Thủy Linh Ương đã tích góp từng tí một vô số tấu chương chờ đợi phê duyệt, cho nên khuê đèn chiến đấu hăng hái đến sau nửa đêm vẫn không thể nghỉ ngơi, một nhọc liền uống một ly trà để tỉnh thần tỉnh táo, hoặc là nằm ở trên bàn nghỉ ngơi một lát, sau đó lại tiếp tục hí mắt lật xem tấu chương.

Như thế cảm cụ đến nửa đêm, lúc Thủy Linh Ương còn đang buồn ngủ liền nghe thấy thị vệ giữ cửa hô một tiếng: "Nô tài tham kiến nương nương."

Chỉ nhìn sắc mặt Đế Vương vui vẻ, đầu cũng không ngẩng lên, nói: "Trẫm còn tưởng là nàng đã sớm đi ngủ rồi, thua thiệt cho nàng còn có lương tâm, biết tới đây thăm ta."

"Hoàng thượng, là nô tì." Người đáp lại chính là Mộ Dung Tuyết.

Sắc mặt Thủy Linh Ương hơi biến, đưa mắt lên nhìn nhìn nàng ta, lên tiếng hỏi: "Nửa đêm canh ba rồi, làm sao ngươi còn chưa ngủ?"

"Hoàng thượng cam lòng để cho Lâm Tĩnh Dao bồi ngài thức đêm, lại không muốn nô tì chịu khổ ư, nếu như thế, nô tì ngược lại cảm thấy cực kỳ cảm kích." Mộ Dung Tuyết âm dương quái khí nói, đặt cái giò ở trên án kỷ, lấy ra mấy cái đĩa bánh ngọt, sau đó thu hồi ngữ điệu chua xít lúc trước của mình, dịu dàng nói: "Nô tì thấy hoàng thượng vất vả chánh sự, đêm không thể say giấc, cho nên làm mấy thứ điểm tâm, bên trong tăng thêm Bạc Hà, nghĩ tới hoàng thượng mệt nhọc khi ném một miếng bánh cũng sẽ có thể hưng phấn tinh thần."

"Ừ, đặt ở nơi này, ngươi sớm đi nghỉ ngơi đi." Thủy Linh Ương nói xong, lấy một miếng bánh ngọt đặt ở trong miệng, ánh mắt liếc thấy Mộ Dung Tuyết chậm chạp không chịu rời đi, vì vậy ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại thấy trong mắt nàng ta có một mảnh lệ chớp động.

"Trẫm biết ngươi uất ức, trong lòng có khổ, ngày sau, trẫm sẽ chiều cố ngươi hơn." Thủy Linh Ương ôn thanh nói một câu, khoát tay áo, nói: "Trở về đi, hiện nay chính vụ nặng nề, trẫm sợ là không có cách nào bồi ngươi được."

"Hoàng thượng." Mộ Dung Tuyết sùt sùi đi vòng qua sau lưng Thủy Linh Ương, đưa tay vòng chắc bờ vai của hắn, nhỏ giọng nói: "Hãy để cho nô tì bồi ngài đi, thiếp chỉ đứng ở một bên, sẽ không quấy rối ngài."

Thủy Linh Ương do dự một chút, gật đầu một cái, cảm ngụy bút lên lại một lần nữa lật lên tấu chương dày nặng nề.

Sáng tỏ trong ánh nến, đôi mắt Mộ Dung Tuyết nhúc nhích chính là yêu, là yêu, là hận, hoặc là hủy diệt.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Một tháng sau.

"Hoàng thượng ——" người chưa được truyền kiến liền vội vã vọt vào trong Ngự Thư Phòng, lúc Lưu Tham tướng chứng kiến cảnh tượng trước mặt sắc mặt càng thay đổi, vội vàng cúi đầu xuống.

Thủy Linh Ương vẫn chưa thỏa mãn rời khỏi đôi môi của Lâm Tĩnh Dao, đưa tay kéo lại vạt áo đã rách xuống phần nửa của nàng, không chút thận thùng liếm liếm cánh môi điểm dứa đỏ thắm của mình, hỏi: "Chuyện gì mà kinh hoàng như vậy?"

"Hồi hoàng thượng, phe ta phải ra một vạn đại quân ở Cỏ Lau Kiêu bị quân Bắc Đột đánh lên, thương vong nghiêm trọng." Lưu Tham tướng nói.

Thủy Linh Ương vừa nghe vậy, dục hỏa liền giảm đi rõ rệt, trầm giọng nói: "Tại sao lại như vậy, quân Bắc Đột làm sao có thể biết đại quân của ta sẽ đi qua Cỏ Lau Kiêu, rõ ràng đây là kế hoạch mới được định ra, coi như là có người mật báo, bọn họ cũng không còn thời gian chuẩn bị mới đúng."

Lâm Tĩnh Dao vội vàng sửa sang lại váy áo, sắc mặt thay đổi vài lần, nói: "Không phải có nội gian mà là đối phương có một gia cát liệu sự như thần ở phía sau sai bảo sợ là mỗi bước đi của chúng ta hẳn đều có thể đoán được."

"Hừm?" Thủy Linh Ương khề cau mày, hỏi: "Lại có loại người tài giỏi như vậy?"

Sắc mặt Lâm Tĩnh Dao lập tức cứng đờ, thầm nghĩ Tề Thiên Trì khôn khéo, cái người này lại trắng trợn cùng ta chơi xiếc, biết rõ ——

Biết rõ ta sẽ vì giữ tánh mạng của ngươi mà không sẽ đem thân phận của ngươi nói với người khác, lúc trước ta lợi dụng tình cảm của ngươi đối với ta, đổi lại hôm nay, ngươi cũng hiểu được gây ông đập lưng ông!

Hừ, ngươi thật sự lấy đâu ra sự tự tin đó.

Bỏn cung cũng không phải là ngồi không, nghĩ tới ngươi để cho ta khổn khổ vì tình, chuyện cười!

Thủy Linh Ương nhìn gương mặt âm tình bất định của Lâm Tĩnh Dao, cau mày hỏi: "Thế nào, có biết không?"

"Không biết!" Lâm Tĩnh Dao hồi đáp dứt khoát, nói xong lập tức muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, lời đến khóe miệng quả nhiên là không cách nào nói ra.

Tề Thiên Trì, **.

Che giấu lại một tia tình cảm trên mặt, Lâm Tĩnh Dao nói: "Nghe nói Bắc Đột đột nhiên cùng Đông Nhan có riêng một vị quân sư liệu sự như thần ở phía sau, chỉ sợ mỗi bước của chúng ta cũng bị hấn tính đến rồi."

Thủy Linh Ương thấy mặt Lâm Tĩnh Dao đầy vẻ lo lắng liền vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: "Không cần gấp gáp, Tây Hạ ta còn có nàng."

Lâm Tĩnh Dao lập tức khôi phục sức sống, ưỡn ngực ngực nói: "Nói vậy cũng đúng, đoán chừng nếu thật muốn ngăm chơi hung ác thì không ai là đối thủ của ta."

Thật ra thì, Tề Thiên Trì tự xưng là đàn ông thông minh nhưng bản thân chính là một khóa bom, khi nó nổ tung thì sự tin tưởng của Bắc Đột và Nhan quốc sẽ không còn tồn tại, thay vào đó là sự nghi kỵ lẫn nhau.

Tề Thiên Trì chắc chắn sẽ trở thành một người không được bất cứ quốc gia nào tin tưởng cuối cùng là bị đẩy lên đầu ngọn sóng bị hai nước đuổi giết.

Thật ra thì, từ lúc hấn mạo hiểm lo chu toàn giữa hai nước thì đã phải chuẩn bị tư tưởng này rồi

Mà nay, cho dù trong lòng có không đành lòng, Lâm Tĩnh Dao vẫn đem lá bài chủ chốt này siết ở trong tay, mình không phải là người đã trải qua chiến tranh, am hiểu chiến thuật quân sự, chính mình có thể làm chỉ là cố gắng bảo vệ tốt Thủy Linh Ương mà thôi.

Mùng sáu tháng năm, Bắc Đột Hầu Từ muốn lên khúc Ngọc Sơn ném đá xuống quân đội đang hành quân của Tây Hạ, không ngờ, ba vạn quân Tây Hạ lại đóng quân ở cách xa đây núi một dặm, ở thềm cỏ bên ngoài hạ trại nghỉ ngơi, hoàn toàn không vội lên đường, cười đùa, tức giận mắng, từng tiếng reu ghẹo từng đợt từng đợt truyền vào trong núi.

Vừa bắt đầu, tướng lĩnh Bắc Đột còn chê cười hành động của binh sĩ Tây Hạ, nan thành đại khí (??), ai ngờ, đại quân hoàn toàn giống như là chuẩn bị ở chỗ này nghỉ ngơi dài hạn, hẳn là trì hoãn hai ngày cũng không có ý định đi về phía trước. Nhìn bọn họ quân lương chuẩn bị đầy đủ, lại khổ cho những người đang hóa ở trên núi là Bắc Đột Hầu Từ.

Cho đến ngày thứ ba thì binh sĩ Bắc Đột đã là đói bụng đến hai mắt cũng mờ đi, thật sự là nhịn không được nữa liền rít xuống núi, chuẩn bị đánh nhau với binh lính Tây Hạ đã giành thức ăn, ai ngờ, đối xong chóng mặt đầu ra sức để đánh liền giống như sư tử khó khăn chống đỡ Sài Lang, bọn này tự xưng là thông minh, nghĩ muốn vây khốn binh sĩ Tây Hạ ngược lại thành vong hồn dưới đao của đối phương.

Ngày hai mươi chín tháng năm, một vạn hai ngàn binh sĩ của Nhan quốc mai phục ở bên kia bờ sông Lật Thủy, trong tay đều cầm mũi tên, chờ đợi đại quân của Tây Hạ khi vừa qua sông liền lập tức bắn chết.

Ai ngờ, thời gian từng chút trôi qua nhưng bóng dáng người của đối phương lại chậm chạp không thấy, hồi lâu sau thấy Tổng Chỉ Huy Trang Thiếu tướng giục ngựa đến, ở bên kia bờ sông nói: "Nguyên soái có lệnh, lập tức rút về."

Ở phía sau hấn, còn có một cô gái không thấy rõ diện mạo.

Mọi người chê cười một tiếng, thầm nghĩ quả nhiên là anh hùng khó qua ả mỹ nhân, dưới tình huống trước mắt này mà Thiếu tướng đi ra ngoài lại còn lo lắng mang theo nữ nhân.

Không dám trì hoãn, mọi người rít rít bơi tới bờ sông bên kia, lúc ngừng đầu, chỉ thấy đối diện là đại quân trùng trùng điệp điệp của Tây Hạ đang đến, giương cung bắn tên đã là không kịp, thì ngược lại bị cơn mưa tên của đối phương bắn chết ở chỗ này.

Lâm Tĩnh Dao ngồi ở trên lưng ngựa, buông lỏng cánh tay đang ôm Trang Thiếu tướng ra,

đem nam nhân đã chết thật lâu trước ném xuống đất, quay lại cười với Thủy Linh Ương một cái, hai người lại một đường suất binh vọt tới Hoài Dương, đối với viện binh Bắc Đột đang tiến tới vẫy vẫy tay, nói: "Phe ta bị mai phục, phải rút lui về phía Bắc!"

Viện binh Bắc Đột thấy người tới là đại quân của Nhan quốc liền không chút nghi ngờ là có bẫy, lập tức quay đầu lại phóng về phía bắc, ai ngờ, binh lính Tây Hạ đuổi tận giết tuyệt quyết không buông, đại quân đã chạy qua hai mươi mấy dặm, phía trước lại gặp một nhóm binh lính ngăn trở, đang muốn chậm lại, chờ người của Đông Nhan chạy tới liền cùng nhau đối phó với địch, lại thấy đám binh lính phía sau lại trở mặt giương cung bắn tên, trong lúc nhất thời tiếng kêu rên không ngừng, Tây Hạ lại một lần nữa đại thắng.

Nửa đêm, trong soái trường ngọn đèn dầu loáng thoáng, Thủy Linh Ương ôm lấy Lâm Tĩnh Dao nghiêng người tựa vào tấm thảm da báo, đầu ngón tay lướt nhẹ trên bản đồ, hồi lâu sau, cười khẽ một tiếng, nói: "Đại quân của Bắc Đột Nhiên cùng Nhan Quốc đã lui ra biên cảnh, trước mắt, chúng ta đã không còn thể thế bị động nữa rồi."

Lâm Tĩnh Dao ở trong ngực Thủy Linh Ương giãy giụa liên tục, sắc mặt khó chịu liếc mắt nhìn thần sắc khác nhau của Thủy Nguyệt Ngân, Diêu Tuấn Ngạn cùng Tào thủ lĩnh đang yên lặng chờ người, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, xin tự trọng"

Thủy Linh Ương vẫn là dùng một cái tay bá đạo ôm Lâm Tĩnh Dao, một cái tay khác tiếp tục chạy trên bản đồ, giả trang thành một người đang suy tư về quân sự.

Hội nghị sau khi chấm dứt, mọi người cơ hồ là dùng tốc độ chạy nước rút lui khỏi doanh trường, chỉ sợ nếu tiếp tục trì hoãn sẽ ảnh hưởng đến chuyển tính phúc của hoàng thượng.

Phải nói hôm nay hoàng thượng thật là làm cho người ta châm chọc, phải nói hần ngu ngốc đi, người ta cũng là tự thân tới chiến trận, lũ chiến lũ thắng, phải nói hần tài đức sáng suốt đi, làm sao có thể người trước người sau cùng nữ nhân của mình không bị kiểm chế như vậy.

Chỉ là, nữ nhân kia mới thật là làm cho người tranh cãi thôi, Tây Hạ hoàng hậu kiêm Tể Tướng, thời gian làm quan Minh Lỗi thì âm hiểm xảo trá, làm hậu thì vinh sùng không yếu.

Biên cảnh nhất thời một mảnh an bình, Thủy Ling Ương an bài đại quân ở các nơi cứ điểm đóng quân, sau đó mang theo Lâm Tĩnh Dao hồi kinh nghỉ ngơi và hồi phục một thời gian.

Nhắc tới mấy ngày này lắc lư mọi nơi, nữ nhân này tuy nói không tức giận nhưng trong lòng Thủy Ling Ương vẫn không đành lòng, nàng dù sao cũng là thân nữ nhi, làm hoàng hậu của mình lại chưa từng hưởng qua một ngày yên ổn, ngày ngày theo mình hồi hải ngược xuôi, đem thân đưa vào hiểm cảnh, không bằng những người luôn sống ở trong thâm cung kia tuy nói không được sủng ái nhưng lại hưởng thụ tự do an nhàn.

Chỉ là, trên đường hồi kinh, Thủy Ling Ương mới hiểu được mình căn bản là đã coi thường nữ nhân này, chỉ nhìn nàng trên đường giường nanh múa vuốt, là hét phải về quân doanh, nói là so với cái thâm cung đại viện của hần thì nàng thích dong ruỗi trên thảo nguyên bảo vệ quốc gia hơn.

Bất đắc dĩ không để ý đến nàng, Thủy Ling Ương nghiêng người tựa vào trogn xe ngựa,

cảm thấy nữ nhân này tinh lực tràn đầy, mình cũng có chút chịu không nổi, liền muốn nhắm mắt một chút.

Lâm Tĩnh Dao ở trong xe ngựa rộng rãi một chút cũng chịu không được, vung rèm lên nhìn quang cảnh phía bên ngoài, thỉnh thoảng huyt sáo một tiếng với các vị tiểu thư đang bước vào khách điểm, ném một cái mị nhãn.

Thật sự không thú vị, liền nằm ở trên đùi Thủy Ling Ương trần trọc trở mình, ngược lại lại nhiều loạn giấc ngủ của nam nhân nào đó.

"Là nàng ép trầm đây!" Thủy Ling Ương cắn răng nghiêng lợi một phen, cúi đầu hôn lên nữ nhân vẫn còn đang lặn qua lộn lại trên đùi mình, một đôi bàn tay ấm áp dò vào váy của nàng, ở trước ngực của nàng nhẹ nhàng xoa nắn, hơn nữa nói: "Quân tử thẳng thắn vô tư a."

Lâm Tĩnh Dao xinh đẹp tuyệt trần nhảy lên, không đợi tiếp lời, liền nghe Thủy Linh Ương nói: "Thấy tay trầm vuốt ngực của nàng cũng cảm giác không sai biết lắm đây."

"Hừ!" Lâm Tĩnh Dao cảm lỗ mũi thở hỗn hển một tiếng, lại thấy tay Thủy Ling Ương càng mạnh bạo, hần là dò ở dưới thân thể của mình, lúc này mới biến sắc, đề xuống tay của hoàng thượng, nói: "Chú ý trường hợp!"

Thủy Ling Ương nơi nào để ý lời của nàng, nhẹ nhàng xé ra, cởi sạch quần lót của Lâm Tĩnh Dao, sau đó, nheo lại đôi mắt dài nhỏ của mình khẽ mỉm cười, lại muốn cởi quần áo của mình.

"Không được a, hoàng thượng." Sắc mặt Lâm Tĩnh Dao đen hơn, đưa tay ngăn lại động tác của Thủy Ling Ương.

"Gần đây chỉ lo mang binh tác chiến, không để mắt đến cảm thụ của nương tử, lúc này vì phu nên bỏ tức." Thủy Ling Ương nói xong, đề tay Lâm Tĩnh Dao xuống, không hề để ý tới mọi việc liền cởi sạch quần lót, sau đó không để ý Lâm Tĩnh Dao giãy giụa đem dục vọng phía dưới đẩy vào trong cơ thể Lâm Tĩnh Dao.

Ta rốt cuộc là đã tìm được một nam nhân không có bao nhiêu hành vi của người thường a!

Lâm Tĩnh Dao đã là khóc không ra nước mắt, xe ngựa có nhiều lắc lư, hưởng thụ cái gì coi như xong, nàng chỉ cảm thấy xấu hổ mang hận, hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Cũng chỉ có gương mặt của Thủy Ling Ương là hưởng thụ, híp đôi mắt hồ ly nói: "Tựa hồ có một loại cảm giác trộm | tình nha thật hết sức kích thích."

Sắc mặt Lâm Tĩnh Dao quần bách, trong lòng âm thầm mong mỗi tới ô tô ngày trước, chỉ mong thị vệ ngàn vạn đừng đột nhiên dừng lại tới đây thông báo cái gì, nếu không nàng nhất định đụng chết ở trong xe ngựa.

Sự thật chứng minh, Lâm Tĩnh Dao chỉ là quá lo lắng, bọn thị vệ phía trước đánh xe khi nghe thấy thanh âm thấp thoáng truyền ra từ trên xe thì lòng đã biết rõ, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đương nhiên cái gì cũng không làm mà chỉ cố gắng thúc dục con ngựa mau chóng chạy lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

"Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm ——"

Cửa "Thiên Thượng Nhân Gian", một tiểu thái giám căng cổ họng hô to, nháy mắt liên hấp dẫn vô số người chú ý. Chỉ nhìn lui tới nhóm người qua đường quỳ trên đất, dập đầu hô: "Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế, hoàng hậu nương nương Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!"

Bên trong kiệu một bàn tay thon dài mà trắng nõn, thân thủ đẩy ra màn, hơi nghiêng thân người, hắt lộ ra gương mặt mịn mị hoặc mà xinh đẹp.

Chỉ nhìn hắt hạ cổ kiệu, vươn tay về phía trong kiệu, mỉm cười, nói: "Đến, ta đỡ ngươi."

Cử chỉ ôn nhu hòa nhã phong thái này là bởi vì phát ra từ bậc đế vương, mắt dân chúng đều choáng váng.

Chỉ nhìn một bàn tay nhỏ nhắn khoát lên lồng bàn tay Thủy Linh Ương, sau đó hoàng hậu liền theo lực đạo của hắt đi ra, vừa ra cổ kiệu, vung đầu nhìn về phía người bên cạnh thanh lâu, suýt xoa một phen lão lệ (lệ rơi đầy mặt), hít sâu một hơi, thờ dài nói: "Vẫn là nhà mẹ đẻ tốt!"

Dân chúng giật mình một cái, đường đường Nhất Quốc Chi Hậu, tự nhiên dám đem kỹ viện làm trò xung là nhà mẹ đẻ!

Thủy Linh Ương nắm tay Lâm Tĩnh Dao, hướng dẫn chúng quỳ trên mặt đất vẫy tay, nói: "Đứng lên đi, nên làm cái gì thì làm cái đó, trăm tùy tiện đi một chút mà thôi." Dứt lời, nắm tay Lâm Tĩnh Dao rảo bước tiến lên bậc cửa.

Lời đồn đãi là thật thánh thượng cùng hoàng hậu tính tình đều có chút cổ quái, hiện giờ hai người nắm tay nhau đi dạo kỹ viện, thật đúng là có một điểm——

Dân chúng ào ào đứng lên, luôn luôn hướng cổ từ trong sảnh nhìn ra.

Lâm Tĩnh Dao nâng váy thượng năm tầng, sau đó tìm đến phòng thu chi, tiện tay lật xem sổ sách một chút, chợt nghe dưới lầu truyền đến một tiếng khóc, chỉ một lát, lại không có động tĩnh.

Nghe làm sao? Lâm Tĩnh Dao nhíu mày, trầm nghĩ chẳng lẽ là có khách nhân nào phi lễ đối với cô nương của mình, thật đúng là không sợ chết mà.

Tuy là lòng đầy nghi hoặc, nhưng thanh âm này biến mất cực kỳ triệt để, Lâm Tĩnh Dao liền cũng an lòng không ít, đang chuẩn bị tiếp tục lật xem sổ sách, đã thấy Thủy Linh Ương đẩy cửa đi ra ngoài, nhẹ nhàng vuốt ve một chút chiếc cầm thon, cúi đầu nhìn về phía hành lang gấp khúc dưới lầu.

"Cứu mạng ——" lại là một tiếng kêu khóc.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Trầm trung thành không hai lòng

Lại nói Trần phi vì nghênh đón hoàng thượng mà sửa sang trong ngoài cung điện lại một lần, bản thân cũng là phi hồng quải lụa*.

(*Phi hồng quải lụa: Mặc trang phục điểm lệ, trang điểm xinh đẹp)

Bề ngoài Đoan phi cùng Trần phi giao hảo trước sau như một, cuối cùng lúc này thấy nàng vén ra mây mù gặp mình nguyệt (sau cơn mưa trời lại sáng), làm sao cũng không muốn đánh mất một cơ hội tham gia, đi theo trang điểm kỹ càng một phen, mặc một bộ y phục lộ nửa bộ ngực sữa, thu lại eo quần lại la quần, sau đó Trần phi ở trong điện dây dưa không ngớt không muốn rời đi.

Bóng đêm dần sâu, một bàn đầy rượu và thức ăn nóng rồi lại lạnh, lạnh lại một lần nữa nóng, như vậy giằng co lặp đi lặp lại nhiều lần sau, Trần phi thủy chung không thấy bóng dáng hoàng thượng, chỉ nói ở trong lòng là Lâm Tĩnh Dao lừa dối mình.

Đoan phi có chút không kiên nhẫn đợi được, đang muốn rời đi rồi cuộc mới thấy hoàng thượng có thể nói là như nước thiên hồ vạn hoá xuất đi ra, vì thế tranh thủ thời gian đưa tay sửa sang lại mái tóc, y phục của mình, nhẹ nhàng nói khẽ, mời hoàng thượng cùng Lâm Tĩnh Dao mời vào phòng.

"Tỷ tỷ, đây là lễ vật hoàng thượng đưa cho ngươi, mở ra nhìn một chút." Lâm Tĩnh Dao vừa vào nhà liền đưa cho Trần phi một cái hộp, nữ nhân này sắc mặt vui vẻ, vội vàng cảm tạ nhận lấy mở ra vừa thấy một miếng ngọc cùng hai vòng xuyên, vội vàng vàng đeo vòng ngọc lên trên cổ tay, trần ngập phần khởi nói: "Hoàng thượng, nô tì rất là thích."

Thủy Linh Ương gật đầu liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao, trầm nghĩ nữ nhân này luôn luôn keo kiệt, lấy ra Ngọc Thạch tặng người nhất định sẽ không là Thượng Phẩm.

Lúc sau ngồi xuống, Thủy Linh Ương quen thuộc rót rượu cho Lâm Tĩnh Dao, khẽ vào bên tai nàng dặn dò: "Uống ít thôi hay là lại uống giới cho nên nơi nơi đùa giỡn."

"Biết." Lâm Tĩnh Dao lên tiếng, nhìn thoáng qua thấy thần sắc Trần phi cùng Đoàn phi có chút cổ quái, vụng trộm lấy cánh tay đẩy Thủy Linh Ương, ý bảo hẩn chiếu cố hiện trường bầu không khí một chút.

Nam nhân kia ngược lại lười diễn trò, chỉ nhàn nhạt nhìn Trần phi liếc mắt một cái, nói: "Dùng bữa đi."

"Ừ." Trần phi đáp ứng nghiêng mặt nhìn Đoàn phi ngực áo cực thấp, bầu ngực mào hiểm mãnh liệt cực có thâm tà, không cam lòng yếu thế ngay sau đó bản thân thò tay kéo vạt áo lộ ra cánh xuân sắc bên trong.

Thủy Linh Ương cúi đầu buồn bực dùng bữa, nhìn cũng không thèm nhìn hai người kia lấy một cái, cũng là Lâm Tĩnh Dao hai mắt tỏa ánh sáng, vừa hướng hai người so kích cỡ, một bên cúi đầu xem sân bay của bản thân. Thăm nghĩ lần này may mắn theo tới bằng không nếu hai bò sữa vậy quanh bên cạnh Thủy Linh Ương, làm sao hẩn có thể duy trì được.

Uống xong hai ly rượu, lá gan Trần phi càng thêm lớn hơn, vì thế đau thương nổi lên kể lể quả trách hoàng thượng không đúng, đơn giản chính là vài năm trước hẩn chỉ thiên vị Tuyệt phi xem nhẹ các nàng, hiện giờ có hoàng hậu, càng chuyên sủng một người, đối với các nàng chẳng quan tâm ....

Đoàn phi thấy nàng có chút uống say muốn khuyên bảo hai câu, đã thấy Thủy Linh Ương ngáp một cái: "Trẫm thật là sơ sót, trước mắt chiến sự khẩn trương, thật sự thân thể mệt mỏi, chờ cục diện chính trị ổn định lại, trẫm hội bồi thường cho các người. Trước mắt mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi trước, các người ăn uống cho tốt." Nói xong, kéo ống tay áo của Lâm Tĩnh Dao, đã thấy nữ nhân này còn chưa có ăn đã, liền kéo nàng, đi trở về trước.

Trở lại "Tước linh cung" một tiểu thái giám đang ở cửa ngủ gà ngủ gật ở cửa, gặp Thủy Linh Ương đã trở lại, vội vàng quỳ xuống: "Nô tài tham kiến hoàng thượng."

Đột nhiên trong phòng phát ra một chút tiếng vang, tiếp theo đó là tiếng bước chân hoảng loạn.

Thủy Linh Ương ngẩn ra, sợ có thích khách hoặc kẻ trộm quấy phá, tranh thủ thời gian tìm kiếm nơi bắt nguồn phát ra âm thanh.

Chỉ thấy ánh nến lay động một đạo bóng đen đầu trên bình phong, Thủy Linh Ương lạnh giọng hỏi: "Người nào?" Tiếp theo vọt đến mặt sau bình phong, thân thủ đánh qua người lên lút.

"Hoàng, hoàng, hoàng thượng." Người nọ giọng nói không rõ, một tay cầm lấy vạt áo che ở trước ngực mình, tay kia thì bị Thủy Linh Ương nắm chặt ở trong tay.

Thủy Linh Ương thấy rõ nữ nhân trước mặt đúng là Tạ Vũ Yến, nhìn nàng chỉ mặc áo lót quần lót, trong tay nắm chặt y phục của bản thân, sắc mặt ửng hồng, vừa thẹn thùng vừa lúng túng, da thịt tinh tế tỉ mỉ giống như sữa không che đầy lộ ra, trái lại khiêu khích thần kinh thị giác của người.

Thủy Linh Ương vội vàng buông lỏng tay ra, quay lưng lại, hỏi: "Người đang lên lút làm cái gì?"

"Nô tỳ ở đây thay y phục." Tạ Vũ Yến trả lời, vội vàng vàng mặc vào.

Thủy Linh Ương cười khẽ một tiếng quay lại, nhìn nữ nhân này hỏi: "Người thay đổi y phục trong tẩm cung của hoàng hậu?"

Tạ Vũ yến cả kinh, thu lại vạt áo, nói: "Nô tỳ thấy trong cung không có người, lúc này mới ——"

Thủy Linh Ương nắm chặt cằm của nàng, nhìn thẳng ánh mắt nàng: "Trẫm làm sao mà biết người không cố ý xem đúng thời cơ quyền rũ trẫm? Bản thân người rõ ràng có chỗ ở, sao lại muốn đôi xiêm y trong cung của chủ tử chứ, hơn nữa buổi tối khuya người thay y phục làm chi?"

Tạ Vũ Yến cắn cắn môi, do dự nửa ngày không có lên tiếng, chính là xem sắc mặt của Thủy Linh Ương cười như không cười, trong lòng có chút ủy khuất, cuối cùng ngoảnh lại nổi lên nước mắt.

Đợi đến khi Lâm Tĩnh Dao ăn uống no trở lại tẩm cung, đang nhìn Tạ Vũ Yến núp ở trong góc tường lau nước mắt, mà Thủy Linh Ương còn lại giống như là không có việc gì nằm ở tháp thượng lật xem các loại phiên bản "Xuân cung đồ" của Lâm Tĩnh Dao cất chứa.

"Như thế nào?" Lâm Tĩnh Dao không nhìn Thủy Linh Ương, đi tới trước mặt Tạ Vũ Yến hỏi.

"Nô tài không có việc gì." Tạ Vũ Yến nói, nắm chặt y phục đã thay, vội vàng ra cửa điện.

Mà Lâm Tĩnh Dao trừng hợp liền nhìn đến trên la quần có một chút màu đỏ.

"Hoàng thượng, chẳng lẽ là người chọc nàng nàng khóc?" Lâm Tĩnh Dao đoạt "Tàng bản" trong tay Thủy Linh Ương hỏi.

"Nha hoàn của người chẳng hiểu sao lại cởi áo cho trẫm xem, trẫm giữ mình trung thành trong sạch không hai lòng, nữ nhân ác liệt như vậy, giúp người giáo huấn hai câu mà thôi." Thủy Linh Ương nói xong, sau đó lại lấy ra bản sao chép thứ hai ở dưới gối tiếp tục lật xem.

Sắc mặt của Lâm Tĩnh Dao hơi đỏ, nói: "Hoàng thượng thật biết chê cười, người ta là đến ngày nguyệt sự, nhiễm xiêm y, thế này không tiện ra cửa, cho nên ở trong phòng của ta thay thế xiêm y. Nàng mới tới trong cung, ta chuẩn bị giúp nàng vài bộ y phục, nàng vừa vặn còn không có lấy đi, lúc này mới

lấy ra thay thế. Hoàng thượng cũng là, người ta còn là cô nương, có chút không tiện mở miệng, người vậy mà nhìn thân thể người ta, được tiện nghi mà còn khoe mẽ."

"Đúng là như vậy sao?" Ánh mắt của Thủy Linh Ương nheo lại.

"Hừ, ngài thật cho bản thân mình là miếng mồi ngon sao, ai cũng muốn đoạt lấy." Lâm Tĩnh Dao tức giận nói một tiếng, sau đó lại đoạt lấy quyền tập trong tay Thủy Linh Ương, nói: "Hoàng thượng người đừng giống không việc gì, trình tiết nữ tử rất quan trọng so với mệnh, người dựa vào gì mà xem thường thân thể người ta, làm tâm người ta bị thương, cũng không cảm thấy lương tâm bất an à."

Tiếp theo Thủy Linh Ương lại lấy ra bản tập thứ ba, sau đó mở ra, nói: "Lâm Tĩnh Dao, trăm gặp qua nhiều nữ nhân hình hình sắc sắc (dáng mạo+ sắc đẹp), bọn họ có ý đồ với trăm hay không, trăm liếc mắt một cái cũng nhìn ra được. Tạ Vũ Yến này ở bên ngoài thanh danh không tốt, nghĩ giả được cho lang quân như ý nhiều không thể tả, thế nhưng trà trộn vào trong cung, nàng thế mà có thể có ý với trăm, muốn cái danh phận, có thành công hay không đều không sao cả, quyền lực nhiều thì đương nhiên bình nứt không sợ bể rồi."

"Hắc, hoàng thượng thành nhà tâm lý học bao lâu rồi, phân tích đạo lý rõ ràng, nói đến cùng, còn không phải chứng minh người gặp người yêu hoa gặp hoa nở sao, được, bên tai đều mọc kén đến nơi rồi." Lâm Tĩnh Dao tức giận nói một tiếng, ngồi xuống bên giường Thủy Linh Ương, nói: "Ngày mai ta đi vào triều, để đám lão già kia khỏi ở sau lưng nói ta không đúng, nói ta mê hoặc hoàng thượng, mỗi ngày ca múa mừng cảnh thái bình, không màng thế sự."

"Người hiện giờ đã là hoàng hậu, vội vàng nâng đỡ chính sự, cũng không sợ bị bọn họ chụp mũ ở hậu cung?" Thủy Linh Ương hỏi.

"Làm quân sư phía sau màn và thần tử đương triều trước điện thì có gì khác nhau, hơi chút giả vờ giả vịt cũng tốt, để cho bọn họ biết mọi người đều có trách nhiệm với hưng vong quốc gia Tây Hạ hưng vong, đợi đến khi người quốc gia giấc ngộ cao hơn, cho dù là nữ tử cũng có thể tạo thành quân đội đưa lên chiến trường rồi!"

"Người tưởng tượng rất tốt." Thủy Linh Ương thu hồi tập, sờ sờ tóc của Lâm Tĩnh Dao.

Ngày kế, ánh mắt của Tạ Vũ Yến sung đỏ xuất hiện trước mặt Lâm Tĩnh Dao, hầu hạ nàng mặc quan phục, thủy chung không dám ngẩng đầu nhìn Thủy Linh Ương một cái.

Lâm Tĩnh Dao súc miệng, lẩm bẩm nói: "Yến xưa vốn ngụ nhà Vương, Tạ Vũ yến, ha ha, tên của người được lấy rất êm tai, chỉ là ý cảnh lại kém chút, dù sao hiện giờ người cũng không phải là dân chúng tầm thường, mà là cung tước đại viện (cung nữ trong cung)."

Tạ Vũ Yến hơi run sợ một chút, nói: "Tạ ơn chủ tử khích lệ nô tì."

"Không có gì, bản cung đột nhiên nhớ đến một câu thơ mà thôi." Lâm Tĩnh Dao nói xong, vỗ vỗ bả vai Tạ Vũ Yến, tiếp đó kề vào bên tai của nàng nói: "Tối hôm qua chính là hiếu lâm, hoàng thượng vừa cực kỳ sỹ diện lại tự kỷ, trước mắt đã giải trừ hiếu lâm, người cũng không cần né tránh. Về phần tối hôm qua hoàng thượng gặp cảnh kia, yên tâm, hần đường đường quân vương một nước sẽ không thuận miệng nói lung tung, người cũng không cần phải có gánh nặng gì."

Tạ Vũ Yến cắn cắn môi, vụng trộm liếc mắt nhìn Thủy Linh Ương một cái, sau đó gật gật đầu.

Đám nô tài trình lên sớm một chút, Lâm Tĩnh Dao chọn chọn lựa lựa ăn mấy khối đồ ngọt liền chuẩn bị buông đũa xuống, lại bị Thủy Linh Ương ngăn lại, chỉ nghe hần lạnh giọng nói: "Không cho kiêng ăn, ăn vài miếng bánh ngọt mềm, uống hết chè hạt sen."

Lâm Tĩnh Dao bất đắc dĩ lên tiếng, uống xong cháo lại tùy tiện nhét một miếng mì, tiếp đó đánh một cái ợ no nê liền gác lại chiếc đũa.

Thủy Linh Ương cười khê một tiếng, vì nàng lau đi cặn ở khóe miệng, sau đó vỗ vỗ bờ vai nàng, nói: "Đi, vào triều đi."

Vì thế, chỉ nhìn hai điểm bóng dáng một vua một tôi chậm rãi đi xa rồi.

"Hoàng thượng thật sự là vừa bá đạo lại vừa ôn nhu, nếu hoàng thượng nguyện ý đem phần tình cảm của hoàng hậu chia một phần mười cho ta, ta chết cũng không tiếc rồi." Một tiểu cung nữ tràn đầy say mê nói.

"Người ta trước điện là quân thần, sau điện là vợ chồng, tình nghĩa như thế không phải ai cũng có thể có được." Một tiểu cung nữ khác cười

Tạ Vũ Yến thấy bóng lưng hai người đi xa, thờ dài một hơi, thầm nghĩ đúng vậy, nam nhân như thế một khi yêu một nữ nhân chính là xuất phát từ trong tâm, dồn hết hết thấy.

Nếu như mình có thể có được một chút, chỉ một chút, chẳng phải là thật tốt sao. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Lấy lòng hoàng thượng giống như tán gái

Mấy ngày sau, lại nghênh đón sinh nhật của Thủy Linh Ương, tuy rằng đế vương ham hưởng lạc cũng không phải là người xa hoa tốt đỉnh, trước mắt nước không ra nước, rất nhiều dân chúng bởi vì chiến tranh liên lụy, cơm đều không kịp ăn, năm nay hẳn dứt khoát hủy bỏ mở tiệc chiêu đãi, thăm nghĩ học dân chúng trong dân gian tùy tiện ăn chén mì trường thọ, sinh nhật chuẩn bị cháo là coi như xong.

Dù như vậy, đế vương nhìn như thâm minh đại nghĩa (thâm sâu+quang minh chính đại+nghĩa lớn) nhưng tâm vẫn là chờ mong, có thể người khác quên ngày sinh của mình, nhưng ít nhất Lâm Tĩnh Dao cũng nhớ được chứ.

Vì thế, hẳn có ý không đề cập đến, để xem nữ nhân này sẽ cho mình kinh hỷ như thế nào.

Nhưng hai ngày tiếp theo, nữ nhân này vẫn vào triều như cũ, hạ triều, thương thảo chiến sự, ăn uống vệ sinh ngủ nghỉ, sau đó. . . . .

Sau đó liền không có rồi.

Nàng quả thực không quan tâm mình lắm sao?

Mất thấy ngày càng gần, Thủy Linh Ương có chút thiếu kiên nhẫn, uống một ngụm nước trà, nói với Lâm Tĩnh Dao: "Trước mắt chiến sự khẩn trương, trăm chỉ cảm thấy ăn không biết ngon, đêm không thể ngủ ngon, rất nhiều lễ mừng không thể không gác lại rồi."

"Hoàng thượng anh minh, thời điểm trước mắt quả thực là không ham hưởng lạc, bây giờ chính bản thân con dân Tây Hạ đang trong nước sôi lửa bỏng, ngài thân là vua của một nước, có thể có giấc ngủ điều này thật sự là dân chúng có phúc." Lâm Tĩnh Dao nói tiếng quan thoại (quan thoại là nói theo kiểu nhà quan), hoàn toàn không có chú ý tới sắc mặt cam chịu của Thủy Linh Ương.

Người ta có tâm nhắc nhở nàng một chút, kết quả bị nàng chụp cái mũ cao lên đầu, hiện thời nếu nói rõ cùng nàng, nữ nhân này sẽ châm chọc khiêu khích, thay dân chúng kêu oan rồi.

Thủy Linh Ương nhẫn nhịn, chung quy không có mở miệng. Thăm nghĩ thôi, nữ nhân này vừa tham vừa lười, lại keo kiệt, lòng dạ lại hẹp hòi, mình vậy mà lại chờ mong ở nàng cơ chứ.

Rốt cục, Thủy Linh Ương vẫn đón sinh nhật của mình. Một buổi sáng tỉnh mơ, các nữ nhân ở hậu cung trang điểm xinh đẹp rồi đi vào "Tước Linh Cung", dâng lên các loại lễ vật mà mình đã mua bằng cả vận lượng hoàng kim, từng lời nói ngon tiếng ngọt ngán chết người.

Thủy Linh Ương mỉm cười ra mệnh lệnh cho tiểu thái giám nhận lễ vật, tiếp đó quay người nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, sắc mặt nhất thời biến đen, nghĩ rằng nữ nhân này như thế nào còn có thể đứng vững chân, chẳng lẽ một điểm tinh ngộ cũng đều không có sao!

Tiền bước đám nữ nhân giống như sói như hổ, Thủy Linh Ương nhìn trên mặt đất xếp gọn các bảo bối lớn lớn nhỏ nhỏ, vẫn như cũ liếc nhìn Lâm Tĩnh Dao thành thoi, hỏi: "Ái khanh chuẩn bị cái gì cho trăm chưa?"

"Gần đây thần bận rộn quốc sự, có nhiều sơ sẩy, hy vọng hoàng thượng thứ lỗi." Lâm Tĩnh Dao mặt dày mày dạn nói một câu, thấy biểu cảm Thủy Linh Ương hết sức khó coi, vì thế giương mi lên, nói: "Ta vất vả kiếm bạc đều không phải bị người làm của riêng sao, phí cho quân đội nhập ngũ, đến phí chế tạo binh khí, đến phí cung cấp quân lương, hoàng thượng không lấy sạch để dùng, bây giờ còn không biết hổ thẹn chia tay ra."

"Hừ, trăm không để bụng thì thôi, không nên lấy cớ nhiều như vậy làm gì." Thủy Linh Ương nói xong, phất tay áo bỏ đi, cũng không thèm quan tâm lễ vật nằm lộn xộn trên mặt đất.

Lâm Tĩnh Dao phui quan bào (áo dài của quan) một cái, đang muốn đuổi theo, chợt nghe tiểu cung nữ hỏi: "Chủ tử, mấy thứ này xử trí như thế nào đây?"

"Cầm đi bán lấy tiền, thay quốc khố làm đầy bạc." Lâm Tĩnh Dao dứt khoát trả lời.

Các nữ nhân trong cung ào ào nở nụ cười, nói: "Chủ tử cũng thật là, hoàng thượng một năm bốn mùa đều chịu khó làm việc đất nước, thừa dịp ngày sinh hàng năm có thể thả lỏng bản thân một lần, hiện giờ gặp chiến sự, tiệc chiêu đãi đều hủy bỏ rồi. Trước mắt, ngài ấy tha thiết mong chờ chủ tử có thể gây ra một cái kinh hi nhỏ, làm cho ngài ấy vui vẻ một chút, mà chủ tử hết lần này đến lần khác không hiểu phong tình như thế."

Bước chân của Lâm Tĩnh Dao chậm lại, thăm nghĩ hiện giờ mình thân là nữ nhân, thật là thiếu điểm hiền lành cùng dịu dàng mà nữ nhân nên có, từ đầu đến cuối đều là Thủy Linh Ương nhường mình, sẵn sàng cẩn thận, nhưng mà mình đối với hắn lại không dùng quá nhiều tâm tư, ngược lại là thật sự có chút mắc nợ, vì thế dứt khoát quay trở về, vẫy vẫy tay, nói: "Thôi, hôm nay không lên triều, học hỏi một chút nên lấy lòng nam nhân này như thế nào."

Sau khi Thủy Linh Ương tan triều liền đi đến Ngự Thư Phòng, phía sau bọn thái giám xếp hàng, ôm các lễ vật của đại thần tiến dâng đưa đi "Tước Linh Cung", không biết là hoàng thượng có tình muốn kích thích Lâm Tĩnh Dao hay là như thế nào, mọi người trên thế giới đều bày tỏ với trăm, chỉ riêng người này chẳng có cảm giác lương tâm không quan tâm người khác.

Đội nhóm tiểu thái giám đặt đồng đồ xuống, Lâm Tĩnh Dao khẽ cười, nói: "Nhìn một cái, của cải thu vào không bằng ra, nhóm đại thần cùng phi tần đều là người người có một chút của cải, được, lại được một số quân phí, toàn bộ bán đi, giống nhau không để lại."

Các cung nữ buồn cười, chủ tử thật đúng là kiên trì, hướng về phía này đo độ dày da mặt, nàng làm sao sẽ có ý nghĩ hối hận đây.

Ban đêm, Thủy Linh Ương gác lại ngự bút, khép lại phần tấu chương cuối cùng, gương mặt cố ý nhìn về hướng "Tước Linh Cung", ngày ấy cô làm nũng với nữ nhân này một chút, tự mình xỉ mặt hồi lâu, lại phát hiện nữ nhân này đúng là không ở trong cung, nghe nhóm nô tài nói nàng đi đến hồ Xuy Phong.

Hiện giờ là giữa hè, bên hồ cỏ dại vô cùng nhiều dẫn tới nhiều muỗi, không biết nữ nhân này làm sao tự dung nổi điên. Thủy Linh Ương cảm thấy tò mò, dứt khoát đi đến bên hồ xem xét tình hình.

Còn không đợi đến gần, chợt nghe tiếng thái giám không rõ mặt báo một tiếng:

"Chủ tử, hoàng thượng tới!"

Thủy Linh Ương ngẩn ra, nhìn trong bụi cỏ rất nhiều ánh nến đốt sáng lên, sau đó một chiếc đèn Không Minh năm màu chậm rãi bay lên không trung, nếu nhìn cẩn thận, sẽ thấy ở mỗi một chiếc trên đèn lồng có một câu nói, ví dụ như "Sinh nhật vui vẻ", "Vạn Thọ Vô Cương(sống lâu trăm tuổi)", "Thọ Dữ Thiên Tề(sống thọ cùng trời đất)", "Quốc thái dân an(đất nước thái bình,dân chúng yên ổn)", "Khuyhnh quốc khuyhnh thành(nghiêng nước nghiêng thành)", "Yêu Vô Song(đẹp+độc nhất vô nhị)", chính là càng nhiều chữ "Ta yêu ngươi", cứ như vậy mang theo chút ánh nến, mang theo một chút lo lắng, bầu trời đêm sáng một phương, đẹp đến hư ảo.

"Thủy Linh Ương, sinh nhật vui vẻ, ta yêu ngươi!" Hô to một tiếng khiến Thủy Linh Ương tỉnh lại mang theo kinh diễm nhìn thoáng qua, cách đó không xa nhìn lên chạc cây, một nữ nhân răng trắng, hướng về phía mình cười tươi như hoa.

Thủy Linh Ương mỉm cười, gương mặt mị hoặc vô cùng, đến ngay cả nốt ruồi khóe tình hình giọt nước mắt cũng ôn nhu lên, chỉ nhìn thấy hấn nhảy dựng lên, đứng ở bên cạnh Lâm Tĩnh Dao, sau đó ngồi song song cùng nàng, nhìn đèn Không Minh trên trời nói: "Thật là đặc biệt, như thế nào ngươi nghĩ ra được, thậm chí trăm chưa từng gặp qua."

Lâm Tĩnh Dao nở nụ cười hắc hắc vài tiếng, người luôn luôn thích xâm phạm bản quyền như nàng làm sao có thể nói cho hấn biết đây là phát minh của Gia Cát Không Minh, vì thế ươn sống lưng, nói: " Thế nhân đều biết ta tài hoa đầy bụng (kiêu căng giỏi giang), một phát minh nhỏ này quả thực không đáng nhắc đến."

Thủy Linh Ương cười cười, ôm lấy bờ vai nàng, nói: "Xem ra, ngươi vẫn không dốc hết sức lực vì trẫm."

"Hừ, nói chuyện phải nói bằng lương tâm, hôm nay vì làm đèn Không Minh, ngươi nhìn cái tay của ta đi, đều đâm thành hình dạng gì nữa." Lâm Tĩnh Dao nói xong, mở bàn tay của mình ra, trên ngón tay nhỏ bé và yếu ớt thật sự là sưng đỏ một đám.

Thủy Linh Ương nắm chặt tay nàng, ngậm ngón tay nàng vào trong miệng, ôn nhu hôn môi một chút, nói: "Làm phiền ngươi rồi."

Lâm Tĩnh Dao giấu mặt đi, thầm nghĩ bản thân mình đúng là không dễ dàng, lấy lòng hoàng thượng giống như tán gái, còn hơn mất công tốn thời gian tạo lãng mạn cho hấn.

Đuổi nhóm nô tài đi, Lâm Tĩnh Dao kéo tay Thủy Linh Ương khiêu vũ trên mặt cỏ, hai người nhất thời vui vẻ, thiếu chủ ý một chút, chỉ thấy Lâm Tĩnh Dao xoay quanh một mạch, đột nhiên dưới chân vừa trượt, bản năng phản ứng kéo tay Thủy Linh Ương, sau đó hai người rớt vào trong hồ.

"Cứu mạng!" kỹ năng bơi của Lâm Tĩnh Dao không kém, chẳng qua hai lần đều theo hồ nước xuyên không, nàng có cảm giác sợ hãi với nước sâu, lại không bị trở ngại gì, mà xuyên trở về. Trước mắt, bởi vì quá mức kích động, đập nước lung tung vài cái, cuối cùng quen bơi.

Thủy Linh Ương vội vàng ôm nàng vào trong lòng, môi hôn lên trán của nàng, nói: "Không có việc gì, có ta ở đây rồi." Nói xong, ôm nàng bò lên trên bờ, sau đó run run một chút, ôm nàng bước nhanh về phía tẩm cung.

Tuy rằng hai người uống vài ấm nước nóng, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm mạo nặng, ngày thứ hai tỉnh lại thì đã bắt đầu sốt cao.

Lâm Tĩnh Dao thường xuyên lấy cớ không thoải mái cho nên số lần không đi vào triều nhiều đến không xuể, tuy rằng hoàng thượng vẫn còn sốt kéo dài, nhưng được xưng là làm bằng sắt (kiên cường), trong ngày thường rất ít thấy hấn đau đầu não nóng, nghe nói đột nhiên hôm nay hấn bắt đầu sốt cao, triều thần nức nở lại cảm thấy có chút khó tin.

Không có người phụ trách, Đại gia hỏa tự học tự nhiên cũng không ý nghĩa, vì thế vội vã bỏ đi, trong lòng ngược lại ngóng trông hoàng thượng có thể nằm nhiều hơn mấy ngày, bọn họ cũng vui vẻ thanh tịnh.

Chỉ là để vương cho dù thân thể khó chịu, lúc này gắt gao ôm lấy Lâm Tĩnh Dao không buông tay, thỉnh thoảng có thể một lần nằm trên giường, quả thực là kỳ tích.

Lâm Tĩnh Dao uống xong được dĩ nhiên chuyển biến tốt đẹp, cho rằng hoàng thượng không có việc gì sẽ rất nhanh hết hơn so với mình, sự thật lại chứng minh nam nhân này thuộc loại người dễ bị bệnh không dậy nổi.

Vừa mới bắt đầu, Lâm Tĩnh Dao nói hấn già bộ nhu nhược muốn chăm sóc, nhưng sờ trán của hấn vài lần, lại phát hiện hấn tri tri không hạ sốt, không khỏi cảm thấy có chút luống cuống, vì thế thái y tăng mạnh được tính một ít, tự dày vò bản thân, chịu đựng nấu thuốc rồi cho hấn uống hết thuốc.

Rốt cục, nam nhân này cũng xuất hiện dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, chỉ là toàn thân vẫn như cũ không có chút khí lực nào, nghĩ trước nghĩ sau lại không yên lòng chính sự, vì thế kéo một thân bệnh muốn đi Ngự Thư Phòng nhìn một cái, thuận tiện nghe một chút chiến sự vùng biên giới như thế nào.

Lâm Tĩnh Dao thấy hấn không yên tĩnh, lúc này trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần (5 vị gồm ngọt, chua, cay, đắng, mặn lẫn lộn của trần gian), trước đây

cảm thấy nam nhân này kiều căng lười nhác, xem ra lúc này, nói chuyện quốc sự nam nhân này tuyệt không hăm hồ.

Do dự một chút, Lâm Tĩnh Dao nói: "Nếu không ta giúp ngươi phê duyệt tấu chương, về phần chiến sự, ta tạm thời thay ngươi phân tích một chút." Vừa dứt lời, Lâm Tĩnh Dao có chút lờ lờ, cảm thấy khí thế này cực kỳ giống Võ Tắc Thiên năm đó, trước mắt nàng không tham gia vào chính sự, mà là **.

Lắc lắc đầu, Lâm Tĩnh Dao lại nói: "Thôi, ta chỉ thuận miệng nói, hoàng thượng nên nghỉ ngơi đi, ta tới lấy tấu chương, sàng lọc một chút, đem chuyện trọng yếu dâng cho ngươi xem."

Thủy Linh Ương không gọi là cười, nói: "Không có biện pháp, hiện giờ cái nhìn về chính sự của ngươi và trẫm cơ bản là giống nhau, ngươi có thể thay mặt trẫm phê duyệt, nhân tiện chút nữa đem chuyện quan trọng nói ra cùng trẫm."

Lâm Tĩnh Dao cũng không thích dây dưa dông dài, hoàng thượng không để ý, mình cũng không cần một mực từ chối, dứt khoát nâng bước đi Ngự Thư Phòng, ngồi trên long ý, vui đầu lật xem sổ gập.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Lâm Tĩnh Dao vừa đi, Thủy Linh Ương lại lâm vào hôn mê, sốt cao đã được giảm xuống, nhưng lần này thần trí có chút mơ hồ, thời điểm trong một ngày tỉnh táo rất ít.

Cảm giác này giống như là bản thân bị người hạ được, rõ ràng muốn biến mình thành người vô dụng.

Trong mơ màng chỉ cảm thấy khát nước, không đợi Thủy Linh Ương mở miệng phân phó, chột thân mình bị người nâng dậy, tiếp đó xuôi theo cái chén môi tiếp xúc được ẩm áp, liền há miệng uống nước trà xuống. Trong bụng cảm thấy thoải mái một chút, Thủy Linh Ương liền liếm bờ môi hồng nhuận lại khô khốc lại, vừa nặng nề ngủ.

Trong mơ màng, chỉ cảm thấy thân thể lại một lần nữa bắt đầu sốt cao, cảm thấy lửa cháy lan ra đồng cỏ (dục hỏa trong người), làm toàn thân nóng lên.

Bên cạnh, nữ tử xinh đẹp cõi sạch xiêm y của mình, thân thể xích lửa trào lên long sàng, hôn ở khoe môi Thủy Linh Ương một chút, bắm vào bên tai hân hoi: "Hoàng thượng, nếu ta mang thai hoàng tử, ngài cho ta một cái thân phận phải không?"

Nữ nhân này nói, chân tay vụng về mở áo ngủ của Thủy Linh Ương, xem da thịt trơn bóng trắng nõn như ngọc, đột nhiên cảm thấy mình buồn bán thật lời.

Đều nói hồng nhan họa thủy, rõ ràng đế vương trước mắt mới là mị hoặc khuynh thành.

Da thịt tiếp xúc lẫn nhau, bản năng của Thủy Linh Ương phát ra một tiếng kêu rên sung sướng, chỉ cảm thấy thân thể càng khô nóng, đột nhiên theo bản năng bắt đầu sung sướng trầm luân.

"Tĩnh Dao". Chỉ nghe cổ họng hân hân khàn khàn thì thảo một tiếng, đưa tay xoa lên đôi chân đang vòng lên eo mình.

Lại nói Lâm Tĩnh Dao có cảm giác nam nhân của mình đang vụng trộm với người khác, hất xi một cái, tiếp đó gác lại ngự bút, phân phó với Minh Nhi nói: "Ngươi về 'Tước Linh Cung' giúp bổn cung mang tới một cái áo khoác, giữa ngày hè, sao lại cảm thấy lạnh chứ."

Minh Nhi liền lên tiếng, không bao lâu hai tay trống trơn trở về, sắc mặt khó khăn nói: "Chủ tử, hoàng thượng bên kia có điều không tiện, nếu không, nếu không. . . . ."

"Thế nào?" Lâm Tĩnh Dao nhú mày.

"Ai nha, chủ tử, thứ cho nô tài mạo muội, bản thân ngài mau đi một chuyến đi." Minh Nhi nói xong, cắn cắn môi, trên mặt cảm thấy tức giận bất bình.

Tình cảm của hoàng thượng cố ý chỉ mờ vì chủ tử nhà mình, vậy mà sau lưng lại vụng trộm vui sướng.

Lâm Tĩnh Dao nhú nhú mày, dứt khoát không hỏi nhiều, đã ra đây một canh giờ, cũng nên trở về nhìn bệnh tình của hoàng thượng một chút, vì thế tự tạo ra một cái ô che nắng, lầm bầm một đường đi đến "Tước Linh Cung".

Đi tới cửa, chỉ thấy thủ vệ và tiểu thái giám cúi đầu, thờ mệnh giống chó con, vừa thấy Lâm Tĩnh Dao tới, định chuẩn bị hành lễ lại bị nàng vẫy tay ngăn cản, không muốn quấy rầy hoàng thượng nghỉ ngơi.

Thu hồi ô che nắng, Lâm Tĩnh Dao nhẹ nhàng rảo bước tiến lên bậc cửa, vừa thấy trong phòng từ đầu đến cuối không có nha hoàn hầu hạ, liền có chút tức giận, thầm nghĩ mấy tiểu cô nương này thật sự là bị mình chiều riết quen, trời nóng không biết chạy đến nơi nào hóng mát rồi.

Đang chuẩn rót một ly trà để uống, chợt nghe thấy hai tiếng rên xen kẽ nhau truyền đến, cho dù nàng nghe không ra tiếng của nữ nhân kia, nhưng giọng đặc biệt của nam nhân kia làm sao nàng có thể không phân biệt được chứ.

Rón rén đi tới nơi phát ra, Lâm Tĩnh Dao bị một màn trước mắt phát sinh sợ hãi.

Hai thân thể điên cuồng dây dưa, theo nhu cầu, liều mạng buông thả chính mình.

Rõ ràng là mùa hè, tâm trí của Lâm Tĩnh Dao lại cảm thấy giống như trong hầm băng, trầm nghĩ mỗi khi quay về đều dùng lòng đồng cảm, vì sao mình cứ dẫn tới mầm tai họa chứ, lúc trước là Phụng Ngữ Linh, trước mắt là Tạ Vũ Yến.

Quả nhiên làm việc thiện nhiều ngược lại tự mình tìm chết sao?

Thủy Linh Ương, thẳng nhai này người nói là trung thành không hai lòng, nói là giữ mình trong sạch, nói là ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nha, lão nương thật sự là đã tin lầm người!

Lui về sau mấy bước, Lâm Tĩnh Dao cầm ly trà lên ra sức đập về phía nam nhân đang hưởng thụ, trầm nghĩ ta xem qua vô số bức họa, không dễ dàng có một lần hiện trường thật, làm sao diễn viên chính lại là lão công của ta hả!

Bởi vì gần đây bản thân khổ luyện bắn tên, nên bây giờ chính xác là chuyên quá đổi bình thường, ly trà không nghiêng lệch liền đập trúng ót của Thủy Linh Ương, chỉ thấy nam nhân kia kêu rên một tiếng, máu đỏ như bị trúng chú.

Không tính là hành thích vua đi? Lâm Tĩnh Dao cắn chặt răng, nhìn về phía người đang có vẻ mặt hoảng sợ, người bị bắt gian trên giường Tạ Vũ Yến, âm u cười, nói: "Dám ngủ cùng nam nhân của bản cung, nữ nhân, người thật là can đảm đấy!"

Nói xong lời này thật sáng khoái, chỉ là tiếng nói vừa dứt, bàn chân của Lâm Tĩnh Dao vừa thu lại, chờ Tạ Vũ Yến phản ứng trở lại, hơn nữa còn mặc xong y phục thì hô to "Hoàng thượng bị ám sát", nữ nhân kia đã vội vàng điều khiển ngựa trốn khỏi cung rồi.

"Hiện thời, người là Hoàng đế trong thiên hạ, nhưng chỉ là nam nhân của một mình ta, nếu có tâm địa gian xảo gì, ta liền ——"

"Như thế nào?"

"Bỏ người!"

Bên tai vọng lại đối thoại không lâu của hai người, Lâm Tĩnh Dao cười dài một tiếng, trầm nghĩ từ xưa đế vương đa tình, trong cung mỹ nhân gây mập tụt tập nhiều như vậy, nếu đổi lại là bản thân cũng sợ duy trì không được, huống chi là cái ấy ** nổi lên ham muốn chứ.

Chỉ là, nàng nguyện ý vào hậu cung, trông nom địa vị Hoàng hậu, bởi vì nàng tình nguyện tin tưởng, hấn nguyện ý vì mình mà hoàn toàn buông tha sắc đẹp.

Sự thật chứng minh, nam nhân vĩnh viễn là động vật dùng nửa thân dưới suy xét.

Nên trốn đi đâu đây? Sợ là không về Lâm phủ được, nhất định "Thiên Thượng Nhân Gian" cũng trở thành địa điểm lùng bắt, không bằng ——

Lâm Tĩnh Dao do dự một lúc, một đường đến vương phủ, vì phòng ngừa Liên công chúa bán đứng mình, đầu tiên là ra sức bi thương tố giác nhị ca của nàng ta một chút, tranh thủ sự đồng tình của nàng, sau đó lại dây dưa không ngớt yêu cầu mượn dùng mấy ngày.

Ngọc Linh Liên cùng Lâm Tĩnh Dao vốn là hợp tính, PHI một ngụm, nói: "Đã sớm cảm thấy nhị ca không tốt lành gì, đầu tiên là vắng vẻ Tiểu Tuyết tỷ tỷ, bây giờ lại thông đồng cùng cung nữ rồi."

Lâm Tĩnh Dao cười gượng hai tiếng, chấp tay hành lễ, thỉnh cầu nói: "Công chúa, ta là nhất thời não nóng làm hoàng thượng bị thương nặng, hiện tại đoán chừng bọn quan binh lật toàn thành đuổi bắt ta, xin ngài thương xót, ngàn vạn lần đừng đem ta bán."

Ngọc Linh Liên gật đầu tán thưởng, an bày chỗ ở cho Lâm Tĩnh Dao, sau đó nói: "Vương Gia đang ở Diêu phủ tướng quân, đoán chừng nhà người ta muốn giữ hấn lại ăn cơm, ta kêu hạ nhân sắp xếp cơm, đợi lát nữa người với ta cùng nhau đi ăn, Vương Gia từ lúc cuốn vào chiến sự luôn luôn hỏi hấn ngược xuôi, trái lại xin cơm chung quanh, đồ ăn trong vương phủ giảm đi."

Lúc tới chạng vạng, Thủy Nguyệt Ngân về tới quý phủ, vừa thấy Lâm Tĩnh Dao ngồi yên ở bên hồ Lạc Nhật Hạ, sắc mặt hơi đỏ, tiến lên hỏi: "Nương nương, sao người lại tới đây?"

Lâm Tĩnh Dao cười cười, nói: "Kêu ta Tĩnh Dao là được rồi, cần gì xa lạ như vậy, chính là hiện giờ ta đang chạy án, chắc hẳn người cũng nghe được phong phanh chứ."

Sắc mặt Thủy Nguyệt Ngân cứng đờ, nói: "Ta có nghe thấy chuyện này, đoán chừng là hoàng thượng không muốn truy cứu, cho nên vẫn chưa làm to chuyện, không biết nương nương —— không biết Tĩnh Dao người vì sao phải ra tay với hoàng thượng chứ?"

"Ừh, bắt gian tại giường, nhất thời não nóng, kết quả xuống tay độc ác với hoàng thượng." Lâm Tĩnh Dao phong đạm vân khinh (gió mây nhẹ nhàng) trả lời.

Thủy Nguyệt Ngân cười khổ một cái, thăm nghĩ khắp thiên hạ đều là của hoàng thượng, huống chi là các nữ nhân trong hậu cung, lại thể nào bắt gian cũng không có khả năng bắt đến đầu hoàng thượng.

An ủi một câu, Thủy Nguyệt Ngân dò hỏi: "Người dự định ở đến khi nào?"

"Xem thử đến khi nào Vương Gia nguyện ý thu lưu ta rồi." Lâm Tĩnh Dao nói xong, vui mặt vào đầu gối, nói: "Ta không tính làm nữ nhân của Thủy Linh Ương, nhưng ít nhất vẫn là triều thần quốc gia, ở trong vương phủ, trong triều đình có chuyện gì, Vương Gia cũng có thể kịp thời báo cho biết ta một tiếng."

"Nói ngu ngốc cái gì, hoàng thượng không rời bỏ người, sợ không đến hai ngày đã tìm tới cửa." Thủy Nguyệt Ngân nói một câu, vươn tay đứng giữa không trung, hiện thời, vô bờ vai coi như là đưa nàng về đi.

Mặc kệ thế nào, bởi vì Lâm Tĩnh Dao tạm ở quý phủ, số lần ra ngoài của Thủy Nguyệt Ngân rõ ràng ít đi, rảnh rỗi cùng Lâm Tĩnh Dao giết thượng tổng thể (đánh cờ), hoặc là nói một vài chuyện lý thú bên ngoài, giúp nàng xua tan một chút buồn khổ.

Không ngờ mấy ngày đã qua.

Tuy là trong lòng Lâm Tĩnh Dao như có tảng đá đè nặng, nhưng mỗi ngày ở trong vương phủ coi như là ung dung tự tại, chỉ cần Thủy Linh Ương không ba quỵ chín lạy cầu xin mình trở về, nàng cứ ở nơi này không đi nữa.

Mặc dù chí hướng cố chấp, nhưng theo thời gian mỗi ngày trôi qua, tâm tình của nàng ngược lại càng trầm trọng, thăm nghĩ Thủy Linh Ương nếu có lòng bảo mình trở về, thế nào cũng sẽ tìm đến vương phủ, hiện giờ hẩn chậm trễ không chịu lộ mặt đồ mình, chẳng lẽ có tình yêu mới mà quên đi người cũ sao?

Bởi vì càng để lâu oán niệm càng sâu, chờ bằng vài quán trên đầu Thủy Linh Ương bình phục hơn nữa thời điểm một mình đi đến vương phủ, Lâm Tĩnh Dao cũng không nhìn đến hẩn, chỉ để ý xem bàn cờ, kéo quai hàm, trở lại nói với Thủy Nguyệt Ngân: "Vương Gia, xem người chần chừ, lòng tham không đáy, giành một chút thành quả nhỏ làm rạng rỡ, nhưng mà nhìn thấy, đều bị quân cờ của ta vấy bẩn, mất nhiều hơn được hã."

Thủy Nguyệt Ngân tự nhiên biết nàng nói là có ngụ ý, xấu hổ liếc mắt nhìn sắc mặt không tốt của Thủy Linh Ương, nói: "Hoàng thượng, thần lập tức sai người đi chuẩn bị trà."

"Chuẩn bị trà gì chứ, nhị ca, người bệnh nặng mới khỏi, phải quan tâm chính sự nhiều hơn một chút đi, đừng lãng phí thời gian tại quý phủ, nếu như không có việc, mời trở về đi." Ngọc Linh Liên và Thủy Linh Ương từ trước tới nay không có khách khí, lúc này nói ra trong lời nói đúng là kỳ quái, có chút khó nghe.

Thủy Linh Ương chính là sĩ diện, thăm nghĩ tự mình mang Lâm Tĩnh Dao trở về, ai ngờ đúng là chán nản chạm mặt, nhất thời trên mặt không nhịn được, tính tình cũng táo bạo lên, ác ngôn nói: "Lâm Tĩnh Dao ám sát trẫm sợ tội lẩn trốn, vương phủ các người chứa chấp tội phạm, biết mà không báo, phải bị tội gì!"

Chỉ thấy Lâm Tĩnh Dao cười cười, đứng dậy, đi đến trước mặt của Thủy Linh Ương, vươn hai tay, nói: "Hoàng thượng giam giữ ta đi, hành thích vua là tội tru di cửu tộc (giết 9 họ), giết ta được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Người vây xem càng lúc càng nhiều, hoàng thượng và hoàng hậu mất hình tượng, cảnh tượng chống nạnh chửi nhau này thật là ngàn năm có một. Trong vương phủ bọn hạ nhân vui vẻ xem kịch hay, nghe tới nghe lui tựa hồ nghe ra một chút lý lẽ, giống như là hoàng hậu vì Vương Gia mà rời cung, kết quả đang rảnh rỗi thân thiết hâm nóng cùng vương gia thì bị hoàng thượng vừa vặn bắt được.

Thủy Nguyệt Ngân còn oan uổng hơn cả Đậu Nga, Thủy Linh Ương hiểu lầm mình cũng được, Lâm Tĩnh Dao không thay mình biện giải còn cố tình đổ thêm dầu vào lửa, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Tình hình chiến đấu càng dữ dội, lúc đầu Ngọc Linh Liên định lên tiếng khuyên can, ai ngờ đúng lúc Thủy Linh Ương quăng đến ánh mắt lạnh như băng, ý bảo nàng ai dám lên tiếng, trảm lập tức!

Ngọc Linh Liên đành phải thè lưỡi dừng bước chân lại, tiếp đó nhìn Lâm Tĩnh Dao hoàn toàn mất đi phong thái nên có của một Tể Tướng, đáng vẻ điển hình của người đàn bà chanh chua chửi bóng chửi gió, trách mắng Thủy Linh Ương người không bằng chó.

Thủy Linh Ương giờ phút này cũng phát huy ưu thế độc miệng, tận dụng mọi thứ, khiến Lâm Tĩnh Dao trọng thương thương tích đầy mình.

Có lẽ mắng một mồi, Lâm Tĩnh Dao thở hắt hắt một hơi, cắn răng mắng: "Gian phụ!"

"Dâm phụ!" Thủy Linh Ương ung dung thản nhiên đánh trả.

Vốn còn muốn tiếp tục phản kích, Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy trong bụng một trận quay cuồng, xoay mạnh người lại ngồi xồm trên mặt cỏ non mưa liên tục, nhất thời cảm thấy ủy khuất cực kỳ, khẽ lên nói: "Ta cùng Vương Gia là bạn hữu, là tình hữu nghị vĩ đại mà vững bền, nhưng ngươi thì sao, đừng nói với ta cùng nữ nhân trên giường là vì thảo luận chính sự!" Nói xong, vừa nôn vừa lau nước mắt, muốn nói không đáng truy cứu nói dễ hơn làm, hai thân mình trắng bóng kia đã bám vào trong đầu của mình, muốn xóa mà không được.

Thủy Linh Ương thấy bộ dạng lúng túng của nàng, nhất thời cũng hết giận rất nhiều, tiếng lên phía trước lên lên nói: "Là nàng ta cho trẫm dùng được, sau đó cường bạo trẫm."

"Ta phi! Ngươi dục hòa tràn đầy, có người đưa lên đến cửa, ngươi làm sao sẽ đẩy ra chứ." Lâm Tĩnh Dao nói xong, lại một mực ỏi ra.

Thủy Linh Ương vỗ sau lưng nàng một cái, nói: "Là trẫm không tốt, cho dù cho trẫm ăn hai cân xuân dược, bên ngoài có 1000 vị mỹ nữ cỡi hết ở trước mặt trẫm khiêu vũ, trẫm cũng nên duy trì lý trí."

Nghe câu nói cực kỳ nghiêm cẩn như thế kỳ thực nhường Lâm Tĩnh Dao vừa bức tức vừa có chút buồn cười, lại còn cố gắng nỗ lực nói: "Cũng không phải là thế sao, nếu ý chí của ngươi mạnh, đừng nói hai cân xuân dược, cho dù là cầm xuân dược làm cơm ăn, nhìn thấy nữ nhân lửa thể thì lòng mày tuyệt đối cũng không nên động một chút."

"Hết sức có lý, quả nhiên là trẫm rèn luyện ít đi."

"Thủy Linh Ương!"

"Dâm phụ."

"Cái gì?"

"Trẫm là gian phụ, ngươi là dâm phụ, nói đến cùng vẫn là trời sinh một đôi, đi thôi, ở quý phủ của thập cửu thúc quá rầy cũng lâu rồi, cũng nên hồi cung, nơi đó mới là nhà của ngươi." Thủy Linh Ương âm giọng nói.

"Hừ." Sắc mặt của Lâm Tĩnh Dao vẫn như trước không sáng sủa lên, tùy ý để Thủy Linh Ương nâng tay chính mình đứng lên.

Mọi người chỉ thấy hai người này một khắc trước còn đấu ngươi chết ta sống, giờ khắc này đúng là hài hòa như lúc ban đầu, cũng không biết hoàng thượng là cùng hoàng hậu xem nhẹ cái gì, nhưng hiển nhiên là kết thúc xong công việc, không có náo nhiệt xem, trong lúc nhất thời cảm thấy xem không đã ghiền.

Trên đường hồi cung, tất cả gì đó trong bụng, Lâm Tĩnh Dao đều phun sạch sẽ, nhưng vẫn run rẩy lợi hại, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ, núp ở trong lòng của Thủy Linh Ương nói thầm: "Đoán chừng thức ăn ở Phủ Vương Gia không sạch sẽ, ta ở mấy ngày, trong bụng luôn luôn không thoải mái."

Thủy Linh Ương một tay dắt dây cương, một tay ôm Lâm Tĩnh Dao, nói: "Vậy để trẫm quay lại trị tội đầu bếp kia thật nặng, giết thập cửu thúc cùng Liên muội, hiện giờ lại bắt đầu độc hại hoàng hậu của ta."

"Không tốt, thả ta xuống dưới." Lâm Tĩnh Dao biến sắc, vội vàng xuống lưng ngựa, ngồi xồm ven đường lại ỏi ra một ngụm nước chua.

Thủy Linh Ương gạt mình, mở to hai mắt nhìn, hỏi: "Ngươi không phải là mang thai chứ?"

"Cái gì?" Lâm Tĩnh Dao quay đầu lại.

"Ngươi có cốt nhục của trẫm còn dám uống rượu bậy, Lâm Tĩnh Dao, ngươi không muốn sống nữa sao!" Thủy Linh Ương giận dữ giậm chân, ôm Lâm Tĩnh Dao lên lưng ngựa, nói: "Nếu uống mà tới xảy ra nguy hiểm gì, trẫm sẽ hỏi tội ngươi."

"Hoàng thượng thật đúng là tưởng ra là ra à, di cả ta không lâu ——" do dự một chút, sắc mặt của Lâm Tĩnh Dao thay đổi, hình như sắp một tháng rồi mà nguyệt sự chưa tới.

Mang thai?

Hồi cung, Thủy Linh Ương lập tức gọi thái y tới xem mạch cho Lâm Tĩnh Dao, xác nhận nàng thật sự đang mang Long tử(con trai), chỉ thấy hoàng thượng cười giống như một đóa hoa nhỏ, vất vả cày cấy mấy ngày cuối cùng cũng có thành quả, lập tức muốn ôm nhi tử, trong lòng cực kỳ đắc ý. Chỉ một lát, lại hỏi thái y nói: "Hoàng nhi của trẫm không có việc gì chứ, hoàng hậu gần đây vượt nóc băng tường, say rượu làm loạn, một khắc cũng chưa nhàn rỗi."

Thái y lộ vẻ mặt khó xử, Thủy Linh Ương nhướng nhướng mày, hỏi: "Thế nào, đừng nói với trẫm là đứa nhỏ này có vấn đề!"

Lâm Tĩnh Dao kéo ống tay áo của Thủy Linh Ương, nói: "Hoàng thượng, ngài cũng đừng làm khó thái y, đoán chừng cho ngươi một cái trứng thụ thai ngươi cũng nhìn không ra đẹp xấu. Dù nói như thế nào, đứa nhỏ này chính là sự kết hợp của nam nhân đẹp nhất thiên hạ cùng nữ nhân thông minh nhất

sinh ra, nhất định là người kinh tài tuyệt điểm."

Thủy Linh Ương lúc này được Lâm Tĩnh Dao cho một bị hạt dẻ rang nổ bung, cười mắng: "Đúng là da mặt dày, nương của hoàng nhi là tên khoe khoang, có trẫm ở đây, ngươi cũng dám can đảm tuyên bố đúng đầu." Nói xong, vuốt ve cái cằm lẩm bẩm: "Nửa câu đầu cũng không phải giả, sắc đẹp của trẫm dám xưng thứ hai thì sẽ không có người dám xưng thứ nhất."

Thái y cực kỳ xấu hổ, cười gượng hai tiếng nói: "Lời Hoàng thượng nói rất đúng, thái tử Tây Hạ ta nhất định sẽ là tài mạo song toàn."

Thủy Linh Ương vô cùng hờn thù, sau khi phân phó thái y thì ôm Lâm Tĩnh Dao nằm ở trên giường, híp mắt nói: "Tĩnh Dao, dưỡng thai cho tốt, trẫm nhất định không cho phép ngươi cùng đứa nhỏ này có một chút sơ xuất nào."

Lâm Tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Ngày hôm sau, Tạ Vũ Yến thật sự được sắc phong làm hoàng quý phi, lúc nhóm nô tài tiến lên phía trước cung nghênh nàng, nữ nhân này vẫn còn hoảng sợ không dám tin.

Đến khi được vây quanh đi đến "Phượng Minh cung", toàn thân mặc vào Hà Y đẹp đẽ quý giá, nàng mới nuốt nước miếng một cái, tiếp nhận chính là một chuyện thực đột nhiên mà tới.

Không bao lâu, các nữ nhân trong hậu cung tranh giành lẫn nhau đến trước lời kéo quan hệ, thậm chí có người nói: "Phượng Minh cung' từ trước chỉ cho hoàng hậu hoặc thái tử ở, hoàng thượng cuối cùng lại thu xếp ngươi vào ở, chẳng lẽ là có dự tính khác sao?"

Tạ Vũ Yến làm sao biết hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào, chỉ là cười gượng hai tiếng, nói: "Hoàng thượng và hoàng hậu luôn luôn cảm sát tương hòa (vợ chồng hòa hợp), vị trí hoàng hậu làm sao đến phiên ta ngồi chứ, các tỷ tỷ đúng là suy nghĩ nhiều."

"Muội muội, ngươi nói thật đi, ngươi làm sao lấy lòng được hoàng thượng, đến nỗi hân ưu ái đối với ngươi như thế?" Lại có người hỏi.

Sắc mặt Tạ Vũ Yến cứng đờ, nói: "Chỉ có thể nói số mệnh muội muội tốt thôi."

Mọi người nhìn bộ ngươi một lời ta một câu sau đó lập tức rời khỏi, mới vừa một bước ra cách cửa sắc mặt đã thay đổi, bảy miệng tám lời đứng lên tranh luận.

"Nghe nói là nàng thừa dịp tinh thần hoàng thượng không rõ dụ dỗ người, hừ, rõ ràng là một kỹ nữ, hiện tại ngược lại giả bộ làm ngọc nữ."

"Quái lạ, trước đây mấy ngày hoàng thượng còn giam nàng trong lãnh cung, làm sao đột nhiên bắt đầu sủng hạnh nàng chứ?"

"Hiện giờ hoàng hậu có thai, ban đêm hoàng thượng tịch mệnh, dù sao đầu giường vẫn cần có người làm bạn chứ, nhắc tới tiểu yêu tinh đó bộ dạng cũng coi như là quốc sắc thiên hương (người con gái đẹp nhất nước), có lẽ ở nơi đó của nàng hoàng thượng đã từng nếm ngon ngọt, bây giờ muốn giữ nàng lại thị tẩm."

"Hừ, ta kém nàng ở chỗ nào chứ, sao hoàng thượng không chọn lựa ta."

"Mặt người ta dày hơn mặt ngươi, ngươi có bản lĩnh thì trèo lên long sàng đi!"

"Đó là nàng ta gần quan được ban lộc, ý vào mình là người hầu trong 'Tước Linh cung', lúc ấy tìm cơ hội xuống tay đối với hoàng thượng mà thôi."

"Lại nói tiếp hoàng hậu cũng thật sự là đáng thương, làm sao có thể dự đoán được bản thân nuôi dưỡng một con Bạch Nhãn Lang không lương tâm như vậy chứ."

"Hắc, cái này gọi là phong thủy luân chuyển, hai năm trước Tuyệt phi được nhiều sủng ái, kết quả còn không phải bị hoàng hậu tranh đoạt sủng ái sao, hiện giờ trước mắt thấy cuộc sống của hoàng hậu cũng không dễ chịu lắm. Hoàng thượng thân là vua của một nước, muốn hân vi một nữ nhân từ đầu tới cuối, điều này sao có thể chứ."

"Hoàng thượng, cho dù chỉ sủng hạnh ta một đêm cũng tốt, làm cho ta mang thai hoàng tử, ngày sau không cần suốt ngày hiu quạnh rồi."

Một câu nói dao động trúng mọi người, không khí chán nản rất nhiều, mọi người trong lúc nhất thời đều có tâm tư, vội vàng rời đi.

Lâm Tinh Dao thấy mọi người đi rồi, bước chân thông thả đi ra từ bên cạnh, tràn đầy ý cười rảo bước tiến lên "Phượng Minh cung", nhìn đông một cái, tây một cái, nhìn về mặt giấc mơ trở thành sự thật của Tạ Vũ Yến nói: "Như thế nào, có phải cảm thấy vừa lòng không? Nơi này từng có một vị thái tử ở, sau này hắn bị tiên hoàng Thủy Nguyệt Hàn giết, tiếp theo nhị hoàng tử vì thái tử cũng chuyển vào nơi này, sau này hắn làm hoàng thượng, cũng bị Thủy Nguyệt Hàn giết. Hiện giờ, hoàng thượng cảm thấy âm khí nơi này quá nặng, luôn luôn không có người ở lại, hôm nay lấy ra cho ngươi, ha ha, thật đúng là hậu đãi ngươi đó."

Tạ Vũ Yến biến sắc, nhin không được rùng mình ớn lạnh.

"Về phần bản cung ở lại 'Tước Linh cung', nơi tiên hoàng đã từng ở lại, vì hoàng thượng muốn tưởng nhớ ngươi, luôn luôn không cho bất luận kẻ nào vào ở nơi đó, nhưng ta thì không sao cả, ai bảo hoàng thượng sủng ta chứ." Sau khi Lâm Tinh Dao phóng xong rầm thú, đặt mông ngồi trên đầu giường đặt gần lò sưởi, nói: "Trở thành một thành viên trong hậu cung, chiến tranh của ngươi lập tức nổ ra rồi, hi vọng ngươi đừng để ta quá thất vọng, nếu vòng một chưa chấm dứt đã bị đào thải, vậy thì chơi không vui rồi." Nói xong, vỗ cái đệm giường một cái, nói: "Sau này hoàng thượng có thể vào ở nơi này của ngươi, ngươi có thủ đoạn gì thì cứ việc dùng tới đi, ta cho ngươi cơ hội quyền rũ hoàng thượng."

Tạ Vũ Yến cảm thấy dở khóc dở cười, nữ nhân này nói lung tung một hồi, cuối cùng là muốn nói cái gì đây.

Chỉ là đến buổi tối, nàng rút cuộc cười không nổi, muốn đi ngủ sớm một chút, lại nghe tiểu thái giám ở cửa vui vẻ hô: "Nô tài tham kiến hoàng thượng."

Thật sự tới!

Tạ Vũ Yến vội vàng chạy ra cửa nghênh tiếp, đã thấy Thủy Linh Ương cũng không thèm nhìn nàng một cái, chỉ phất pho bọn nha hoàn hầu hạ tắm sạch sẽ cho mình, sau đó cho bọn họ lui, bắt đầu cởi vạt áo của chính mình.

Sắc mặt Tạ Vũ Yến đỏ lên, vội vàng tiến lên nói: "Thần, nô tì giúp, hoàng thượng, cởi, cởi áo."

Thủy Linh Ương híp mắt cười cười, vẻ mặt ôn nhu đến gần Tạ Vũ Yến, chỉ thấy nữ nhân này sắc mặt đỏ bừng hơn, tiếp đó từ từ nói: "Ngươi, vẫn là tự xưng nô tài đi."

Tạ Vũ Yến biến sắc, không hiểu nhìn về phía Thủy Linh Ương, đã thấy hắn cởi áo khoác và trung y, tiếp đó nằm trên giường, vừa vặn chiếm giữ vị trí ở giữa, vì thế do dự một lát, nhỏ giọng thỉnh cầu nói: "Hoàng thượng, ngài, có thể hay không di chuyển một chút, thần, nô tài mới nằm xuống được."

"Hả?" Thủy Linh Ương nhiu mày, nói: "Ngươi hiểu sai ý rồi, giường này là cung cấp cho trẫm nghỉ ngơi, nếu ngươi đã nói, ngủ trên mặt đất!"

Cuối cùng Tạ Vũ Yến cũng nhận thấy được bất thường trong đó, sau đó, khóc nức nở hỏi: "Đây là Hoàng thượng muốn và hoàng hậu cố ý nhục nhã nô tỳ sao, lo lắng như thế làm gì, nếu nhìn nô tỳ không vừa mắt, trực tiếp giết nô tỳ không phải tốt sao."

"Trẫm cũng không bạc đãi ngươi, ngươi muốn gì đó trẫm đều thỏa mãn ngươi." Thủy Linh Ương nói xong, từ phía sau bắt lấy cái chăn ném xuống dưới, nói: "Đây, thường cho ngươi."

Tạ Vũ Yến lau nước mắt một chút, trái tốt mền rồi nằm ở trên mặt đất.

Ngày thứ hai, trong hậu cung không có người nào là không biết hoàng thượng lại một lần nữa sủng hạnh Tạ Vũ Yến, trong chốc lát, gió nổi mây vần (gió nổi lên mạnh mẽ), tất cả đều bắt đầu âm thầm tiến hành, muốn dùng vũ lực trừ bỏ kẻ thù chung.

Tạ Vũ Yến tự biết hoàng thượng dùng mình làm mục tiêu, Lâm Tinh Dao có thai, có nhiều người tâm hoài bất quỷ (lòng dạ gây rối) muốn xuống tay đối với hoàng tử, cho nên hắn đem lực chú ý của mọi người thay đổi đến trên người mình, lấy mình để bảo toàn đứa nhỏ trong bụng Lâm Tinh Dao.

Thời gian sau đó, nàng cần phải hết sức cẩn thận, đề phòng khắp nơi có người dùng ám chiêu ở sau lưng mình. Hoàng thượng mỗi đêm "Sủng hạnh", mỗi đêm làm cho mình ngủ sàn nhà lạnh, trời vừa sáng, hắn ra về làm bộ sủng ái cung chiều mình, vừa gấp thức ăn vừa lau miệng cho mình, cực kỳ thật giống một nhân cách giả.

Cái đó cũng xem như quên đi, một tháng sau, đột nhiên trong cung truyền ra tin tức Tạ Vũ Yến mang thai, vì thế các phi tần vừa hâm mộ vừa ghét bắt đầu tăng cường độ giày vò nàng lên, đồng thời đủ loại ám chiêu độc địa giáng xuống.

Lúc này, Lâm Tinh Dao vừa mới vạch xong kế hoạch chiến đấu, chợt thấy Lý Dung qua đây thăm mình, vì thế tiếp đón nàng ngồi xuống, vẻ mặt hưng phấn nói: "Trong cung chúng ta xuất hiện một gian tế."

Lý Dung nhiu mày, đặt cháo mới nấu lên bàn, nói: "Có gian tế ngươi còn hưng phấn như thế, chẳng lẽ là bị hoàng thượng kích thích hông rồi sao?"

Lâm Tinh Dao lắc đầu, nói: "Gian tế này liên tiếp làm hư chuyện của ta, nếu không là bởi vì hắn, 'Khách Nhĩ Cốc', 'Quận Tây Hồ', 'Núi Giác Thường' ba trận chiến dịch làm sao không đánh mà bại, tin tức của hắn rất nhanh nhẹn, ta chỉ tạo cho hắn một tin tức giả, đoán chừng đối phương rối loạn trận pháp, nếu mới có gian tế, chúng ta ngồi đây lợi dụng thật tốt." Nói xong, lấy thìa múc một ngụm cháo lên húp, tiếp đó còn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, tức thì lại múc một muỗng nữa, nói: "Cháo này của ngươi còn ngon hơn Ngự Thiện Phòng nấu đấy."

Lý Dung che miệng cười cười, nói: "Không sợ ta lúc này hạ độc ngươi àh, nghe nói gần đây ngươi rất cẩn thận, các nữ quyền trong hậu cung đưa vật phẩm bồi dưỡng tới cho ngươi toàn bộ bị ngươi lên lút đi bỏ, như thế nào không sợ ta xuống tay sao?"

"Được, nếu ngay cả người cũng muốn hại ta, trong cung này thật sự không ở nổi nữa." Lâm Tĩnh Dao nói xong, thấy Trần phi xách hai hộp quà tặng đi đến, liếc mắt nhìn Lý Dung một cái, đặt mấy thứ đó lên trên bàn, nói: "Đây là Nhân Tham cùng Linh Chi cha ta sai người đưa đến cho ta, vốn định cho ta tắm bổ thân mình, nhưng thấy muội muội trong thời gian có thai còn vội vàng xử lý quốc sự nhất định vất vả, tỷ tỷ nghĩ trong lòng vẫn nên lấy ra nấu canh cho muội muội dùng đi."

"Tỷ tỷ có lòng rồi." Lâm Tĩnh Dao khách sáo nói.

Đột nhiên Trần phi nắm lấy tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, cực kì tiếc hận nói: "Hoàng thượng cũng thật là, muội muội hiện giờ có thai, hẳn phải chăm sóc nhiều một chút, ôi, ai nghĩ cuối cùng bị một số Yêu Tinh mượn cơ hội chen chân. Nhưng không quan trọng, đoán chừng hoàng thượng cũng là ham cái mới, chờ mới mê qua đi, tự mình sẽ trở về với muội muội thôi."

Lâm Tĩnh Dao cắn cắn môi, sắc mặt giả bộ đau buồn, nhân tiện nháy mắt với Lý Dung một cái.

Sau khi tiến bước Trần phi, Lâm Tĩnh Dao quan sát nhân sâm kia vài lần, chắc chắn nói: "Nhân sâm ngàn năm đi, cái này là thứ tốt."

Lý Dung cười khê một tiếng, "Gần đây nữ nhân trong cung chỉ thích Tạ Vũ Yến là kẻ đầu sỏ phá hư tình cảm của người và hoàng thượng, toàn bộ đều làm khó dễ nàng ta, cũng là nổi lên đồng tình đối với người."

Lâm Tĩnh Dao cười khê, chợt thấy Đoàn tần xông vào, lúc đầu tưởng rằng qua đây đưa vật phẩm bổ dưỡng cho mình, nhìn nàng kinh sợ nói: "Tạ Quý Phi sanh non rồi."

"Cái gì?" Lâm Tĩnh Dao ngăn ra, tiếp theo phá cửa mà ra, sẽ không sai lắm như thế chứ, chẳng lẽ nữ nhân này chỉ vợ chồng cùng hoàng thượng một lần đó, mà đã hoài thai long chủng sao, mà chính mình trở thành tội phạm gián tiếp giết người?

Thủy Linh Ương nghe tin rồi tới, sau khi nghe tin tức sắc mặt xanh mét, đồng thời nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, tiến lên nắm chặt tay nhỏ bé của Tạ Vũ Yến nói: "Trẫm sẽ tra rõ việc này, người dưỡng thân mình cho tốt đi."

Tạ Vũ Yến cười khổ một cái, hỏi: "Hoàng thượng lúc này nguyên ý chạm ta rồi hả? Cũng chỉ là diễn trò mà thôi?"

Sắc mặt của Thủy Linh Ương cứng đờ, Tạ Vũ Yến chỉ vào bụng Lâm Tĩnh Dao hỏi: "Nếu nàng không có đứa nhỏ, hoàng thượng có thể bình tĩnh như vậy sao? Rõ ràng đều là cốt nhục của người, mà lại mỗi người khác nhau sao?"

"Đủ rồi, lúc trước trẫm không biết người có thai, thật là ủy khuất người, sau này sẽ đền bù tốt cho người." Thủy Linh Ương không kiên nhẫn nói một câu, sau đó vỗ vỗ mu bàn tay của Tạ Vũ Yến, nói: "Nghỉ ngơi cho tốt, trể một chút trẫm lại qua nhìn người."

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao có chút hổ thẹn, nữ nhân này bất quá muốn ở bên người giàu có mà thôi, trong thế giới tuy là việc này chỗ nào cũng có, chính mình chọc ghẹo nàng như vậy có chút tội lỗi.

Phái người đem Nhân Tham cùng Linh Chi đưa tới cho Trần phi. "Phượng Minh cung", Lâm Tĩnh Dao cảm thấy hai tay của mình gián tiếp hoặc trực tiếp gây ra không ít tội ác.

Cũng không biết lão hòa thượng này nói thật hay giả, chính mình gây ra nhiều tội ác, cuối cùng phải nhận báo ứng.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Trong bóng đêm, ánh nến lập lờ, nước mắt lại mang theo hơi lạnh lẽo.

Tạ Vũ Yến nhẹ nhàng vuốt ve bụng rỗng tuếch của mình, nghe thấy có tiếng chân người tiến vào nhưng nàng cũng không để ý, gương mặt như có điều suy nghĩ với dòng nước mắt chưa khô

"Yến nhi." Người tới gọi nàng một tiếng, sau đó ở bên giường ngồi xuống, đưa tay vuốt ve cái trán của nàng một chút, hỏi: "Nhất định rất thống khổ đúng không? Bởi vì Lâm Tĩnh Dao mà niềm vui sướng khi làm mẹ còn chưa kịp hưởng thụ liền bị tước đoạt."

Tạ Vũ Yến nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Tuyết một cái, sau đó lại thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng nói: "Không cần tới đây xúi giục ta, Lâm Tĩnh Dao ngày hôm nay cũng giống như một nữ hoàng, ai dám có tâm trả thù đối với nàng ta chứ."

Mộ Dung Tuyết đưa tay mon trón bụng của Tạ Vũ Yến, nói: "Nói cũng phải a, nhớ lại lúc đầu ta cũng mang bầu hoàng tử, hoàng thượng khi đó đối với ta hết sức sủng ái, nói đứa bé trong bụng ta chắc chắn sẽ trở thành thái tử Tây Hạ, kết quả thì sao, Lâm Tĩnh Dao đẩy ta vào trong hồ, nàng ta đem hài

nhì của ta đi dày vò , phải biết, ta khi đó nhưng là mang thai bốn tháng rồi, cũng có thể sờ đến sự hiện diện của hân rồi. Nhưng đứa bé liền cứ thế mà biến mất, hoàng thượng một lòng thiên vị Lâm Tĩnh Dao, căn bản sẽ không truy cứu trách nhiệm của nàng ta, ngược lại ta lại trở thành đồ phụ tự mình nhảy xuống hồ băng để hãm hại Lâm Tĩnh Dao."

Tạ Vũ Yến nhìn Mộ Dung Tuyết một cái, gương mặt trắng bệch cười cười, hỏi: "Ngươi nói với ta chuyện này để làm gì?"

"Không có gì, chỉ cảm thấy ta với ngươi cũng coi là đồng bệnh tương liên, không khỏi nghĩ tới muốn tới đây hỏi thăm ngươi một chút, cũng khuyên ngươi mau chóng nghĩ thông một chút, trong cung này a chính là như vậy, bị tức cũng phải chịu đựng, không phải người nào ngươi cũng có thể trả thù được ."

"Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở." Tạ Vũ Yến nói một tiếng, sau đó quay lưng lại, rất có ý tứ tiễn khách.

Mộ Dung Tuyết khẽ cười cười, sau đó vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: "Ngươi tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút đi, ngày khác ta sẽ trở lại xem ngươi." Dứt lời, chậm rãi bước đi đến Ngự Thư Phòng, tựa như thường ngày đứng ở sau lưng Thủy Linh Ương, diễn tròn vai của một oán phụ nơi thâm cung, xuyên thấu qua bả vai đẹp đẽ của Thủy Linh Ương nhìn về phía tấu chương trong tay hân, đem mỗi cái nội dung nhớ ở trong lòng, sau đó làm bộ vô tâm dò thăm tình hình chiến sự.

Trong lòng Thủy Linh Ương đối với nàng vẫn có thẹn nên cũng không đề phòng gì nhiều, phê duyệt tấu chương một mõi cũng sẽ cùng với nàng thương thảo mấy câu, có lúc thấy trời quá tối muộn sẽ kêu nàng đi về nghỉ trước, tự mình tiếp tục khêu đèn chiến đấu hăng hái.

Ngày trôi qua bình lặng như thế nhưng kì thực vẫn luôn là sóng ngầm mãnh liệt.

Một ngày kia, Lâm Tĩnh Dao hắt xì, hỏi Minh Nhi : "Hôm nay hương nhang nghe có chút gay mũi, bên trong có thêm thành phần gì vậy?"

Minh Nhi lắc đầu một cái, "Nô tài không biết, hương nhang hôm nay là do Song Nhi lấy tới ."

Lâm Tĩnh Dao chỉ cảm thấy mùi vị khác thường này ngọt đến phát ngán vì vậy bước chân thông thả đi ra khỏi "Tước linh cung" , xoay người lại nói: "Ngươi lấy một chút đưa qua cho Thái Y Viện nhìn một chút xem bên trong có những thành phần gì." Dứt lời, không chút do dự đi đến Ngự Thư Phòng, vừa vào phòng liền thấy Mộ Dung Tuyết cùng Thủy Linh Ương trò chuyện với nhau thật vui vẻ, thấy nàng vào, sắc mặt hai người khẽ khác thường, lại thấy Lâm Tĩnh Dao đỉnh đặc khoát tay áo, nói: "Không cần đề ý ta, các ngươi tiếp tục, ta chính là quá buồn chán nên muốn đến đây đòi chút nước uống thôi" Nói xong, từ trên bàn con trong ngự thư phòng mò được một ly trà uống một hơi cạn sạch, sau đó duỗi lưng một cái nói: "Được rồi, ta đi qua bên Lý Dung nhìn một chút , nghe nói nàng đang giúp ta may áo của hoàng nhi."

Thủy Linh Ương lấy cớ tản bộ, đi theo Lâm Tĩnh Dao, nhìn mặt nàng đen tối giống như bánh bao hấp cười cười hỏi: "Thế nào, sẽ không phải là ghen chứ?"

"Có cái gì tốt để ghen , nô tì không có lòng rồi rãnh như vậy." Lâm Tĩnh Dao nói xong, xoay người lại trợn mắt nhìn Thủy Linh Ương một cái, nói: "Hoàng thượng, hôm nay chiến sự khẩn trương, ngài sẽ không giống như người quá rãnh rồi chứ hả?"

Đang nói, nhìn thấy Minh Nhi từ thật xa chạy tới, quỳ trên mặt đất nói: "Chủ tử, thái y viện mới vừa nhìn qua, trong hương nhang có dầu quế, nhục quế, bò tót, hương Bạc Hà, bách lý hương, dầu chanh, chanh, thanh nịnh, Âu bạch chỉ, phật thủ cam, cây thìa là."

"Như thế nào?" Lâm Tĩnh Dao nhú mày hỏi.

"Kích thích có độc, dẫn tới dễ non." Thủy Linh Ương lạnh giọng nói xong liền hỏi Lâm Tĩnh Dao: "Thế nào chẳng lẽ có người động tay động chân trong hương nhang?"

"Nghĩ lại chắc là như thế rồi." Lâm Tĩnh Dao nói xong liền tiện thể ngồi trên băng ghế , nói: "Đi gọi Song nhi tới đây."

Minh Nhi đáp một tiếng vội vàng đi, không lâu sau liền nhìn thấy gương mặt thắc mắc của Song nhi hỏi: "Chủ tử, ngài tìm ta?"

"Quý xuống!" Thủy Linh Ương lạnh lùng nói.

Song nhi giật mình một cái vội vàng quỳ xuống, tuy là không biết chính mình phạm tội gì, nhưng vẫn là khéo léo quỳ trên mặt đất, chờ hoàng thượng tra hỏi.

"Cầu nô tài, hương nhang hôm nay hoàng hậu sử dụng là từ đâu mà đến?" Thủy Linh Ương nheo mắt lại hỏi, có cảm giác như giông bão sắp kéo đến khiến người ta có cảm giác rất áp bức.

"Hồi hoàng thượng, các nô tài đều thông nhất đi đến chỗ Lưu quản sự lấy “ Song nhi run rẩy trả lời.

"Lưu quản sự?" Thủy Linh Ương nhướng mày.

Lâm Tĩnh Dao nghiêng nhìn nha đầu trên đất một cái, nói: "Ngươi trước đi gọi Lưu quản sự đến đây cho Bồn cung."

Song nhi nghe vậy liền vội vàng chạy chậm đi, sau đó liền nghe Minh Nhi nói: "Chủ tử, Lưu quản sự người này dương thịnh âm suy , vẫn muốn nịnh bợ ngài từ lâu, ông ta còn không đến mức có gan hùm mật gấu dám đối với ngài động thủ mới đúng."

"Bồn cung nghĩ ông ta cũng không dám." Lâm Tĩnh Dao nói xong, sờ sờ cái bụng vẫn chưa quá lớn của mình, nói: "Sanh con giống như là một trò chơi khi

vượt ải, tránh không khỏi mình rồi ám tiện, chỉ có thể gameover."

Chờ lúc Lưu quân sự chạy đến liền nhìn thấy Thủy Linh Ương với khí thế lạnh như băng, nuốt một bãi nước miếng, nói: "Nô tài tham kiến hoàng thượng, không biết hoàng thượng tìm nô tài tới ——"

Lời còn chưa dứt, Thủy Linh Ương liền một cước hung hăng đá tới, đem vị thái giám đã trên năm mươi tuổi bị đá ngã chồng vó, bốn chi giờ lên trời hai tay chấp lại, sau đó có giọng nói: "Nha đầu Song nhi đi chỗ của người lấy hương nhang để dùng đúng không?"

Vị thái giám sợ hãi bò lên, nói: "Hương nhang trong cung mà tất cả nung nung sử dụng không khác biệt, đều là giống nhau, hai ngày trước người chuyên phụ trách giao hàng là tiểu Trương tử không làm, đổi thành A Phúc ở ngõ nhỏ phía đông bốn dặm, a Phúc, hần, hần, hần chẳng lẽ đưa vào trong cung hương nhang có vấn đề?"

"Tùy tiện thay thế nguồn cung cấp, lữ cầu nô tài các người cũng không tra xét qua đúng không!" Thủy Linh Ương chỉ cảm thấy vừa sợ vừa tức, thuận tiện lại cho thái giám này một cước, nói: "Trở về lập tức đem còn hương nhang còn dư lại kiểm tra một lần xem có là toàn bộ đều có vấn đề hay không."

"Vâng, vâng, nô tài tuân lệnh." Lưu quân sự nói xong liền lão đảo nghiêng ngã đi ra.

Lâm Tĩnh Dao phân phó người dâng trà lên, thay Thủy Linh Ương châm một ly trà, nói: "Hoàng thượng, bình tĩnh chớ nóng, cùng lắm thì ta trở về phủ thừa tướng ở là được, cũng không phải là có chuyện gì không được."

Lòng Thủy Linh Ương vẫn còn sợ hãi xoa bụng của Lâm Tĩnh Dao, cười khổ một cái, nói: "Hai đứa bé trước cửa của trẫm đều đã chết non rồi, lần này, như thế nào đều không thể có sơ xuất được."

"Không mang thai sao được, giống như hoàng thượng là nam nhân tinh | trắng như vậy nếu muốn có đứa bé còn không dễ dàng sao." Lâm Tĩnh Dao nói xong, vỗ vỗ lồng ngực của Thủy Linh Ương.

"Hừ, nàng đang ở hiểm cảnh cũng không tự biết, nàng nghĩ rằng trẫm là nào tàn sao!" Thủy Linh Ương tức giận nói một tiếng, chợt nghe thấy tiếng thét ầm ỉ của Ngọc Linh Liên: "Nhị ca, phụ hoàng cùng mẫu hậu tới thăm huynh."

Nước trà trong tay liền nghiêng một cái vẩy ra ngoài, Thủy Linh Ương không dám tin nắm chặt ly trà nhìn về phía nam tử nhanh nhẹn đang thông dong đi tới cách đó không xa cùng với bóng dáng một người phụ nữ đang vui sướng.

Chỉ thấy Ngọc Linh Liên vừa đi vừa giới thiệu với Lạc Nhan Tịch: "Mẫu hậu, nơi này là Phụng Hoàng đài, cách đó không xa có cái gác chuông gọi là Hoa Thanh lâu, tòa cung điện kia gọi là Mạch Ương điện."

Lạc Nhan Tịch cười cười, chà xát lỗ mũi của Ngọc Linh Liên, nói: "Mẫu hậu cũng đã sống ở đây mấy năm rồi, đối với nơi này, một hoa một cỏ đều không xa lạ hơn người."

Ngọc Linh Liên dừng lại, nói: "Ta quên mất, người cùng Thủy Nguyệt Hàn đã từng ——" nói xong, liếc mắt nhìn Ngọc Từ Hi mặt lạnh, nuốt nước miếng một cái, bước nhanh chạy tới bên người Thủy Linh Ương, vòng qua cánh tay của hắn, nói: "Nhị ca, phụ hoàng mẫu hậu từ xa chạy tới mà người vẫn cứ ngồi ở chỗ này ư."

Thủy Linh Ương định thần lại, tiến lên vài bước, dờ dờ ương ương chào một cái, nói: "Nhi thần —— hài nhi tham kiến phụ hoàng cùng mẫu hậu."

Lạc Nhan Tịch vỗ vỗ bả vai của Thủy Linh Ương, đi tới bên người Lâm Tĩnh Dao, nói: "Ta quả nhiên không nhìn lầm, người đúng là vẫn còn còn dấu của ta."

Lâm Tĩnh Dao cười khan một tiếng, đang chân chò nên gọi Lạc Nhan Tịch như thế nào liền thấy kia người phụ nữ tè mi lộng nhân nói: "Gọi ta là mẹ cũng được, hay gọi ta là Lão Tỷ thì tốt hơn."

Lâm Tĩnh Dao cười cười, nói: "Ta muốn là gọi người là Lão Tỷ rồi nhưng như vậy chẳng phải là có điểm chiếm tiện nghi của hoàng thượng à."

Thủy Linh Ương nhìn một màn mẹ chồng nàng dâu này một cái, thầm nghĩ mẫu hậu cũng coi là người tâm khí cực cao, như thế nào vừa nhìn thấy Lâm Tĩnh Dao liền trở nên thân cận như vậy a.

Coi như không nhìn thấy nhóm nữ nhân đang thoải mái tán gẫu, Thủy Linh Ương hỏi Ngọc Từ Hi: "Phụ hoàng, người không phải là không muốn bước chân vào bất kỳ quốc độ nào sao, hôm nay vì sao ——"

"Mẫu hậu của người muốn tới ghé thăm người một chút, ta cũng chỉ là đi theo thôi." Ngọc Từ Hi nhàn nhạt nói một câu, quăng cái áo khoác ở trước bàn đá xong liền ngồi vào chỗ của mình, vẫn rót một ly trà, đang chuẩn bị uống vào, lại nhìn thấy hai vị thái y cách đó không xa đang vội vã đi lên trước, nói: "Hoàng thượng, cừu thần mới vừa kiểm nghiệm qua, hương nhang trong cung đều có vấn đề, không chỉ là hương do hoàng hậu nung nung lấy dùng bị người khác động tay chân."

Thủy Linh Ương suy nghĩ một chút, nói: "Thật đúng là hạ chi được vốn ban đầu, hần là ở dùng ở trên tất cả nguồn cung cấp." Nói xong liền phân phó với Lưu quân sự: "Người đi an bài hạ nhân, lập tức tróc nã người giao hàng a Phúc hồi cung."

"Dạ, nô tài liền đi an bài ngay" Lưu quân sự nói xong, tò mò liếc mắt nhìn người đang không lo lắng uống trà Ngọc Từ Hi, nghi ngờ lắc đầu một cái, tranh thủ rút lui.

Ban đêm, Thủy Linh Ương như cũ là phê duyệt tấu chương đến khuya, thấy mấy thị vệ đi vào, nói: "Hoàng thượng, các nô tài đi ngủ nhỏ phía đông bốn dặm điều tra a Phúc , đêm qua hẳn đã thu thập đồ đạc rồi kinh, hiện giờ muốn tung lưới truy nã hẳn sợ là không dễ."

Thủy Linh Ương nheo mắt lại, trầm nghĩ tên khốn này chạy thật đúng lúc, không một chút do dự, phân phó nói: "Nếu bắt được tiểu tử kia thì xử trí ngay tại chỗ, tránh khiến hoàng lo lắng trong lòng."

"Chúng nô tài lĩnh mệnh." Mấy người cùng nhau trả lời.

Ngoài điện, Lâm Tĩnh Dao dừng bước, suy nghĩ một chút, xoay người đi đến "Phượng Minh cung", nhìn thấy Phượng Ngừ Linh đang nằm ở trên giường mất hồn, vì vậy đưa tay gõ gõ cửa cung, hỏi: "Ta có thể đi vào không?"

Phượng Ngừ Linh thu hồi ánh mắt tan rã của mình, nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, nói: "Cứ tùy tiện."

Lâm Tĩnh Dao cũng không khách khí, đi tới mép bàn ngồi xuống, tiện tay lấy một miếng đào tồ bỏ vào trong miệng, nói: "Đem hương dập đi, Bồn cung ngủ thấy không quen."

Phượng Ngừ Linh cười một tiếng, nói: "Thế nào, nghe nói mấy ngày gần đây hoàng hậu trôi qua trong hoảng loạn, cái gì cũng không dám ăn lung tung, hôm nay làm sao lại dám đến chỗ ta ăn bánh ngọt của 'Phượng Minh cung' rồi?"

Lâm Tĩnh Dao dừng lại bàn tay đang nhét thức ăn của mình, nhìn Phượng Ngừ Linh đang cười lạnh trên giường một cái, không chút để ý nói: "Cũng thế, để phòng một chút cuối cùng tương đối khá."

Phượng Ngừ Linh hừ lạnh một tiếng, sau đó quay lưng đi, giọng nói không tốt nói: "Nếu không có việc gì, kính xin trở về đi, ta đây ở trong cung trước sau như một, sợ hoàng hậu đợi không quen."

Lâm Tĩnh Dao đưa tay cầm lấy một miếng đào tồ bỏ vào trong miệng, nhai nhai mấy cái, nhìn như tùy ý nói: "Nhà ngươi là ở phụ cận Hoa Dương đi, lại nói, chỗ đó cũng rất gần với ngõ nhỏ phía đông bốn dặm".

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Thân thể Phượng Ngừ Linh khẽ run, sau khi ổn định ngữ điệu của mình liền nói: "Dạ, cách rất gần. Có chuyện gì sao?"

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy ngươi nếu không phải xuất thân danh môn vọng tộc, như vậy chắc cũng rất hay lui tới cùng với hàng xóm xung quanh đi, tỷ như người bán nhang." Lâm Tĩnh Dao nói xong liền kéo kéo đĩa kẹo da trâu rắc vừng ở trên đến, nhón lấy một miếng cho vào miệng nhai mấy cái rồi nói: "Rất thơm, lúc về ta cũng phải phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị một chút."

Ánh mắt Phượng Ngừ Linh khẽ biến hóa, cũng không tiếp lời, hồi lâu sau, nghe Lâm Tĩnh Dao nói: "Từ khi nghe thấy đám hàng xóm láng giềng nói A Phúc có một người yêu vào cung làm nương nường, trong lòng ta tò mò, suy nghĩ một chút có lẽ người bọn họ nói chính là ngươi đấy."

Những lời này chỉ là Lâm Tĩnh Dao nói xạo thôi, nhưng thái độ của Phượng Ngừ Linh lại giống như điều nàng mong đợi, cúi đầu xuống thấp, trầm mặc một cái, nói: "Ta không biết hẳn."

"Cũng đúng, dù nói thế nào ngươi cũng coi như là một đại gia khuê tú, làm sao có thể lui tới với một tiểu dân chúng đâu, ngày mai ta phái người đi đến nhà ngươi hỏi thăm một chút, xem chừng là bọn họ đặt điều nói bậy." Lâm Tĩnh Dao nói xong liền bưng cái đĩa kẹo da trâu đứng dậy, vừa đi ra ngoài, vừa nói: "Ở trong hậu cung này, mỗi người đều đang đứng ở trên mũi dao, đáy giày cứng rắn có lẽ là có thể mạnh khỏe không tổn hao gì, đáy giày mỏng tùy thời sẽ trầy da sứt thịt, cũng có một vài người là chân trần, những người này căn bản là nửa bước khó đi, nói ví dụ như người không có phụ thân làm quan, nói ví dụ như những oán phụ không được sự chào đón của hoàng thượng. Chìm sẽ có thể bay vào tường thành không phải số ít, nhưng nữ nhân có thể thành Phượng Hoàng cũng là ít lại càng ít, cho nên nếu có thể trải qua những ngày tốt lành thì phải biết quý trọng, không cần nghĩ tới muốn làm xằng làm bậy. Ngừ Linh, ngươi cho là thế nào?"

Sắc mặt Phượng Ngừ Linh biến đổi vài lần nói: "Hoàng hậu nói rất đúng, Ngừ Linh xin thụ giáo."

Lâm Tĩnh Dao khẽ cười cười, lấy một miếng kẹo da trâu đặt ở trong miệng, lại một nửa trở về Ngự Thư Phòng, nhìn Thủy Linh Ương làm như vô tâm phê tấu chương, vì vậy đi đến gần nói: "Hoàng thượng, trong cung yên lặng lâu như vậy, hôm nay phụ hoàng của ngài cùng mẫu hậu khó được tới cửa, không bằng ngày mai cử hành một cái dạ tiệc, thỉnh thoảng buông lỏng một lần."

Thủy Linh Ương vỗ vỗ tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Vậy liền theo nàng đi."

Ngày kế, bên ngoài Triều Dương điện bày bữa tiệc lên, trong lòng tất cả đại thần hơn phân nửa đều có oán, Ngọc Tử Hi này chính là Thái Thượng Hoàng đích quốc, hôm nay cái loại người này lại không giải thích được xuất hiện tại hoàng cung Tây Hạ, cũng không biết ý của ông ta là như thế nào.

Thủy Linh Ương chỉ đề ý cùng Ngọc Tử Hi bình thần ngồi xuống, thấy triều thần thần sắc khác nhau, cười cười, nói: "Tối nay trầm chuẩn bị một cuộc tỷ võ so tài, người chiến thắng sẽ có thưởng." Nói xong, liền đề người ta trình lên giải thưởng cho hạng nhất tối hôm nay, một buổi cao cờ nửa người, Mã Nãi làm đẹp, Ngọc Thạch gọt giữa thành cây son tra.

Vốn là không khí đang âm ỉ trong nháy mắt an tĩnh lại, mọi người nín thở nhìn về phía nhóm bảo bối trước mặt, bắt đầu chà sát tay, nhao nhao muốn thử.

Lâm Tĩnh Dao cũng nhìn thẳng mắt, nghĩ đến mình có vô số bảo tàng, lại chưa từng gặp qua bảo bối xa hoa như thế, lau nước miếng, hỏi: "Hoàng thượng, ai cũng có thể tham gia sao?"

"Tối nay không phân biệt được tôn ti trường ấu, ai cũng có thể tham gia." Thủy Linh Ương trả lời nói.

"Như thế rất tốt, hoàng thượng, chàng cũng ghi danh dự thi đi, nô tì đối với phần thưởng này rất yêu thích." Lâm Tĩnh Dao giục giây nói.

"Này ——" Thủy Linh Ương chần chờ một chút, thấy Lâm Tĩnh Dao thật sự yêu thích hết sức, thầm nghĩ mình chỉ có thể xin lỗi chúng triều thần rồi, vì vậy trầm giọng nói: "Vậy trước cứ đề cho bọn họ khuấy động không khí một chút sau đó trầm sẽ ra sân cuối cùng."

Nếu như vậy, chẳng phải là nói hoàng thượng không có khí tiết sao? Lấy bảo bối ra ngoài khoe khoang một chút, sau đó sẽ thu hồi lại. Cũng không biết hoàng thượng này là đang mượn cơ hội biểu diễn công phu quyền cước của mình hay là đang muốn khiêu khích chọc giận người khác.

Hình thức cuộc tranh tài là người thua xuống đài, người thắng chờ đợi người đối thủ khiêu chiến tiếp theo.

Mọi người càng đấu càng sung, âm thanh trầm trở khen ngợi vang lên không ngừng. Không khí từ từ bị kéo lên, mọi người cũng quên trường hợp, trong lúc nhất thời động viên một tiếng, âm thanh nước bọt bên tai không dứt.

Diêu Tuấn Ngạn cùng Tào thủ tĩnh là hai vị Tướng quân đang trấn thủ ở biên quan, trong cung nhất thời toàn người vô năng, hôm nay hẳn là để cho một Đại Nội Thị Vệ chiếm thượng phong.

Mất thấy không người nào có thể địch lại thì một bộ áo khoác yêu diễm xẹt qua đỉnh đầu, Thủy Linh Ương tự xưng là phong độ đứng ở trên đài, tà mị cười một tiếng, nói: "Nếu như thế, liền do trầm đến làm đối thủ của ngươi đi."

Thị vệ kia vội vàng dập đầu, nói: "Nô tì không dám."

Thủy Linh Ương nhìn Lâm Tĩnh Dao đang đầy côi lòng mong đợi một cái, nói: "Trầm đã nói rõ, tối nay không phân biệt tôn ti, chỉ cần võ công của ngươi vượt qua thử thách, dù trong tỷ thí ngươi không cần thận đã thương trầm, trầm cũng không truy cứu."

Thị vệ kia liếc mắt nhìn cây son tra đủ để cho hấn xa xỉ mấy đời, cắn răng một cái, rút đao chỉ hướng Thủy Linh Ương, nói: "Nếu như thế, nô tì xin mạo phạm." Nói xong, vung đao lên.

Thủy Linh Ương thành thạo tránh né, thừa dịp lỗ hổng khi thị vệ kia vung đao, chớp mắt về phía tay cổ tay hấn, đoạt lấy lưỡi đao sắc bén, sau đó cổ tay chuyển một cái, đem đại đao gác ở trên cổ của hấn, khẽ mỉm cười, nói: "Đa tạ."

Thị vệ kia có chút uất ức, dập đầu liền nhảy xuống bàn.

Lâm Tĩnh Dao thấy Thủy Linh Ương cười đến rêu rao mà mị hoặc, thật là vui mừng hướng cây son tra đưa tay ra, lại nghe Lạc Nhan Tịch nói: "Chậm đã, chông của ta còn chưa có ra tay đấy." Nói xong, chớp chớp đôi mắt đầm nước của mình nói với Ngọc Tử Hi: "Thân ái, ngài liền hạ mình lần thứ nhất đi, người ta thật thích cây này."

Trên mặt Ngọc Tử Hi nổi lên một tia không kiên nhẫn, lại thấy Lạc Nhan Tịch càng phát ra vô độ, vòng qua cánh tay của mình làm nũng, uy hiếp, □, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Hồi lâu sau, thật sự bị Lạc Nhan Tịch mài đến không có tính khí, Ngọc Tử Hi đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, nói: "Thôi, liền gắng gượng ra mặt lần thứ nhất thôi." Dứt lời, chỉ thấy một đám mây bay qua, nam tử áo trắng nhanh nhẹn xuất trần đạp bước vùn vụt như nhận mưa đứng ở trước mặt Thủy Linh Ương, nhàn nhạt nói: "Hồi lâu không có cùng ngươi tỷ thí qua, cũng không biết ngươi có tiến triển không."

Lúc này Thủy Linh Ương có chút yếu thế, cố gắng chống đỡ khí thế, nói: "Nếu là thứ mẫu hậu yêu thích, nhi thần liền ——"

Ngọc Tử Hi nào có cho hấn thời gian để nói nhảm, rút bội kiếm ngang hông ra bỏ tới, động tác dứt khoát mà âm lệ, hấn là không có nửa điểm xuống tay lưu tình.

Mọi người cùng nhau hít vào thở ra một hơi, chỉ sợ Ngọc Tử Hi này thật muốn một kiếm đánh chết Thủy Linh Ương, bảo toàn giang sơn đế vị của Ngọc Linh Viễn, chỉ tiếc hoàng thượng phỉ sức chống đỡ, cũng không cho phép bất luận kẻ nào tùy tiện nhúng tay.

Sau mấy phen tranh đấu, Thủy Linh Ương mặt đen lại xuống đài, đối với Lâm Dao d0an thần thức ở một bên vì không dành được chiến thắng hừ lạnh một tiếng, nhìn Lạc Nhan Tịch vui vẻ ra mặt đem cây son tra ôm vào trong ngực, đối với Ngọc Tử Hi tuần mỹ Vô Song nói: "Thân ái, chàng quá lao lực

rồi." Nói xong, làm như làm trò cười vỗ vỗ bà vai Thủy Linh Ương, nói: "Nhi tử, có lúc này cũng có lúc khác, từ từ đi, con còn trẻ mà, ha ha."

Thủy Linh Ương chỉ nói nàng là đang nhìn chuyện cười của mình, mặt lạnh uống một ngụm rượu, đối với gương mặt rối rắm của Lâm Tĩnh Dao nói: "Nếu như nàng ưa thích, tìm người điêu khắc thêm một cái nữa cho nàng cũng được."

"Ta mới không lạ gì đấy." Lâm Tĩnh Dao tức giận nói một tiếng, nghĩ thầm lần này thua rõ ràng không phải một khóa cây son tra, mà là nam nhân a!

Thủy Linh Ương cười cười, đưa tay nắm nắm tay nhỏ bé của nàng, nói: "Mất đi cây son tra, chúng ta còn có cây táo, cây quýt, nếu như nàng thích, tìm cái gì đều cho nàng."

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao mềm nhũn, đang muốn tiếp lời, lại thấy Lạc Nhan Tịch từ lúc thu được cây son tra và một khóa Mã Nãi liền đem giò về phía ánh trăng nhìn một phen, sắc mặt tối tăm nói: "Chất không tốt a, đoán chừng với chất lượng này cũng chỉ bán được mấy tiền thôi."

Khóe miệng Thủy Linh Ương co giật một chút, xoay người lại nói: "Nhỏ giọng một chút, nếu không dám con cháu nhà nghe được còn tưởng là trộm lừa bọn hần đâu."

"Vốn chính là vậy mà, đường đường là nhất quốc chi quân, cư nhiên cầm hàng nhái lừa gạt người." Lạc Nhan Tịch chắc lưỡi, ánh mắt nhìn về phía Thủy Linh Ương nhiều hơn một tia —— khinh bỉ?

"Này, người cũng biết hôm nay là chiến hòa không ngừng, quốc khó thiếu hụt, ta làm gì còn tiền dư để lấy ra giải trí, dù nói thế nào, đây cũng là Ngọc Thạch Mã Nãi, mặc dù, chất lượng xác thực kém chút. . . . ." Thủy Linh Ương nói có chút chột dạ, quay đầu lại thì thấy trong mắt Lâm Tĩnh Dao cũng đối với chính mình nhiều hơn một chút chất vấn, lúc này có chút cảm thấy thể diện mất sạch, hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

Hồi lâu sau, Lạc Nhan Tịch có chút mệt mỏi, duỗi lưng một cái nói: "Ta trở về nghỉ ngơi đây, nếu không có việc gì thì cũng sớm kết thúc bữa tiệc đi, nhìn bọn lão gia tử này uống đến choáng váng rồi, ngày mai chắc không thể lên triều được" Dứt lời, định vịn cánh tay của Ngọc Tử Hi rời đi.

Thủy Linh Ương thu hồi sắc mặt nói cười, trầm giọng nói: "Ta còn chưa có hỏi qua mục đích phụ hoàng cùng mẫu hậu tới đây, hôm nay ta cùng đại ca Thủy Hòa Bất Dung, tranh được người chết ta sống, không biết hai người các người là có lập trường gì đây?"

Ngọc Tử Hi cũng không tiếp lời, mà Lạc Nhan Tịch lại xoay người lại nói: "Trung lập."

"Trung lập?" Thủy Linh Ương nhú mày.

"Con là nhi tử của ta, nhưng Ngọc Linh Viễn lại là —— chất tử(cháu trai) của phụ hoàng người." Lạc Nhan Tịch dừng một chút, tiếp tục nói: "Mặc dù từ đáy lòng mẫu hậu là thiên vị cho con, nhưng Đông Nhan dù sao cũng là thiên hạ Ngọc gia, phụ hoàng con hần ——"

"Cùng Ngọc gia không liên quan." Ngọc Tử Hi cắt đứt lời nói của Lạc Nhan Tịch, xoay người lại nhìn Thủy Linh Ương một cái, nói: "Ta sớm đã rời khỏi tranh đấu gian son rồi, chỉ cần người có thủ đoạn, mặc dù đem thiên hạ vào trong túi cũng được."

Thủy Linh Ương trầm mặc một chút, vuốt ve cằm của mình, có chút côn đồ tức giận nói: "Vậy phụ hoàng liền mãi mãi mong chờ thôi." Nói xong, khóe miệng nở một nụ cười thê mị.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Cầm túc

Bởi vì Lạc Nhan Tịch trong cung nên náo nhiệt rất nhiều, mọi người không phải chơi đá cầu, thì là đánh Bóng Bầu Dục, cả tòa cung điện đều là chương khí mù mịt, bọn thái giám cung nữ đều buộc xuất trận, bên thua nhất định phải lấy bạc ra giao cho bên thắng.

Vì thế, mỗi đêm gặp mặt, Thủy Linh Ương có thể nhìn thấy mấy nô tài đều có vẻ mặt giống như mẹ già chết, gặng hỏi kỹ càng ra, mới biết được Lạc Nhan Tịch đặt tiền cược lớn như thế nào, ước chừng bên thua phải đền bù bên thắng nửa năm tiền công.

Vì thế, vị đế vương này có cảm giác phần nô khi bị mẹ của đám khí xung là đại vương, bày ra vẻ mặt từ bi của một người cha, bồi dưỡng bạc cho vài cái nô tài thua trận, âm giọng nói: "Mẫu hậu trầm tính tình tùy ý, các người coi như là bồi Người tiêu khiển là được rồi."

"Hoàng thượng ——" vài nô tài cảm động đến khóc lóc nức nở, "Nhóm nô tài, đương nhiên đối với, với, với Thái hậu, đều là, với Thái hậu tận tâm tận lực hầu hạ với Thái hậu."

"Vậy là tốt rồi, đều đi xuống đi." Thủy Linh Ương nói xong, chuẩn bị tản mọi người đi, lại nghe trong đó một tiểu cung nữ cẩn thận nói: "Hoàng thượng, thực ra, hoàng hậu nương nương cũng ở bên trong đội ngũ, hơn nữa nàng còn liên tục thắng bạc nhiều nhất."

"Cái gì?" Thủy Linh Ương cả kinh, vội vàng vọt vào "Tước Linh Cung", lại nhìn Lâm Tĩnh Dao nằm ngang ở trên giường giống như xác chết thẳng đơ, bọn nha hoàn vừa đầm lưng vừa đầm chân hai bên cho nàng, Minh Nhi ở một bên oán trách nói: "Chủ tử, ngài đang có thai, không thể giúp hoàng thượng tự kiểm điểm mình chút sao, cả ngày nhảy lên nhảy xuống, ngộ nhờ —— phi phi, xem miệng nô tài này, nói chung là chủ tử, ngày mai ngài cũng đừng đi cùng Thái hậu, để ý Điện hạ trong bụng."

Lâm Tĩnh Dao cười hi hi, vung túi tiền của mình, nói: "Bà bà thật sự hiểu rõ lòng ta, nếu ta nói hoàng thượng là muốn tổ chức đội bóng đá, đoán chừng nhất định hần sẽ cảm tức ta, nhưng nếu đổi thành Thái hậu, thấy hần một chút nóng nảy cũng không có, ấy mà, cả ngày buồn ở trong cung, thật là muốn mốc meo rồi."

"Phải không? Xem ra một ngày của nguoi trôi qua rất sung sướng nhỉ?" Đột nhiên ở cửa truyền đến một tiếng cười lạnh.

"Cũng không phải sao, chơi sáng khoái còn có tiền cảm, quá tuyệt vời." Lâm Tĩnh Dao nói xong, hoàn toàn không chú ý nguồn gốc xuất xứ.

Minh Nhi thấy trên gương mặt yêu nghiệt của Thủy Linh Ương cực kỳ tức giận, nhỏ giọng gọi một chút: "Chủ tử, là hoàng thượng tới."

"Hoàng thượng?" Lâm Tĩnh Dao giật mình một cái ngồi dậy, sau đó hướng về phía yêu nghiệt cười khan vài tiếng, nói: "Nô tì tham kiến hoàng thượng."

"Truyền mệnh lệnh của trẫm, từ hôm nay trở đi, hoàng hậu không được bước ra 'Tước Linh Cung' nửa bước, ai dám thả ra, toàn bộ xách đầu tới gặp." Thủy Linh Ương tức giận nói một câu, phất áo dài một cái, ngồi vào chỗ của mình trên ghế, liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao ngu ngơ, nói: "Châm trà cho trẫm."

Châm cái muội muội nhà nguoi, có nhân quyền hay không hả, dựa vào cái lông, ta mới mang thai không đến ba tháng mà quốc gia xem như động vật bậc nhất bảo vệ nuôi nhốt nổi dậy hả.

Trong lòng Lâm Tĩnh Dao tuy là có vạn thảo nê mã chạy qua, nhưng trên mặt không thể không cung kính rót trà cho Thủy Linh Ương, tiếp đó trên mặt cười theo nói: "thực ta chỉ là đứng ngoài quan sát, có trách nhiệm kích động mọi người hạ tiền đánh bạc mà thôi, cũng không có tự mình tham dự vào trận đấu".

"Ừh." Thủy Linh Ương lên tiếng.

"Nghe mẫu hậu nói, phụ nữ có thai cần phải vận động một chút, như vậy mới có lợi đối với sự phát triển thai nhi." Lâm Tĩnh Dao tiếp tục làm công tác tư tưởng.

"Ừh." Đáp lại chính mình vẫn là một tiếng giọng mũi.

"Nếu luôn luôn buồn ở trong phòng, không khí không lưu thông, cực cung cũng sẽ thiếu Dưỡng khí (oxygen, kí hiệu O), cực kỳ bất lợi với sự trưởng thành của não bộ."

"Ừh." Thủy Linh Ương uống một ngụm nước trà.

Rốt cục Lâm Tĩnh Dao không thể sắm vai bộ mặt hiền lành được nữa, rít gào nói: "Ý tứ của ta là, nếu ta không ra khỏi cửa, sẽ ngột ngạt chết!"

Thủy Linh Ương uống nước trà, từ từ nói: "Minh Nhi, kể từ hôm nay, mở các cánh cửa sổ ra, cam đoan không khí trong phòng lưu thông."

Đồ súc vật!

Lâm Tĩnh Dao mắt thấy không thể truyền thụ quyền chúng sinh bình đẳng, quan niệm vĩ đại thân thể tự do, trong lòng bức bối, quay về giường nằm xuống.

Sau một lúc lâu, chợt nghe nàng nói: "Ta muốn lên chiến trường!"

"Phốc ——" Thủy Linh Ương phun một ngụm nước ra, nhìn nữ nhân vô cùng nhàm chán nói: "Nguoi thật sự muốn ra là ra à, bỏ cái suy nghĩ ấy đi."

"Nghe nói hôm qua Bắc Đột phải hơn một vạn 7000 người đều bị mai phục, toàn quân bị diệt gần hết." Lâm Tĩnh Dao nói.

Thủy Linh Ương trầm ngâm một chút, "Đúng, lúc này sơ suất, vốn định thừa cơ gần đây Bắc Đột cùng Đông Nhan đang bất hòa âm ỉ, bên ta có thừa lực tấn công bất kì hướng nào, ai ngờ, người Đông Nhan đúng là đã sớm có mai phục, chỉ chờ bên ta tham gia thôi."

"Hừ, ở bên trong có một nhà thuyết khách, làm sao dễ dàng gây bất hoà như vậy, lúc này thật sự là sơ sót." Lâm Tĩnh Dao nói xong, thấy Thủy Linh Ương ném ánh mắt đầy chất vấn, ho khan một tiếng, nói: "Nghe nói Tể Tướng Đông Nhan đủ tư cách là nhà chính trị, nhà kinh tế, nhà Quân Sự, nhà Tư Tưởng, à, cộng thêm nhà thuyết khách."

"Có thể làm cho Tể Tướng Tây Hạ ta thừa nhận như thế, xem ra không thể dùng sự tầm thường để so sánh." Thủy Linh Ương cười cười, nói: "Nói tốt lắm, trẫm phái nguoi đi ám sát hần."

"Vô dụng, nguoi này là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nguoi căn bản không tìm được tung tích của hần." Lâm Tĩnh Dao nói xong, mỉm cười, nói: "Chẳng qua cũng không quan hệ, ta có thể nhìn thấu phong cách tác chiến của hần hơn phần nửa, nhưng hiện giờ một điểm cũng không bắt được tác

phong làm việc của hắn."

"Cái gì, thời điểm ở Đông Nhan, ngươi cùng hắn rất quen thuộc sao?" Thủy Linh Ương nhíu mày.

"Người quen thuộc nhất cũng là xa lạ nhất." Lâm Tĩnh Dao nói xong, thờ dài một hơi.

Thời điểm Ngọc Từ Hi ở trong cung, hơn phân nửa chỉ là đánh đàn an ủi, đọc sách, lúc cao hứng nhất cũng chỉ là đến Tước Linh Cung cùng Lâm Tĩnh Dao đánh cờ mà thôi.

Trong thiên hạ Tể Tướng này được xưng kỳ thủ khó gặp gỡ, tài năng trước mặt Ngọc Từ Hi cũng chỉ cảm thấy thất bại, trái tim nhà người ta bảy lỗ (ý tổng thể cả câu là tìm nhà người ta bảy lỗ, mà lỗ nào cũng đều là bảy mưu nghĩ kể ấy, ^^.{Băng Cẩm Đơn}), dường như tất cả đều là bảy mưu nghĩ kể.

Dựa theo trên sách sử các loại ghi lại, nam nhân này tính toán gần như không lộ chút sơ hở, am hiểu binh pháp, ráp tâm tấn công, càng chiến càng thắng, là một nhà thiên tài Quân Sự.

Người như vậy, nếu như nguyện ý đứng ở bên Thủy Linh Ương, căn bản không cần thấp thỏm chuyện gì.

"Phụ hoàng." Lâm Tĩnh Dao theo thói quen gọi Ngọc Từ Hi một tiếng giống Thủy Linh Ương, cầm lên một quân cờ không chút để ý hỏi: "Ngài cho rằng đạo làm vua, cái gì là nhất?"

"Ngươi cho rằng là cái gì?" Ngọc Từ Hi hỏi lại.

"Nhân từ." Lâm Tĩnh Dao trả lời.

"Cho nên?"

"Cho nên Thủy Linh Ương thích hợp làm Chúa Tể trên mảnh đất này hơn Ngọc Linh Viễn. Ngọc Linh Viễn bị lợi ích mê muội, chỉ nghĩ đến thực hiện sự nghiệp thống nhất đất nước, căn bản không cần biết chiến hòa có hay không lan đến đất đai của mình hay không, tai họa ập đến dân chúng mình, hơn nữa, tự nhiên vì quyền thế cấu kết ngoại tộc, ra tay đối với huynh đệ mình."

"Phải không? Lúc trước ta vì khởi binh tạo phản, anh em tương tàn, sinh linh lầm than. Tĩnh Dao, ta rất muốn nói cho ngươi biết, làm quân vương, chính là thù đoạn phải quyết đoán, là quân nhân hay là hôn quân chẳng qua chỉ là sự lựa chọn một loại biểu tượng sau khi ngồi lên nắm vương quyền mà thôi." Ngọc Từ Hi nói xong, vươn người đứng dậy, một thân áo dài tuyết bạch sắc không có nửa phần bụi bặm, tay áo phát phới, giống như thần linh.

Nam nhân này lòng dạ ra sao, nên sớm nhìn ra Lâm Tĩnh Dao đang có ý nhắm vào ông, trên mặt tuyệt thế dần theo một chút ý cười, nói: "Ta sẽ không can thiệp chiến sự bên nào, thành hay bại toàn bộ dựa vào bản sự của hai người rồi." Dứt lời, kiên quyết rời đi.

Lâm Tĩnh Dao ở phía sau hắn cười cười, lẩm bẩm nói: "Không trông cậy được vào cha thì trông cậy vào lão bà được rồi, chiến thuật cái gì, nói đến cùng còn không phải là ai có thể dùng ám chiêu trong trận đấu sao."

Ngày thứ hai, Lâm Tĩnh Dao nhận được tin tức trên chiến trường truyền đến, vốn định nói là phái ra hai vạn đại quân phục kích binh lính Đông Nhan, ai ngờ sau khi bọn họ lộ diện, nhưng trận sau lại phát hiện hơn một vạn người Bắc đột Thất tử xuất hiện, nhất thời hai phía đều bị bao vây, gặp khó khăn nghiêm trọng.

"Kỳ quái." Lâm Tĩnh Dao nhíu nhíu mày, hai vạn đại quân này là bí mật ẩn nấp ở trên "núi Hoa Dương", cho dù tất cả đường đi bị người nhìn ra manh mối, nhưng muốn Đông Nhan cùng Bắc Đột lập tức có chuẩn bị rõ ràng là không có khả năng, nói cách khác ——

Mật thám được bố trí phía trước trà trộn vào trong Tây Hạ đem tin tức ra ngoài.

Người có thể trực tiếp nắm giữ quân tình, trừ bỏ Tào Thủ Tĩnh, Diêu Tuấn Ngạn cùng Thủy Nguyệt Ngân, chỉ còn lại vài người Phó tướng.

Thực con mẹ nó khó giải quyết!

Lâm Tĩnh Dao cắn cắn môi, bỗng nhiên cười, phân phó Minh Nhi chuẩn bị cho mình một bộ quan phục, tiếp đó mặc vào người, có chút anh khí bước ra Tước Linh Cung, đã thấy vài thị vệ nghiêm mật gác nơi này ngăn cản mình, nói: "Hoàng hậu, thuộc hạ phụng mệnh hoàng thượng, không cho phép chủ tử bước ra cửa cung nửa bước, thỉnh chủ tử thứ tội."

Lâm Tĩnh Dao "Hừ" một tiếng, nói: "Bản cung chính là chuẩn bị đi gặp hoàng thượng, bản cung muốn thương thảo chiến sự cùng hoàng thượng, cấp tốc." Nửa câu sau, giọng nói của nàng cố ý cao lên.

"Chuyện này ——"

"Tránh ra!" Lâm Tĩnh Dao nói xong, vung Chiết Phiến (quạt giấy), một bộ khăn vấn đầu lông chim, tự khoe tư thái phong lưu đi đến "Ngự Thư Phòng", nói với Thủy Linh Ương: "Hoàng thượng, nghe nói mấy ngày trước đây Tào tướng quân và Diêu Tướng quân chạy về Kinh Thành, nô tì muốn truyền bọn họ tiến cung gặp mặt, thuận tiện thương thảo kế hoạch tác chiến một chút."

Thủy Linh Ương có nhiều bất mãn đối với việc mấy thị vệ canh cửa để Lâm Tĩnh Dao ra cửa một mình, rầu rĩ nói: "Chuyện trên chiến trường không phiền ngươi lo lắng, trở về yên tâm dưỡng thai cho trầm."

Lâm Tinh Dao cột nhả tới gần, ôm cổ của Thủy Linh Ương, nhỏ giọng hỏi: "Nhưng mà ngươi tin tưởng Tào Thủ Tĩnh và Điều Tuấn Ngạn được sao?"

Ánh mắt Thủy Linh Ương hơi thay đổi một chút, vỗ vỗ tay nhỏ bé của Lâm Tinh Dao, nói: "Trẫm biết ngươi đang lo lắng cái gì, chẳng qua tổ tiên Điều Tuấn Ngạn đều là thế gia võ tướng lập nhiều chiến công, huyết khí sôi trào, quan niệm trung quân ái quốc vô cùng vững chắc, khả năng bọn họ đi theo địch là cực thấp."

"Hoàng thượng, ngươi nói lời này là có bao nhiêu phần tình cảm cá nhân thêm vào nữa vậy, mà nói suông như thế, những người làm việc tốt đẹp không nhất thiết đã là quân tử thực sự." Lâm Tinh Dao nói.

"Quả thực, trẫm không nên xử trí theo cảm tính." Thủy Linh Ương nói xong, nắm chặt tay nhỏ bé của Lâm Tinh Dao, hỏi: "Theo ý kiến của ngươi, mật thám xuất hiện bên trong là hai người sao?"

"Sẽ không." Lâm Tinh Dao trả lời rõ ràng, "Hai người hần hàng năm chinh chiến ở ngoài, cơ hội đánh cắp cơ mật là cực kỳ nhỏ, vài lần trước chúng ta cũng từng thử ám hiệu ngầm, nhưng qua một khoản thời gian, không phải hai người bọn họ là người có thể chỉ phối."

"Vậy ngươi còn hỏi trẫm làm cái gì?" Thủy Linh Ương tức giận nói.

Lâm Tinh Dao cười vui một chút, khoác trên người Thủy Linh Ương, nói: "Người không phải Thánh Hiền, làm gì có ai chưa từng thế chứ, ta thích nhìn bộ dáng người ngẫu nhiên xử trí theo cảm tính, ít nhất thật chân thật."

"Được rồi, nhìn trẫm biểu diễn đủ chưa, ngươi có thể trở về nghỉ ngơi rồi." Thủy Linh Ương buồn cười nói xong, lại nói: "Ta phân phó Ngự Thiện Phòng nấu cháo cho ngươi, đoán chừng cũng nấu xong rồi."

"Hoàng thượng, ngươi gọi Điều Tuấn Ngạn và Tào Thủ Tĩnh đến đi, ta muốn dẫn tên mật thám kia đến." Lâm Tinh Dao thu hồi nụ cười trên mặt của mình, có chút nghiêm túc nói.

"Thả dây dài câu cá lớn sao, ha ha, đoán chừng trẫm và ngươi đều nghĩ giống nhau đấy." Thủy Linh Ương cười cười, mở miệng phân phó với tiểu thái giám đang đứng ở cửa: "Truyền lệnh đi xuống, triệu Tào Thủ Tĩnh và Điều Tuấn Ngạn tiến cung, trẫm muốn cùng thương thảo chiến sự với bọn họ."

Chi phí lớn như thế gây sức ép một phen, muốn làm cho mật thám không chú ý là có chút khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: nham hiểm xảo trá

Khi Tào Thủ Tĩnh và Điều Tuấn Ngạn tới, Lâm Tinh Dao giải tán toàn bộ người hầu hạ trong ngự thư phòng, hội nghị lần này đóng vai trò rất quan trọng.

Kết quả, sau khi ngăn cách tầm mắt của mọi người, sắc mặt Tào Thủ Tĩnh và Điều Tuấn Ngạn ngưng trọng hơn, suy đoán trong lòng không biết hoàng thượng lo lắng như thế nào nên mới phái người truyền bản thân khẩn cấp tiến cung, thương thảo quốc sự, chẳng lẽ đây là chuẩn bị nhất chuy định Càn Khôn (một bữa cổ định trời đất) sao?

Tìm được sách lược chiến thắng tuyệt đối rồi hả?

Hai người hết sức nghiêm túc chờ đợi hoàng thượng mở miệng, đồng thời trong lòng lại không khỏi hơn một tia chờ mong, bởi vì tam quốc chinh chiến thời gian dài, toàn là nguyên khí đại thương (sinh lực tổn thương nặng nề), hiện thời các quốc gia đều lui binh mấy trăm dặm, canh giữ ở biên cảnh tuyến trên, cho nên, giáp giới của tam quốc, có thể nói là nơi tụ tập tất cả binh lực của khắp thiên hạ, tùy thời chuẩn bị Phá Phủ Trầm Chu (đập nổi chìm thuyền) được rồi.

Nhưng bởi vì quan hệ ái muội Đông Nhan và Bắc Đột không rõ ràng, Tây Hạ muốn áp chế bọn họ cuối cùng cũng quá mức khó khăn.

Nếu có thể kết thúc chiến tranh trước thời gian thì không còn gì tốt hơn, thực ra nghĩ lại cũng không phải không có khả năng, lúc trước Tây Hạ lấy một địch hai căn bản không có khả năng thắng được, nhưng vì hoàng thượng và hoàng hậu mưu kế bất tận, làm cho hình thức chuyển biến lớn, đuổi kẻ thù bên ngoài ra ranh giới, hiện giờ tình hình cực tốt, tùy thời có thể phản kích.

Hai vị Tướng quân nếm đủ mùi đời như vậy nên ước mơ tương lai tốt đẹp, đứng ngốc bất động nửa ngày, lại thấy hoàng thượng và hoàng hậu chỉ ăn điểm tâm xong lại uống trà, hoàn toàn không xây dựng bầu không khí vội vàng thêm chút nào.

Tào Thủ Tĩnh ho khan một tiếng, cẩn thận hỏi: "Cái kia, không biết hoàng thượng truyền vi thần đến, là ——"

Thủy Linh Ương để lại ly trà, cười cười, nói: "Lão rồi không nhìn thấy hai vị, thật là tưởng niệm, nghe nói các người vừa hồi phủ, trăm muốn tìm các người nói chuyện cũ."

Ta khinh, thị vệ trong cung vô cùng lo lắng đánh đến phủ tướng quân, bộ dáng vội vàng này giống như lão bà muốn sinh sản vậy, hoàng thượng nói là có sự tình cấp tốc muốn thương thảo cùng mình, em gái nó, cảm tình chính là ôn chuyện sao?

Lão từ bên ba lâu như vậy, ngay cả ngủ ngon đều không có, thật vất vả trở lại quý phủ, muốn nghỉ ngơi hồi phục một chút, tự nhiên còn phải ôn chuyện chơi đùa cùng vợ chồng lưu manh các người!

Nhìn ra trên mặt hai vị Tướng quân không được tự nhiên, Thủy Linh Ương nhất thời buông tay, cầm tấu chương, nghiền mực, ly trà, điểm tâm từ từ đẩy qua một bên, sau đó mở bản đồ ranh giới tam quốc chỗ ra, nói: "Một thời gian trước Đế Nhất Danh Tướng Bắc Đột là Khiết Nhĩ Lạc Đan tham ô bị người trăm sắp xếp vào Bắc Đột phát hiện, nhân chứng vô cùng chính xác, hân lo lắng sự việc bại lộ, nhận lấy cực hình, cho nên bị trăm thu làm tay sai bên dưới, vừa cung cấp quân tình cho phe ta, vừa phụ trách xử giục quan hệ giữa Đông Nhan và Bắc Đột."

"Thật vậy chăng?" Diêu Tuấn Ngạn và Tào Thủ Tĩnh cùng nhau nhìn về phía Thủy Linh Ương.

Khiết Nhĩ Lạc Đan dụng binh như thần, quả thực khó đối phó đến tột cùng, nếu có thể thu phục hắn, quả thực là tin tức cực tốt.

Thật sự là quá tốt rồi. . . . .

Thủy Linh Ương cười gượng một tiếng, thầm nghĩ lời này chẳng qua là nói cho mật thám bên ngoài nghe lén mà thôi, Khiết Nhĩ Lạc Đan xuất thân tướng môn thế gia, tính khí kiêu cường, làm sao dễ dàng đầu nhập vào Tây Hạ chứ. Chẳng qua hắn luôn luôn xem thường đám tướng sĩ Đông Nhan kia da nện thịt mềm, cảm thấy Bắc Đột mới là dân tộc dũng mãnh thiện chiến, ở cùng đám người Đông Nhan kia hơi son phấn rất nặng quả thực nhục nhã thân phận. Tâm tư cá nhân một mặt bởi vì biểu hiện quá mạnh mẽ, khiến bản thân bị hất nước bản, cho dù hắn không giải trừ quan hệ liên bang với Đông Nhan, bị Tây Hạ bịa đặt như vậy, cũng khó thoát thân rồi.

Đây cũng không phải là mấu chốt, mấu chốt là thuộc hạ của hắn đã lén lút để lộ hành động của bọn họ cho Tây Hạ, kể từ đó, Thủy Linh Ương ép buộc hắn nói Khiết Nhĩ Lạc Đan đầu nhập vào địch quốc, không may Tướng quân chỉ có thể làm người chịu tội thay.

"Xem nơi này." Thủy Linh Ương chỉ trên chỗ ranh giới dãy núi Ca Thác, nói: "Dựa theo tin tức của Khiết Nhĩ Lạc Đan xem ra, Bắc Đột chuẩn bị dọc theo Lê Hà lén lút đi xuống hoạt động ở Hạ Du, bao vây trọn quân ta từ phía sau, đến lúc đó đại quân Đông Nhan tiến công theo chính diện, muốn bao vây ta đến mức khốn cảnh trước mặt và sau lưng đều có địch, trận chiến cuối cùng, nói vậy là bọn họ muốn liều chết một trận rồi."

Diêu Tuấn Ngạn cả kinh, hỏi: "Làm sao đây?"

"Phân tán binh lực ra, đây là kế sách tốt nhất tự bảo vệ mình, bằng không chỉ có thể làm một con thú bị vây trong lồng." Thủy Linh Ương nói xong, ngón tay dọc theo dãy núi Ca Thác, nói: "Phân ra hai vạn đại quân đóng quân ở vùng Ngọc Lâm Sơn, nơi đó thủ khó công, mặc khác điều ba vạn đại quân đóng quân ở Lê Hà vùng trung du, nếu chống đỡ không được thì vẫn có thể thuận lợi bỏ chạy được, nơi này, cũng là vùng đất xanh biếc, mặt khác đóng bốn vạn đại quân ở bốn phía, nếu kẻ thù bên ngoài như Bắc Đột và Đông Nhan xâm nhập biên giới, chúng ta phải có thừa lực chống đỡ mới được."

"Nhưng cứ như vậy, chẳng phải chúng ta sẽ rất bị động sao?" Diêu Tuấn Ngạn nói.

"So với toàn quân bị diệt thì tốt hơn rồi." Thủy Linh Ương nói xong, thở dài một hơi, sau đó liếc nhìn Lâm Tĩnh Dao một cái, thu hồi bản đồ, đề thấp giọng nói: "Lời mới vừa rồi là trăm nói cho người bên ngoài nghe, hiện tại nghe kỹ, toàn bộ binh lực tập trung ở trung du."

"Vị, vì sao?" Hai vị Tướng quân đã hoàn toàn mê mẩn rồi.

Thủy Linh Ương cười cười, nói: "Hiện giờ Bắc Đột có thể điều khiển không đầy bảy vạn người, nếu mật thám kia giả bộ để lộ tin tức mà ban nãy ta giả vờ để lộ cho Bắc Đột, còn có thể phân tán binh lực của bọn họ ra, bên ta tổng cộng chín vạn người, bọn họ lén lút vào hạ du, thì ta cũng mai phục ở gần trung du là được rồi, tùy thời giết bọn hắn trở tay không kịp, đến lúc thời gian Đông Nhan tiến về hướng tây, ta nghĩ biện pháp dẫn binh lực của bọn hắn tới vùng núi dốc,, sau đó chúng ta lại tấn công từ phía khác khác, trận quyết chiến đến cùng

còn chưa có phần thắng, huống chi bọn họ chiến đấu ở sườn dốc."

"Không biết hoàng thượng có chiến lược cụ thể chưa?" Tào Thủ Tĩnh hỏi.

"Chờ Bắc Đột thủ thắng sau đó sẽ nói cho các người tình hình cụ thể." Thủy Linh Ương nói xong, vươn tay sờ bụng Lâm Tĩnh Dao, không thể không nghe thấy mấy tiếng thở dài một hơi.

Ngày kế, Thủy Linh Ương mặc một thân quân trang ánh vàng rực rỡ, tất cả trên mặt giả bộ mang theo một chút bề nghệ ngạo mạn.

"Một trận chiến cuối cùng, thành bại hay không chỉ có một lần này, trăm phải tự thân ra chiến trận." Trước khi đi, Thủy Linh Ương ôm lấy Lâm Tĩnh Dao nói như thế.

"Ừh, đi đường cẩn thận." Lâm Tĩnh Dao tươi cười nhàn nhạt, giống như giữa vợ chồng bình thường tạm xa nhau, vẫn chưa biểu hiện lo lắng quá đáng, ngược lại chọc Thủy Linh Ương có chút không vui, chỉ cảm thấy bản thân giống như không được coi trọng vậy.

Sắc mặt Lạc Nhan Tịch có chút trầm trọng, tiến lên vài bước, nói: "Bảo bối, phụ hoàng con hắn không bày tỏ thái độ, nhưng là ta biết trong lòng hắn đối

với con rất là thấp thòm, tóm lại, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, bảo mệnh quan trọng hơn, đánh không lại thì bỏ chạy, cùng lắm thì cùng ta trở về Đào Nguyên Hương ẩn cư là được."

"Mẫu hậu Và Dao nhi đúng là anh hùng cùng chung kẻ sách, đánh không lại thì bỏ chạy, ha ha, con nhớ kỹ." Thủy Linh Ương nói xong, cho Lâm Tinh Dao một nụ hôn dài trên miên trước mặt mọi người, sau đó xoay người lên ngựa, thẳng hướng tiền tuyến mà đi.

Ước chừng Thủy Linh Ương đi xa, Lâm Tinh Dao vội vàng mặc khôi giáp cồng kềnh vào, không để ý sự ngăn cản của mọi người, mang theo vài tên thị vệ, lên lúc theo đuôi phía sau của Thủy Linh Ương.

Nếu đã là một trận chiến quyết định, làm sao bản thân có thể yên tâm trong cung chứ, huống chi, tuy chiến lược lần này là do Thủy Linh Ương đặt ra, nhưng cuối cùng có cứu vẫn được chút gì không lại phải xem bản thân rồi.

Lý Dung biết việc này không phải là nhỏ, hai người quan trọng nhất với mình đều xông ra tiền tuyến, nàng tất nhiên là đứng ngồi không yên, vì thế một đường đuổi theo Lâm Tinh Dao, cười cười, nói: "Ta cùng với người đã từng uống chung trà uống qua rượu, ngâm qua thơ làm đối đáp, chuyện Phong Nguyệt đều đã làm, hôm nay dù thế nào cũng phải sống vai cùng người đánh trận một phen, cũng không uống quen biết với người một thời gian."

Nhìn nhau cười, Lâm Tinh Dao biết tính tình Lý Dung, nhìn giống như nhẩn nhệ chịu đựng, thực ra vô cùng quật cường, vì thế cũng không có khuyên nàng trở về, chỉ nói: "Như thế cũng tốt, đường dài đằng đẵng, đúng lúc ta thiếu một người bạn."

Thời điểm một đường xóc nảy đi đến dãy núi Ca Thác, tam quốc đều bước vào chuẩn bị chiến tranh, tùy thời chuẩn bị phát động tấn công.

Lâm Tinh Dao sợ Thủy Linh Ương phát hiện tung tích của mình, lên lúc ẩn nấp ở phụ cận Trung Du, xung quanh toàn là nước, lửa trại cũng không dám đốt lên, chỉ lấy lương khô mang bên mình ăn xuống dạ dày.

"Từ đây đi đến biên giới Bắc Đột có con đường đi khác đúng không?" Lâm Tinh Dao xé một miếng thịt bò khô, xoay người hỏi người thị vệ đi theo bên cạnh.

"Thưa nương nương, địa hình nơi này phức tạp, đường núi khó đi, lúc trước muốn vượt biên từ nơi này hơn phân nửa là trèo đèo lội suối, nhưng tiểu nhân biết có một con đường nhỏ, dãy núi nơi đó xuất hiện một vết nứt, có thể nghiêng thân mình trực tiếp đi qua, thuận lợi đến Bắc Đột, một thời gian trước rất nhiều con khi ở Bắc Đột chính là từ đó đi qua Tây Hạ ta, nhưng cư dân biên cảnh phía đối diện thì có chút phiền toái." Một người trả lời.

"Tốt lắm, bọn Diêu Tướng quân xuất phát trước chúng ta vài bước, mật thám lần này xen lẫn ở trong đó cũng nên có hành động rồi, đi, đi tới chỗ đó chờ tôn tử (cháu trai)." Lâm Tinh Dao nói xong, thị vệ chạy đến chỗ kê hồ chỉ có thể chứa một người ngồi đó ôm cây đợi thỏ.

Trăng xuống quạ kêu, đã vào đêm.

Lâm Tinh Dao chỉ cảm thấy buồn ngủ, chợt nghe trong kê hồ truyền ra một giọng nói, vội vã xóc lại tinh thần mười hai vạn quân, giờ gậy gõ trong tay, đợi người nọ đến, gõ xuống một gậy, chỉ nghe một tiếng hét thảm, sau đó thấy một nam nhân ăn mặc như binh lính Tây Hạ ôm đầu quy gối trên đất.

Lâm Tinh Dao tiến lên cho hắn một cước, sau đó cố ý giẫm lên ngực của hắn, lạnh giọng hỏi: "Như thế nào, đã báo bố trí của ta cho Bắc Đột biết rồi phải không?"

Người nọ thấy ánh trăng chiếu rõ người tới, giật mình một cái, cẩn thận hỏi: "Nương nương, ngài làm sao có thể ở trong này chứ?"

"Ta nói ta ra ngoài hóng gió người tin sao?" Lâm Tinh Dao cười cười, trên chân thêm vài phần khí lực, hỏi: "Như thế nào, thư truyền đến rồi hả?"

"Tiểu nhân không biết nương nương có ý gì." ánh mắt của nam nhân thay đổi, kiên trì nói.

"Phải không?" Lâm Tinh Dao cười cười, từ trong lồng ngực lấy ra chiếc khăn nhét vào miệng tên mật thám, tiếp đó vỗ vỗ mặt hắn, nói: "Không muốn nói đừng nói, bản cung không miễn cưỡng người." Nói xong, vẫy vẫy tay với vài tên thị vệ hai bên, nói: "Bản cung cho phép đánh chết, đánh cho mẹ hắn nhận không ra mới thôi".

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Ta biết người

"Vâng——" Mấy người nghe răng cười một tiếng, nhao nhao xoa tay, ra vẻ lưu manh.

"Hu hu. . . . ." Nam nhân bị đè tay chân nằm trên mặt đất, trong lúc nhất thời không thể hoạt động được, chỉ thấy một nam nhân vung nắm đấm đánh về phía mũi của mình, sau đó nắm đấm không sơ suất qua loa rơi như mưa hạ xuống khắp bộ vị trên người, ngay cả mệnh căn của mình cũng trúng vài cái.

Hắn kêu la thảm thiết, sợ cổ họng làm chấn động chim chóc vùng núi.

Lâm Tinh Dao điển hình là người đứng đầu thổ phi, về mặt thoải mái nhìn cảnh nam nhân chịu ngược, sau một lúc lâu nói: "Muốn thoái thác toàn bộ thì nháy mắt với bản cung ba cái. Nếu ngươi muốn làm liệt sĩ, bản cung cũng không phải không thể cho ngươi một khối bia mộ dựng thẳng, viết lên ‘Mộ của người có tội với Tây Hạ’, đương nhiên, người nhà của ngươi là vô tội, bản cung sẽ không làm khó bọn họ, nhiều nhất chính là nam nhân bắt làm tráng đinh, nữ nhân sung quân doanh trại thường ba quân."

Nam nhân kia lúc đầu liều chết chống cự, vừa nghe nàng lấy người nhà uy hiếp chính mình, sắc mặt thay đổi, "Hu hu" lớn tiếng hơn nữa.

"Nhìn độ tuổi của ngươi, lập gia đình rồi chứ, không biết tiểu nương tử của ngươi ngày thường có phải không bộ dáng xinh đẹp động lòng người không nhỉ." Lâm Tinh Dao cười u ám, bản thân tiếp tục tấn công tâm lý.

Ánh mắt nam nhân thay đổi mấy lần, người này là mẫu nghi thiên hạ làm sao mà thô bỉ không chịu nổi, chiều xấu xa gì cũng dùng hết vậy. Cuối cùng chỉ có thể là thỏa hiệp, liều mạng trừng mắt nhìn.

Lâm Tinh Dao sai người buông hắn ra, tiếp theo ngồi xổm trước mặt hắn, nói: "Yên tâm, chỉ cần ngươi nói cho bản cung ai là độc thủ phía sau màn, bản cung tuyệt đối không làm khó dễ ngươi cùng người nhà của ngươi. Tây Hạ bị tiết lộ quân tình vô số lần, nếu không phải là người hoàng thượng cực kì tín nhiệm, ngươi cũng không có khả năng dễ dàng chiếm được tin tức nhỏ, có thể liên tiếp hại Tây Hạ gặp nạn."

"Nương nương, tiểu nhân cũng là nóng lòng cầu thành (thành tựu), phía trên nói cho tiểu nhân, nếu cuối cùng Nhan Quốc có thể thống nhất thiên hạ, tiểu nhân có thể được làm tham tướng, tiểu nhân xuất thân hèn mọn, muốn đánh cuộc thử một lần, cố gắng đem sự nghiệp thành công thôi, là tiểu nhân hồ đồ, tiểu nhân tội đáng chết vạn lần." Mật thám nói xong, muốn đứng dậy dập đầu lại phát hiện toàn thân đau nhức kịch liệt, đầu bị đánh sưng thành đầu heo tràn đầy chột dạ nhìn về phía Lâm Tinh Dao.

"Ta chỉ hỏi ngươi là ai bày người mưu kế làm như vậy." Lâm Tinh Dao hỏi.

"Là, là, là ——" nam nhân do dự nửa ngày, chợt thấy Lâm Tinh Dao bỗng chốc giẫm lên vai của mình, sau đó bất ngờ một tiếng thét chói tai, nói: "Là Tuyệt phi nương nương, là nàng muốn tiểu nhân làm như vậy."

"Mộ Dung Tuyết?" Lâm Tinh Dao nhíu mày, nữ nhân này thân là thê tử của Thủy Linh Ương, làm sao có thể thông đồng với kẻ thù bên ngoài, muốn bức bách nam nhân của chính mình chứ.

"Là nàng, Tuyệt chủ tử từ chỗ hoàng thượng dò xét không ít tình báo, sau đó viết thành thư, muốn ta đưa đến giao cho Ngọc Linh Viễn hoặc là trong tay khả hãn Thiên Mệnh, nàng nói tiểu nhân chỉ cần giúp Đông Nhan lấy được thắng lợi cuối cùng, nàng sẽ bảo Ngọc Linh Viễn thắng quan tiền tước cho tiểu nhân." Nam nhân nói, nỗ lực xê dịch thân mình, muốn đào thoát dưới chân của Lâm Tinh Dao.

Lâm Tinh Dao thu chân về, nhưng nhớ tới một màn hai người Mộ Dung Tuyết cùng Ngọc Linh Viễn mất đi mây lại, hừ, tình cảm cũ cháy trở lại sao, ngược lại Thủy Linh Ương bị chụp cái nón xanh cực lớn lên đầu (cắm sừng)!

Mật thám thấy vẻ mặt của Lâm Tinh Dao âm tình bất định, cẩn thận nói: "Nương nương, tiểu nhân đã nhận tội với Ngài, Người đã nói sẽ không khó xử tiểu nhân."

"Ừh, ta không làm khó dễ ngươi." Lâm Tinh Dao nói xong, liếc mắt nhìn người thị vệ bên cạnh một cái, nói: "Cho hắn thông khoái đi."

"Xoẹt ——" thị vệ vung kiếm cắt ngang cổ của hắn, nam nhân đáng thương đến cơ hội thét chói tai đều không có liền tắt thở mà chết.

Trong bụng Lý Dung có chút không khỏe, xoay mặt đi đi, nói: "Người này mà ngươi cũng hạ thủ được."

Lâm Tinh Dao vỗ vỗ nàng bờ vai, nói: "rất nhiều trận chiến của Tây Hạ ta thất bại thảm hại cũng bởi vì do chó săn này, hy sinh nhiều huynh đệ như vậy, muốn ta không giết hắn sợ sẽ không có cách gì an ủi linh hồn trên trời của những người vô tội đã chết đó."

Lý Dung trầm ngâm một chút, chỉ thở dài một hơi, nói: "Bây giờ chỉ mong chiến loạn trong thời gian dài kết thúc, không cần lại tiếp tục vũ khí thật là tốt."

"Nhất định, ta nhất định sẽ làm cho toàn bộ cực khổ kết thúc." Lâm Tinh Dao nói xong, dứt khoát ngồi lên một chỗ trơn bóng trên tảng đá, nói: "Phòng chừng ngày mai nên phát động chiến tranh rồi, cuộc chiến này, bên ta tất thắng."

Hoàng hôn ngày thứ hai, quả nhiên Bắc Đột phân tán một phần nhỏ binh lực đi đến núi Ngọc Lâm, còn lại không đủ năm vạn binh lực chống lại chín vạn đại quân Tây Hạ, rõ ràng chính là lấy trứng chọi đá, thời gian chém giết từ mặt trời lặn tiến hành đến trăng treo trên cao, bởi vì Bắc Đột nửa đường bị tập kích, cho nên cục diện luôn luôn bị động bị vây đánh, cuối cùng có vài Tướng quân bị bắt, đám người còn lại bị Thủy Linh Ương hạ lệnh tàn sát hầu như không còn.

Đợi đến khi mặt trời mới mọc lên, trong núi như được tắm máu vậy, bốc lên mùi tanh dính.

Thi thể chồng chất lên nhau nằm trên mặt đất, có hán tử Bắc Đột, cũng có tráng niên Tây Hạ.

Xong chuyện Thủy Linh Ương ném kiếm trong tay xuống, hướng tới phương hướng thi thể chồng chất mà quỳ xuống thật sâu, "Trẫm nhất định lấy được thắng lợi cuối cùng để an ủi linh hồn trên trời của các ngươi, ngủ yên đi."

Mấy vạn người còn sống thấy hoàng thượng làm đại lễ này, đều quý xuống, huynh đệ vào sinh ra từ đi đến cuối cùng, nhưng vẫn đổi lấy Âm Dương xa cách nhau.

Đám nam tử ném đủ mùi đồi giờ đây trên mặt là vẻ ôn nhu.

"Dự tính Đông Nhan có bảy vạn đại quân, Bắc Đột truyền tới còn có hai vạn đại quân ở núi Ngọc Lâm, cộng lại là chín vạn, trận chiến này bên ta tổn hại ba vạn người, còn có sáu vạn người, tình thế không thể lạc quan hơn, hoàng thượng." Điều Tuấn Ngạn kể vào tai của Thủy Linh Ương nói.

"Trẫm cần phải tự mình dẫn người Đông Nhan tới đoạn gần dốc núi, các người ở chung quanh mai phục được rồi, chờ thời cơ xuất hiện liền giết, đại quân Đông Nhan một mặt đối diện dốc núi, tuy nhân số nhiều hơn một chút, nhưng tình thế trên còn ác liệt hơn so với chúng ta rất nhiều." Thủy Linh Ương nói.

"Nhưng hoàng thượng phải làm sao mới có thể dẫn người Đông Nhan đến bên cạnh vách núi đen chứ?" Điều Tuấn Ngạn hỏi.

"Ngọc Linh Viễn vô cùng tự phụ, trẫm chỉ cần biểu hiện yếu thế một chút, khẳng định hắn sẽ nắm lấy cơ hội này đem trẫm dẫm nát dưới chân, cho nên, lấy trẫm làm mồi câu không thể nào tốt hơn."

"Nhưng hoàng thượng một khi đi tới vách núi đen, muốn thoát ra sẽ rất khó, xin hoàng thượng nghĩ lại, lần này quả thật lấy thân mạo hiểm rồi."

"Trẫm sẽ tìm được thời cơ chu toàn, vấn đề là, hai vạn dư binh Bắc Đột làm trẫm cực kỳ không yên lòng, nếu xuất hiện không phải lúc, bên ta ngược lại thành trước sau lưng đều có địch." Thủy Linh Ương đang nói, chợt thấy người xung quanh có vẻ mặt khác nhau nhìn về phía sau mình, trong đội ngũ xuất hiện tiếng động ồn ào.

Còn không chờ Thủy Linh Ương xoay lại, liền nghe người tới nói: "Ta phụ trách ngăn chặn hai vạn dư binh Bắc Đột, nhân tiện giúp người dẫn người Đông Nhan tới chỗ gần vách núi đen."

"Tình Dao?" Trên mặt Thủy Linh Ương vui vẻ, nhìn theo hướng người mặc áo giáp, nhìn mặt nữ nhân hăng hái lập tức sắc mặt thay đổi, đen mặt nói: "Ai cho phép người rời cung một mình, ai cho phép người có thai còn lên chiến trường một chỗ hả!"

Lâm Tĩnh Dao ngượng ngùng cười, nói: "Hoàng thượng, tuy rằng Ngọc Linh Viễn tự phụ, nhưng bên người hắn có một quân sư rất hiểu biết, dụng tâm của người thật sự dễ dàng bị quân sư này nhìn ra, Ngọc Linh Viễn nghe hắn chỉ huy, chưa chắc có thể đuổi theo người đến đoạn dốc núi này đâu."

Thủy Linh Ương nheo mắt hẹp dài lại, hỏi: "Người có chủ ý gì?"

"So với thao túng Ngọc Linh Viễn, không bằng thao túng Tề Thiên Trì, lý do của người không đủ thuyết phục hắn xuất binh truy kích, vậy ta nên sửa lại toàn bộ đi."

"Người muốn làm cái gì?"

"Tiền đặt cược." Lâm Tĩnh Dao cười khê.

Cái lão hòa thượng kia từng tính toán số mạng của mình, nói cuộc đời mình trừ bỏ hoàng thượng, còn có thể tin được hai nam nhân khác, không phải hoàng thân quốc thích cũng là rường cột nước nhà, nếu miễn cưỡng trong nói lời, trừ bỏ Thủy Nguyệt Ngân, đại khái chính là Tề Thiên Trì rồi.

Cái tên nam nhân có thể cùng mình như nước với lửa, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không thương hại bản thân, bởi vì phần tình cảm mềm yếu chính là vết thương trí mệnh lớn nhất của hắn.

Màn đêm buông xuống, Điều Tuấn Ngạn dẫn mọi người lần mò mai phục gần vách núi đen, còn lại Tào Thủ Tĩnh dẫn theo mấy ngàn người đóng giữ ở giữa sông, chờ đợi lúc Ngọc Linh Viễn trải qua trận đánh này, có thể dẫn hắn vào lòng.

"Tình Dao, người có việc giấu diếm ta." Thủy Linh Ương nhặt một cây củi ném vào trong đống lửa, nhẹ giọng nói.

Lâm Tĩnh Dao và Lý Dung ngồi cùng một chỗ dựa sát vào nhau, bắt đầu bắt tay vào làm thịt nướng, nói: "Dù sao ta sẽ không làm hại người là được."

"Trẫm không hề giữ lại gì ở trước mặt người, người đối với trẫm lại không chịu thẳng thắn thành khẩn với nhau, điều này làm cho trẫm có chút nhiều ít không thoải mái." Thủy Linh Ương nói xong, vươn tay đoạt lấy miếng thịt thỏ Lâm Tĩnh Dao vừa mới nướng xong, đặt ở trước mũi người một chút, nói: "Tay nghề không tồi, độ lửa vừa vặn."

Lâm Tĩnh Dao bắt đắc dĩ, lại cầm lấy một con thỏ đã lột da ở trong tay nam nhân kia, tiếp tục đặt ở trên lửa trại lật nướng, thản nhiên nói: "Chờ chiến tranh kết thúc, ta sẽ nói tất cả cho người, bao gồm ta từ đâu tới đây, thân thể chân chính của ta."

"Kỳ thực trẫm đoán người là muốn bảo hộ cái tên nam nhân Tề Thiên Trì kia, ha ha, trẫm tra lai lịch của hắn, quê nội Đại Lý, tự dung không quen, năm đó người vào cung, hắn thành Tề Tướng Đông Nhan, càng nghĩ, hai người các người có lẽ sớm đã mưu tính trước." Thủy Linh Ương nói xong, nhận thấy sắc mặt khác thường của Lâm Tĩnh Dao, liền chuyển hướng đề tài, nói: "Trẫm đoán chừng người cũng không phải người trên đời này, trước kia mẫu hậu ta cũng nói với phụ hoàng bà đến từ thế giới kia, đó là cái địa phương văn minh, không có áp bách, không có tôn ti, không có hoàng quyền. Mọi người không cần bởi vì làm ra thơ châm biếm mà sợ hãi bị bắt, bởi vì mỗi người đều có ngôn luận của bản thân. Bọn họ thống nhất thu nhập từ thuế, có nhiều chỗ lao động phong phú. Quan hệ Nước cùng Nước rất ít xảy ra xung đột, so với xâm lược và chiếm đoạt, bọn họ càng khát vọng hòa bình. Thật tốt, nếu trẫm có thể thấy thế giới của các người một lần thì tốt rồi."

"Không thấy được thì tự mình sáng tạo một cái." Lâm Tinh Dao trả lời rõ ràng.

"Nói cũng đúng." Thủy Linh Ương cười cười, liếc mắt nhìn sắc mặt trầm ổn của Lâm Tinh Dao thật sâu một cái, nếu không có Lý Dung ở đây gây trở ngại, hẳn tuyệt đối sẽ bế nàng hôn thật sâu.

Kỳ thực, mẫu hậu còn nói qua, trong thế giới kia của bà hoàn toàn là chế độ một vợ một chồng, khiến cho một người nữ tử như vậy đành phải ở hậu cung, chia xẻ một nam nhân cùng rất nhiều nữ nhân, thật là ủy khuất nàng rồi.

Chờ tất cả kết thúc, hẳn nên phân phát toàn bộ nữ nhân trong cung, dù sao những nữ nhân chưa hầu hạ hẳn bao giờ cũng nên có tư cách theo đuổi hạnh phúc, thay gì chết già ở trong cung, tìm một nam nhân tái giá cũng không phải là chuyện xấu.

Buồn cười là bản thân từ trước luôn nhìn trước ngó sau, ý đồ lợi dụng nữ nhân đáng thương đó tới giúp mình củng cố hoàng quyền. Hiện thời, hẳn sớm không phải một hoàng đế thân đơn lực mỏng, yếu đuối mặc cho người khi dễ, cũng nên dựa theo công việc mà chính mình yêu thích rồi.

Ánh mắt không tự giác nhìn về phía bụng của Lâm Tinh Dao, chỉ thấy khoe miệng Hoàng đế ngạo mạn về ra một ý tươi cười thỏa mãn. Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Ngày thứ hai, binh sĩ mai phục ở phía trước báo lại, nói người Nhan quốc đang xuôi theo hướng hạ du đến.

Lâm Tinh Dao mấp máy miệng, nói với Lý Dung: "Đội lát nữa đại quân vừa tới, người liền theo hoàng thượng đến phía vách đá đi, ta cùng với nhóm người còn lại sẽ tiến về phía Ngọc Lâm sơn."

"Không được, ta muốn đi theo người." Lý Dung hỏi đáp dứt khoát.

"Nghe nói hai vị vương tử Bắc Đột cũng đi hướng Ngọc Lâm sơn, ta mơ hồ cũng có chút giao tình với bọn họ nên chắc chắn họ sẽ khó khăn quá làm khó tanhúng người lại không giống, đó là một dân tộc dã man, lúc trước khi bọn họ xâm lược nước ta đã nhiều lần lấy nữ nhân nước ta để tiết dục, người đừng có nói gì nữa. Hoàng thượng sẽ bảo hộ người chu toàn, chúng ta phải nghênh chiến ở Ngọc Lâm sơn làm một trận chiến cuối cùng."

Lý Dung nghe vậy cũng không tiếp tục kì kèo nữa, chỉ là nắm nắm bàn tay nhỏ bé của Lâm Tinh Dao, nói: "Nếu không được liền lập tức bỏ chạy, không cần để bản thân rơi vào trong nguy hiểm."

"Ừ." Lâm Tinh Dao đáp ứng khoe miệng co giật một chút, cái chuyện lâm trận bỏ trốn này không phải là việc mà bọn cô nhân cực kì xem thường sao nhưng từ khi nào cái bọn xác ướp này lại có tư tưởng tiến bộ như vậy đây.

Thủy Linh Ương thở dài một cái, nói: "Trẫm lấy sáu vạn người địch Đông Nhan bảy vạn đại quân cũng nắm chắc phần thắng, coi như người Bắc Đột có tiếp ứng ở phía trước đi cho nữa thì cũng không nhất định sẽ thua, năng ngăn vạn lần đừng quá cậy mạnh, nếu không cần được thì cứ để bọn họ qua cũng không sao."

"Biết." Lâm Tinh Dao nhếch miệng mà cười cười, nhìn về phía hai ngàn người của Thủy Linh Ương, nói: "Hoàng thượng liền làm phiên chủ vị rồi, mong mọi người hay chu toàn cho hần dùm ta."

"Chúng ta tất sẽ không làm nhục sứ mạng." Mọi người cùng nhau nói.

Như thế, khi người của Đông Nhan đang một đường chạy tới thì Lâm Tinh Dao đột nhiên rút ra một thanh dao găm từ trong giày, sau đó liền hung hăng cứa lên trên đùi của mình một cái, chỉ thấy máu chảy như nước khiến Thủy Linh Ương cùng Lý Dung đều kinh sợ không nhẹ.

"Nàng cái này là muốn làm cái gì?" Thủy Linh Ương đoạt lấy chủy thủ trong tay Lâm Tinh Dao ném xuống đất, sau đó tay vội chân loạn giúp nàng băng bó vết thương.

"Đừng đừng ta, nếu không đem tiết mục sanh non diễn thật tốt như vậy làm sao có thể khiến Tề Thiên Trì bị lừa." Lâm Tinh Dao nói xong, cắn răng đứng lên, sau đó đối với những người bên cạnh cho một ánh mắt. Chỉ thấy những người kia nghiêm chỉnh như đã được huấn luyện đau đớn kêu: "Nương nương a ——"

Lâm Tinh Dao bị một tiếng kêu gào như người chịu tang này làm bị thương không nhẹ, ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói: "Lão nương còn chưa có chết đây."

Vì vậy, mọi người lại thay đổi lời kịch, đồng loạt quỳ gối trên mặt đất, nói với Thủy Linh Ương: "Hoàng thượng, xin nén bi thương."

Mẹ kiếp, hán cũng chưa có tang thể nha.

Lâm Tinh Dao cười khan một tiếng, nhìn đại quân Đông Nhan càng ngày càng gần, người nam tử đang bên cạnh Ngọc Linh Viễn mặc một thân áo xanh mộc mạc, đầu đội đầu lạp che mặt, nhưng chỉ cần nhìn thân hình thon dài này cũng không hề khó đoán đây là ai.

"Đỡ ta lên ngựa, cố gắng diễn cảnh tình cảm cho tốt." Lâm Đại Đạo Dẫn nhỏ giọng phân phó, được Thủy Linh Ương đỡ bò lên lưng ngựa, sau đó đưa tay che bụng, sắc mặt chợt tái nhợt nói: "Hoàng thượng, người có thể tha cho người nam nhân đầu đội đầu lạp được không?"

Thủy Linh Ương liếc mắt nhìn nam tử khoảng cách càng ngày càng gần kia, gật đầu nói: "Tốt, trăm sẽ tha cho hán không chết."

Dứt lời, đỡ Lý Dung lên ngựa, sau đó lật người nhảy lên, vòng chắc hông của Lý Dung, nói: "Trận chiến này cũng nên kết thúc rồi, chúng ta tùy cơ hành sự thôi. Điều Tuấn Ngạn, chăm sóc tốt hoàng hậu."

Dứt lời, nhìn thật sâu Lâm Tinh Dao một cái, sau đó giờ rời đi.

Máu tươi phía dưới của Lâm Tinh Dao càng chảy càng nhiều, làm ướt đầm khối áo giáp bên ngoài trông cực kỳ chói mắt.

Nàng cẩn thận nằm ở trên lưng ngựa, cắn răng, nói: "Chúng ta đi dọc theo đường này hướng về phía hạp cốc Ngọc Lâm sơn."

Thấy hai đạo nhân mã đi ngược lại nhau, Ngọc Linh Viễn nắm chặt dây cương, neho mắt lại liếc mắt nhìn những thi thể trên đất, suy nghĩ một chút, nói: "Đây là muốn phân tán lực chú ý của chúng ta ư, Thủy Linh Ương là trốn theo hướng sườn đồi, đây rõ ràng là cho mình đường lui, chỉ có vậy à thôi, đi, đuổi theo hoàng hậu Tây Hạ! Hôm nay nàng dễ non, tất nhiên chạy không nhanh. Đều nói Thủy Linh Ương yêu giang sơn hơn yêu mỹ nhân, có nàng làm con tin thì chuyện bức bách Thủy Linh Ương nộp khí giới đầu hàng không thể không có khả năng."

Tề Thiên Trì nhìn bóng dáng nhện đau của Lâm Tinh Dao, trong lòng trầm xuống, nếu đoạn đường này tiếp tục đuổi sát theo, sợ là thương thể của nàng sẽ càng nặng thêm, nàng vừa có thai, tại sao lại tùy tiện xuất hiện trên chiến trường này?

Vì người nam nhân kia, nàng đây là chuẩn bị làm một bước cuối cùng sao?

Quả đắm đột nhiên buộc chặt, Tề Thiên Trì ngăn cản Ngọc Linh Viễn, nói: "Hoàng thượng, thần cho là trước nên truy kích Thủy Linh Ương cho thỏa đáng."

"Vì sao?" Ngọc Linh Viễn nhú nhú cặp mày xinh đẹp.

"Có câu nói là bất giác phải bất vua trước, chỉ cần Thủy Linh Ương lọt lưới, đám tàn đảng của Tây Hạ sẽ như quần Long không đầu, tất nhiên sẽ không tùy tiện xuất binh, hơn nữa, Ngọc Lâm sơn còn có hai vạn binh lính của Bắc Đột, Lâm Tinh Dao dám tùy tiện xông qua, sợ là bên kia đã xảy ra biến cố gì, e rằng đã sớm có binh sĩ Tây Hạ mai phục ở nơi đó chờ chúng ta vào bẫy." Tề Thiên Trì cố gắng tổ chức ngôn ngữ, hán thật sự là bị hành động này của Lâm Tinh Dao ảnh hưởng đến sự phán đoán của hán, nhưng là trước mắt so với chiến thắng thì hán càng lo lắng hơn cho thân thể của Lâm Tinh Dao.

Nữ nhân kia lại đang ép mình, nói không chừng đây cũng là mưu kế của nàng đấy. Ha ha, nàng so với mình càng thêm lợi hại về mặt tâm kế, đây là đang muốn lợi dụng tình cảm của hán a.

"Tây Hạ cùng Bắc Đột đánh một trận tổn thất thảm trọng, hôm nay trong tay đại khái năm sáu vạn người, bọn họ nếu mai phục ở đỉnh núi Ngọc Lâm Sơn, phe ta còn có thể đối phó một chút, nếu là mai phục ở sườn đồi thì phe ta ngược lại sẽ lâm vào khó khăn." Ngọc Linh Viễn trầm ngâm nói.

"Thủy Linh Ương này nếu yêu mỹ nhân hơn giang sơn, hán và Lâm Tinh Dao mỗi người đi một ngã rõ ràng chính là muốn dẫn ra nguy hiểm dùm nàng ta, muốn bảo hộ nàng ta chu toàn, phía trước gần tới sườn đồi nếu chúng ta muốn tiếp tục tập nã hán thì sẽ dễ dàng hơn, coi như là có mai phục, chỉ cần trước khi những binh kia xuất hiện đem hán ** rồi, chúng ta có thể không chế đối phương." Tề Thiên Trì tiếp tục lãng phí miệng lưỡi, cố gắng khuyên Ngọc Linh Viễn buông tha việc đuổi bắt đối với Lâm Tinh Dao.

Trong lòng Ngọc Linh Viễn đối với Lâm Tinh Dao vốn là cũng có chút không đành lòng, trầm ngâm một chút, nói: "Tề ái khanh nói có lý, nếu là như thế vậy thì chúng ta mau đuổi theo Thủy Linh Ương, chớ tiếp tục trì hoãn nữa."

Đại quân trùng trùng điệp điệp đuổi theo phía sườn đồi, Tề Thiên Trì thả chậm lại tốc độ, nhảy xuống lưng ngựa, từ trên mặt đất nhặt lên một thanh chủy thủ khảm ngọc dính máu, ở trên chiến trường, sẽ không có người cầm vũ khí như thế này để tác chiến đi, hơn nữa nhìn sự tình mỹ của nó là có thể đoán được nó xuất thân từ trong Hoàng thất.

Ha ha, Tinh Dao, người quả thật lại đang tính toán tình cảm mà ta đối với người a.

Người nếu đã không có chuyện gì, vậy thì tốt.

Ngẩng đầu liếc nhìn đại quân đã đi xa, hán cười khổ một cái, đến cuối cùng, ai thắng ai thua, tóm lại Đại Lý cũng không thể phục hưng được nữa, Dao nhi công chúa của hán cũng không thể trở về bên cạnh mình được nữa rồi.

Nhất Trương Công Thành Vạn Cốt Khô, chuyện khổ dân tổn của này cũng nên sớm kết thúc một chút là tốt rồi. . . . .

Lâm Tinh Dao sau khi tránh khỏi tai mắt người Đông Nhan liền thở ra một hơi, đang muốn băng bó vết thương thì lại thấy cách đó không xa là hai vạn

binh lính Bắc Đột , xem bộ dáng là chuẩn bị đi tăng viện cho quân Đông Nhan rồi.

Lâm Tĩnh Dao xuống ngựa, bắt đầu đi nằm ngang ở chính giữa đường lên núi, đối với những bên người nói: "Này nhanh kêu khóc lên giống như lão nương đã chết đi, mau!"

Đám người kia vừa nghe, lại cũng hết sức phối hợp, một nhóm người lại gào lên, khóc đến mức mau triệt nội tâm, trời đất u ám, muốn chết muốn sống.

"Nương nương ——" còn có từng hồi Thiên Hồi Bách Chuyển như vậy, dư âm còn văng vẳng bên tai như một bản hòa âm

Lâm Tĩnh Dao suốt nửa liền không nhìn cười được, thậm chí thật là hành hạ a, bọn khốn kiếp kia không phải là xuất thân binh lính sao, sao mà giống những diễn viên nghiệp dư quá vậy.

Chờ binh mã của đối phương đến gần liền thấy Mông Lạc dẫn đầu ngăn lại bước tiến của mọi người, ghé vào bên tai Tháp Thát hỏi: "Đại ca, người xem phía trước là đã xảy ra chuyện gì? Nhìn trang phục của đoàn đội này, giống như là binh sĩ Tây Hạ."

"Đại nhân vật nào chết rồi." Tháp Thát nói xong, nhú nhú mày nói: "Giống như là hoàng hậu của bọn họ chết rồi."

"Hoàng hậu?" Mông Lạc ngăn ra, chợt tung người xuống ngựa, chạy tới.

"Trở lại cho ta!" Tháp Thát cực kỳ tức giận hô một tiếng, lại nhìn vị nhị đệ lỗ mãng một đường chạy tới trong đội ngũ Tây Hạ, đá lăn mấy người cản đường, nói: "Cút ngay cho Bồn vương tử."

"Đáng chết, đám phế vật này!" Tháp Thát mắng một tiếng, sau đó nhìn nhị đệ vô dụng từ trên mặt đất ôm lấy một tiểu tướng mặc khôi giáp màu bạc, tay run rẩy đẩy ra những sợi tóc xoắn xếch của nàng, nói: "Bồn vương tử nghĩ tới muốn sau khi công hãm Tây Hạ sẽ chiếm đoạt nữ nhân của Thủy Linh Ương, người tại sao lại, sẽ chết. . . . ."

Lâm Tĩnh Dao hí mắt, đưa tay từ vói lấy một thanh đao bên hông của người lính gần đó, sau đó nhảy lên, gác ở trên cổ Mông Lạc, nói: "Vương tử điện hạ, đắc tội."

"Người không chết?" Thái độ của Mông Lạc cũng không phải là tức giận hoặc là sợ hãi, mà là như mất mà lại được cực kỳ vui sướng

Tên vương tử ngu ngốc này thật đúng là sự tồn tại nghịch thiên a. Trong hoàng thất khắp nơi lục đục đấu đá, người lừa ta gạt, thế nhưng lại sản xuất loại cực phẩm thể này thật không dễ dàng a.

"Cái đó, ta hình như là đang bắt người làm con tin nha." Lâm Tĩnh Dao thấy gương mặt vui vẻ của hắn liền tốt bụng nhắc nhở.

"Ta biết rõ, người chắc chắn sẽ không ra tay đối với ta ." Mông Lạc nói xong liền đưa tay sờ lên bàn tay đang nắm đao của Lâm Tĩnh Dao.

Không được, đối mặt với gương mặt như vậy nàng sẽ cảm thấy đây là tội ác .

Lâm Tĩnh Dao nhú nhú mày, đang muốn đem đại đao tiến tới gần hắn mấy phần, lại thấy cổ tay hắn chuyển một cái, tay không bỏ về phía mu bàn tay mình, lần ăn này đau khiến con dao trong tay nàng rơi xuống đất.

Biểu tình Lâm Tĩnh Dao cứng đờ, còn không đợi nàng phản ứng lại thì lại thấy Mông Lạc giống như là đánh máu gà giang hai cánh tay ôm chặt mình, nói: "Bắc Đột hao tổn binh lực chủ lực, ta có lẽ là không thể tiến công vào hoàng thành Tây Hạ rồi, thật ra thì ban đầu không chọn ta là sai lầm của người, Mông Lạc ta so với tên Thủy Linh Ương giàu có say chết trong ngực mỹ nhân tốt hơn rất nhiều."

Khóe miệng Lâm Tĩnh Dao co giật một chút, thậm chí Thủy Linh Ương ở trong lòng người ngoại quốc thật đúng là tạo ra một bộ mặt cực kỳ xấu xí đấy

"Ta không làm tổn thương người, cho nên, các người nên nhanh chóng lui ra để cho chúng ta qua" Mông Lạc nói một tiếng, buông lỏng vòng tay đang ôm Lâm Tĩnh Dao ra, sau đó lui về sau hai bước, chuẩn bị trở về trong đội hình của mình.

Đáng tiếc, tiểu tử vương tử này muốn rời khỏi cũng không phải quá dễ dàng đi, một miếng thịt mỡ tiến vào trong hang sói như vậy mọi người làm sao sẽ thả hắn đi. Chỉ thấy Diêu Tuấn Ngạn xông lên nháy mắt với những người bên cạnh , sau đó đồng loạt xông lên, đem tiểu vương Tử đè xuống mặt đất.

"Chắc, bây giờ bắt đầu nói điều kiện thôi." Lâm Tĩnh Dao vỗ vỗ bần đất trên người, mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

"Người nghĩ như thế nào?" Tháp Thát nhíu nhíu mày, có chút không vui nhìn tiểu vương Tử trên đất một cái, hận không thể vịn gãy cổ của hắn, phé vật như thế này đúng là chướng ngại vật của hắn.

"Lui binh ngoài trăm dặm, không được dính vào chiến dự của Tây Hạ cùng Đông Nhan" Lâm Tinh Dao nói.

"Cái này không thể nào, Bắc Đột Nhiên ta hôm nay cũng là đã đến đường cùng nếu hôm nay không giúp đỡ một tay cho Đông Nhan, để cho Tây Hạ các người chiếm tiên phong, chúng ta lại càng không có cơ hội để lật người." Tháp Thát nói.

"Hừ, là ai đạo diễn trận bi kịch này của các người, tộc Hồi ra chiến trường, đều là người ở tiền phương đánh mở trận, Đông Nhan ở sau lưng người trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, nếu Đông Nhan thắng, người chẳng lẽ cảm giác mình còn có đường sống ư, bọn họ nhất định sẽ thừa thắng xông lên, đem bọn người một lưới bắt hết." Lâm Tinh Dao nói.

"Bọn họ dầu gì cũng sẽ suy nghĩ đến quan hệ giữa các nước sẽ không đến nỗi đuổi tận giết tuyệt chúng ta nhưng nếu đổi lại là các người, nhất định sẽ đem chúng ta nhai tằm ** hầu như không còn." Tháp Thát cắn răng mà nói ra.

"Sự thông minh của người hơn nhiều so với Mông Lạc nhưng nay nó đã đi nơi nào, ngày trước thật uống công ta đã cất nhắc người." Lâm Tinh Dao cười lạnh một tiếng, không để ý Mông Lạc đang đầy một bụng tức giận, tiếp tục nói: "Ngọc Linh Viễn có thể cùng các người đi đối phó nhị đệ của mình, một người không nói đến tình cảm như vậy người cư nhiên lại tin tưởng hắn sẽ hạ thủ lưu tình với Bắc Đột Nhiên của các người sao, thật là cười chết người rồi."

Tháp Thát quả nhiên là lọt vào trong tầm mắt, chỉ nghe Lâm Tinh Dao lại nói: "Đông Nhan vừa bắt đầu đã có dự mưu, đại quân sư phía sau của các người chính là người Hán, ha ha, đoán chừng các người cũng bị lừa đi, hắn tới đi đi xuất quỷ nhập thần, bởi vì hắn thật ra là Tể Tướng Đông Nhan, một sức hai sừng là cố ý dẫn các người vào lộng mà thôi."

Lần này, không riêng gì Tháp Thát, ngay cả Mông Lạc cũng giật mình ngay tại chỗ.

"Hừ, Đông Nhan đang tính toán các người, các người cũng chỉ là đá kê chân cho Thủy Linh Ương mà thôi." Lâm Tinh Dao nói xong, liền ngồi xuống tảng đá bên cạnh mình chờ đợi nhân mã này làm ra quyết định cuối cùng

Hôm nay tam quốc đều là thế đơn lực bạc, chỉ cần có một phương dao động, sẽ thay đổi kết cục.

Lâm Tinh Dao ngoài mặt thì lạnh nhạt nhưng trong lòng bàn tay đã sớm toát ra một tầng mồ hôi.

Chắc bọn người bên Thủy Linh Ương cũng đã bắt đầu giao chiến, vào giờ phút này, nhất định phải kéo nhóm người này mới được, nếu không chỉ sợ sẽ khiến Thủy Linh Ương lâm vào bất lợi.

"Hắn đây là đang trì hoãn thời gian." Ánh mắt Tháp Thát tối tăm nói một tiếng, sau đó phát phát tay, nói: "Mau lên đường, chúng ta phải hội ngộ với người của Đông Nhan."

"Ai dám!" Diêu Tuấn Ngạn nói một tiếng, cảm lợi kiếm hung hăng kẻ lên trên cổ của Mông Lạc.

"Hừ, người muốn giết hắn thì cứ làm, nam nhi Bắc Đột Nhiên ta tuyệt đối không sợ cái chết, huống chi, hắn là tự mình đi tìm chết." Tháp Thát nói xong, trong mắt tối tăm chợt lóe lên. Cái tên đệ đệ chướng mắt này vẫn là người mà trong mắt phụ hàn xem là người thừa kế tốt nhất, chết là tốt nhất.

Người đơn thuần như Mông Lạc dĩ nhiên là không có nhìn ra mưu kế bên trong, còn siêu cấp gia môn gạt đầu đồng ý, nói: "Đại ca cảm thấy làm như thế nào là tốt thì liền làm như vậy đi, không cần trông nom ta, người vẫn là người mà Mông Lạc kính trọng nhất, quyết định của người sẽ không sai."

Em gái người!

Thời điểm Lâm Tinh Dao còn đang khổ sở không biết nên ngăn đám người này lại như thế nào chợt nghe tiếng vó ngựa truyền đến từ sau lưng, vội vàng xoay người lại nhìn, thấy nam nhân đi đầu suất binh như thần chi, một thân áo trắng không chút bụi trần ở giữa sơn cốc lay động, mái tóc dài như thác nước, nghiêng nhìn thật giống như cửu thiên Tiên Nhân, phong thái cùng thiên nhan như vậy, đám phạm phu tục tử có thể may mắn mới có thể chiêm ngưỡng dung nhan của hắn.

Đây chính là Chúa cứu thế trong truyền thuyết a!

Lâm Tinh Dao một nhin không được, lần đầu tiên la lớn: "Công công!"

Chỉ thấy nam tử áo trắng khuyh thiên này vì một câu thân thiết của nàng mà thân hình lung lay một cái, công công ư, từ đó sẽ khiến người ta suy nghĩ đến cái nghề nghiệp đặc biệt ở trong cung kia.

"Cha!" Lâm Tinh Dao lại hết sức tăng lực đôi một cái xưng hô khác, mắt nhìn thấy Ngọc Tử Hi này tựa hồ là đối với sự xưng hô cũng không hài lòng lắm, lúc này mới thu lại hạ xuống, nói: "Phụ hoàng, ngài tới tăng viện cho chúng ta."

"Trường Xuân cùng Mộ Dung ở Giang Nam tạm thời tổ chức một nhóm người tới đây, hơn phân nửa đều là bộ hạ quen biết quen biết cũ nguyện ý nghe

bọn họ sai khiến . Ương nhi cùng Viễn nhi động thủ, chuyện nhà này cũng không nhọc đến người ngoài xen vào đi." Ngọc Tử Hi nói như thế, cười như không cười nhìn mặt sắc đỏ đần của Tháp Thất một cái.

Chuyện nhà a phải hay không! Tiên hoàng thật sự quá khí phách phải hay không!

Lâm Tĩnh Dao mang một đôi đôi mắt đầm lệ nhìn về phía nam tử như một ngọn gió khinh vân nhẹ nhàng, cho dù Ngọc Tử Hi không lên tiếng vì mình thì lập trường của hắn cũng đã rất rõ ràng rồi, cản lại binh sĩ Bắc Đột Nhiên, bảo vệ Thủy Linh Ương.

Đến cuối cùng, người đàn ông này ngược lại lại lựa chọn chờ cho người mà không có nửa điểm huyết thống với mình.

Bức lui bọn người Bắc Đột Nhiên xong, Lâm Tĩnh Dao vội vã lên ngựa, sau đó một đường hướng tới phía sườn đồi chạy tới, đến gần liền phát hiện chiến tranh vẫn còn tiếp tục, đại đội nhân mã Đông Nhan bị vây khốn ở sườn đồi bên cạnh, có thể nói là thắng bại đã phân. Còn dư lại, cũng chỉ là muốn quét sạch kẻ địch đang cố gắng vùng vẫy gây chết mà thôi.

Trên mặt Ngọc Tử Hi có chút tiêu điều chợt thoáng qua, đời này chuyện hắn đã làm tuyệt đối sẽ không hối hận, nhưng duy ở chuyện phân phối quốc thổ là phạm vào hồ đồ, lúc này mới đưa đến tình trạng huynh đệ đao kiếm giao nhau, người chết ta sống.

Hai đội nhân mã phía trước vẫn còn giao chiến, Mạnh Trường Xuân ghé vào bên tai Ngọc Tử Hi hỏi: "Như thế nào, chúng ta có muốn dính vào một chút hay không?"

"Không cần, chờ sau khi xâm chiếm Bắc Đột Nhiên, thời điểm ổn định Giang Nam các người hãy phát huy công dụng." Ngọc Tử Hi nói xong, dừng lại bước chân.

Cuộc hỗn chiến này kéo dài đến gần tới hoàng hôn mới xem như kết thúc, Ngọc Linh Viễn được mấy vị tướng sĩ còn sót lại bảo hộ ở phía sau, thân hình lão đảo muốn ngã, một chiêu vô ý sẽ rơi xuống đáy vực.

"Đại ca, người còn có điều gì muốn nói?" Thủy Linh Ương tiến lên vài bước hỏi.

"Còn có lời gì để nói, người thắng làm vua người thua làm giặc, người thắng." Ngọc Linh Viễn nói xong, cười khổ một tiếng, nói: "Ngàn tính vạn tính, không nghĩ tới này Tề Tề Tướng lại âm toán trầm, nhị đệ, thủ đoạn của người thật âm hiểm"

Thủy Linh Ương ngăn ra, tiếp cười cười, nói: "Ta cùng vị Tề Tướng kia mới quen biết, chưa nói tới thâm giao, là chính bản thân hắn nghĩ tới ruồng bỏ người."

"Như thế nào cũng được, bên cạnh của người có một vị hiền thê lòng dạ thâm sâu, có một người hoàng thúc ủng hộ người, mà ta thì sao, không có người nào là một lòng với ta, đến cuối cùng, ngay cả phụ hoàng cũng đứng ở phía người." Ngọc Linh Viễn nói xong, nhìn về phía người nam nhân mà mình tôn sùng đang cười ngạo đứng cách đó không xa, cười khổ một cái, "Cho dù người là con trai cường địch của phụ hoàng, thế nhưng hắn lại lao thẳng đến bên người, người còn có một mẹ đẻ ở bên người che chở người, mà ta thì sao, ta từ nhỏ là ở trong tâm trạng lo được lo mất mà lớn lên, cố gắng khiến phụ hoàng yêu thích, đóng vai một người chuyên cần hăng hái. Ta rõ ràng cái gì so với người cũng tốt hơn, rõ ràng cái gì cũng làm hơn người, nhưng người lại vận dụng thủ đoạn đem Tiểu Tuyết từ bên cạnh ta cướp đi. Cái người này đòi đòi đều là ác mộng của ta, rõ ràng người có hoàn cảnh giống như ta nhưng người lại có thể cợt nhả, thông dong xử sự, tại sao đến cuối cùng, người thắng khổ lại là ta!"

"Nói xong rồi sao?" Thủy Linh Ương nheo lại mắt tới hỏi.

Ngọc Linh Viễn cúi đầu nở nụ cười, đột nhiên nghèo túng chỉ cực.

Thủy Linh Ương xoay người lại liếc mắt nhìn Lâm Tĩnh Dao đang chạy tới với Ngọc Tử Hi, nói: "Ta nửa đời trước là vì mình mà sống, nửa đời sau là vì nữ nhân của ta cùng với dân chúng mà sống. Nhưng người lại không giống như vậy, người nửa đời trước là vì phụ hoàng mà sống, nửa đời sau là ở vì muốn thắng nổi ta mà sống. Đại ca, ta thật ra thì rất đồng tình cho người."

"Không tới phiên người tới nói loại lời nói này !" Ngọc Linh Viễn tức giận nói xong, thối lui đến mép núi, nói: "Người thắng tổng so với Bắc Đột Nhiên thắng tốt hơn, mau sớm lấy được sự nghiệp thống nhất thiên hạ, kết thúc trận hỗn chiến này đi, từ này Nhan quốc liền giao cho người." Nói xong, không để ý mấy tên tướng sĩ ngăn trở, nhảy xuống vách đá.

Thân hình nhẹ nhàng của Ngọc Tử Hi thoáng một cái, chịu đựng không có tiến lên một bước. Chỉ là gương mặt luôn không biến sắc nay lại xuất hiện một tia đau lòng, tiếc hận cùng hối hận

"Ta về kinh trước, dẫn theo Nhan Tịch trở về đảo nguyên hương, còn dư lại vài chuyện liền giao cho Trường Xuân giúp nhi tử của ta thu thập tàn cuộc." Ngọc Tử Hi nói xong liền kéo dây cương, nhìn sắc mặt nặng nề của Thủy Linh Ương một cái, thở dài một cái liền giục ngựa rời đi.

Hai năm sau.

Thủy Linh Ương đem Hoàng Thành dời đến Giang Nam, thời điểm trở lại cố thổ trong lòng liền ít đi vài phần thấp thòm.

"Ai u, Nhị Điện hạ, ngài đã trở lại rồi." Một vài công công lớn tuổi trong cung chạy tới, vốn là muốn tới đây cùng với vị điện hạ đã từng bị đối xử không tốt hỏi han ân cần một phen, vừa nghĩ tới thân phận hôm nay của hắn liền sửa lại miệng nói: "Hoàng thượng, trong cung này nhìn cũng không khác trước mấy đúng không?"

"Ừ, vẫn giống như trước đây thật là làm cho người ta hết sức hoài niệm" Thủy Linh Ương nói xong, sờ sờ cây cột đồ hoét này, nói với Kính nhi đang tập tễnh bước tới sau lưng: "Bảo bối, ngày sau một nhà ba người chúng ta sẽ phải ở nơi này, a, không, là bốn miệng." Nói xong, nhìn người đang ưỡn bụng khó khăn bước đi, nói: "Thăng quan là niềm vui, nói đi, người cùng mẫu hậu người nghĩ tới muốn có quà tặng là cái gì?"

"Tiểu mỹ nhân." Kính nhi y y nha nha nói.

"Hồn tiểu tử, nhìn chút tiền đồ của người kìa!" Lâm Tĩnh Dao gào quát to một tiếng, đang muốn tiến lên, đột nhiên cảm thấy đau bụng vô cùng, may mà được Thủy Linh Ương nhanh chóng đỡ lấy, sau đó lại nghe tên yêu nghiệt Đế Quân này lo âu mà hỏi: "Thế nào, có phải lại muốn sinh hay không?"

"Ồ ô, ta đều đã nói là muốn thực hiện kế hoạch ngừa thai rồi, chẳng xem ra rất tốt, không chút nào chậm trễ cho đại kế sanh tử của mình, ai u, đoạn đường này lắc lư giống như động Thái Khí rồi!" Lâm Tĩnh Dao giận trách lại bị Thủy Linh Ương ôm ngang, sau đó vừa hướng trong tâm cung đi tới, vừa hô: "Nhanh đi truyền thái y cùng bà đỡ!"

"Hồi hoàng thượng, bởi vì cung điện để đó không dùng quá lâu, cho nên, không có, không có thái y và bà đỡ." Một tiểu thái giám run rẩy nói.

"Vậy thì đi ra ngoài cung mời mấy lang trung và bà mụ trở lại đây, mau đi đi!" Thủy Linh Ương nói xong liền đem Lâm Tĩnh Dao đặt lên trên giường, lại lệnh cho các nô tài bưng nước nóng tới, sau đó tay vội chân loạn vất khô khăn lông lau chùi khuôn mặt cho Lâm Tĩnh Dao.

"Hoàng thượng, đây là phòng để phụ nữ sinh đẻ,, nam nhân không nên ở lại đây." Một tiểu cung nữ thử khuyên.

"Quản chi cái gì, thời điểm Kính nhi sinh ra trăm cùn ở một bên chờ đợi đây thôi" Thủy Linh Ương nói xong liền nắm lấy tay nhỏ bé của Lâm Tĩnh Dao nói "Không có chuyện gì, cũng không phải là lần đầu sinh con, nhất định sẽ thuận lợi."

Hồi lâu sau, một vị thầy thuốc trẻ tuổi đi tới, sau lưng đi theo hai bà mụ dân gian Từ lúc vị thầy thuốc bước vào liền có rất nhiều thiếu nữ tập trung chiêm ngưỡng phong thái của hắn, hơn nữa người nam nhân này lại nhìn có vẻ hết sức quen mắt.

"Thảo dân gặp qua hoàng thượng." Lang trung trẻ tuổi thi lễ một cái, sau đó cụp chòm râu đi tới bên giường, đưa tay dò mạch của Lâm Tĩnh Dao, nói: "Nương nương không có gì đáng ngại, chỉ là một nhọc quá độ dẫn đến Thái Khí không yên, thật là đã muốn sinh, hai vị này là hai bà mụ dân gian có danh là - hảo thủ nghệ, không có việc gì." Lang trung nói xong, nhìn ánh mắt chờ đợi của Lâm Tĩnh Dao một cái, lại nói: "Thảo dân kê cho nương nương một phương thuốc, sau khi sinh xong liền cho uống là có thể tốt lên thôi."

"Ừ, tốt." Thủy Linh Ương nói xong lại nghe Lâm Tĩnh Dao cười nhẹ một tiếng, yếu đuối hỏi: "Thế nào, ** đây là vứt bỏ nghề quan theo nghề thuốc rồi sao?"

Tề Thiên Trì bước qua một bước, nói: "Chỉ là, nghĩ tới không thể tạo phúc cho tất cả dân chúng thì có thể hành thiện ở một phương cũng tốt rồi"

"Sao không ở lại trong cung làm trong thái y viện?"

"Không, không được tự nhiên." Tề Thiên Trì nói xong, bước ra cửa điện.

Trong đình viện hoa anh đào đang nở rộ, Lâm Tĩnh Dao nhìn tầng mây ngoài kia khẽ cười cười.

Thủy Linh Ương cũng không hỏi tới chuyện của nàng, vẫn như cũ luống cuống tay chân giúp qua loa.

Sau lần đó rất nhiều năm đã qua, theo sử ** năm Đại Hạ khai quốc Hoàng đế Thủy Linh Ương, trong lúc tại vị đã mở rộng thi cử, giảm bớt thu thuế, hoàn thiện khoa cử, cho phép cô gái vào triều làm quan, ban bố luật hôn nhân, chủ trương chế độ một vợ một chồng. Trong lúc nhất thời, Đại Hạ Quốc xuất hiện không tiền khoáng hậu phồn vinh thịnh thế, mở ra một thời đại kỷ nguyên mới.

Về sau trong các quán trà nước cũng sẽ có dân chúng nói đến vị minh quân này, chỉ là những người hồi hương nghe thấy những chuyện đã truyền đi hơn phân nửa đều là sai lầm, nhưng có một điều mọi người rất tin tưởng đó là hoàng thượng là một người bị thê quản rất nghiêm.

-END-

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh Thị Tầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.